YANGIN MAVİSİ SERİSİ - III

YANGIN

EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

"Ben kalbimin düğmelerini
sana ilikledim..."

2. BASKI

BİNNUR NİGİZ

Parola yayınları

BİNNUR NİGİZ

"Ben kalbimin düğmelerini sana ilikledim..."

YANGIN

1996 doğumlu olan yazar; Muğla'nın Fethiye ilçesinde doğmuştur. Fethiye Anadolu Turizm ve Ticaret Meslek Lisesi'nden mezun oldu. Şu anda Anadolu Üniversitesi Açık Öğretim Fakültesi'nde öğrenimime devam etmektedir. KIVILCIM ve ATEŞ kitaplarından sonra YANGIN ve KOR kitapları ile yepyeni dünyaların kapılarını aralamaya geliyor.

KORTÜS KİTAP

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

KAKTÜS TEAM

ÖN SÖZ

Bazen uykuya dalabilmek için koyun değil ateşin çatırtısını sayarsınız. Ninni gibi, her bir çatırtıda biraz daha sürüklenirsiniz uykuya. Birden bire oldu, aniden bastıran bir uyku gibi kaçınılmaz ve derin, sıcak ve yoğundu. Herkesin elinde kendine ait bir meşale vardır ve kişi kendi ateşini kendi yakar; bu ateş, karanlıkta gideceği yolda büyüyen gölgesine tutulan ışıktır. Paralel evrende yazdığım karakterleri görme şansım olsaydı onlara sarılmazdım, belki de bir numaralı düşmanım olurlardı, çünkü biliyorum ki onlar kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyorlar hakkımda. Beni görüyor, biliyor, tanıyorlar. Bu ürkütücü. Sıraç ve Mayıs'ın aşkını, nefretini, tutkusunu, acısını kelimelerin arasına saklayarak önünüze sunduğum bu serinin üçüncü kitabı olan YANGIN'da çözülmeyi bekleyen bir düğüm var. Şimdi nefret eden bir kalp değil, iki kalp var. İkisi de kaybı yaşadı. Başlarda nefreti ve aşkı arasında pençelenip örselenen Sıraç Karayel, şimdilerde sırtını yasladığı dayanağın çökmesiyle birlikte sırtüstü yere devrilen Mayıs Karamaça'nın kalbindeki yangını söndürmek zorunda. Sıraç, nefret ve aşkı bir arada idare edebilecek bir adam... Peki ya Mayıs?

Durma, çevir sayfayı!

YANGIN

Denizin de ağladığını, balık hiç bilmedi...

Göğü yararcasına yağan yağmur, beraberinde hayallerin de yakalarından tutmuş çekiştirerek dibe çekiyordu. Bu, İzmir'i yakıp geçen yaz ayının yeryüzüne indirdiği belki de en ağır ve en şiddetli yaz yağmuruydu. Asfalta yapışmış yangının artığını silmeye çalışan yağmur, tüm gücüyle sokakları dövüyordu. Ama yeri kara bir leke şeklinde damgalayan yangının isi, yaşananların kanıtı gibiydi. Bu yağmur; sıcağı yutmuş, soğuğu kasıklarındaki yarıktan dışarı tıpkı bir kan gibi fışkırtmıştı. Genç adamın yangın mavisi gözleri, pencereden kayıp giden yağmur damlalarının çizdiği o uzun, kavisli ve zorlu bir mücadeleyi andıran çizgileri izliyordu.

Yangının harlı okyanusunun lavdan dalgaları yüreğinin kayalıklarına acımasızca çarptı.

Kalbinde git gide büyüyüp tüm göğsüne yayılan acı, ruhunun düştüğü boşlukta yankılanan kimsesiz çığlıkların kanlı ellerine vurmuştu. Aldığı her nefes kalbinin damarlarını çatlatacak kadar acımasız ve sancılıydı. Kalbinin içini dolduran hisleri, zihnini infilak ettiriyordu.

Nefes almak eziyetti.

Sessizlik, kimsesizliğini besledi. Deri koltuğa sırtını tamamen yasladı ve bomboş bakan yangın mavisi gözlerini yağmurdan bir an olsun ayırmadı. "Beni kendine esir edip nereye

gidiyorsun, minik şeytan?" diye fısıldadı. Sesindeki güçsüzlük, harflerin dâhi boynunu bükmüştü. "Ceylanın avcıya âşık olması gerekirken, avcıyı ceylana âşık edip, elindeki av tüfeğini neden kendi boğazına dayamasına neden oldun?"

Bu sorunun bir cevabı yoktu; aslında vardı, ama adam bunu anlayamazdı.

Kadın ise cevaplayamayacak kadar yorgundu.

Vişne kokulu avuçlarda eskimiş bir fotoğraf, tüm yitikliğiyle öylece asılı duruyordu. Genç kadın başını yavaşça havaya kaldırdı ve yaz yağmurunun yüzünü hırpalamasına izin verdi. Yağmur, onun içinde göğe doğru yükselmeyi sürdüren sevdaların dönüştüğü azgın yangını bastıramıyor, şiddetini biraz olsun aza indirgeyemiyordu.

Çökmüştü.

Kayıptı.

Kimsesizdi.

Kan revan içindeydi.

Yanıyordu.

Etrafta hiç kimse yoktu, arabaların korna sesleri uzakta bir yerde küçük yankılar uyandırıyordu. Siyah saçları ıslanmış, yüzüne yapışmıştı. Siyah tişörtü sırılsıklamdı, buz mavisi kotu ıslanan toprak yüzünden çamur lekesi olmuştu. Titreyen parmaklarının arasında tuttuğu eskimiş fotoğrafa baktı.

Yüreğinde feryat eden acı, parmaklarının üzerinde sekerek ciğerine indi ve onu parçalara ayırdı. Dibe sürüklenen, akıntıya kapılan çaresiz bir kız çocuğundan farkı yoktu. Ruhu, eziyet gördüğü hapishanenin karanlık hücresinde gözleri mavi bir gardiyan tarafından kamçılanıyordu.

Gardiyanın elindeki zincir, her seferinde kaburgalarını hedef alırken; bu gardiyanın tanıdık siması onun kaburgalarına inen darbeden çok daha büyük bir kalkışma başlatmıştı yüreğinde.

"Neden?" Bu çığlık, bomboş sokağın etrafında yuvarlandı ve yankısı kendi kulaklarında çınladı. Midesi bulanıyordu, başında dinmesi güç bir ağrı vardı ve bedeni yorgunluk yüzünden alarma geçmişti. "Neden anne, neden?"

Yağmur hızlandı; gök, sanki kış ayındaymışçasına büyük bir hiddetle gürledi ve soluk mavi gökyüzünü rengine boyadı. Şimşek, genç kadının haykırışından feyz aldığı hiddetli çığlığını, gökyüzünden yeryüzüne doğru bir silah namlusu gibi uzatarak mermisini yeryüzünün göğsüne sapladı.

"Nasıl?" diye sordu bu kez, sesi artık daha alçaktı. "Seni benden koparmış bir adamın parçasına nasıl bu denli muhtaç olabilirim?" Sesi çağladı, bir kan selinden farksızdı dudaklarından dökülen kelimelerin çaresizliği.

"Nasıl?" diye bağırdı, dehşet içinde. Avucunda duran eskimiş fotoğraf, güzelliğini ödünç aldığı annesine aitti ama ıslanmış ve neredeyse dağılıp parçalanmıştı. "Nasıl o adamın soyunu karnımda taşıyabilirim?" Hıçkırdı. "Nasıl o adamın soyuna bir hayat verebilirim?"

Akıtamadığı gözyaşları, yangının dibinde titreyen mavi kıvılcımın üzerine tıpkı bir benzin gibi yavaşça damlıyor, kızıl *ateşi* körüklüyordu. Yağmur ne kadar hızlanırsa hızlansın, tutuşan orman çoktan *alev* almış, kaçınılmaz *yangın* tam şu anda başlamıştı.

Orman cayır cayır yanıyordu.

***

AYRILIK MAVİSİ

Sıraç Karayel'den...

Sıraç.

Adım Sıraç...

Kendi kurduğu kirli dünyanın içinde, çocukluğunu katleden o adam benim. Her ne kadar sonbaharın son ayı olan Kasım ayında doğmuş olsam da, ilkbaharın son ayı olan Mayıs ayını daha çok seviyorum.

Öyle de, böyle de sonların adamıyım.

Kısaca kendimden bahsetmem gerekecek olursa; 24 yaşındayım. Benden yedi yaş küçük bir de kız kardeşim var. İsmi Sılay. O, benim aksime çılgın ve hayatı doludizgin yaşayan genç bir kız.

Yine de şunu biliyorum ki, içerilerde bir yerde ruhu can çekişiyor.

Babası tarafından yüzü gülmeyenler kesimindeniz. Hiçbir zaman sevilmedik; tamam, bu çok klişe olabilir ama ciddi anlamda sevilmedik. En azından Sılay, babamın tıpkı soyadı gibi simsiyah estiği dönemde bu dünyada olmadığı için fazla hırpalanmadı. Bunun için yaratıcıya minnettarım.

Beni büyüten bir babanın şefkatli elleri değil, demiri keskin kahverengi kemeriydi.

Deri kemer. O siktiğimin kemerinin acısını hâlâ net bir şe-

kilde hatırlıyorum. Sadece bedenime değil, ruhumu da indirilmiş acımasız bir kamçı; hislerimi emerek beslenen o zalim canavarın silahı.

Ben karanlığı değil, karanlık beni seçti.

Annem, babamdan gördüğü zalimliğin bedelini canıyla ödedi. Evet, karısını kanser eden adamlar hâlâ var. Babamın gaddar ruhu, annemin masumiyetini sömürerek bizden koparıldığında yalnızca on beş yaşındaydım. Araf'ın ortasına bırakılmış on beş yaşındaki bir çocuk ne yaparsa, onu yaptım. İnsanlara saldırdım. Tıpkı yırtıcı bir hayvanın, avına saldırırken ki takındığı ifadeyi ruhum da takınıyor ve bundan zevk alıyordum. Öfkemi insanlardan aldım. Eğer bunu yapmasaydım, bu öfke beni öldürecek, yok edecekti.

İlk kez bir insanın canına kıydığımda yalnızca on beş yaşındaydım. Bunu kendim için yapmadım. Kader ipliğimin diğer ucunu parmağında taşıyan kız için yaptım.

Minik şeytanım için.

Biz onunla, gecenin ayazında kalmış tek bir daldan fışkıran iki ayrı yapraktık. Benim aksime o yemyeşil ve tazeydi, benimse kahverengi damarlarım vardı ve artık tamamen sararmıştım. Ne kadar kaçmaya çalışırsam çalışayım, dalımdan koparılmadıkça ondan ayrılamayacaktım. Ve biliyordum ki, dalımdan koparıldığım an artık hayatta da olmayacaktım.

Geçmişin pasıyla küflenmiş, çürümesine ramak kalmış şu kalbime dokunduğu günden beri, kalbimin içinde bir kiraz ağacı çiçeğe durmuştu.

Ben bir katil değilim.

Ama söz konusu Mayıs ise, ben bir caniyim.

Katillerin vicdanı vardır.

Caniler, tek bir şey için savaşır.

***

Gözlerimi duvar boyutundaki camın dışına dikmiş bahçeyi incelerken, kara bulutların gökyüzünde beliren uğursuz siluetlerinin gölgesi yeryüzüne düşmüştü. Hava sıcaktı ama gökyüzü bu sıcağı reddediyor, güneşi bulutların arkasına saklayarak yeryüzünü gölgelerin koynuna itiyordu. *Acımasızca.* Üzerimdeki takım elbiseyi çıkarmadan, doğrudan Karamaçaların evine gelmiştim. Her ne olursa olsun, bu kez onu görmeden hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu. Hoş, her gelişimde yüzünü dâhi göstermiyordu. Bu kez farklıydı.

Ceren Karamaça tam bir hafta önce, trajik bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Babam Mehmet Ali Karayel'in de felç geçirdiği göz önünde bulundurulduğunda sanırım ölen tek kişi Ceren Karamaça değildi. Burnumun kemerini sıkarak şakaklarımı ovdum; tam bir haftadır Mayıs'ı görmüyordum. Annesinin cenaze törenine katılmamıştı, hatta burnunu evden dışarı dâhi çıkarmıyordu. İlk bir hafta ona her yerden ulaşmaya çalışmış, ama cevap alamamıştım; yaşadıkları göz önünde bulundurulduğunda nefes almaya hakkı olduğunu düşünüp bir süre sessizliğimi korumaya karar verdiğimdeyse, içimde büyüyen özlem koca bir karadelik açıp beni yutmuştu.

Birkaç kez evine gelmiş, uygun bir dille geri gönderilmiştim. Mayıs bana yüzünü dâhi göstermemişti. Bu sabah ise tam önemli bir iş görüşmesine katılacakken telefonuma ondan bir mesaj gelmişti. Bu kez beni çağıran oydu.

Bekleyiş uzadıkça, içimde yuvarlanan özlem daha da büyük bir çukur açmak için tırnaklarını yüreğime geçiriyordu.

Yüreğim, gerçek bir yangın yeriydi.

Bahçede Ceren Karamaça ve onun hizmetçisi mi yoksa aile dostu mu bir türlü anlayamadığım Durkadın Sultan'ın birlikte ektiğini gözlerimle gördüğüm çiçekler biraz bakımsız görünüyordu; bir haftadır sulanmadıkları için olduğuna

emindim. Bu çiçekleri dikerlerken, Mayıs lisenin üçüncü sınıfına gidiyordu, her zaman olduğu gibi köşede onu gözlerken bu çiçeklerin tohumlarının atılışına da şahit olmuştum.

Başımı geriye atarak omzumun üzerinden arkamdaki salona baktım. Ceren Karamaça ve eşi Fetih Karamaça'nın neredeyse bir duvar boyutundaki fotoğrafı salondaydı. İkisinin yan yana gömüldüğünü hatırlayınca bir an afalladım, midemin kasıldığını hissettim ama çok da uzun sürmedi. Evet, Fetih Karamaça'nın yanındaki boşluk, yıllar sonra karısının tekrar yanına kıvrılması için bırakılmıştı ve öyle de olmuştu. Birbirini seven iki insanın mezarı yan yanaydı.

Merdivenlerin başında beliren siluet tüm duyguların üstüne ayağının narin tabanıyla bastı ve onları acımasızca çiğnerken, tahtta kurulmayı da ihmal etmedi.

Kalbimin içinde koca bir oyuk açan özlem, tıpkı bir köstebek gibi kafasını oyuktan dışarı çıkarırken heyecandan titriyordu. Bedenimi tamamen ona çevirdim; kelimenin tam anlamıyla berbat görünüyordu ama buna rağmen çok da güzeldi. Soluk bakan gözlerindeki yangın durulmuştu, mavisi cansızdı ve gözlerinin altında büyük, siyah halkalar oluşmuştu. Beni gördüğünde bir an duraksadı; parmaklarını tırabzanlara yasladı ve sanki beni görmek dengesini sarsmış gibi dik durmaya çalıştı.

Bir an ona doğru atılmak, o sikik merdivenleri tek nefeste çıkıp onu kucaklamak istedim ama gözlerindeki o ifade beni durdurmuştu. Üstünde salaş, kan kırmızısı bir tişört vardı ve tişört ona o kadar büyüktü ki, kısa kollu olmasına rağmen dirseklerinin altına kadar uzamıştı. Altındaki siyah tayt ayak bileklerini gösterecek kadar kısaydı ve ayakları çıplaktı. Topuz yaptığı saçları ensesine doğru dağılmış, asi saç tutamları yanaklarının etrafından aşağı doğru firar etmişti.

Dudakları aralanacak gibi oldu, ardından kararsızlıkla kırpıştırdığı gözlerini üzerimden çekip merdivenlere çevirdi

ve taptığım ağzını kapatmayı tercih etti. Aramızda tuhaf bir sessizlik yaşandı. Kelebeğin kozasını dâhi doldurmayacak bir sessizlik, içimde bir uçurum yarığı açmıştı.

Ne diyebilirdim ki? Başın sağ olsun? Üzgünüm? Seni anlıyorum? Hadi ya? Kaşlarımı çatmak istedim ama dişlerimi sıkarak kendimi durdurdum, yumruk yaptığım avuçlarımın içine geçirdiğim tırnaklarım tenimi sızlatmıştı. Onu kucaklamak istiyordum.

Aşağı doğru inmeye başladığında gözlerimi onun üzerinden ayırmadım ama o bana bakmadı. Bunu onun acısına veriyor olsam da, karnıma giren ağrıya bunu anlatmak meseleydi.

"Geç otur şöyle, Karayel," dedi dümdüz bir sesle. Bir şeyler dönüyor.

Salonun ortasındaki büyük kanepelere yöneldim, ağır adımlarla merdivenleri inerken artık sırtım ona dönüktü. Derin bir nefes almak istedim, içerideki cenaze havası buna engel oldu ve gözlerimi sıkıca yumup tekrar dişlerimi sıktım. Bir gün bu sikik çenem çıkacaktı, belki de onu kıracaktım.

Ayak sesleri gittikçe bana yaklaşıyor, bu gerilimi daha da arttırıyordu. Ne kadar perişan olduğunu görebiliyordum, peki onun benim ne kadar perişan olduğumdan haberi var mıydı? Siktiğimin yedi günü onsuz kalmıştım. Yedi gün. Yediden nefret ediyordum.

Hemen çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu, koltuğa bıraktığı ağırlık o kadar azdı ki, bir an bu beni gülümsetecek sandım. Fazla minik. Burnumu çekerek bakışlarımı aniden ona çevirdiğimde, kollarını göğsünün üzerine toplamış, içi kızarmış soluk mavi gözlerle yüzümü incelediğini gördüm. Bir an karnıma yumruk yemişim gibi duraksayıp, kaşlarımı kaldırdım. Hadi ama sarılmayacak mıyız, miniğim?

"Konuşacağız," dedi pürüzsüz bir sesle.

Bir an koltuktan kalkacak gibi oldum, onu kollarıma al-

mak ve acısını paylaşmak istiyordum ama beni durdurdu. Tıpkı bir haftadır olduğu gibi, bu kez de buna izin vermedi. Yüzümü buruşturarak, "Neler oluyor?" diye sordum, sesimdeki şaşkınlığı yutmaya çalışsam da görebildiğine emindim.

Gözlerim hızla parmağındaki alyansa kaydı, Yaratıcıma şükürler olsun ki onu çıkarmamıştı. Parmaklarının zayıfladığını görebiliyordum, yüzük ona biraz bolarmış gibiydi. Gözlerimi hızlıca yüzüne çevirdim, dikkatle beni inceliyordu. Neden bana öyle bakıyorsun?

Sertçe yutkunup, "Karayel," dedi tekrardan aynı tonla. Sanki kim olduğumu kendine hatırlatır gibi soyadımı vurguluyordu, ona dikkatle bakarken ilk kez soyadımdan tiksindiğimi hissettim. Bizim soyadımıza bulaşmış kan lekeleri vardı, Mayıs bunu görüyordu. Artık o soyadın üzerinde annesinin de kan lekesi vardı. Bok herifin, bok soyadı!

"Mayıs..." Sesim kısık çıkmıştı, ellerimi ona doğru uzattığımda bakışları ellerime kaydı ve o an o soluk bakan gözlerde bir ışık gördüm, ellerime muhtaç bir ışık tıpkı bir deniz feneri gibi durmadan dönerek yanıyor ve gözlerinin içini aydınlatıyordu. Sikeyim beni seviyorsun. Sadece acıyor, uzat elini ve paylaşmama izin ver. Hadi.

Ağlamaktan, belki de ağlayamamaktan şişen gözlerini bana çevirirken, "Şimdi seni daha iyi anlıyorum," diye fısıldadı kısık bir sesle, harfler onun dudaklarından dökülürken sanki benim dilimden dökülüyormuş gibi ağzımda acı bir tat bırakmıştı.

"Ne?"

"Hiç," diyebildi, nefesi bir cümle kurmaya yetecek kadar güçlü değildi ve günlerdir bir şey yemediğine bahse girebilirdim. Bir eli, sol parmağındaki tektaşa gitti ve bolaran yüzüğü parmağıyla çevirerek oynamaya başladı. Kalbim çatırdıyor, o her yüzü çevirdiğinde tuhaf bir gerginlik yüreğimi terletiyordu. Başka zaman olsa onu kollarıma çeker, kemiklerini

kırarcasına sarılırdım ama şu an hissettikleri her ne ise, ona saygı duymak zorunda hissediyordum. Saygı bir yere kadar. Benden kendini esirgeme.

Bu kez onu umursamadım, belki de ihtiyacı olan buydu ama kabullenemiyordu. Koltuğun ucuna kayıp onu kendime çektiğimde oturduğu tekli koltuktan kalkmadı ama bana doğru uzanmak zorunda kaldı. Ona sıkıca sarıldım, kollarımı belinden geçirdim ve sırtındaki narin kemiklere avuçlarımı bastırırken, yüzümü onun boynuna gömüp cennetten çıkma kokusunu içime doldurdum. Bu koku için katliam yapabilirdim. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca insanı ipe dizebilirdim. Nefesimi onun saçlarına bırakarak boynunu öptüm. "Miniğim," diye fısıldadım kısık bir sesle. Bir an sertçe yutkundu, kalbine dokunduğumu hissettim ama onu zorlamak istemiyordum.

Mayıs'ın kolları bir an havalanacak gibi oldu, ama bunu yapmadı ve kollarını geri indirdi. "Sıraç!" diye fısıldadı, sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı ama buna aldırmadan ona sarılmaya devam ettim. "Sıraç lütfen!"

"Ne lütfen?" diye inledim onu kendime tamamen bastırıp, kokusunu içime mühürlerken. "Buna hakkın yok. Tek başına taşımak zorunda değilsin, acılarını benden saklamanı nasıl kabul edebilirim? Benden gizlenme. Ben senden yeterince gizlendim, sen de benim düştüğüm hataya düşme. Bırak, beraber atlayalım o uçurumdan. Birlikte dalalım yangının ortasına. Buna gerek yok. Kendine bunu yapmana gerek yok."

Burnunu çektiğini duydum, yüzümü saçlarına gömüp onun yanağına küçük bir buse kondurdum, dudaklarım tenine dokunurken yaptığı tek şey derin bir nefes almak oldu.

"Ben..." Sesi titriyordu. "Sıraç..."

"Miniğim." Belini sıkıca sardım, sıcak nefesimle onun buz gibi tenine üflerken sertçe yutkundum. "Seni çok özledim."

Aniden parmakları belime dokundu, ardından omuzlarıma tırmandı ve boynuma sıkıca sarılıp beni kendine çekti. Sı-

kıca sarılmış, burnunu boynuma dayamıştı ve aldığı her nefes boynumdaki damarların içinde nabız gibi atan kanın infilak edip, boynumdan akmayı istemesine neden olmuştu. Onun dudaklarını arzu eden kanım, ona karışmak istiyordu. "Küçük adam," diye fısıldadı boynuma doğru. "Küçük adam..." Sesindeki ıstırap beni yerle bir ederken, ne olduğunu kavramaya çalışıyordum. Parmaklarını omuzlarıma ardından da enseme bastırıp, boynuma küçük bir öpücük kondurdu. Ardından yavaşça geri çekildiğinde, artık göz gözeydik. Geri çekilip koltuğa oturdum, pantolonumun bağları gerilmişti ama buna aldırmadım.

Kısa bir sessizlik yaşandı, ardından Mayıs'ın parmağıyla çevirdiği yüzük o narin parmaktan çıktı ve hemen önümdeki sehpanın üzerine bırakıldı. Biraz önce duygularla parlayan gözleri şimdi ifadesizdi. "Buraya kadar." Sesi zerre titrememişti. "Artık seninle birlikte olamam."

Olduğum yere mıhlanırken, kalbim göğsümü zorluyor ve kelimeler beynimde girdikleri savaşın ortasında birbirlerini katlediyorlardı. Kanlı harfler birbirine çarptı. Beni artık istemiyordu. Gözlerim sehpanın üzerinde tıngırdayan yüzüğe döndü, görüşüm bulanıklaşmıştı ve damarlarım çekiliyordu.

"Mayıs..." diyebildim, sesimi ilk kez bu kadar titrek ve çaresizdi. Bu kadın üzerimdeki etkisinin farkında mıydı? Benim kadınım. Minik kadınım. "Mayıs bu da ne demek..."

"Ne duyduysan o," dedi oturduğu yerden kalkarken. "Bu saatten sonra yoluma çıkma, Karayel." Yine soyadımla seslenmişti, kim olduğumu kendine hatırlatır gibi bir hali vardı. Kalbime ardı arkası kesilmeyen yumruklar sallarken, onu bir haftadır göremediğimin farkında mıydı? Bir hafta sonra beni çağırıyor ve ardından da ilişkimizi mi bitiriyordu?

Merdivenlere yöneldiğinde, ayağa kalkmak ve ona saldırıp sarsalamak istiyordum. Hızla düşündüğümü yaptım, ona doğru atıldım ve narin bileğini parmaklarımın arasına aldım,

omzumun üzerinden bana bakarken gözlerinin arkasındaki hücreye kilitlediği duyguları ustaca saklamayı başarmıştı.

"Karayel." Soyadımı tükürür gibi söylemişti.

Beni, soyadımla vuruyordu.

Dehşete düşmüş gözlerle ona bakarken, avucumun içinde duran bileğinden akan kanın uğultusunu dâhi duyabiliyordum şu an. "Tüm bu olanlar için beni mi suçluyorsun?"

"Sen de tüm olanlar için beni suçlamıştın, Karayel." Sesi kuru, gözleri canı alınmış, kanı çekilmiş bir ceset gibiydi. Tokat yemişim gibi irkilirken, bakışlarını benden uzaklaştırıp salondaki herhangi bir boşluğa yöneltti. "Bırak bileğimi," dedi dişlerinin arasından. "Artık buna devam edemem."

"Mayıs."

Dinlemedi. *Dinle beni. Hayır. Dinle.* Bileğini elimden kurtardıktan hemen sonra hızlı adımlarla gözden kaybolmuştu, merdivenleri ne ara çıkmış ve beni orada öylece bırakmıştı bilmiyordum ama bir süre yalnızca merdivenlere bakarak öylece dikildim. Merdivenleri hızlıca çıkmak, onu saçından tuttuğum gibi sürüyerek peşimden götürmek istiyordum ama alnıma çalınan leke ve kalbime oturan suçluluk duygusu beni durdurdu.

Haklıydı.

Bir süre öylece duvarları seyrettim, baştan aşağı ezberlemiştim belki de. İçimdeki kibritin ucu alev almış, benden başka yakacak hiçbir şey bulamamıştı.

Gözlerim bir an sehpanın üzerindeki yüzüğe kaydı, hareketini kesmiş öylece duruyordu. Onun parmağında olmadığı sürece hiçbir gösterişi, albenisi yoktu. Bomboş bakışlarım yüzük ve merdiven arasında gidip geldi, inip beni kucaklamasını bekledim ama yapmadı. Suçluluk büyüyüp beni içine çekerken, gözlerim yanmaya başlamıştı ve kahrolası nefesimi bir türlü ciğerlerime ulaştıramıyordum.

Yüzüğü avucuma aldığımda, avucum yanıyordu. Evden

tıpkı bir ceset gibi ayrıldım. Kapıdaki alçı sütuna tutunup bir süre bahçeyi izledim, çiçekler artık daha solgun görünüyordu. Gümbürdeyen gök, sanki ona bakmam için adımı sesleniyordu. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, simsiyah bulutlar mavinin üzerini örtmüş ve lekelemişti.

Tıpkı benim bu kızı lekelediğim gibi.

Alkol. Şu an istediğim, düşündüğüm tek şey buydu. Keyif verici ilaçlardan içmeyecek, ona verdiğim sözü tutacaktım ama beni uyuşturacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dişlerimi sıktım, çenem ağrıyor ve damağım yarılıyor gibi sızlıyordu. Bu kez devrilmiştim. Biliyordum, gözlerindeki kararı görmüştüm. Yangınıma mavi olan gözlerindeki karar ile doğrudan beni o yangına itmişti ama arkamdan gelmemişti. Sanırım. Mayıs Karamaça, benim minik kadınım... Alçı sütunu bırakıp verandanın merdivenlerini indim ve bahçe kapısına yöneldim. Bu kez onu kazanmak her anlamda zor olacaktı. Belki imkânsızdı, belki beni hiçbir zaman istemeyecek ve benden tiksinecekti. Ama bu umurumda değildi. O benimdi. O bana aitti. Ben Ceren Karamaça'ya bir söz vermiştim, kadınım nasıl bir hata yapacak olursa olsun, onun arkasında olup ondan desteğimi esirgemeyecektim.

Dudaklarım sızladı.

Pembe uçurumlarını bir kez daha öpebilecek miydim?

Çok değil, bir hafta önce ışıl ışıl bakan o mavi gözlerdeki idamım az önce gerçekleştirilmişti. Tırnaklayarak kanattığım avuçlarımı serbest bırakıp, ellerimi takım pantolonumun ceplerine koydum, sol avucumda duran yüzüğe sızan kanın onu lekelediğine emindim. Gök acıyla kükredi, nemli sıcağın üzerine buz üfleyen bir rüzgâr tüm şiddetiyle yüzüme çarparken bunu umursamadım. Sokağın başına park ettiğim arabama doğru yürürken düşündüğüm tek bir şey vardı.

O benimdi ve bu yüzüğü o narin parmağına tekrar takacaktım.

***

İçki ile dolan bardaklar bana hep insanları hatırlatmıştır. Kafayı bulmak için dibine kadar içmemiz gerekir, ilk yudum ise her zaman acıdır. Bardağın dolu tarafı acı, dibiyse istenilendir. Dolduruluyor, dibimizdeki mutluluğu arıyorduk. Tıpkı şu an doldurduğum kadeh gibi hissediyordum. Dibimi bulmak istiyordum.

"Çok hızlı gidiyorsun," dedi Halim endişeli bir sesle. "Yavaşla biraz."

Ceren Karamaça'nın ölümü üzerine İzmir'e gelmişlerdi, zaten planları arasında bu vardı ve Fethiye'deki evde kalmamaları onlar için iyiydi. Yeterince olay yaşanmış, kan dökülmüştü ve Halim'in de artık huzur aradığını gözlerinde görebiliyordum. Önümde duran bardağa baktım, elimde duran içki işesini zorla alıp masanın diğer ucuna koydu ve koyu kahverengi gözlerini üzerime dikerek kaşlarını çattı. "Kes şunu."

"Evet," dedi ince bir ses. "Çaye içmek de değil, Sıyaççığım. Dua etmelisin." Melek, hemen kapının önünde dikilmiş bizi izliyordu. Üzerinde pembe pijamaları vardı, tuhaf ayıcık desenlerine boş boş baktım. Bir çizgi film kahramanı olduğu kesindi, belki de kahraman dâhi değildi ama bir anlığına o desenler ilgimi çekti. Halim için bir daire ayarlayacaktım ama yaklaşık bir haftadır yaşanılan tatsızlıklardan dolayı buna zaman kalmamıştı, kısa süreliğine benim evimde kalıyorlardı.

Küçükken bildiğim tüm duaları eder, bedenime çarpılacak kemerden kurtulmak isterdim. Hiçbir zaman kurtulamamıştım. Melek'e boş boş baktım, yine de onu kıramayan bir tarafım bana Mayıs'ın küçüklüğünü anımsatan bakışlarında takılı kalıyordu. Cin gibi bir kızdı; Mayıs da küçükken onun gibiydi.

"Babacığım," dedi Halim şefkatli bir tavırla. "Sen neden hâlâ uyumadın?"

Melek pıtı pıtı adımlarla bize yaklaştığında, baygın bakan gözlerim düştüğü boşlukta kürek çekmeyi bırakmış öylece

Melek'i izliyordu. "Uyuyamıyoyum," dedi dudaklarını bükerek. "Sıyaçığım bu haldeyken uyuyabilmem mümkün mü?"

"Melek," dedi Halim uyarıcı bir tonla. "Hadi güzelim yatağa, bu masa sana göre değil."

Melek pespembe küçük dudaklarını büzdü, iri kahverengi gözlerini kırpıştırarak yanıma geldi ve elini dizimin üzerine koyup dizimi sıvazladı. Başını kaldırmış, gözlerindeki hüzünlü buğuyla yüzümü inceliyordu. "Sen üzülme, tamam mı?" dedi dudaklarını bükerek. "Mayıscığım sensiz yapamaz, o seni çok seviyoy."

Gülümsemek istedim, en azından tebessüm etmek istedim ama dudaklarım kancalarla gerilmişti sanki. Gözlerimi yavaşça kırparak başımı salladım, Melek genişçe gülümsedi ama her an ağlayacak gibi bakıyordu. "Onu çok seviyoysun," dedi neşeli bir sesle. "Siz birbirinizden ayrı yapamazsınız ki."

Onu seviyordum. Köpek gibi. Yaralama yaslanmasını istiyordum, yarasıyla. Yanardım, yanardı, yanardık. Ama birlikte olurduk. Şimdi apayrı yerlerde yanmak çok saçma değil miydi? Yangın koskoca ormana yayılmıştı ve o benim yanımda yanmaktansa, ormanın diğer ucuna gidip orada yanmayı tercih etmişti. Acımasız kadın.

Melek yanımızdan ayrıldığında bir süre yalnızca içki sofrasını izledim. Mezelerden hiçbirine dokunmamıştım, aç karnına içtiğim kaçıncı kadehti bilmiyordum ama midem yanıyordu. Halim sigarasının ucunu ateşlerken, pürdikkat beni izliyordu, bakışlarını hissetsem de ona karşılık vermedim. "Ölü gibisin, Karayel."

Çünkü öldürüldüm.

"Şu çeneni kapat," dedim keskin bir sesle. "Sessizliğin içindeki sesi dinlemek istiyorum." Gözlerimi sıkıca yumdum, sırtımı sandalyenin başlığına yaslayıp sertçe yutkundum, boğazımdaki yakıcı alkol tadı dilime bulaştı. Gözümün önündeki karanlığa düşen tek şey onun yüzüydü. Karanlığımın içine sızmış olan maviye âşıktım.

"Şu an onu düşünmüyorsun," dedi acımasızca. "Sessizliğin sesini falan dinlediğin yok. Ayrıca şair boku yemiş gibi konuşmaz mısın? Midemi bulandırıyorsun."

Aldırmadım. İçimde kavrulan kahvenin ezilen çekirdekleri ciğerime batıyordu. "Onu tam anlamıyla kaybettim sanırım." Sesim, gem vuramadığım duygularımın elle tutulur bir kanıtı gibiydi.

Babamın kemerinin tadından çok daha acı bir tat bırakıyordu damağımda, Mayıs'ın yokluğunun tadı.

"Bu laflar sana hiç yakışmıyor, ne yaptın benim arkadaşıma lan? Biraz Sıraç gibi düşünmeye ne dersin? Beynini yemiş gibi konuşuyorsun. Kız sence de haklı değil mi? Senin sürüm hatası babanın yaptıklarını diğer insanlar çekiyor." Halim resmen kükremişti. Haklıydı.

O orospu çocuğunun yaptıklarını çeken tek kişi ben değildim artık.

Aslına bakılacak olursa Mehmet Ali Karayel'e bir nebze de olsa acıyordum. Neticede bir trafik kazası geçirmişti, sevdiği kadın ölmüştü o ise yarım bir insan olarak hayatına devam etmeye mahkûm edilmişti. Ne trajikomik ama... Tüm bunları hak ettiğini biliyordum.

"Bir şekilde Mayıs'ı geri kazanmam gerek. Onu yalnız bıraktığım müddetçe leş kargaları da peşinde olacak. Üstelik emin olduğum bir şey varsa; o da, hiç olmadığı kadar bana ihtiyacı olduğu. Yanında olmalıyım."

"İçip sıçacağına git sevdiğin kadına sahip çık o zaman, yavşak," dedi Halim, yeni yaktığı sigarasını siyah kül tablasına bastırırken. "Ümran onunla iletişim kurmaya çalışacak, başarılı olursa bir şeyler öğrenebilir. Şimdi yapman gereken tek şey sabırlı olmak ve kızı yalnız bırakmamak..."

"Onun gözlerindeki kararlılığı gördüm, Halim. Boynuma takılan bir ip gibi, Mayıs... Yürüyüp benden uzaklaştıkça boğazımı sıkıyor."

İçki ve sigaranın kokusu boğazımı tahriş ederken, Halim bir süre şaşkın gözlerle beni izledi. Koyu kahverengi gözlerinin arkasına düşen yansımamı görür gibi oldum. Bu kadar acınası mı görünüyordum sahiden? *Ben bu değilim. Bu ben değilim.*

"Sıraç," dedi kısık bir sesle. "Dediğin gibi kardeşim... Sen sevmiyorsun, sen ona tapıyorsun."

Dirseklerimi masanın üzerine koyduktan sonra yüzümü ellerimle kapayıp kaşlarımı çattım. O gidince içim söküldü sanmıştım. Darmadağın gövdemi, buzdan bir dağın arkasında saklıyordum. Kan revan içinde kalmış bedenimden dökülen uğursuz sıvı, buzdan bir dağı bile kendi rengine boyayabilecek kadar gür ve yoğundu. Sırtını sırtıma yaslasa yeterdi, birbirimize yaslansak yeterdi. O ise gitmeyi seçmişti.

Güçsüz değildim; fakat biliyordum, onun yokluğunda yüzümü gözyaşımla yıkayacaktım.

"Ben ondan başkasına bakmadım." Derin bir iç çektim, kaburga kemiklerimi kırsalar, bu kadar acı duymazdım. "Diğer tüm insanlara gözlerimi yumdum, yüzümü duvara döndüm... Ben göz kapaklarımda onun suretiyle yaşıyorum."

Halim içki şişesini eline aldıktan sonra buruk bir şekilde gülümsedi, zayıf yüzünde birkaç çizgi belirmişti. "İçelim o zaman, kardeşim," dedi keyifsiz bir sesle. "Siktir et. Bu gece götü başı dağıtalım."

Başımı sallamakla yetindim, hemen karşımdaki guguklu saat gece yarısını çoktan geçmiş, sabaha sallanmıştı. Hiçbir uzvumu net olarak kullanamıyordum ama bunun alkolün getirdiği bir uyuşukluk olmadığından da emindim.

Biz onunla bir olmamıştık, yerle bir olmuştuk.

O annesini bir kez kaybederken, ben annemi ikinci kez kaybetmiştim. Minik annem bana sırtını dönmüştü. Kızamadım, durduramadım, zamanı geriye alabilseydim çok şey yapardım ama zamanı geriye de alamadım. Bir uçurum karan-

lığına yaşayan ruhumu tam şu anda teslim etsem, gözümün önüne düşecek tek siluet onun kiraz çiçeği güzeli yüzü olurdu. Ben bunu kendime diğer herkese anlatabilmiştim ama minik şeytanıma bir türlü anlatamamıştım.

Halim'in endişeli bakışlarını yüzümde hissedince, bakışlarım otomatik olarak ona çevrildi. "Sıraç biraz toparlan, kardeşim," dedi endişeli bir sesle. "İçelim, konuşalım ama böyle bakma. İyi görünmüyorsun." Halim bardağındaki içkisini fondip yaparken gülümsedim. Bu tebessüm bomboştu.

Halim afalladı. "Neden gülüyorsun lan?"

"Kendimi onun için ölürken görüyorum." Elimdeki bardağı sıkarken, çatlayan camın avuçlarıma saplanması canımı zerre acıtmamıştı. "Ve bu beni mutlu ediyor... Gülümsüyorum."

Halim telaşla masadan kalkarken, elimden akan uğursuz sıvıya dehşet içinde bakakalmıştı. "Ne yaptın lan sen? Allah'ın dengesizi! Ne yapıyorsun oğlum sen? Parçaladın lan avucunu!"

Parçalandı avucun demişti, görmeden içimi.

"Kime: Yangınımın Mavisi

O yüzüğü parmağına geri takacağım, minik şeytan. (03.03)"

Yangınımın Mavisi rehberden silindi. İçimin Yangını rehbere kaydedildi.

MAVİNİN YIKIMI

Mayıs Karamaça'dan...

Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Altı...

Yelkovan, akrebin üstünden altı kez geçtiğinde, kapı dışarı ettiğim altıncı dakikanın titreyen omuzlarında büyük yara izleri vardı.

Bir... İki... Üç... Beş... Yedi... Dokuz. Anne. Anne gitme! Anne?

Bir yol bulmak için dönülmez yollara girerken kaybolup gidiyordum. "Yokluğuna gebe bıraktığın kalbim her yerinden çatladı, anne," diye fısıldadım, avuçlarımı süsleyen fotoğrafından gözlerimi bir an olsun ayırmadan. "Alçı sensin ve sen de gittin."

Fotoğrafındaki ayrıntılar gözümün önünde can buluyordu. Mavi boğazlı kazağının omuzlarına dökülen siyah saçları dümdüzdü ve mavi gözleri o kadar canlıydı ki, bu yutkunmama engel olmuştu. Bir an fotoğraftan bana uzanacağını düşündüğüm kolları, siyah pantolonunun üstünde duruyordu ve oturduğu koltuğun üstünde kameranın odağına bakarken, dudaklarına silik bir tebessüm yerleştirmişti.

Bu fotoğrafta hiç olmadığı kadar canlı görünüyordu evet ama artık o yoktu.

Tenindeki saklı cennetin aralıklı kapılarından sızdığını

lığına yaşayan ruhumu tam şu anda teslim etsem, gözümün önüne düşecek tek siluet onun kiraz çiçeği güzeli yüzü olurdu. Ben bunu kendime diğer herkese anlatabilmiştim ama minik şeytanıma bir türlü anlatamamıştım.

Halim'in endişeli bakışlarını yüzümde hissedince, bakışlarım otomatik olarak ona çevrildi. "Sıraç biraz toparlan, kardeşim," dedi endişeli bir sesle. "İçelim, konuşalım ama böyle bakma. İyi görünmüyorsun." Halim bardağındaki içkisini fondip yaparken gülümsedim. Bu tebessüm bomboştu.

Halim afalladı. "Neden gülüyorsun lan?"

"Kendimi onun için ölürken görüyorum." Elimdeki bardağı sıkarken, çatlayan camın avuçlarıma saplanması canımı zerre acıtmamıştı. "Ve bu beni mutlu ediyor... Gülümsüyorum."

Halim telaşla masadan kalkarken, elimden akan uğursuz sıvıya dehşet içinde bakakalmıştı. "Ne yaptın lan sen? Allah'ın dengesizi! Ne yapıyorsun oğlum sen? Parçaladın lan avucunu!"

Parçalandı avucun demişti, görmeden içimi.

"Kime: Yangınımın Mavisi

O yüzüğü parmağına geri takacağım, minik şeytan. (03.03)"

Yangınımın Mavisi rehberden silindi. İçimin Yangını rehbere kaydedildi.

MAVİNİN YIKIMI

Mayıs Karamaça'dan...

Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Altı...

Yelkovan, akrebin üstünden altı kez geçtiğinde, kapı dışarı ettiğim altıncı dakikanın titreyen omuzlarında büyük yara izleri vardı.

Bir... İki... Üç... Beş... Yedi... Dokuz. Anne. Anne gitme! Anne?

Bir yol bulmak için dönülmez yollara girerken kaybolup gidiyordum. "Yokluğuna gebe bıraktığın kalbim her yerinden çatladı, anne," diye fısıldadım, avuçlarımı süsleyen fotoğrafından gözlerimi bir an olsun ayırmadan. "Alçı sensin ve sen de gittin."

Fotoğrafındaki ayrıntılar gözümün önünde can buluyordu. Mavi boğazlı kazağının omuzlarına dökülen siyah saçları dümdüzdü ve mavi gözleri o kadar canlıydı ki, bu yutkunmama engel olmuştu. Bir an fotoğraftan bana uzanacağını düşündüğüm kolları, siyah pantolonunun üstünde duruyordu ve oturduğu koltuğun üstünde kameranın odağına bakarken, dudaklarına silik bir tebessüm yerleştirmişti.

Bu fotoğrafta hiç olmadığı kadar canlı görünüyordu evet ama artık o yoktu.

Tenindeki saklı cennetin aralıklı kapılarından sızdığını

düşündüğüm hanımeli kokusu evimizi terk etmiş, yerine ölümün küflü pençelerini boğazımıza sapladığı o acı kokusu yayılmıştı etrafa. İki haftadır annemsizdi bu duvarlar, bu ev, bu ben, bu İzmir, bu Dünya. Annem artık soluk alıp vermiyordu ve bu gerçek benim soluğuma takılıp göğsümün altında sızlayan kalbimi parçalara ayırıyordu. Benim kalbimi parçalayan oksijen, artık onun ciğerlerine girmiyordu ve ruhu çoktan terk etmişti güzeller güzeli bedenini.

O, artık yoktu.

Sessizlik vardı.

Ölüm vardı.

Kayıp vardı.

Acı vardı.

Annem yoktu.

Evi dolduran içten kahkahası, kızınca çatılan kaşları ve reçel kavanozlarını süsleyen ince uzun parmakları yoktu. Bu ev, en az içim kadar boştu.

İçim boş mu demiştim?

Hayır, içim hiç olmadığı kadar dolu.

Bu doluluk beni öldürüyor.

"Anne." Parmaklarımın arasında titreyen fotoğrafından bana uzanan mavi gözlerinden gözlerimi ayırmadım. Tam fotoğrafın üzerine bir damla yaş düştü, bu yaş benim gözlerimden firar edip onun gülüşünün üstünü örtmüştü. *"Hamileyim."*

***

Boşluktan kalbime dökülen kan rengindeki ateş, kalbimi çatlatıp yavaşça sızarak tüm bedenime akarken boşluğu izleyen gözlerim cansızdı. Ahşap tekli koltuk sallanıyordu. Annem bu koltuğu çok sever, bazen bunun üstüne oturur ve elindeki kitabı okurken bir yandan da ileri geri sallanırdı.

Bedenim, ileri geri sallanıyordu.

Burası, annemin odasıydı.

Yastığına sinen saçlarının kokusunu kaybetmemek adına odasına dokunulmasına mani olmuştum. Annemin kaybına dayanamayan Durkadın Sultan geçirdiği kalp krizinin ağırlığından dolayı hastanede hâlâ gözetim altında tutuluyordu. Gök mavisine boyalı duvarlar üstüme yıkılacak gibiydi ama yine de bu odadan çıkmak istemiyordum. Bu odada, annemle olan anılarımın altında ezilerek can vermek istiyordum.

Aniden allak bullak olan midem, kaşlarımın çatılmasına neden olurken, durumu kavrayamayan zihnim bir süre duraksadı ama bu çok da uzun sürmedi. Hızla sallanan koltuktan kalkıp annemin odasından çıkarken, onun ruhunu geride bırakmış gibi hissediyordum. Koridorda, annemin odasının hemen çaprazında duran banyo kapısına uzanana kadar olduğum yere düşüp kalacağımı düşünmüştüm ama öyle olmadı. Kapıyı açıp, kendimi lavabonun önüne kadar taşıdığımda, bacaklarım güçsüzce titriyordu.

Siyah saçlarıma bol bir şekilde tutturduğum toka kayarak lavabonun içine düştü ama buna aldırmadım. Yüzümü örten saçlarımın arkasına sığınarak lavaboya doğru eğildim ve içimdeki şeyin bedenimde yarattığı reaksiyona karşılık verircesine içimdekileri lavaboya boşaltmaya başladım. Onu hissediyordum. Kusmam için boğazımı zorlayan, midemi tepetaklak eden o zehrin varlığını içimde hissediyordum.

O, benim kalbimle beslenen bir zehirdi ve çoktan aramızda bir bağ oluşmuştu bile.

"Lanet olsun!" Suyu açıp, buz gibi suyu yüzüme sertçe çarparken, zihnimin içindeki düşünceler tıpkı yılan gibi tıslıyordu. Kafamı kaldırıp karşımdaki aynaya baktığımda, yüzümden sicimle akan suyun çizdiği yolu seyrettim. Çenemden sarkan su damları hızla tişörtümün önünü ıslattı. Çökmüş, gölgeler tarafından baskına uğramış gözaltlarım, kaçan uykularımın insanlara sunduğu bir kanıt gibiydi.

Bir süre su öylece aktı. Aynadaki ıslak ve çökmüş yüzü izledim. Midem tekrar ayaklanıp ağzımın ucuna geldiğinde elimle ağzımı örtmek istedim ama çoktan başa sarmış, içimdekileri çıkarmaya başlamıştım bile.

Öksürerek geri çekilecekken, "Abla, her şey yolunda mı?" dedi dışarıdan bir ses. "Girebilir miyim?" Temmuz'un sesi hiç olmadığı kadar durgundu. En az benim kadar çökmüştü. Yaşadıkları, onun kaldırabileceği şeyler değildi. Annem, Temmuz için tek gerçekti. Ceren Karamaça, oğlunun tek varlığıydı.

Boğazımı temizledim. "Her şey yolunda Temmuz," dedim kısık bir sesle. "Beni yalnız bırakır mısın?"

"Abla." Kısa bir sessizlik yaşandı, ardından kapıya yaslandığını fark ettim. "Beni korkutuyorsun. Lütfen, yalnızca konuşmak istiyorum. Sana ihtiyacım var, senin de bana ihtiyacın var." Sesi tedirgindi. Kendime bir zararım dokunacak diye ödü kopuyordu, bu korkuya onun toz mavisi gözlerinde birkaç kez rastlamıştım. Beni de kaybedecek olursa, bu hayatta hiçbir şeyi kalmayacaktı. Şu an bel bağladığı tek insan, dayanıp sığınak olabilerek koşabileceği tek kadın bendim.

Bir şey demedim. Elimi yüzümü yıkayıp, ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmak için de dişlerimi fırçaladıktan sonra bir ölüden farksız olan ellerimin arasında tuttuğum beyaz havluyu yüzüme bastırarak ıslak yerleri kuruladım. Banyonun kapısını açıp dışarı çıktığımda koridorun duvarına yaslanmış olan Temmuz'un hâlâ beni bekliyor oluşu beni şaşırtmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde toplamıştı ve kesik kollara sahip tişörtünün kamufle edemediği geniş pazıları bu baskıyla gerilip daha da şişmişti. Bir süre olduğum yerde dikilerek onun yüzünü inceledim. Sakalları yeşermiş, kıvırcık saçları daha da uzamıştı. Gözaltlarında oluşan koyu halkalar, onun da en az benim kadar uykusuz geceler geçirdiğinin yazılı bir metnini önüme sunmuştu.

Kafasını omzuna düşürüp, bomboş gözlerle beni inceledi. "Abla yüzün kireç gibi."

"Sen kendi yüzüne baktın mı hiç?" dedim güçlü görünmeye çalışarak. "Bu saçının, sakalının hali ne?" Sesim, gücümü kamufle edecek kadar yorgun çıkmıştı. Yorgundum.

"Moda," dedi kendisini inandırmaya çalışarak. "Şimdilerde modaya uyuyorum."

Bir süre birbirimizi izledik. Bu evde artık tek başımızaydık. Koridoru aydınlatan soluk mavi ışık aramızdan geçip etrafa yayılırken, sessizlik omuzlarımıza anne örgüsü bir battaniye gibi örtünmüştü.

Ona doğru bir adım atıp ıslanan saçlarımı omuzlarımın arkasına attım. "Kolay şeyler yaşamıyoruz, biliyorum." Sesim çatlamıştı. "Ama her zaman yanındayım, Temmuz. Beraber olduğumuz sürece annemiz için ayakta olmak zorundayız. O da bunu isterdi. Babamı kaybettik, annemizi de öyle ama biz hâlâ beraberiz. Birbirimizi kaybetmedik."

Toz mavisi gözlerinin içinden acı ip atlayarak geçti. Beklemediği bu sözlerim karşısında taş kesilmişti. Bir süre odağı kayık gözleri üzerimde dolanmış, ardından zemine kayıp, o zeminde geçmişi parçalamıştı. "Abla," derken sesi titredi. "Onsuz nasıl yaşanır, bilmiyorum." Duraksadı. "Annemsiz nasıl yaşanır abla?"

Hızla ona doğru atıldım. İçimde firar eden acı kaçarken tüm zincirleri de kırıp beraberinde götürmüştü. Acının koşarken ayaklarına dolanan zincirin yerde sürünürken çıkardığı sesi dinleyerek Temmuz'u kollarımın arasına aldım. Taze, meyveyi andıran kokusu içime doldu. Burnumu onun kıvırcık saçlarının arasına daldırdığımda, mazi burnumun direğini sızlattı. Saçları tıpkı babamın saçları gibi taze bir kokuya sahipti. Fetih Karamaça'nın kokusu nasıl unutulabilirdi ki? İçli bir nefes aldığında, ağladığını fark ettim ama görmemi istemediğine emindim. Renk vermeden ona daha sıkı sarıl-

dım. "Her şey yolunda," dedim boğuk bir sesle, gözyaşlarımı saklamak için dişlerimi sıkarken. "Ablan burada. Seni asla bırakmayacak."

"Ablam burada." Daha sıkı sarıldı bana. Onun güçlü kolları arasında yok oldum, kayboldum. Saçlarımı kokladı. Acaba o da benim onun saçlarından babamın kokusunu aldığım gibi, annemin kokusunu almış mıydı benim saçlarımdan? "Ablam hep benimle... Beni asla bırakmayacak."

"Seni asla bırakmayacağım, kıvırcığım. Asla."

"Seni seviyorum, abla." Burnunu çekerken bir yandan da hıçkırıklarını dudaklarının arkasına kilitleyerek beni kandırmaya çalışıyordu ama gözyaşları çoktan saçlarımı ıslatmıştı bile. "Biz yalnız değiliz, değil mi abla?"

Yalnızız, Temmuz. Ama ben bunu sana nasıl söyleyebilirim ki?

"Elbette değiliz," derken kollarım onu daha sıkı kavradı. "Biz yalnız değiliz."

Gerçeği ve bilinçaltımın yarattığı kurguyu ayırt edemiyordum. Temmuz, kollarımın arasında bir çıkar yolu bulmaya, acısını biraz olsun dindirmeye çalışırken, rahmimden kalbime kadar uzanan ve bu ana şahitlik eden şeyin varlığından henüz habersizdi.

Beni zehirleyen bu şey; annemin katilinin tohumlarından biriydi ve ekilmişti damarlarımın topraklarına, ardından da benim kanımla sulanıp tohumu çatlatarak filizlenmişti.

"Abla..." Temmuz yavaşça geri çekildi. Beyazının üstünde nar patlamış gibi duran açık mavi gözlerini yüzümün göbeğine dikti. Burnunu çekerken, kaşları da çatılmıştı. "Onun hiçbir suçu yok, biliyorsun değil mi?"

Bir an sanki karnımda saklanan şeyin varlığından haberdarmış da, ondan bahsediyormuş gibi irkilmiş olsam da, kimden bahsettiğini anlamak çok da uzun sürmemişti.

"Bu konu hakkında konuşmayacağım, Temmuz." Sesim

keskindi. Bir bıçak kadar keskin... Kendi kalbimi deştiğim, avuçlarımda duran kanlı bıçak kadar.

"Abla," dedi Temmuz gözlerini yüzümden ayırmadan. "Annemin cenazesine gelmedin. İki hafta boyunca bu evden kafanı dışarı çıkarmadın. Hepimizden kaçtın ve sonra bir anda ortaya çıkıp onu terk ettin." Durup nefeslendi, bunu yaparken uzun ve kemikli parmakları kıvırcık saçlarının arasında dolaştı. "Ne olmuş olursa olsun, o böyle bir şeyi hak etmedi. Tüm bunların suçlusu o değil, bunu sen de çok iyi biliyor olmalısın." Bana, beni kendine inandırmak ister gibi baktı. "O suçsuz."

Bir an Temmuz'un bu erdemli davranışı duvara toslamama neden olmuş olsa da, ona verebilecek mantıklı bir cevabım yoktu. En saçma cevap bile şu an dilimin kilidini kıramayacak kadar güçsüz ve vasıfsızdı.

Ne olursa olsun Sıraç o soyadı yaşıyordu ve o adamın kanındandı. Annemin kanını akıtan o adamın oğluydu ve ben içimde o soyun zehrini taşıyordum.

"Biraz istirahat etsem iyi olacak," diye mırıldandım, öğürmekten kısılan sesim çatallıydı.

Temmuz hiçbir şey söylemeden öylece yüzümü izlerken, elimi onun omzuna koyup yavaşça omzuna vurarak gülümsemeye çalıştım. Dudaklarımı sızlatan tebessüm, yanaklarımda büyük yarıklar açmıştı sanki. Temmuz başını sallamakla yetindiğinde sırtımı ona dönüp koridorun diğer ucuna yöneldim. Bir süredir buram buram geçmiş kokan ve yaşadıklarım tarafından mesken tutulmuş odama girdiğimde, üstüme devrilen sessizliğin nefesi, kalbimde uluyan acının üstüne sinmişti. Komodinin üstünde tıpkı bir ceset gibi duran telefonun ışığı yanmıyordu. En az benim kadar ölü olan telefona doğru yürüyüp onu alarak ekran kilidini kaldırdığımda, mesaj bildirimini görene dek aklımdan tek bir soru geçiyordu: Neden hâlâ onun verdiği telefonu kullanıyordum?

Onu istemeyen taratım, isteyen tarafım tarafından rencide edilmişti.

"**Kimden: Sıraç KARAYEL**

O yüzüğü parmağına geri takacağım, minik şeytan. (03.03)"

Mesaja dikkatle baktım. Gece, yani sabaha karşı atılmıştı. Telefonun ışığı sönüp, mesaj gözlerimin önünde eriyerek yok olana dek o lanet ekrana dikkatle, kalbim ağzımda çarparak baktım. Ekran, siyah tarafından gölgelendiğinde telefonu komodinin üstüne geri bıraktım. Telefonu komodine bırakırken, parmağıma taktığı yüzüğü kendi elimle çıkarıp önüne fırlatışım gelmişti aklıma. Çaresiz yangın mavisi bakışları, yüzümü hedef alan ucu kor yaylarını bana fırlatırken, aslında çaresiz olan tek kişi o değildi.

Kalbimde eriyen zehir, kiraz çiçeğimin üstüne dökülüp onu kurutarak faili meçhul bir cinayete kurban ederken; sancılı bir dönemin ortasına okyanusuna kırık küreklerinin birini akıntıya kaptırmış, su alan sandalın içindeki yüzme bilmeyen kadın olarak atlamıştım.

Üstelik yüzme bilsem bile kollarım yoktu ve bacaklarım da ölüm tarafından kötürüm bırakılmıştı.

Bir kanser hücresinin doğurganlaşıp içimde üremesi gibi bir şeydi bu. Güçsüz bedenimi yatağın üstüne bırakırken, omuzlarımın üstüne devrilen siyah gölgeler yastığıma akmış ve uykularımı ortadan ikiye bölen bir celladın formuna bürünmüştü.

Saçlarım, celladı altında bırakan yastığın etrafına su yosunları gibi yayıldı. Gözlerim tavanda büyüyen boşluğun duvarına çakıldı. İçerisi cansız, soluk mavi ışığı saymazsak karanlıktı. Başucumda duran çerçevenin içindeki fotoğrafı ile göz göze gelmek için kafamı yana çevirdiğim an yine kalbim sancıyla iki büklüm oldu. Fotoğrafına uzanıp avuçlarımın arasına aldım ve bakışlarım tekrar tavana yönelirken bu kez tavan ile gözlerim arasına asılı duran annemin siluetiydi.

Bir süre fotoğrafı inceledikten sonra çerçeveyi göğsüme bastırdım ve bir fotoğraf çerçevesinin içine saklanan anneme sıkıca sarıldım. Fotoğraflar iyi ki vardı. Kokusunu soluyamasan da; ona sarılamasan da; hissedip, hissetmesine neden olamasan da fotoğraflar iyi ki vardı.

Durkadın Sultan'ı görmek isteyen tarafım, bu isteği pençeleyen tarafımla çatışıyordu. Onu görmeye gidememiştim, belki de isteyerek gitmemiştim ama bunun nedeni onu görmek istememem değildi. Bunun nedeni, Mehmet Ali Karayel'in de aynı hastanede tedavi görüyor olmasıydı.

Aynı zamanda, o hastanede annemin ölümü ve içimdeki zehrin doğumuyla yıkıma uğramıştım.

Bu, bir mavinin yıkımıydı.

Bu, bir umudun yıkımıydı.

Mehmet Ali Karayel, annem ile birlikte geçirdiği trafik kazasında ölmemişti evet ama belden aşağısının felç olmasıyla birlikte artık yarım bir insandı. Hayır, asla o insanları yarım olarak görmüyordum ama söz konusu asla tam bir insan olamayan Mehmet Ali Karayel'di.

Ölmemişti. Ölmesini istemiştim. Gözlerimi sıkıca yumdum ve annemin fotoğrafına daha sıkı sarıldım. Neden ölmemişti? Bunu içten dilemiştim. Şimdi istediğim tek bir şey vardı. Kalbim, bunu aşeriyordu ve bu aşerdiğim ilk şeydi.

Mehmet Ali Karayel'in acılar içinde can vermesi...

Gözlerim aniden açıldığında, bakışlarımdaki karanlık vaatler dev gölgelerini tavana düşürmüştü.

Gebermeden öncesinde istediğim küçük bir şey daha vardı.

Elindeki her şeyi kaybetmesi...

Her şeyi.

***

Sessizliğe gebe bir evin, sabrı çatlamış duvarlarına bakan gözlerim yine dalgındı. Salonun ortasında otururken, karşımda çalışan televizyon ekranının arkasındaki yansımaların ışığı yüzüme çarparak içerideki karanlığı biraz olsun bölmeyi başarıyordu.

Merdivenlerdeki ayak sesini dinledim. "Abla ben çıkıyorum," dedi Temmuz arabanın anahtarlarını kotunun cebine tıkıştırırken.

Bakışlarım boşluktan yavaşça ayrılıp Temmuz'a çevrildi. "O anahtarları bırak." Yavaşça eğilerek elimi ona doğru uzatıp, avucumu açtım. "Anahtarları ver."

Kot gömleğinin iki düğmesi açıktı ve boynu terli görünüyordu. Bir süre ifadesizce bana baktı. "Abla..."

"Anahtarları ver."

"Abla, ta Alsancak'a yürüyerek mi gideyim?"

Televizyonun ışığı ikimizin arasında dolaşarak yüzlerimizi aydınlatıyordu. "Taksiyle git," dedim hiç düşünmeden.

Eski Temmuz olsa diretirdi, hatta benimle kavga bile ederdi ama yüzüne sakalı kederin yeleği gibi giyinmiş olan erkek kardeşim bu kez beklediğimi yapmadı. Cebinden arabanın uzaktan kumandasını çıkarıp kucağıma atarken gözleri yüzümün menzilinde geziniyordu. "Tam bir baş belasısın," dedi sabit bir sesle.

Onu kaybetmek istemiyordum. Onu kaybetmeye dayanamazdım. Kalbime düşen evhamın koyu renk gölgesi kalkıp uzaklaşmıyordu bir türlü.

Tam çıkışa yönelecekti ki duraksadı ve bana doğru dönerek saçlarını karıştırdı. "Bu arada bir ara okula uğrayıp diplomanı almalısın."

"Alırım."

"Tamamdır. Ha bir de abla Deniz her yerde seni arıyor, sana bir türlü ulaşamadığı için bayağı üzgün. O kızla da görüşmelisin artık."

Geçiştirerek, "Görüşeceğim," dedim ama görüşmeye niyetim yoktu. İnsanlarla diyalog kuracak halde değildim, şimdi hiç ama hiç sırası değildi. Dikişlerim erimemişti, yaramdan hâlâ kanlı irin akıyordu ve içimde kurşun vardı.

Temmuz evden çıktıktan yaklaşık on veyahut on beş dakika sonrasında kapının zili çaldı. Oturduğum koltukta hayat ile tüm bağımı koparmış şekilde boşluğu izlerken, zilin sesiyle birlikte gerçek dünyaya döndüm. Kapıdakinin Temmuz olmasının imkânı yoktu. Kendine ait bir anahtarı vardı.

Zorlukla yerimden kalkıp kapıya yöneldim. Kapının deliğinden dışarı göz gezdirdiğimde, karanlığın örtü gibi serildiği bahçede hiç kimse yoktu. Kaşlarımı çatarak, "Kim o?" dedim kısık bir sesle, sesimin pürüzlü yüzeyi özellikle bir bıçak tarafından şekillendirilmişti sanki.

"Mayıs Abla!" Kapının arkasından yükselen bu ses, tanıdık bir melodinin kalbime doluşup, kalbime dolanan tüm damarların genişlemesine neden oldu. Gözlerim irileşirken, parmaklarım kapının kulpunu çoktan çevirmişti bile.

Aralanan kapının önünde beliren minik siluete baktım. Uzun saçlarını iki yandan küçük topuzlar şeklinde toplamıştı ve üstünde narçiçeği renginde boyundan bağlamalı mini bir elbise vardı. Küçük ayaklarına giydiği kırmızı sandaletleri, dudaklarımda filizleyen tebessümü tetikleyen unsurlarından yalnızca bir tanesiydi. Benim tepkisizliğim onu bir an olsun durdurmadı. Hiç düşünmeden minik kollarını açtı ve bana sıkıca sarıldı. Yüzü karnımın biraz üstüne geliyordu. Kafasını kaldırdı ve çenesini karnımın üstüne yaslayarak kocaman gülümsedi. "Seni çok özledim!"

"Melek..." Tebessümümü titreten gözyaşları boğazıma oturmuştu sanki. Küçük omuzlarına ellerimi koyup onu kendime bastırdım. "Ben de seni çok özledim!"

Biri boğazını temizlemek istercesine öksürdüğünde, kafamı kaldırıp diğer kişinin varlığının gözlerimin aynasına dökülmesini bekledim. Karşımdaki Ümran'dı. Az önce kapı deliğinden baktığımda onu görmediğime yemin edebilirdim. Bir süre ikimiz de bomboş gözlerle birbirimizi izledik, bu sırada Melek hâlâ bana sarılıyordu ve ben de bir yandan onun omuzlarını okşuyordum.

"Merhaba," dedi Ümran kısık bir sesle.

"Merhaba." Ona baktım, hatırladığım Ümran değildi. Yüzünde neşeli bir ifade yoktu. Bakışları donuk, gözleri solgundu. Sanırım hepimiz haddinden fazla yorgunduk. "İçeri girseniz." Melek, kollarını benden ayırıp gülümseyerek içeri koştuğunda, Ümran mahcup bir şekilde gülümseyerek içeri girdi.

Salona doğru yürürken, "Rahatsız etmiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"O nasıl laf, Ümran?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Tabii ki de yahatsız etmiyoyuz anne, o bizi göydüğü için çok sevindi. Değil mi Mayıs Abla?" Küçük Melek az önce üstüne tünediğim koltuğa oturup, ayaklarını sallayarak kocaman sırıttı. "Bu ev neden bu kaday kayanlık Mayısçığım?" dedi bilmiş bir tavırla. Bu beni tekrar gülümsetti.

Ümran ile karşılıklı koltuklara otururken, aklıma takılan sorunun zehirli ucu aramızdaki boşluğa mürekkebini akıttı. "Siz Fethiye'de değil miydiniz?" diye sordum. "Ne zaman geldiniz."

Ümran uzun parmaklarını kotunun üstüne yerleştirip, bakışlarını benden ayırarak ellerine indirdi. "İki haftadır buradayız," derken sesi kısıktı. "Seni çok merak ettim." Kafasını kaldırıp bana baktığında, bakışlarımız ıssızlığın koynunda çarpıştı. Koyu renk gözleri anında dolmuştu ve ıslanan kirpikleri televizyon ışığı tarafından aydınlanarak parlıyordu. "Ne denir, inan hiç bilmiyorum. Başınız sağ olsun."

Ruhumda bir kavanoz patladı. Patlayan camın keskin

kırıkları ruhumun kıvrımlarına saplandı. Ucu kör bir bıçak sanki kalbime saplanmış gibi irkilirken, "Sağ ol," dedim kısık bir sesle. "Hoş geldiniz tekrardan." Bakışlarımı Ümran'dan kaçırarak zemine indirdim. "Sizi özlemiştim."

"Biz de seni çok özledik," dedi Ümran burnunu çekerek. Ardından Ümran anında yanıma gelip, dizimin dibine oturarak beni kollarının arasına çekti. Sıkıca sarıldığımızda, esareti altında olduğum kederin izleri onun üstüne bulaşacak diye çok korkmuştum.

Bedenlerimiz ayrıldığında hâlâ yan yanaydık. Elini elimin üstüne koyup avuçlarının arasına aldı. "Mayıs..." Gözlerimin içine baktı. Gözlerinin içindeki gölgeyi gördüğüm an, dilinin altında yatan baklayı çıkarmasına gerek kalmadan ben anlamıştım bile. "Konuşalım mı biraz?"

Ona aldırmadım. "Bir şeyler içer misiniz?" diye sordum, geçiştirmek isteyerek ama bu Ümran'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Aaa ben havuç suyu içeyim!" Melek ellerini birbirine çarparken ona gülümseyerek baktım ama Ümran, Melek'e uyarı dolu bir bakış attığında Melek ağzına görünmez bir fermuar çekti.

"Hiçbir şey içmeyeceğiz," dedi Ümran keskin bir sesle. "Konuşmalıyız!"

Ümran'ı yok sayarak bakışlarımı Melek'e çevirerek, "Havuç suyu getireyim mi sana?" dedim gülümseyerek ama Melek kaşlarını çatmış, bana kötü kötü bakıyordu.

"Duymadın mı?" dedi küçük işaret parmağını ileri geri oynatarak bana uyarı işareti yaparken. "Annem seninle biy şey konuşacak, kıvıyma hiç!"

Kaçış yoktu. "Bakın," dedim ellerimi dizlerimin üstüne sertçe yerleştirip kaşlarımı çatarak. "Acım çok taze ve başka bir acıyla başa çıkabileceğimi zannetmiyorum. Lütfen bana ondan bahsetmeyin."

Ümran başını iki yana salladı. "Acını hissedemesem de, tahmin edebiliyorum. Ben de çok küçük yaşlarda ailemi kaybettim, Mayıs. Beni Halim'in annesi büyüttü. Bir ailenin yokluğu nedir en iyi ben ve benim gibiler bilir. Bu yaptığın çok yersiz... Sıraç Ağabeyimin ne suçu var?" Sesi kuru, cümleleri keskindi. Kahverengi gözleri doğrudan gözlerimin içini hedef almış kenarları tüylü keskin bir ok gibiydi.

Düşünmek ve ona hak vermek istiyordum ama düşüntüğüm zaman hak verdiğim her şey bir anda parçalanarak erini taze bir acıya devrediyordu. Omuz silkerek kafamı iki yana salladım. "Ne derem diyeyim anlamayacaksın. O yüzden boş ver."

Melek pıtı pıtı adımlarla yanımıza geldiğinde, Ümran, Melek'i kucaklayarak dizine oturttu. "Anlatmazsan tabii ki anlayamam, güzelim. Ama anlattığın halde anlamıyorsam, bu benim salak olduğumu gösterir. Sence ben bir salak mıyım?" Melek, annesinin saçlarıyla oynarken bir yandan da beni izliyordu. Dudaklarını bükmüştü. Onun bükülen dudağı ve annesinin kucağında gözlerimin önüne sundukları manzara benim de tıpkı onun dudağı gibi kalbimi bükmüştü.

Anne olmak nasıl bir duyguydu?

Gözlerimi kapatarak bu merakın tohumunu kalbime eken görüntüden uzaklaşmaya çalıştım. "Zihnim çok yorgun," diye fısıldadım. "Şu an diyebileceğim, anlatabileceğim, açıklayabileceğim hiçbir şey inan ki yok. Bomboş hissediyorum."

"Bombok hissederken, insanların da bombok hissetmesine sebep olduğunun farkında mısın?" derken Ümran'ın sesi kırbaç kadar sertti. "Allah aşkına az mantıklı ol, onu çok yaralıyorsun."

Burnumdan içeri derin bir nefes çektikten sonra dişlerimi sıkıp gözlerimi açtım. "Ümran, buraya bunları konuşmak için mi geldin?" Bakışlarımın soğukluğu, sesime de nüksetmiş durumdaydı.

Ümran, Melek'in omzunu öptükten sonra sert bakışlarını bana çevirdi. "Dün gece avucunun içinde bardak parçalandı." İçimi titreten bu cümlenin her bir harfi, kara bir gölge olup kalbimin üstüne devrildi. Gölgelerin altına kalarak kasılan kalbimin yüzümde yaratacağı ifadeyi yok etmek adına gözlerimi kaçırdım. "Halim ile içiyorlardı ve o bardağı sıkarken elinde parçalamış. Ruhsuz ruhsuz gülümsüyordu, o gerçekten hiç iyi durumda değil Mayıs."

Canı çok acımış mıydı? Onun kanını akıtan o cam parçalarının dahi sonu ben olmak isterken, bu adama mavi bir ecel tarafından dönülmez şekilde bağlanmışken nasıl onun acısını görmezden gelebilirdim ki ben? Onu söküp atmak bu kadar imkânsız mıydı gerçekten?

Etrafa yıkılan harfleri avuçlayarak topladıktan sonra yarattığım cümleyi dudaklarımdan dışarı bırakmaya gelmişti sıra. Bu çok zordu. Dudaklarımı yaladım ve kuru deriyi ıslattım. "O tam bir manyak," diye mırıldandım umursamaz görünmeye çalışarak. "Ne yaparsa yapsın, benden uzak dursun!"

Ümran'a baktım. Gözlerini kısmış bana bakarken, az önce sergilediğim ucuz tiyatro oyununa hiç de inanmamışa benziyordu. "İçin içini yiyor," derken gülümsemişti. "Ona dönülmez bir şekilde âşıksın ve şu an o cam kırıklarına bile içten içe lanet okuyorsun."

İrkildim ama renk vermemeye çalıştım. Bu kadar kolay mı ele veriyordum ben kendimi? İçimde acının bin bir türlü rengi vardı ve bu renkler yağan yağmur sonrası gökyüzünü süsleyen gökkuşağının renklerinin çamura bandırılmış tonlarıydı. Geçmiş bir çamurdu. Barıp duruyorduk içine ve her defasında biraz daha koyulaşıyordu ruhlarımız bu çamurun dibinde.

"Umurumda bile değil."

"Biz de yedik," dedi Melek kıkırdayarak. Ümran da melek gibi kıkırdadığında, boynumda küçük bir ateş yandı ve bedenimi ısıttı.

"Bak kuzum, ben sık sık yanına geleceğim çünkü uzunca bir süre buralardayım. Evet, acın taze ve sırf bu yüzden üzerine gelmek istemiyorum ama gözümle görüp emin olduğum bir şey var ki, o da Sıraç ağabeyime deliler gibi âşık olduğun. Bu sancılı dönemi atlattığında sen de göreceksin." Gülümsedi, dudaklarında hüzün dikenleri vardı. "Siz birbiriniz olmadan yapamazsınız. Evet, zor olacak ama her şeyi geride bırakabileceksin bir gün. Başta zor oluyor kokusuna, varlığına alıştığın birisinden kopmak. Bir anneyi toprağa vermek nedir biliyorum, üstelik ben annemi kaybettiğimde konuşmuyorduk biz onunla. Küstük birbirimize. Siz birbirinizi severek ayrıldınız, kırgınlık olmadan. Bunun kıymetini bil."

Kelimeleri boğazıma bir gemici düğümü atmıştı ki, bunu çözebilmek imkânsızdı. Gözlerim saniyelerle yarışırcasına dolarken, boğazımda yürüyen tuzlu okyanus dalgaları kabararak gözbebeklerimin şehrine vurmuştu.

Gözlerimden sicimle inen yaşlar boynuma kadar akarken, Melek annesinin kucağından kayarak indi ve pıtı pıtı adımlarla bana yaklaşarak kollarını boynuma sardı. Kollarımı onun narin bedenine sardıktan sonra kokusunu içime doldurdum. Adı gibi kokuyordu. Bir kız çocuğu bu kadar güzel kokabilir miydi? Karnıma sarmaşık gibi varlığını dolayan şeyin cinsiyeti neydi?

"Ağlama," dedi Melek içli bir sesle, neredeyse ağlayacaktı. "Ağlama Mayıscığım. Hey şey düzelecek. Söz veyiyoyum. Hep yanındayım, tamam mı?" Sesi ılıktı. Tıpkı, sevgiyle örülmüş damarların sardığı küçük kalbi gibi.

"Yanımda olacaksın, değil mi Melek?" diye sordum burnumu çekerek ona daha sıkı sarılırken.

"Yanında olacağım." Gözyaşlarım ile ıslanan yanaklarıma küçük öpücükler kondurdu ve minicik elleriyle yüzümü okşayıp, dudaklarını bükerek beni izledi.

Ümran, "Çok güzelsiniz," dedi kısık bir sesle. "Ama de-

vam ederseniz ayı gibi böğürerek ağlarım, kimse susturamaz bakın beni."

Melek kıkırdayarak annesine baktığında, ben de bakışlarımı Ümran'a çevirdim. "Mayıs, şimdiden sonra ne yapmayı planlıyorsun? Bu evde tek mi yaşayacaksınız?"

"Evet?" dedim sorar gibi, bu evden başka nereye gidecektik ki?

"Tek başınıza zorlanmayacak mısınız?"

Melek dizime oturup başını omzuma yaslayarak annesini izlemeye başladı. "Sanmıyorum," dedim kısık bir şekilde. "Artık bir yetişkin gibi hissediyorum kendimi. Kardeşime göz kulak olabilirim."

"Peki holding ne olacak? Bildiğim kadarıyla orayı annen yönetiyordu. Şimdi kim yönetecek?" diye sordu kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak. Sorusu tıpkı bir yıldırım gibi zihnimin ortasına düştü ve önüne gelen her kelimeyi bel kemiğinden kırıp yakarak bertaraf etti. Holding öylece duruyordu ve annemin yokluğunda kimin yöneteceği koca bir soru işaretiydi. Henüz on sekiz yaşındaydım ve hiçbir deneyimim yoktu. Temmuz ise bu yıl lise son sınıf öğrencisi olacaktı ve bir yıl boyunca sınavları için ter dökecekti. Peki ya annem ve babamın büyük emeklerle bugünlere getirdiği holdinge ne olacaktı?

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmemiştim."

Annemin ve babamın bin bir zorluklarla büyüttüğü emanetlerini güvenilir olmayan ve deneyimsiz birinin ellerine bırakamazdım ve o kişi bendim. Kendi elime bırakırsam, başa çıkamayacağımı düşünüyordum. Annem ve babamın hayatlarından ödün vererek bizim için kurduğu bu düzenin devamını sağlamak zorundaydım. En azından kardeşim için buna mecburdum.

"Takma kafaya, hallolur," dedi Ümran fakat gözlerinde endişenin gölgelerini görmüştüm. "Kilo vermişsin, üstelik yüzün de sapsarı. Kendini bu kadar yıpratma, lütfen."

Çok yakın bir zamanda verdiğim kiloları misliyle geri alacağımın farkındaydım. Tabii ki Ümran'a bunu söyleyemezdim ve bir an evvel bunun bir çaresine bakmalıydım. İçimi kaplayıp, rahmimde kendine yer açmaya çalışan bu zehirli soydan bir an önce kurtulmalıydım.

Ona alışmaktan korkuyordum.

Ona yenilmekten korkuyordum.

Onu kaybetmekten korkmaktan korkuyordum.

"Daha iyiyim," diye yalan söyledim. "Annem bana güçlü olmayı öğretti. Damağımın üzerinde eriyen tadı kötü bir şey var... Annemin kokusu yavaş yavaş siliniyor ve ben buna engel olamıyorum."

Melek güç vermek ister gibi elimi kavradı ve küçük parmaklarını parmaklarıma doladı.

"Bir gün bizim de kokularımız silinecek," dedi Ümran biraz daha yaklaşıp, elini omzuma koyarak. "Kokularımız dünya üzerinde var olduğu sürece umut var demektir. Kokularımızı kaybetmeden, sevdiklerimize sıkıca sarılmalıyız. Daha sonra çok geç olabilir. Biliyorsun, bir saati geri alabilirsin ama zaman o saatin geri alınmasıyla geriye dönmez. İlerlemeye devam eder."

Donuk bakışlarım Ümran'ın kahverengi gözlerine tutundu. Yüzümde kuruyan gözyaşları tenimi germişti. "İyi ki geldin, Ümran," diye fısıldadım söyledikleri zihnime mürekkebini akıtırken. "Teşekkür ederim."

***

Huzursuz ve yorgun başladığım bir günün sabahında duşumu almış, ıslak saçlarımı kurulamadan tişörtümün üstüne bırakarak yatağın üzerine oturmuş öylece aynaya bakıyordum. Makyaj masasının aynası hemen yatağımın karşısın-

daydı ve bir süredir odağımda duran tek şey oydu. Bol bol yansımam ile bakışıyor, bana benzeyen gölgeye acımı kusuyordum. Sancılı geçen bir gecenin ardından girdiğim kusma krizinden kurtulmuş ve nihayet uykuya dalabilmiştim ama uyandığımda yine bir enkazdan farksızdım. Bir göçüğe benziyordum. "İğrenç görünüyorsun," dedim aynadaki yansımama. "Bok gibi."

Komodinin üstünde ölü gibi duran telefonum, bir cesedin gözlerini açması gibi büyük bir şaşkınlık yaratan ışığını yaktı ve titredi. Bakışlarım komodine yöneldi ve bir süre telefonun üstünde öylece durdu. Uzanıp telefonu alırken avuçlarım uyuşmuştu.

"Kimden: Sıraç KARAYEL

Ne kadar da güzel yokmuşum gibi davranıyorsun. (10.12)"

Sıraç'tan gelen mesaja bomboş gözlerle bakarken, kalbimin gözlerimin aksine hiç de bomboş olmadığını fark etmiştim. Sanki kalbimin damarlarının etrafına onun mesajındaki harfler ipe geçirilen boncuk gibi geçirilmişti. Ekranda onun adını görmek bile kalbim için büyük tehlike arz ediyordu. Tek sorun, adının yanında duran soyadıydı. Bu soyadı beni kara bir deliğin içine çekip boşlukta yuvarlıyordu.

Telefonu kenara koyup kaşlarımı çatarak boşluğa devirdim bakışlarımı. En yakın zamanda bu cep telefonundan kurtulmalıydım. Elim gerdanıma gittiğinde, Sıraç'ın doğum günümde hediye ettiği taşın yerinde olmadığını fark edince gözlerim şokla açıldı. Büyük bir telaş bedenimi ikinci bir deri gibi kapladı. Zincire geçirdiğim bu taşı bir süredir kolye olarak kullanıyordum ve şimdi ise gerdanımın nadide parçası orada yoktu.

"Siktir!" Telaşla olduğum yerden kalktım. "Nerede?"

Yatağın içini talan ederken neredeyse ağlayacaktım. Komodinin üzerinde duran annemin fotoğrafına gözüm kay-

dığında, eş zamanlı olarak kolyenin ucunu da görmüştüm. Annemin fotoğrafı bana yol mu göstermişti? Kolye, komodin ile yatağın arasındaki boşluğa düşmüş ve orada parıldıyordu. Kalbimde büyüyen ateşin üstüne soğuk su dökülürken rahatça nefes aldım ve elimi uzatıp komodinin arasındaki kolyeyi alıp boynuma geri taktım.

"Senin yerin burası."

Ev telefonu odamın duvarlarını inleterek çalmaya başladığında kaşlarımı çattım. Tıpkı bir ölü gibi telefonu açıp kulağıma götürdüğümde, karşı taraftakinin Deniz olmaması için dua ediyordum.

"Efendim?"

"Mayıs Hanım?"

"Evet?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Ben Özcan."

"Özcan?"

"Karamaça Holding'de müdür yardımcısıyım efendim," dedi seviyeli bir sesle. "Beni tanıyabildiniz mi?"

Evet, Özcan Bey'i tanıyordum. Babamın vefatından sonra annemin yıkılış süresince Holding'i bir şekilde ayakta tutmayı başarmıştı.

"Evet Özcan Bey, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Efendim öncelikle başınız sağ olsun, tüm çalışanlarımız baş sağlığı diliyorlar."

Boğazıma oturan yumruyu yok saymaya çalıştım. "Sağ olun."

"Mayıs Hanım biliyorum çok erken ama ne zaman işlerin başına geçeceksiniz?"

Şaşkınlık kanıma uyuşturucu gibi açılırken, "Anlamadım?" dedim dehşet içinde.

"Ceren Hanım vefatından yalnızca birkaç gün önce her

şeyin sizin üzerinize bıraktı. Tek arzusu tüm işlerin başına geçmeniz efendim." Sesi sakindi. Gözlerim vanası bozuk bir çeşmeden farksız şekilde acısını akıtmaya başladığında, benim bir ızgaram yoktu ve yükselen gözyaşları hislerimi boğmuştu. Ne diyecektim? Kelimeler bir buz olup, yüksek sıcaklıkta erimişti sanki. Şu an nasıl selam verilir, nasıl konuşulur her şeyi unutmuş gibi hissediyordum.

"Mayıs Hanım, orada mısınız?"

"E... Evet."

"Tahminen ne zaman bu konu hakkında görüşebiliriz? Sizi sıkmak değil amacım, ben burada olduğum sürece istediğiniz kadar istirahat edebilirsiniz ama bu olayı bir aydınlığa kavuşturmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Ben..." Derin bir nefes alıp beynime oksijen gitmesini sağladım. "...Özcan Bey ben sizi arayacağım."

"Sizden haber bekliyor olacağım, Mayıs Hanım. İyi günler diliyorum, hoşça kalın."

"Hoşça kalın," diye fısıldadım kısık bir sesle. Telefon kapanmış olsa da, hâlâ kulağıma dayalı duruyordu. Islak saçlarım tişörtümün omuzlarını ıslatmış, kırmızıyı koyu bir renge boyamıştı.

Kapım tıklatıldığında, "Gel," dedim ve telefonu kulağımdan ayırıp yerine bıraktım. Temmuz uykudan kızarmış gözleriyle içeri girerken onu izledim. Altında siyah bir eşofman vardı ve üstü çıplaktı. Kıvırcık saçları birbirine girmişti ve dudakları da uykudan nasibini alıp şişmişti. "Abla sen kimle konuşuyordun?" diye sordu uykulu bir sesle; bir yandan da gözlerini ovalıyordu.

"Özcan Bey ile konuşuyordum," dedim yatağın ucuna oturarak.

Yanıma oturduktan sonra omzunun üstünden bana baktı. Kısık gözlerini açmaya çalıştı ama imkânsız gibi görünüyordu. "Özcan Bey?"

"Bizim Holding'den." Burnumun kemerini sıktım. "Müdür Yardımcısı."

"Ne diyor?"

"Ne zaman işlerin başına geçeceğimi soruyor."

Temmuz'un uykudan kısılan açık mavi gözleri şokla aralandı. Hiç olmadığı kadar şaşkın görünüyordu. Oturduğu yerde bana biraz daha sokularak, "Ne?" diye sordu dehşet içinde.

"Annem sanki hissetmiş gibi birkaç gün önceden her şeyi ayarlamış, Temmuz." Kalbim acıyla titredi. "İşlerin başına geçmemi istemiş."

Annemizin kaybını bir kez daha yüzüne tokat gibi yiyen Temmuz'un bakışları donuklaştı. Hâlâ kabullenemiyordu ölümü. "Lütfen!" diye fısıldadım parmaklarımı kıvırcık saçlarının arasına daldırarak. "Bir daha öyle bakma."

Sertçe yutkundu. Belirgin âdemelması boynu boyunca kayıp, olduğu yere geri döndü. Gözlerini benden kaçırırken, gür kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine devrilmişti.

"Temmuz," diye fısıldadım ona doğru eğilip saçlarını okşayarak. "Lütfen."

"Abla." Sesi titremişti. "İyi hissetmiyorum. Solumda bir yerler de çok şiddetli bir ağrı var ve ben bununla başa çıkamıyorum. Üstelik bu ağrı azalacağına günden güne çoğalıyor." Bana sokuldu. Burnunu saçlarıma gömdü ve kokumu içine doldururken, ben de kollarımı ona sardım. "Abla, bu acı geçmeyecek mi?"

"Bu acı daima göğsümüzde bir bronş gibi bizimle yaşayacak," dedim kırgın bir sesle. "Bazen onu çıkartıp bir köşeye bırakmak zorunda kalsak da, o bronş daima göğsümüze ait olacak." Gözlerimi yumdum. "Kalbimizin acı süsü."

Temmuz burnundan sert bir nefes verdi. "Kalbimizin acı süsü."

"Ben Ceren Karamaça'nın kızıyım," dedim keskin bir sesle. Temmuz bir an duraksadı. "Bize bu bronşu bırakan adamın canına okuyacağım."

İrkildi. "Hayır!" dedi benden ayrılırken. "Karanlık işlere bulaşmanı istemiyorum. Lütfen." Kaşları çatıldı. "Abla, o en büyük cezayı çekiyor zaten. Ömrü boyunca yürüyemeyecek, hiçbir uzvunu kullanamayacak. Lütfen karanlık işlere bulaşma."

Kaşlarım çatıldı. "Hiçbir uzvunu kullanamayacak mı? O karanlık kalbi atmayı sürdürdüğü sürece, diğer uzuvlarını kullanamıyor oluşu umurumda olmayacak benim!"

Açık mavi gözlerine karanlık bir gölge düştü. "Abla..."

"Bunun hakkında tartışmayalım, olur mu?"

"Abla!" Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Bana söz ver! Hiçbir şey yapmayacaksın!"

"Söz vermeyeceğim."

"Sıraç Karayel'i hayatından çıkaramadığının farkındayım ben. Onu seviyorsun. Acımız çok taze ve bu tazelik sana yapmak istemeyeceğin şeyler yaptırabilir. Kendine bunu yapma, abla." Elimi tuttu. "Pişman olacağın şeyler yapma. Biliyorsun, tüm suç o adama ait evet ama onların hiçbir suçu, günahı yok." Sılay ve Sıraç'tan bahsettiğini biliyordum. Benim kinim, öfkem, nefretim ve hırsım onlara değil soy isimlerineydi.

"Sılay'a âşıksın, değil mi?" Donup kaldı. "Bu bir hoşlantı olmaktan çıktı, ona âşık oldun." Şakaklarım ağrıyordu. Zihnim ağrıyordu. Hislerim ağrıyordu.

Elini elimden çekip, "Lanet olsun!" dedikten hemen sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini kapadı. Çenesi kaskatı olmuş, elmacık kemikleri belirginleşmişti. Kaçmak istiyor gibiydi. Kaybolmuştu ama kaçamıyordu. "Bilmiyorum," derken samimiydi. "Yalnızca ona ihtiyaç duyuyorum. Onda... Annemin kokusuna benzer bir koku var."

Duraksadım. Ona dikkatle baktım.

"O annem gibi kokuyor."

Âşık olan her adam, eğer annesini kaybetmişse sevdiği kadının kokusuna annesinin ruhunu gömüyordu.

Bunun canlı örneği Sıraç'tı.

Şimdi ise kardeşim...

Hiçbir şey söylemedim. Temmuz da konuşmadı. Oturduğu yerden kalkıp gözden kaybolurken, kaderimiz bomboş bir döngünün içinde bizi linç edip duruyordu.

***

Akşam saatlerine kadar televizyon izlemiş, annemin fotoğraflarının olduğu albümleri düzenlemiştim. Akşam yemeği olarak yediğim tek şey meyveli yoğurttu ve bu tuhaf bir şekilde yalnızca Sıraç'ı hatırlatıyordu. Meyveli yoğurtun pembe kabını çöpe götürürken kapının zili çaldı. Temmuz odasından çıkmadığı için bakmasını isteyemezdim. Gelen Deniz olabilir miydi? Ya da başka biri? Akşamın 23.30'unda kimdi bu gelen? Meyveli yoğurt kabını çöpe atmak yerine elimde kap ile kapıya yürürken bir yandan da homurdanıyordum. Başımda başa çıkması güç bir ağrı ve midem de inanılmaz bir bulantı vardı. Kapıyı açarken gözlerimi yumdum ve "Evet?" diye sordum karşımdakine.

Ve kokusunu aldım.

Cennetten çıka gelen, kahvenin boğaz yakan kokusunu.

Yangın mavisine karışan kahve kokusunu...

"Minik şeytan."

Gözlerimi açtığım an, harelerimin kuyusuna görüntüsü düştü. Gözleri odaksız ve içleri kıpkırmızıydı. Sol eli bileğine kadar çevrili beyaz bir bandajla sarılıydı. Gözüm, sol elini kaplayan bandaja ardından tekrar onun kan oturmuş gözlerine çıktığında, yüreğimdeki kiraz çiçeğinin cesedi belli belirsiz kıpırdandı. Yaşıyor muydu?

"Sıraç?"

Eliyle kapının pervazına tutundu ve gözlerine doğrudan dudaklarıma kaydırdı. İçim sızladı. Bakışları yavaşça gözlerime tırmandı ve çok geçmeden tekrardan dudaklarıma kaydı.

"Minik şeytan." Sesi tuhaf bir tınıyla okşamıştı kulaklarımı.

Elimden geldiğince soğuk bir şekilde "Ne oldu?" diye sordum.

"Ne mi oldu?" Kıkırdadı fakat bu oldukça ruhsuz bir kıkırtıydı. Kahve kokusunun etrafını çemberine almış alkol kokusunu alınca şu an sarhoş olduğunu fark etmiştim.

"Ne oldu?" diye sordum tekrardan.

"Sen benim canımı yaktıkça, sana daha çok âşık olduğumu fark ettim." Bandajlı elini yüzüme uzattığında, olduğum yere çakılmış gibi hissettim. Hareket edemiyordum. Lanet olsun ki içimdeki zehrin özünden kaçamıyordum.

Yaralı eli yüzüme dokundu ve yanağımı boydan boya okşadı. Dokunuşu tüm damarlarımın üst üste binmesine neden olurken, gözlerim hafifçe kısıldı. "Sıraç, kes şunu."

Bakışları elimde tuttuğum meyveli yoğurt kabına kaydı ve yangın mavisi gözlerinin içinden parlak bir rüzgâr harelerini sıyırarak geçip gitti. "Beni özledin."

"Ne?"

"Lanet olsun!" dedi sinirle. Çenemi kavradı ve sıkıca tutarak yüzüne bakmamı sağladı. "Bize bunu neden yapıyorsun? Ne bok yersen ye, canımı almadığın müddetçe peşinde dolanacağım anlasana. İstemiyorsan kolay var, sık kafama." Kaşlarını çattı, yüzü yüzüme çok yakındı. "Her saniye tam geberdim sanıyorken, yüzünü hatırlayıp tekrar sensiz bir hayata döneceğime, al şu canımı." Sesi, yaydan çıkan bir ok kadar keskin bir şekilde saplanmıştı yüreğime.

Beni yaralıyordu.

Sıraç benim canımın en has acısıydı.

"Gitmeni istiyorum," dedim soğuk bir sesle ve çenemi onun parmaklarının hapsinden kurtarmaya çalıştım. "Git. Rahatsız etme artık beni."

Sağ elini arka cebine attı ve telefonunu çıkarıp ekran kilidini kaldırdı. Ardından telefonun ekranını bana çevirdi. Ekranda, "Yer Altında" birlikte çekildiğimiz ve benim kocaman gülümsediğim o fotoğraf vardı. Öfkemin temeli çürüdü ama hırs hâlâ oradaydı.

"Öyle güzel gülümsemişsin ki," dedi sertçe yutkunarak. "Bu bile benim olduğunun ispatı."

Çıplak bedenime buzdan hançerler saplanıyormuş gibi hissettim. Gözlerim bir ekrana bir de onun yüzüne bakarken, kalbim kanını kusmak üzereydi. Karnımda taşıdığım zehrin canlandığını hissettim. İçimde yabancısı olduğum bir şey vardı.

Ona ait bir şey.

Bana ait bir şey.

İkimize ait bir şey...

Bize ait.

Ona baktım. Kandım. Kandırıldım. Kanadım. "Seni sevmek istemiyorum," dedim sesimdeki buzu onun kalbine üflerken. Elimdeki yoğurt kabını sıktım ve buruşmasına neden oldum. "Benden seni sevmemi isteme. Buna engel var."

Yüzünde acının kuyruğuna basıldı. "Beni sevmene engel olan her şeyin anasını avradını sikeyim!"

"Git."

Çenemi bir kez daha, daha sıkı kavradı ve gözlerimizi buluşturdu. "Gideyim mi?"

"Git."

Bana bir enkaz gibi baktı. Bana, altında kaldığı enkazmışım gibi baktı.

"Bu şehri üzerime yıktın, minik şeytan." Ruhsuz bir tebessüm dudaklarına gölgesini düşürdü. "Ama vazgeçmeyeceğim.

Gözlerim doğrudan gözlerinin içine tutunmuşken, yangın mavisinin gözlerinin kırık aynasının yüzeyinde kendimi görmüştüm. Öyle büyük ve öyle sonsuzdum ki onun kırık gözlerinin içinde...

"Git."

Eli yavaşça çenemi terk ederken, ruhsuz tebessümü yerini kırık bir gülümsemeye bıraktı. Yaralı elinin işaret parmağını öpüp, dudağıma koydu. Dağıldım. "İyi geceler, içimin yangını."

Elini dudaklarımdan ayırıp sırtını bana, yüzünü geceye dönerken öylece bakakalmıştım. Karanlığın içinde mavi bir yel gibi kayboldu.

Geride bıraktığı şey ise dudaklarımdaki sıcaklığı ve karnımdaki canlılığıydı.

"İyi geceler, canımın yangını," diye mırıldandım, acıya şerbetli kırgın sesimle. Fısıltım gecenin karanlığına karıştı.

Acı damarımda kan gibi aktı, yüreğime karıştı.

KAKTÜS TEAM

MAVİNİN GÖZYAŞLARI

Sıraç Karayel'den...

Gözlerimin içine baka baka beni yaralıyordu ve bu onu zerre etkilemiyordu.

Kalbime akan zehir rengi cümlelerinin içinde cennetten akan soğuk suları arıyordum ama cehennemin benzinlerini yangınıma boşaltmıştı.

Yattığım kanepede kolum kafamın altında tavanı izlerken düşündüğüm tek bir şey vardı. Bu, o'ydu.

Beni sevdiği günleri özlüyor ve o günleri tekrar yaşayabileceğim zamanı bekliyordum. Yaşayabilecek miydim? Bembeyaz tavana sürdüğüm kara gölgeleri yok eden Melek'in ince sesi oldu.

"Seni hâlâ seviyoy, buna emin olabiliysin. Üzülme aytık." Peltek konuşması ilgimi ona çevirmemi sağlarken, söyledikleri de eş zamanlı olarak siyaha ev sahipliği yapan varlığından şüphe duyduğum kalbime dokunmuştu.

Gözlerimi Melek'e çevirdim ve sol kolumu açıp, gelmesi için çenemle kolumu işaret ettim. Tekrarlamama gerek kalmadan anladı ve kanepenin üzerine çıkıp kollarımın arasına girdi.

Çocuk kokusu sakinleştiriciydi.

"Beni seviyor, değil mi?" diye sordum Melek'in adının anlamını taşıyan kokusunu solurken.

"Seni çok seviyoy."

"Peki neden böyle yapıyor? Benim ne suçum var?"

Kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. iri kahverengi gözlerinden üstüme devrilen şeyden anladığım kadarıyla o da beni suçluyordu. "Peki Mayıs'ın ne suçu vaydı Sıyaççığım?" diye sorduğunda hiçbir şey söyleyemedim.

Haklıydı.

Mayıs'ın açtığı yara kolay kolay kapanacağa benzemiyordu. Tek bir çare vardı, o da onun pembe uçurumlarıydı. Öpmeliydi yaramı, sonra varsın tekrar kanatsın, sesimi çıkarmazdım.

"Hiçbir suçu yoktu," diye mırıldandım. Melek, kolumdan yukarı doğru kaydı ve yaralı elimi avuçları arasına alıp, başparmağımı öptü. "Yayalandığını duyunca çok üzüldü, göymeliydin."

İçim kasıldı. Zihnime katran gibi akan soru işareti kalıplaşıp gözlerini üzerime dikti. Üzülmüş müydü? Peki kendisinin beni daha çok yaraladığının farkında mıydı?

"Onu çok özledim, Melek." Sesim çatlamıştı. Zor zamanlarımda konuştuğum tek insan bu küçük kız çocuğuydu. Henüz Mayıs'ın pembe uçurumlarının tadını dahi bilmezken, Melek'e onu anlatırdım. Mayıs'ın kim olduğunu Melek'ten başka hiç kimse bilmiyordu. Sılay her zaman Mayıs'a bir ilgim olduğunu düşünürdü fakat bunu dillendirmeye cesareti hiç olmamıştı.

"O da seni çok özledi, Allah sizi kavuştuyacak, göyüysün," dedi bilmiş bir tavırla.

Kavuşturacak mıydı gerçekten?

***

Yatak odam; o ayak basmadan önce basit duvarlardan oluşan bu mahzen, o ayak bastıktan sonra daha farklı bir ütopyaya dönüşmüştü. Onu en son burada öpmüş, ona en son burada dokunmuştum. Kadınlığı papatya kokulu kadınım en son burada kabul etmişti beni cennetine. Elbise dolabının önünde gömleğimin düğmelerini iliklerken, bir yandan da göz ucuyla arkamdaki yatağa bakıyordum. Sanki oradaydı ama yoktu. Teninin gölgesi devrilmişti çarşaflarıma ve saçlarının kokusu bulaşmıştı yastığımın kılıfına.

Telefonum aniden çalmaya başladığında komodinin üzerindeki telefonu alıp ekrana baktım. Arayan Engin'di.

"Söyle."

"Neredesin Sıraç?" dedi tedirgin bir sesle. "Dayımın durumu kötüye gidiyor."

Kaşlarım çatıldı. Az önce iliklediğim gömleğin ilk iki düğmesini açtıktan sonra kasılan çenemin gevşemesini bekledim.

"Evdeyim şu an, birazdan Holding'e geçeceğim."

"Sıraç, hastaneye gelmelisin," dedi Engin sabırsız bir sesle.

"Gelemem," derken, buzdan duvarlar Engin ile aramıza çoktan örülmüştü bile. "Onun götünü toplamakla meşgulüm şu an. Öğlen bir toplantım var."

"Onunla görüştün mü?" diye sordu Engin. Bahsettiği kişinin kadınım olduğunu biliyordum. Başka bir erkeğin dudaklarından onunla alakalı kelimeler döküldüğünde bile cani tarafım devreye giriyor ve kanın metalik kokusunu parmaklarıma bulaştırmak istiyordum.

"Görüştüm. Şimdi kapatmam gerek. Hoşça kal."

"Dur," derken, onu göremesem de kaşlarını çattığını hissedebilmiştim. "O iyi mi?"

Bir an duraksadım. Kanımda gezinen katilin dişleri gıcırdadı ve yüreğimi mesken tutan kara gölgeler devleşip merhamet duygumu karanlık ile örttü. *Sana ne oluyor çocuğu?*

"Bu seni değil, beni ilgilendirir." Telefonu kapatıp kotumun arkasına sıkıştırdım. Koyu lacivert kotun üstüne giydiğim beyaz gömleğin eteklerini pantolonun içine sıkıştırdıktan sonra olduğum yerde birkaç küfrü dudaklarımdan dışarı salarak gevşemeye çalıştım. Odadan çıkıp merdivenleri hızla inerek mutfağa geçtiğimde, Ümran'ın kahvaltı hazırladığını gördüm. Bu, bu ev için oldukça yabancı bir görüntüydü.

"Ümran, sen neden yapıyorsun? Çalışanlar dururken sana mı kaldı?" diye sorduğumda, varlığımı hissedip irkildi. Omzunun üstünden bana baktığında, gözlerinin kıpkırmızı olduğunu görmüştüm. "Ümran, sorun ne?"

"Hiç," dedi kızarmış burnunu çekerek gözlerini benden kaçırırken. "Öyle aklıma bir şey geldi de ağabey."

Kaşlarım çatıldı. "Ne geldi aklına bakalım?"

"Mayıs'ın hali aklımdan çıkmıyor." Varlığından daima şüphe duyduğum kalbim kasıldı. İsmini duymak bile tüm organlarımı etkiliyordu. "Ona bakınca annemi hatırlıyorum. Sanırım annemi özledim, ağabey."

Ümran'a baktım. Gözlerindeki acı saçlarına akmış, katran karası bir kederi yerlere damlatmıştı. Hiçbir zaman sevecen, iyi bir insan görüntüsü çizemesem de, insanların duyduklarını acıyı hissedebilmek gibi özel bir yeteneğim vardı. Buna özel bir yetenek diyordum çünkü maalesef hemen hemen hiçbir insan da olmayan bir şeydi.

Biz, aciz ve acımasız varlıklardık.

"Mekânları cennet olsun," diye mırıldandım ve mutfak masasına kalçamı yaslayıp, kollarımı göğsümün üstünde toplayladım. "Üzme kendini, dünya çok da güzel bir yer değil. Kurtulmuşlar."

"Mayıs'ın olduğu bir dünya senin için güzel, bunu biliyorum," dedi burnunu çekerek gülümserken.

Fakat bilmediği bir şey vardı ki, Mayıs'ın olduğu bir dünya güzel değildi. Ben onların dünyalarında yaşamıyordum. Benim dünyam Mayıs'tı. Ben Mayıs'ın yangın mavisi gözlerinden ibarettim. İçimin yangınıydı minik bir kız çocuğu. Eş zamanlı olarak kadınımdı da.

Tapıyordum ki ben ona.

Sessiz kalmayı tercih ettim. Çıkışa yöneldiğimde, "Kahvaltı etmeyecek misin, ağabey?" diye sordu kısık bir sesle.

"Çıkmam gerek," dedim açıkça. "Bir toplantıya gireceğim, ardından görmem gereken biri var."

"Mayıs'a mı gideceksin?" diye sordu açıkça. Adımlarım bıçak gibi kesildi, bakışlarım omzumun üstünden Ümran'a uzandı ve içimde bir ustura kesiği kanadı. "Dünyama gideceğim," dediğimde anlamayan gözlerle bana baksa da umursamadım ve mutfaktan çıkıp Halim ile Melek'i görmeden evden ayrıldım.

Otoparka geldiğimde arabanın uzaktan kumandası ile kilidini açtım ve son kez cep telefonumu kontrol ettim. Ondan tek bir mesaj görmek için deliriyordum, o bunu bilmiyordu.

Ama o beklediğim mesaj, yine yoktu.

Parmaklarım ona mesaj yazmak için mesaiye başladığında, kaşlarım yine çatılmıştı.

"Kime: İçimin Yangını

Bu sabah da dönmedin. (09.10)"

Minik elleriyle söktüğü içimi, kendi başıma dikmek zorunda kalıyordum. Bana koyan buydu. Onun yokluğunun yanı sıra, elime iliştirdiği iğne ile beni baş başa bırakmıştı. Tek bir sorun vardı.

Ben nasıl dikiş atılır bilmiyordum.

Ben, bir yara nasıl dikilir, bilmiyordum.

Arabaya binip motoru çalıştırdıktan sonra yola koyuldum. Ağır ağır hareket eden arabanın dikiz aynasından soka-

ğın sonunu kontrol ederken bir yandan da Ceren Karamaça ile son konuşmamız zihnimdeki ses kasetinin başa sarmasına sebep oluyordu. Ben o kadına söz vermiştim.

Kaç saati geride bırakmıştım bilmiyordum. Zihnim dış dünyaya yöneldiğinde, "Sıraç Bey, konuşmam henüz bitmemişti," dedi adının Yavuz olduğunu bildiğim fakat hakkında hiçbir bok bilmediğim gavat. Sanırım yaklaşık iki saattir gereksiz bir sunum yapıyor ve başımı ağrıtmaktan başka hiçbir halta yaramıyordu.

Oturduğum yerden kalkarken son kez gözlerinin içine baktım. Bakışımdan aldığı mesajla beraber ceketinin önünü iliklediği ve başını önüne eğdi. "Üzgünüm efendim, haddimi aştım."

"Biliyor musun, Yavuz," dedim ona doğru eğilerek, elimi omzuna koyduğumda. Gerginlikten olduğu yerde ikiye ayrılacak gibi görünüyordu. "Hiçbir bok bilmeyen beceriksizin tekisin. Babam seni neden işe almış ki?"

Korku bedeninde dalgalandı. Bir insanın korktuğunu anlamak benim için çok kolaydı. İnsanlar, bana göre çözülmesi en kolay bilmeceydi. "Sıraç Bey," derken sesi titriyordu. Beni kendisinden bu denli üstün görmesi komikti.

"Tamam mı, Yavuz?"

"Tamam, efendim."

Burnumun kemerini sıkarak hafifçe güldüm ama bu gülüşün içinde bulundurduğu tek eylem alaydı. Kumtaşı masanın üzerinde duran cep telefonumu kotumun arka cebine tıktıktan sonra Yavuz'un varlığını yok sayarak toplantı salonunu terk ettim. Toplantı salonundan çıktığımda, hemen odanın karşısında oturan sarışın sekreterin başı ile verdiği güler yüzlü selamı dikkate almadan asansöre bindim ve zemin katın düğmesine bastıktan sonra sırtımı metal duvara yaslayarak beklemeye başladım.

Holdingden çıktıktan hemen sonra Temmuz'un numara-

sını çevirip telefonu kulağıma götürdüm. İzmir hiç olmadığı kadar yakıcı bir sıcağa gebeydi bugün ve gömleğim terden dolayı bedenime ikinci bir deri gibi yapışmıştı. İki kez çaldıktan sonra Temmuz telefonu açtı.

"Efendim abi?"

"Temmuz." Kolumdaki siyah kayışlı saate baktım, saat 13.50'yi gösteriyordu. "Ablan evde mi?"

Bir süre sessiz kaldı. "Evdedir abi, ben sabah erken çıktım. Yanına mı gideceksin?"

Sesindeki tedirginliği soludum. İzmir'in sıcağından daha yalın ve yakıcıydı. Her nedense bana düşmanlık besleyecek olan kişinin Temmuz olduğunu düşünmüşken, işler düşündüğümün tam aksinde gelişmişti ve Mayıs'ın düşmanlığı ile sırtüstü yere devrilmiştim.

"Evet," dedim gözümü kamaştıran güneşin varlığından korunmak adına elimle gözlerimi örterek. "Onu görmek istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Bence çok iyi bir fikir, onu yalnız bırakamam bamya." Arabamın park halinde olduğu otoparka doğru yürürken, bir yandan da Temmuz'un vereceği cevabı bekliyordum.

"Onu yalnız bırakmak istemediğini biliyorum ama son zamanlarda gerçekten iyi değil. Biliyorsun. Seni kırmaktan başka hiçbir şey yapmayacak. Ablamın sana kollarını açmasını bekleme, en azından bu süreç geçene dek beklememelisin."

"Beni kırmasına alıştım, bunu sorun etmiyorum," dediğimde kısa bir sessizlik aramıza girdi ama çok uzun sürmedi, Temmuz'un hafif bir nefes vererek güldüğünü işittim.

"Cidden vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Görmeyeceğini bildiğim halde gülümsedim ve arabanın uzaktan kumandası ile kilidini açıp, "Kesinlikle," dedim keyifli bir sesle.

Temmuz tekrar güldü. "Onu çok sıkmadığın sürece, peşinden koşmana izin vereceğim."

Ceren Karamaça'nın cenazesinden sonra ilk kez kıkırdıyordu ve bu beni mutlu etmişti. Temmuz'un özünde iyi bir çocuk olduğunu henüz daha Fethiye'de olduğumuz zamanlar anlamıştım.

"Şimdi kapatmam gerek, bamya," dedim direksiyonun başına geçerken. "Araba kullanacağım."

"Aman ne uyarsın ya sen trafik kurallarına," dedi Temmuz alaycı bir sesle. "Kendine dikkat et."

"Eyvallah, sen de kendine dikkat et kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra gideceğim tek bir yer vardı. Kadınımın yanı.

Direksiyonu kavradım. Arabam İzmir trafiğinin içinde kaybolurken, düşüncelerim de tek bir kadının ruhunun içine sinip kaybolmuştu.

Karamaçaların kapısının önüne geldiğimde, varlığından şüphe duyduğum ve yalnızca Mayıs için tepki gösteren aciz kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı. Göğsümün duvarını parçalayacak gibi atan kalbimin ritmi, zihnimde yankı yapıyordu. Arabadan inip bahçelerine girdiğimde, çiçeklerin hâlâ solgun göründüğünü fark ettim. Yazın sıcağı tarafından kavrulan çiçekler boyunlarını bükmüştü. Bahçenin sağ köşesindeki hamağın ipi güneşin ışınları yüzünden erimiş, neredeyse kopacak duruma gelmişti.

Hemen kapısının önündeydim ve onun kokusunu giyinen bu evi kucaklayıp, o içindeyken götürmek istiyordum.

Bir süre düşünceler içinde yuvarlandıktan sonra elim kapı ziline gitti ve nefesimi tutarak zili çaldım. Yaklaşık on beş saniye nefesimi tuttuktan sonra kapı yavaşça açıldı ve minik şeytanımın narin bedeni gözlerimin önünde altın rengi parıltılara sahip bir sihir gibi beliriverdi.

Gecenin karanlığını giyinen saçlarını örmüş ve sol omzunun üzerine atmıştı. Üzerinde kavruk tenine inat beyaz bir elbise vardı ve yüzü solgun görünüyordu. Solgun yüzüne rağmen pembe uçurumları, yani dudakları hiç olmadığı kadar canlı ve dolgundu. Sanki kanıma dudaklarını bastırmıştı. Uzun, ucu zehirli oklara benzeyen kirpiklerini kaldırıp beni yangın mavisi gözleriyle buluşturduğunda, kalbimde dörtnala koşan bir yarış atının varlığını sezer gibi oldum.

Neden bu kadar güzeldi ki bu Allahsız?

Kaşları çatıldı ve alnında yerlerini ezbere bildiğim iki çizgi yamuk bir şekilde gün yüzüne çıktı. "Sıraç?" Sesi, bir annenin dudaklarından savrulan ninni gibiydi.

Elimi kapının pervazına koyduktan hemen sonra eş zamanlı olarak kalbimin ritimlerini düzene sokmak için derin nefesleri içime pompaladım. Yetersizdi. Bunu fark etmemesi için yüzüme soğuk bir maske geçirmiştim fakat bu maske, duygularımı saklamakta ne kadar yardımcı oluyordu hiçbir fikrim yoktu.

Sanki duygularım yüzümün üstüne dizilmiş domino taşlarıydı ve bu kadına baktığım an domino taşları birbiri ardınca devrilmeye başlıyordu.

"Mayıs."

"Yine niye geldin?" diye sordu kavisli kaşlarını çatarak. Bu soğuk, mızrak acısı mesafesine rağmen onu sarıp sarmalamak ve içime saklamak istiyordum. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni," dedim ukala bir tavırla ve içeri doğru bir adım atıp, kokusunu kucakladım. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde kapandığında, yırtıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Kokunu solumayı seviyorum. Cennetin serin izlerini taşıyan ayaklarınla göğsümde yürüyorsun sanki."

Gözlerimi araladığımda bir an ağlamak üzere olan gözlerle karşılaştım sandım ama sanırım bu benim hayal gücümden ibaretti. Mayıs yıkılmaz bir şekilde karşımda duruyordu.

Üstelik gözlerinde nefretten başka hiçbir duygu göremiyordum. Sanki nefret gözlerinin önüne perde gibi düşmüş, diğer tüm duyguları içeride mahsur bırakmıştı.

Onun gözlerinde idam edilmiş gibi hissettim.

Yalnızca gözlerinde değil.

Belki de kalbinde de idam edilmiştim.

"Bakma." derken sesim bilinçsizce titredi. "Bakma öyle, tiksiniyor gibi bakıyorsun. Bakma."

Kollarını göğsünün üstünde topladı. Serin kokusunu alabiliyordum. "Tiksiniyorum belki de," diye mırıldandı kaşlarını daha da çatarken. Kelimeleri yayın gerilmesiyle birlikte hızla kalbime saplanan oklar halinde beni yaraladı.

Sözcükleri kalbimin üzerinde eriyip, karanlığıma lavlı bir maviyi acımasızca dökerken irkildim. Yaralıydı. En az benim kadar. Yaralarını sarmama izin de vermiyordu.

Ben babam yüzünden daha kaç kez kaybetmek zorunda kalacaktım?

"Benden tiksinmiyorsun," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Sen bana aitsin, bunu unuttun mu?"

İki adım gerileyerek omzunu duvara yasladı ve kollarını iki yana salıp bomboş gözlerle bana baktı. "Sana ait değilim, Sıraç."

Yıkıma uğramıştım. Benim olan, benim olduğunu inkâr ediyordu. Üstelik bunu yaparken tıpkı bir böcekmişim gibi bakıyordu bana. Hiç bu kadar kanamamış, kanatılmamıştım. Babamdan yediğim dayaklar bile bu kadar yakmamıştı canımı ve hiç bu kadar yalnız kalmamıştım.

Beni karanlıktan başka içine kabul eden hiçbir şey yoktu.

"Bana aitsin!" diye kükredim, gözüm dönmüştü. Tam şu anda etraftaki her şeyi kırıp dökmek, Mayıs'ı sırtıma attığım gibi gözden kaybolmak istiyordum. "Sen benimsin, benim kadınımsın! Yaralısın, tamam kabul ediyorum çok yaralısın

ve bu yaranın sebebi o şerefsiz! Benim seni sevmekten başka hiçbir suçum yokken, sen nasıl tüm bu olanlar için yalnızca beni suçlarsın?"

Sessizlik. Bakışlarını benden kaçırdığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamak için aptal olmam gerekiyordu. Gözlerimin içine bakarak konuşmayı seven Mayıs, şimdi gözlerini benden kaçırıyor ve verecek cevap arıyordu.

Hâlâ bana aitti, bunun farkındaydı, değil mi?

"Konuş benimle!" diye kükrediğimde bir an irkildi ve korku dolu gözlerle gözlerimin içine baktı. Cam kırığı mavisi gözlerinin içindeki keskin kırıklar doğrudan yüzüme saplanıyor, ona sarılmak için kendini zorlayan kollarımın güç mekanizmasını sıfıra indirgiyordu.

"Benim sana tek kelime etmeye mecalim yok." Sesi yorgun çıkmıştı. Bir kez daha vurulduğumu hissettim. Kör kurşunun içimde ettiği yeri, derime bıraktığı çürük acıyı yaşadım.

"Bu kadar mı bittim senin gözünde Mayıs?" diye sorarken, gözlerimin içinin yandığını net bir şekilde hissediyordum. Olası bir felaketten korunmak adına kaşlarımı çattım ve lavlı dalgalarımı bir köşeye ittim.

"Evet," derken sesi titredi. "Bittin."

Kelimeleri kemiklerimi kırıyordu.

"Mayıs."

"Sıraç," dedi güçsüzce. "Git."

Ona doğru yürüdüğümde sırtını tamamen duvara yapıştırdı ve gözlerini sıkıca yumdu. Ona dokunmamı istemiyor gibiydi. Sahiden istemiyor muydu? Ellerim yüzünü kafesledi, avuçlarımın arasına aldığım yüzü küçücüktü. Yumuşak yanaklarındaki papatya dokusunu okşadım. Ellerimi dolduruyor, avuçlarıma can olup akıyordu. "Bana bak," diye fısıldadım. "Bak bana." Gözlerini açmadı. "Aç gözlerini ve bana bak, miniğim."

Kirpikleri titriyordu. Alnının ortasında iki büyük çaresizlik yarığı oluşmuştu. Dudaklarının da titrediğini gördüğümde, onun da en az benim kadar zorlandığını idrak edebilmiştim nihayetinde. Belli belirsiz gülümsedim. İdamım henüz gerçekleşmemişti demek ki. Hâlâ içinde bir yerlerde nefes almaya devam ediyordu.

Her ne kadar bunu inkâr etse de, ben bunu görebiliyordum.

Kafamı eğip, minik kızımın dudaklarına ilerlerken, nefesi kesikleşmişti. Üst dudağım, alt dudağının üzerindeki yerini alırken hiçbir tepki vermedi. Beni durdurmadı ama karşılık da vermedi.

Pembe uçurumları kıyametimdi. Belki de başlangıcım. Uçurumlarından aşağı düşerken, ikimizin de içi buruktu. Yavaş yavaş öptüğüm dudakları titriyordu. İlk kez öpüşüyormuşuz gibiydi. Belki de son kez. Bu düşünce beni alaşağı etti.

"Minik kızım," diye fısıldadım pembe uçurumlarına ve bir kez daha örttüm dudaklarını dudaklarımla. Öpüşüm ilk kez bu denli narindi. İçinde acıyı barındırdığındandı belki de. Bilmiyordum. Her ne kadar ona karşı büyük bir açlık duysam da, onu incitmek istediğim en son şeydi. Onu yeterince incitmiştim, daha fazlasına hakkım yoktu.

Şimdi istediğim tek bir şey vardı.

Zamanı durdurmak ve pembe uçurumlarında soluklanmak...

"Sence benim hiç kırılmaya hakkım yok mu, Mayıs?" diye sordum sordum, dudaklarından ayrılırken. "Kırılıyorum." Burnumu burnunun ucuna sürttüm. Nefes nefeseydi. "Ama önemli değil."

Gözleri irileşti, doğrudan gözlerimin içine bakıyor olmasına rağmen tepkiden yoksundu.

"Olsun be," dedim omuz silkerek. Yüzünü daha sıkı kav-

rayıp, avuçlarımı yanaklarıyla ısıttım. Kokusunu içime doldurdum ve gözlerimi yumdum.

"Kokunda başlıyor bütün hikâyeler, kokunu soluduğum müddetçe bu hikâye hiç bitmeyecek." Burnumdan sert bir nefes vererek acıyla güldüm. "Minik şeytan."

Onu duvara yaslanmış bir şekilde bırakmadan hemen birkaç saniye önce alnına dudaklarımı bastırdım ve adımın yazdığı yeri öptüm. Ben onun alnının yazısıydım. Onu orada öylece, soluk soluğa bırakırken hızlı adımlarla evden çıkmıştım ve bu sırada sırtımdaki bakışlarını öyle net hissetmiştim ki sanki sırtımda binlerce bıçak yarası vardı.

Arabaya bindiğimde yaptığım tek şey kafamı direksiyona gömmek ve sessiz iç çekişlerimi ayyuka çıkarmak olmuştu.

Sıraç Karayel'e göre fazla sulu gözlü davranıyordum belki de, kim bilir?

Yine bir çöküş, yine bir karanlık. Yine kötü anılar çıkıyordu saklandıkları yerden. Yüzüme inen soğuk kemerin tokasındaki demir; babamın küfürleri; annemin vücudundaki morluk izleri; Mayıs'ın önüme attığı yüzüğün çıkardığı feryat sesi...

Bir an telefonum titredi.

"Kimden: İçimin Yangını

Ağlama, seni görebiliyorum. (15.15)"

BURUK KABULLENİŞ

Mayıs Karamaça'dan...

Sıraç'ın dizlerine yatmak ve hayata kaldığımız yerden birlikte devam etmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Arabasının camı açıktı ve benim onu izlediğimi bilmiyordu. Kalbime diktiği dikenli çiçeklerin dikenleri damarlarıma batıyordu. Kafasını direksiyona koyup ağlamaya başladığında olduğum yere öylece muhlanmıştım. Evet, sesini duyamıyordum fakat ağladığını görebiliyordum. Düzensizce kalkıp inen sırtı bile bunun yegâne kanıtıydı. Dağıldım. Toparlanması hiç bu kadar zor olmamıştı. Bu adamı nasıl bu kadar derinimde hissediyordum? Olduğum yere yığılmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sırtım duvar boyunca kaydı ve dizlerimi karnıma çekip yere oturdum. Attığım mesaja verdiği tepkiyi görmemek için bunu yapmıştım. Gözlerimden aşağı sarkan tuzlu yaşların tadına bakarken çenem titriyordu. Günler sonra ilk kez birleşmişti dudaklarımız. Pembe çikolatalarına olan hasretim beni yenmiş ve bu hikâyenin galibi olmuştu.

***

"Merhaba," dedim telefondaki kadına. Sesim titriyordu fakat artık bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. "Ben Sait Beyden randevu almak için aramıştım."

"Tabii ki," dedi genç kadın. "İsminiz neydi?"

"Mayıs," dive fısıldarken sesim çatlamıştı. "Mayıs Karamaça."

"Rutin bir kontrol için mi?"

"Kürtaj için," dedim aniden. Telefonun diğer ucundaki kadın bir an duraksadı. Kalbimin üstüne yıldırım düşmüştü.

"Anladım. Hangi tarih için istiyorsunuz randevuyu?" Duraksadı. "Sait Bey önümüzdeki bir hafta boyunca yoğun olacak ama yarın öğlen 13.45'de bir boşluk var. Sizin için uygun mudur?"

Bu kadar erken olmak zorunda mıydı? "Evet," dedim içim can çekişirken. "Uygun."

"Randevunuzu kaydediyorum, onaylıyor musunuz?"

Hayır!

"Evet."

"Peki efendim. Randevu bilgilerinizi aktarıyorum, not alın lütfen. Yarın öğleden sonra 13.45'de Sait Bey'in özel polikliniğinde."

"Teşekkürler, iyi günler." Kadının cevap vermesini beklemeden telefonu kapatarak kanepeye gelişigüzel fırlattıktan sonra olduğum yere diz çöküp bir süre yalnızca boşluğu izledim.

Önüme asılan tüm kelimelerin yolu çaresizliğe çıkıyordu. Çenemi dizimin üstüne koyup gözlerimi yumdum ve akmaktan kuruyan gözyaşlarımın gelişini engelledim. Sırtımın üstündeki deri geriliyordu. Öyle ki, bir an sırtımdan sivri dikenler çıkacak sanmıştım. Hissettiğim tek şey salt acıydı.

Ben mecbur bırakılmıştım.

Kıçımın üstüne oturduğumda bacaklarım ileri doğru uzandı ve saçlarım yüzümün önüne döküldü. Nefesim, saçlarımı uçuşturdu. İnce parmaklarım karnımın üstüne dokunduğunda, kalbimin üstüne sıcak acı şerbet döküldü. Şerbet acı olur muydu?

Benim şerbetime şeker değil, acı ekmişlerdi.

Avucumu karnıma bastırdığımda burnumun direği çürük bir acıyla sızım sızım sızladı. "Üzgünüm," diye fısıldadığım an, sol gözümden aşağı akan sıcak sıvı yanağımın derisini parçalar gibi yaktı. Ilık damla yanağımdan süzülerek çeneme indi ve oradan boynuma akıp damarlarımın üstünü ıslattı. "Affet beni."

Dakikalar birbirinin üzerinden geçip, cesetlerini çiğneyerek ilerledi. Saate dökülen dakika, arkasında yığınla bıraktığı cesedin kanlı galibiydi. Kucağımda duran dizüstü bilgisayarın ekranındaki canlı ışık gözlerimi yakıyordu. Parmaklarım isteğim dışında arama ekranına bir şeyler yazdığında, çıkan sonuçların beni bu denli etkileyeceğinden bihaberdim.

Sizden ve eşinizden gelen hücrelerin, "Tek vücutta birleşmesi" sonucu oluşan yeni canlı, yani bebeğiniz.

Dişlerimi sıkarak ekrana baktım.

Sizin ve eşinizin genlerinin harmanlanması sonucu oluşan; hem sizden, hem de eşinizden esinlenerek tasarlanmış, size benzeyen ancak sizden apayrı bir genetik yapıya sahip olan birey.

Bize benzeyen ama apayrı bir birey...

Bizim ortaklaşa oluşturduğumuz ilk şey. Zehir. Buğulu gözlerle ekrana bakarken okumaya devam ettim. Okudukça hıçkırığım boğazıma doluyor ve boğulacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Üçüncü hafta! Artık bebeğinizin yeni hayatı başladı! Bu

haftanızda yumurta hücreniz sperm hücresiyle birleşti. Yaklaşık bin tane sperm hücresinden sadece bir tanesi bunu başardı ve bu uzun yolculuktan sonra döllenme gerçekleşti. Döllenme gerçekleştikten sonra bebeğiniz yeni bir hayata "Merhaba!" dedi.

Bebeğinizin hücre sayısı her gün iki katına çıkıyor!

Dördüncü hafta! Bu haftada bebeğin beyninin oluşacağı bölüm meydana gelir ve sinirler oluşmaya başlar. Amnio sıvısı toplanmaya başlamıştır. Bu sıvı diğer haftalar ve aylar boyunca bebeğin içinde rahat olabileceği bir ortam hazırlamış olacaktır.

Beşinci hafta! Bebeğiniz artık susam tanesi kadar. Mide bulantılarınız çoğalabilir, bazılarınızın ise bulantıları yeni başlıyor olabilir.

Altıncı hafta! Bebeğinizin gözleri, kulakları ve burnu oluşmaya başlıyor! Eğer rahminizi görebilirseniz, bebeğinizin küçük kafasının, siyah küçük noktacıklar halinde gözüken gözlerinin ve burun deliklerinin oluşmaya başladığını fark edebilirsiniz!

Oluşmaya başlayan kulakları kafasının iki yanında çukur halinde, kolları ve bacakları ise çıkıntı gibidir. Kalp atışları dakikada 100 ile 160 arasındadır ki bu da sizin atışınızın yaklaşık iki katı kadardır. Tüm vücudunda kan akışı da başlar. Bağırsakları gelişir ve ciğerleri oluşturacak doku filizleri ortaya çıkmaya başlar.

Beyni, kasları ve kemikleri gibi hipofiz bezi de oluşmaya başlar. Şu anda bebeğinizin boyu çeyrek inç boyunda, yani bir mercimek tanesi kadardır.

Onun beyni, ağzı, burnu, kulakları oluşmuş muydu yani? Dahası, kalbi atıyordu öyle mi? Daha fazla okuyamayacağımı anladığımda gergin bir şekilde dizüstü bilgisayarın kapağını sertçe kapadım ve kenara koydum. Kalbim olağan dışı bir hızla atarken, karnımın içindeki canlılığı hissediyordum.

Karnımda yaşam süren bir şey vardı.

Derin derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. İçimdeki şey altı haftalıktı, belki de biraz fazla olmuştu.

O artık en az benim kadar canlıydı.

***

"Sılay seni görmeye gelecekmiş," dedi Temmuz. Yemek yiyorduk, daha doğrusu yemeye çalışıyorduk. "Onu tersleme, tamam mı? O, çok üzgün."

Önümdeki pilavın tanecikleri ile oynamaya devam ederken, "Onu tersleyeceğimi de kim söyledi?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sen Durkadın Sultan'ı sık sık kontrol ediyorsun, değil mi?"

Başını sallarken tuza uzanmıştı. "Ediyorum ama seni görmek istiyor."

"O hastaneye gitmeyeceğim, Temmuz," dedim net bir dille. "Başka bir hastaneye nakil olmalı."

"Bu imkânsız. Doktoru bu hastanede, biliyorsun. Başka hiçbir yere götüremeyiz onu, sağlık durumu hiç de iç açıcı değil. Bak, ona da bir şey olursa elimizde geçmişimizden hiçbir şey kalmayacak ve onu görmediğin için büyük vicdan azabı çekeceksin. Onu görmen gerek."

"Ona hiçbir şey olmayacak!" diye hırladım sinirle. Buna kendimi inandırmak istiyordum. Durkadın Sultan'a bir şey olmasına dayanamazdım. "Panik yapmayı bırak. Her neyse, Sılay ne zaman gelecekmiş? Yarın işlerim var."

"Yarın akşam gelecek," diye mırıldanırken bir gözü telefonundaydı. "İşin akşama kadar biter herhalde?"

"Sanırım," dedim, yarın yapacağım şeyi düşünmemeye çalışarak.

"Abla," dedi Temmuz pilav tabağıma ters ters bakarak. "Eziyet etme pilava."

"İştahım yok."

"Abla, yüzün bembeyaz ve tuhaf görünüyorsun. Annem burada olsaydı senin bacaklarını kırardı," diye homurdandı. Masada aniden yükselen sessizlik, bakışlarımızın buluşmasıyla bükülüdü. Annemden bahsetmesi ikimizin de kalbini çiğnemişti.

"Ama o burada değil," diye fısıldarken bel kemiğim acıyordu. "Keşke olsaydı ve kırsaydı."

Sustu. Konuşmak anlamsızdı. Farkında olmadan birbirimizin yaralarını deşiyorduk. Bu elimizde değildi.

"Ama ben daima senin için burada olacağım, Temmuz," dedim hatamı telafi etmek ister gibi. Buruk bir şekilde gülümseyerek kafasını salladı.

"Karayel'in sana ihtiyacı var. Biliyor musun, o tıpkı bir baba, sen de anne gibisiniz. Aile olmak çok zor olmazdı bence."

O tıpkı bir baba, sen de anne gibisiniz.

Sessizliğin kazdığı mezarın içine atlayıp, üstüme atılacak toprağın beni örtmesini bekledim.

Saatler tekrar birbirini kovaladı. Gündüzün üstüne gece devrildi. Yıldızlar, karanlığın içinde ateş böcekleri gibi yanmaya başladı. Sonunda uyku bedenime düştüğünde, ruhum uykunun demir parmaklıklarına dokunup yorgunluğun hapsine yenik düşmüştü. Telefonumun sert titreyişi, uykumun pusunu gözlerimden silerek beni uyandırırken, ağzımda acı bir tat vardı.

"Kimden: Sıraç KARAYEL

Kapıya çık. (03.00)"

Uykulu gözlerim mesajın etrafında gezindikten hemen sonra kocaman açıldı. Çok geçmeden bir mesaj daha geldi.

"Kimden: Sıraç KARAYEL

Şu siktiğimin kapısına çıkıyor musun yoksa bu mahalleyi ayağa mı kaldırayım minik şeytan? (03.05)"

"Kime: Sıraç KARAYEL

Saçmalama lütfen. (03.07)"

"Kimden: Sıraç KARAYEL

Saçmalanmaz, taranır. Kapıya çık. (03.09)"

Yüzümü buruşturarak mesaja baktım. Bu aptal espriyi yapmaktan ne zaman vazgeçecekti? Yavaşça doğrulduktan sonra askılı geceliğimi örtmesi için sabahlığımı giydim ve Temmuz'u uyandırmamak adına kapıyı yavaşça açarak alt kata indim. Ev, hiç olmadığı kadar karanlık görünüyordu ve gece böceklerinin sesini duyabiliyordum.

Dış kapıya yürürken ayaklarım geri geri gidiyordu, zira Sıraç'ı görmek benim için pek de akıl işi değildi. Onu görünce her şeyi yok sayıp, boynuna atlamak istiyordum.

Dış kapıyı yavaşça açtığımda, yaz ayında olmamıza rağmen serin olan sokağın havası yüzüme ve çıplak bacaklarıma çarpıp, tenimi ısırdı. Kapının önüne çökmüş bana bakıyordu ve hafif üşümüş gibi bir hali vardı.

"Sıraç?"

Sokak lambasının turuncu ışığı siyah saçlarının üstünde parlıyordu. Gözleri yavaşça beni bulduğunda, kan çanağı olmuş yangını giyinen mavi gözleriyle kucaklaştım. Sanırım sarhoştu ya da çok fazla uykusuz kalmıştı.

"Minik şeytan," diye mırıldandı, nefesi alkol kokuyordu. "Geldin."

Kollarımı göğsümün üzerinde topladıktan sonra kaşlarımı çattım ve kapının pervazına dayanıp bomboş gözlerle ona baktım. Her ne kadar kalbim, gözlerimi yalanlıyor olsa da yapacak bir şey yoktu. "Neden geldin?"

Yavaşça ayağa kalkmaya çalıştığında bir an dengesini kaybetse de, duvara tutundu ve son anda yere kapaklanmaktan kurtuldu.

Kesinlikle zil zurna sarhoştu bu adam.

"Yastığımdaki kokum silinmiş," dedi omuz silkerek. "Kokun olmayınca uyuyamıyorum da ben. Ya bana sana ait olan bir yastık ver ya da bu gece yanında uyumama izin. Seçim senin."

Gecenin serin yeli siyah saçlarımı geriye doğru uçuşturdu. Karşımda dikiliyor, merhamet dilenen sarhoş gözlerle beni izliyordu. Kalbim allak bullak olmuş, damarlarım üst üste binmişti. İçimde ona ait olan tüm duyguları ona doğru püskürterek onu kollarımın arasına almak, kucaklamak istiyordum. Soğuk tavrımı korumaya çalıştım ama bariyerlerim yıkılmak üzereydi. "Sıraç lütfen gider misin?"

"Hayır." Tıpkı çocuk gibi omuz silkti. "Sarhoşum, bu halde araba kullanmama izin mi vereceksin yani? Seni cani!"

Kesinlikle veremezdim. Zira durumu çok fena görünüyordu, buraya kadar nasıl geldiği merak konusuydu. Canına mı susamıştı bu adam? Amacı gebermek falan mıydı?

"Ne istiyorsun?" Başımı omzumun üstüne yatırdım. "Uykum var ve beni meşgul ediyorsun."

Sarsak adımlarla yanıma yaklaştı ve kahve kokusunu sertçe solumam için bana bıçaklarını uzattı. Kokusu içimde çığır açıyordu. "Kokuna ihtiyacım var." Kan oturan yangın mavisi gözlerini gözlerimin içine dikti ve bunu yaparken iğne ipliğe gerek duymadı. "Bana onu vermezsen, uyuyamam. Ve biliyor musun, benim de çok uykum var."

Kalbim karıncalandı. Ne kadar kaçarsam kaçayım, bu adamdan kurtulabilmemin imkânı yok gibiydi. Bana bıraktığı iz, tenimde ışıklı tabela varmış gibi ona ait olduğumu haykırıyordu.

"İçeri gel," diye fısıldadım kapıyı tamamen açıp, kenara çekilerek. "Kahve yapacağım."

İçkinin kıstığı bir çift yangın, gecenin karanlığında ay gibi parlarken bana öyle bir baktı ki, kalbim ucuz porselen bir tabak gibi çatlayarak ortadan ikiye ayrılacak zannettim. İçeri girerken, etrafa çarptı ve yüzümü buruşturarak kafamı iki yana

salladım. "Köpek gibi içmenin sebebi neydi, Allah aşkına?" diye söylenip onun koluna girdim.

Kolunu omzumdan bana doğru sararken, boynumu kokladığını hissettim. Uzun boyuna rağmen eğilmiş, küçük bir çocuğun annesini kokladığı gibi boynumu kokluyordu. Hareketinde özlem eylemi vardı.

Sarhoş nefesi boynuma çarptıkça kalbim karıncalanıyor, ipe dizdiğim hisler tekrar üstüme devriliyordu.

"Çok yakınsın, Sıraç," diye uyardım ama bunun bir faydasını göremedim.

Onu kanepeye bıraktığımda, sarhoş bakışları beni yakaladı. İçerisi çok karanlıktı ama yine de onun siluetini ve beni izleyen keskin gözlerini görebiliyordum. Hızlıca mutfağa geçip kahve suyu koyarken, neden ona hayır diyemediğimi sorguluyordum.

Ve bir çift güçlü kol belime sarıldı.

Alkol ve kahve kokusunun birbiriyle seviştiği nefesini boynumda hissettiğimde irkildim.

Ondan bana uzanan baba sıcaklığını hissetmiştim.

O, bir babadan farksızdı.

Ve ben, babamı çok özlemiştim.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "Çok özledim."

"Sıraç..." Sesim, tıpkı bir sonbahar yaprağı gibi titriyordu. "Lütfen bırak beni. Kahveni içtikten sonra gideceksin."

"Gitmeyeceğim." Kaşlarını çattığını göremesem de hissettim. "Kokunu istiyorum. Seninle uyumazsam, iyi olamayacağım anlasana."

"Ben seninle uyursam iyi olmayacağım ama!" diye tısladım. Omzumun üzerinden ona baktığımda bir an burun buruna geldik. "Lütfen kahveni iç ve git."

Gözlerimiz birbirinin çelmesine takılırken, biz sadece bir-

birimizi izliyorduk. "Gitmeyeceğim." Sesi kuru, gözleri keskindi. "Bu gecelik seninle uyumama izin vereceksin."

"Olmaz."

"Lütfen." diye fısıldadı. Gözlerinin içindeki acıyı gördüm. Acı, etten kemikten bir beden yaratıp onun harelerine dikilmişti sanki. Muhtaçlığını hissediyordum. Annesi gibi kokuyordum ve bu kokuyu solumak istiyordu. Gözlerimi ondan çekmeye çalıştım ama öyle bir takılmıştım ki bunu başaramadım. "Peki," diye mırıldandım çaresizce. "Ama yalnızca bu gecelik... Bir daha tekrarlanmayacak."

Tüm gecelerimi onunla geçirebilirdim oysa. Anne yokluğunu artık ben de biliyordum. Eşitti acılarımız onunla. Annemin hanımeli çiçeği kokusunu kimse de bulamayacağını biliyordum, Sıraç en azından annesinin kokusunu birinin kokusuyla birbirine bağlayabilmişti. Şanslıydı.

Sıraç'ın teninden, annemin hanımeli çiçeği kokusunu soluyamayacağını bilsem de, onun kahve kokusu da tapınağımdı.

Kollarını belime sıkıca doladıktan sonra beni kendisine bastırdı ve sırtımın tamamen göğsüne yaslanmasını sağladı. Öyle sıkı sarılıyordu ki, birkaç kemiğini tenimde hissetmiştim. Kemiklerini bana, hislerini kalbime batırıyordu.

Kahveyi yapmış olmama rağmen içmedi, bunun yerine merdivenleri tırmanmayı seçmişti. Az önceki kadar sarsak olmasa da, merdivenlerin korkuluklarına tutunarak çıkıyordu. Odanın önüne geldiğimizde etrafı kolaçan ettim ve kapıyı açıp içeri girmesini sağladım. "Unutma," diye fısıldadım yatağa yönelirken. "Bu gece bir daha tekrarlanmayacak."

Cevap vermedi. Odama girdiğinde etrafa kısaca göz attı. Abajurumun loş ışığı odayı soluk bir şekilde aydınlatıyordu. Sıraç'ın kokusuna ev sahipliği yapan odama can gelmişti sanki.

Yatağıma doğru yürüdü ve yatağın ucuna oturdu. Elleri

çarşaflarımın üzerinde gezerken, uzun kirpikli gözlerini yumdu ve gür kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine örtü gibi serildi.

"Bu odadaki her şey senin gibi..."

İrkildim. Yatağa doğru ilerlerken, izlediğim tek şey o ve onun mükemmeli bile kıskandıracak yüz hatlarıydı.

"Sıraç, uyuyacaksan uyu."

"Sana sarılmadan uyumayacağım," dediğinde gözleri açıldı. "Sarılmadan uyumayacağız."

Bir süre dümdüz bakışlarımız konuştu boşluğun sessiz duvarlarında yankılarını çınlatarak. "Pekâlâ." Yatağa uzanıp, tedirgin bir tavırla kollarımı açtım. "Gel."

Küçük bir çocuktan farksız şekilde kollarımın arasına girerken, kalbim ayazda kalmış kuru bir sonbahar yaprağı gibi titreyerek çatırdamıştı. Başını boynum ve göğsüm arasında bir yere yerleştirdi. Kollarını bedenime sardıktan sonra gözlerini yumdu. Kirpikleri boynumdaki boşluğa sürtünmüştü.

"Gömlekle mi uyuyacaksın?" diye sordum. Oda çok sıcaktı ve bu yakıcı kumaşa sahip olan gömlekle uyursa kesinlikle çok terleyip hasta olabilirdi.

"Sorun değil. Sabah olmasına yalnızca birkaç saat kaldı. Lütfen sarıl bana."

Sessiz kaldım ve kollarımı bedenine sardım. Boğaz yakan alkol kokusunun aksine, içkinin kokusunu bastıran ılık kahve kokusu ruhumun bulvarlarında yavaşça dolaşarak sokaklarıma siniyordu. Teninin kendi ürettiği bu koku, damarlarımın zonklamasına neden oluyordu.

Damarlarım bile özlemişti onu.

Yavaşça uzanıp abajuru kapattım.

"Mayıs," dedi yarı uykulu bir sesle.

"Hı?"

"Uyudun mu?"

"Hıhı," diye mırıldandım ve çenemi saçlarına gömerek gözlerimi yumdum.

"O zaman nasıl cevap veriyorsun?"

"Sıraç." Sesim sert çıkmıştı. "Uyu."

"Çok mu su içiyorsun?" diye sorduğunda, kaşlarım çatıldı.

"Ne alaka?"

"Karnın çok az şişmiş. Küçücük ama fark edebildim." Eli karnımda dolaştığında, gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Bu iyi hissettiriyor."

"Uyu."

Elleri karnımda dolaşmaya devam etti. Bu kasılmama sebep olmuştu. Bir süre sonra karnımda dolaşan eli, olduğu yerde öylece duraksadı. Uyuduğunu fark ettiğimde çoktan gözlerim kapanmıştı.

***

Gözlerimi açtığımda yanımda değildi. Gitmişti. Bir için dün gecenin yalnızca bir hayalden ibaret olduğunu düşünmüş olsam da, yatağa ve tenime emanet bıraktığı kokusu gecenin gerçekliğinin kanıtıydı.

Duş aldıktan sonra büyük bir hızla saçlarımı kurutup elbise dolabının önüne geçtim ve kapağı kaydırarak açtım. Siyah, bebe yaka bir gömlek ve beyaz bir kot pantolon çıkarıp yatağa attıktan sonra temiz iç çamaşırlarını da çıkarıp üstümü giyindim. Saçlarımı da ördükten sonra artık hazırdım.

Bugün lanetli bir gün olacaktı.

Lanetli ve kanlı...

Telefonum titredi.

"Kimden: Sılay

Neredesin? (11.58)"

"Kime: Sılay

Evdeyim ama birazdan çıkacağım, ne oldu? (12.01)"

"Kimden: Sılay

Şey bu gece sana geleceğim. İznin olursa tabii? (12.03)"

"Kime: Sılay

Geleceğinden haberim var, tabii ki gel. (12.05)"

Mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırmanın ardından siyah çantamı aldım ve siyah spor ayakkabılarımı giydim. Temmuz evde yoktu. Kapıları kilitledikten sonra kendimi sokağa bıraktım. Uzun zaman sonra ilk kez yürüyor ve sokağın tuhaf havasını içime soluyordum. Bir zamanlar çok yakın arkadaşım olan Deniz ile İzmir'e geldiğimden bu yana hiç görüşmemiştik. Diğerleriyle de öyleydi, Yiğit haricinde kimse ile karşılaşmamıştım ve Yiğit'i de en son Sıraç tarafından darp edildiğinde görmüştüm.

Arkadaşlarımı görmemek umurumda değildi. Aksine onları görmediğim için daha iyi hissediyordum. Şu sıralar kimseye açıklama yapacak hali kendimde bulamıyordum.

Yol kenarından bir taksi çevirdikten sonra bindim ve Sait Bey'in polikliniğinin adresini verip sırtımı koltuğa yaslayarak yan tarafımda akıp giden yolu izlemeye başladım. Bakışlarım omzumun üstünden sokağa uzandı. Caddeler işlekti. İnsanlar yaşıyordu. Geride bıraktığım her bir bedenin, her bir canlının bir hikâyesi vardı. Şu an bu taksinin içinde kürtaja giden kızın hikâyesini kim biliyordu?

Yapmam gereken tek şey kendimden emin olmaktı. Dün gece son kez birlikte uyumuştuk. Artık her şeyin son bulması gerekiyordu.

Düşünceler zihnimin duvarlarından kan gibi aktı ve zemini al rengine boyadı. Gözlerimi yumdum, geçmesini ne kadar dilersem o kadar ters tepiyordu sanki.

"Geldik hanımefendi."

Göz ucuyla polikliniğin olduğu yere baktıktan sonra ücreti ödedim ve taksiden ayrıldım. Ağır adımlarla polikliniğe doğru yürürken bir yandan da karnımın içindeki şeyi düşünüyordum. Üzerime babasının kokusu sinmişti, o kokuyu soluyabiliyor muydu?

İçeri girdiğimde bembeyaz bir hol tarafından buyur edilmiştim. Bakışlarım ölümü andıran beyazın etrafında turladı. Hemen karşımdaki seramik masanın arkasında oturan genç kadına doğru yürüdüğümde, genç kadın beni fark edip gülümseyerek ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Merhaba." diye soludum bana uzanan elini sıkıp, karşısındaki deri koltuğa yerleşirken.

"Merhaba, Mayıs Hanım'dı değil mi?"

"Evet."

"Sait Bey bir yere kadar gitti. On beş yirmi dakika içinde burada olacaktır." Gülümsedi. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim nazik bir tavırla ve ısmarlama bir gülümsemeyi dudaklarıma değdirip çektim. Kadının gözlerinin üzerimde dolaştığını hissedince ona baktım. Sarı saçları beline kadar uzanıyordu ve jilet gibi dümdüzdü. Kadınsı bir kokusu vardı, sarurım parfümü için tonlarca para harcıyordu. Oldukça resmi bir görüntüye sahip olmasının tek sebebi ise gözündeki kırmızı çerçeveli kemik gözlüklerdi sarurım.

Gözlerim kadının gömleğinin üzerine tutturulmuş olan yaka kartına kaydığında, karşımdaki resmi görüntülü fakat bir o kadar da güzel olan kadının isminin Ceren olduğunu gördüm. Bir an için vücudumdaki tüm kan çekilmiş, soğuk bir morga kapatılmış gibi hissettim.

Neyse ki Sait Bey gelmiş ve beni bu trajik olaydan kurtarmıştı. "Buyurun," dedi Sait Bey. "Girin Mayıs Hanım."

Sait Bey'in odası göz alıcıydı. Hemen arkasındaki duvar-

da başarılarını belgeleyen kâğıtlar çerçeve içindeydi. Bana gösterdiği siyah deri koltuğa oturduktan sonra bakışlarımı ona çevirdim. Orta yaşlarda bir adamdı fakat oldukça resmi görünüyordu.

"Lafı uzatmaya gerek yok, zaten biliyorsunuz," diye mırıldandım. "Hamileyim ve..."

"Evet."

"Ve aldırmak istiyorum." Sesim keskin bir tonda yükselirken, Sait Bey gayet normal bir şeyden bahsediyormuşum gibi beni izliyordu.

Ellerini masanın üstüne koyup, parmaklarını birbirine geçirerek küçük bir yumruk yaptı. "Kaç yaşındaydınız Mayıs Hanım?"

"On sekiz."

Duraksadı ve bomboş kahverengi gözlerle beni izledi. "Çok gençmişsiniz."

Sustum. Gözlerimi ondan kaçırdığımda hafif bir tebessümün dudaklarında büyüdüğünü hissetmiştim. "Kaç haftalık?" diye sordu sakin bir sesle.

"Altı." Sesim çatlamıştı.

"Güzel. On haftalıktan sonrasına dokunamıyoruz maalesef. Henüz geç değil."

"Operasyonu hemen şimdi gerçekleştirebilme imkânınız var mı?" diye sordum, telefonda erkenden olmasını kabul etmiştim ama şu an elim ayağım birbirine dolanıyordu. Negatif bir yanıt vermesini içten içe dilesem de bu gerçekleşmedi.

"Bugün, hemen şimdi gerçekleştirebiliriz." Bana baktı. "Tek sorun, siz buna hazır mısınız?"

Kalbim terliyor, hislerim kavlamış duvar gibi dökülüyordu. Düşünmek istedim ama adamın baskıcı bakışları üzerimde dolaşırken, bir cevap için zamanım olmadığını fark etmiştim.

"Hazırım."

"Sizi hazırlamaları gerecek, şöyle buyurun." Ayağa kalkıp odanın içindeki beyaz kapıyı gösterdi. Titreyen adımlarla beyaz kapıya yürürken, midem kasılıyordu. Bir an kusacağımı düşündüm. Kapının gri kulpunu çevirdim ve kapıdan içeri girdim. Bembeyaz olan bu oda buram buram ölüm kokuyordu.

"Öncelikle," dedi Sait Bey arkamdan içeri girerken. "Jinekolojik muayene ve ultrasonografi ile gebeliğinizin ve genital organlarınızın değerlendirmesi yapılacak."

Duraksadım ve bir süre Sait Bey'in yüzüne aval aval baktım. Gülümsedi. "Eğer isterseniz bunları es geçebilirim. Pek bir şey değiştirmiyor."

"Geçelim," dedim kendimden emin bir sesle. "Bu kadar uzasın istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi Sait Bey ve beyaz odanın duvarında duran beyaz telefona bir numara tuşlayıp bekledi. "Alo Ceren Hanım, Nazlı Hanım'ı operasyon odasına yollar mısınız? Hastamızı hazırlayacak."

Yaklaşık beş dakika süren beklemenin sonunda Nazlı Hanım gelmişti ve Sait Bey hazırlanmam için odadan ayrılmıştı. Nazlı Hanım, beyaz dolaptan yeşil önlüğü çıkardıktan hemen sonra masanın üzerine bıraktı ve gülümsedi.

"İlk kez böyle bir yere geliyorsunuz sanırım?"

"Evet." Sesim titriyordu. "İlk."

"İlk gebeliğiniz sanırım?"

"Evet."

"Kaç yaşındasınız?"

"On sekiz," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. Ruhsuz bakışlarım etrafta dolaşırken, duvarlara çarpan ifademin yere düşüşünü izliyordum.

"Çok gençmişsiniz," diye iç geçirdi. *"Babası istemiyor mu?"*

Beynime silah namlusu dayanmış gibi hissederken, cevap vermek yerine bomboş gözlerle yeşil önlüğe baktım. "Soyunmam mı gerekiyor?"

"Evet. Sonrasında bu önlüğü giyecek ve şuraya uzanacaksınız. Ardından gereken ilaçlar verilecek ve operasyona başlayacağız." Gülümsedi. "Endişelenmeyin."

Yavaşça soyunmaya başladığımda düşündüğüm tek şey annemdi. Böylelikle diğer tüm olağan şeyler zihnimden silinecekti. Yeşil önlüğü giydim. Kürtaj masasına çıkıp oturduğumda hissettiğim tek şey korkuydu. Sait Bey içeri girdi, oldukça soğukkanlı görünüyordu ve Nazlı Hanım hazırlıklara başladı. Tepemde bir lamba vardı ve doğrudan yüzüme temas eden ışık tenimi eritiyordu. Bacaklarımı ayırmak zorunda kaldığım için odanın soğukluğunu doğrudan içimde hissetmiştim.

"Sait Bey," diye fısıldadım bakışlarımı adama çevirerek. "Kürtajdan ne kadar sonra evime gidebilirim?"

"Ayıldıktan sonra." Bana güven veren gözlerle baktı. "Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Ağrısız sızısız olacak, inanın."

Gözlerimi yumdum.

Geçmişten bir anı sallandı koyu mavi satır çizgilerinden aşağı.

***

Yıl 1999

"Anne." dedi Mayıs kısık bir sesle. Ceren oturmuş kitap okuyordu ve bu sırada da küçük kızı annesinin ilgisini çekebilmek için elinden geleni ardında koymuyordu. "Anne!"

"Efendim Mayıs?" Ceren kafasını kitaptan kaldırıp, minik kızına baktığında, Mayıs'ın gülümseyerek ona baktığını gördü. Küçük kızı öylesine güzeldi ki, Ceren her defasında

şükür ediyordu Allah'a. Allah ona böyle bir kız çocuğu vermişti. Ya Mayıs olmasaydı? Eksik kalacaktı.

"Beni seviyor musun, anne?" Minik kızı dudaklarını büzerek sormuştu bu soruyu.

Hangi anne evladını sevmezdi ki?

Ceren kitabını komodinin üzerine bırakıp kollarını açtı ve minik Mayıs'ı kucakladı. "Seni ve Temmuz'u dünya üzerindeki her şeyden daha çok seviyorum."

Küçük kızın iri mavi gözleri daha da irileşti. "Babamdan bile mi?"

Ceren güldü. "Evet," dedi keyifli bir sesle. "Babanızdan bile." Kızına sarılıp, onu bağrına bastı. "Siz benim parçalarımsınız. Sevdiğim adamdan olan parçalarım."

Mayıs dudaklarını büküp, kafasını kaldırarak annesine baktı. Duygusal bir çocuk olduğu için anında gözleri dolmuştu.

"Bir gün çocuğum olursa, onu senden çok sevmeyeceğim anne," dedi Mayıs ve sıkıca sarıldı annesine. "Söz veriyorum!"

"İmkânsız," dedi Ceren ve kıkırdadı. "Onu hissetmeye başladığın an, bu imkânsız. Her şeyin o olacak."

İlaç iğne ile hazırlanırken, gözlerimi yumdum ve karnımda bir kıpırtı hissettim. Ilık, hatta sıcak, yumuşak ve tatlı bir kıpırtı... İçimi sarıp, beni bırakmak istemeyen, bana sarılan bir kıpırtıydı bu.

"Sait Bey," dedim şok içinde, gözümün yaşı boğazımı tırmalıyordu. "İçimde bir şey hareket ediyor."

Sait Bey bir an duraksasa da hemen toparlandı. "Bu kadar çabuk hareket edemez, imkânsız," dedi. "Size öyle gelmiştir."

Sustum. Gözlerimi tekrar yumdum ve bir kez daha içimdeki canlılığı hissettim.

"Onu hissetmeye başladığın an, bu imkânsız. Her şeyin o olacak."

O benim küt küt atan ikinci kalbim.

Ben sevdiğim adamın çocuğuna hamileyim.

Ben, hamileyim.

İçimdeki beni yok etmeye çalışan bir zehir değil, o mavi bir umut. Soyu kimden gelirse gelsin, o bir zehir değil. O benim bebeğim.

"Vazgeçtim!" Yattığım yerden doğrulurken, Nazlı Hanımın elinde tuttuğu iğne ile öylece donakalmıştı. *"Onu doğuracağım ben!"*

"Emin misiniz?" diye sordu Nazlı Hanım şaşkınlık içinde.

"O benim bebeğim, parçam." Elim karnımın üstüne yerleşti. "Ondan bu kadar çabuk vazgeçemem."

Ellerim, ayaklarım ve hatta tüm uzuvlarım titriyordu. Onu kabullenmiştim. Her ne pahasına olursa olsun onu doğuracaktım. Ve bunu yaptığımda büyük ihtimalle yalnız olacaktım.

"Sait Bey," dedim utangaç bir tavırla. "Vaktinizi çaldığım için özür dilerim. Giyineceğim, çıkabilir misiniz?"

Sait Bey'in yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. "Annelik içgüdüsü çoktan yerleşmiş size," dedi samimi bir şekilde. "En başından beri onu istiyordunuz değil mi?"

Diyecek hiçbir şey bulamadım. Parmaklarım karnımın üstünde gezinirken, dudaklarım kırık bir gülümsemeye gebe kaldı. "Nural Abla haklıymış," diye fısıldadım.

"Anlamadım."

"Hiç," diye mırıldandım. "Tekrar özür dilerim."

"Önemi yok, küçük hanım." Sait Bey odadan çıktığında hemşire ile baş başa kalmıştık. Hiçbir şey söylemedi, bu benim işime gelmişti. Üstümü giyinirken o da odadan çıktı ve operasyon odasından çıkarken son kez kürtaj masasına baktım. O masaya yatırılan sadece bir beden değildi.

Bir umuttu.

Belki de birçok kadın, tüm umutlarını o masaya yatırıp rahminin içinden temizletiyordu.

Caddeye çıkana dek olayın şokunu atlatamadım. Bedenim uyuşuk, zihnim durgundu. Şimdi yapmam gereken tek bir şey vardı.

Bebeğimi annesiyle tanıştırmak...

"Kanın çok az pişmiş. Küçücük ama fark edebildim. Bu iyi hissettiriyor."

KAKTÜS TEAM

GECENİN KOLLARI

Sıraç Karayel'den...

Deniz, gecenin üstüne örttüğü karanlık örtüyü, aydan aldığı beyaz ışık ile aydınlatırken; karanlık ile sevişen yakamozun eşsiz görüntüsünü izledim. Üstünde oturduğum küçük taburenin önündeki rakı masasına baktım. Kadehimin dibini bulmuştum. Halim, elindeki rakı şişesindeki rakıyı bardağıma doldurduktan sonra suya uzandı. Sek rakının içine boşalttığı su, rakının saf rengini beyaza boyarken; su ile rakının birbirine karışma anına dikkatle baktım.

"Keşke herkes senin gibi olsa ulan," dedi Halim, kendi kadehine rakıyı doldururken. Yunus Usta'nın yerinde oturmuş kafaları çekiyorduk. Yunus Usta deniz kıyısına açtığı bu küçük yere çok müşteri çekemese de mutluydu. Burayı bilen sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Yunus Usta, "Acısı gerçek olanların pusulası burayı gösterir," diyordu. Haklıydı da. Pusulamız bu gece burayı göstermişti.

"Ne bu şimdi?" dedim rakıdan bir yudum alırken. "Fakir tesellisi mi?"

"Ne alaka lan?" Rakı kadehini kaldırıp çenesiyle benim kadehimi işaret etti. Yamuk bir şekilde gülerek kadehleri tokuşturdum. "İçimden geldi."

"İçinden geldi?" Güldüm. "Benim içim hep gidiyor, biliyor musun?"

Duraksadı. Bir süre yüzümü inceledikten sonra rakı bardağını ahşap masanın üzerine bıraktı ve dirseklerini masaya koydu. "İçin mi gidiyor, yoksa içindeki mi?"

Tepemizde sallanan küçük ışıkların aydınlattığı yüzüne baktım. Ardından bakışlarımı denize çevirdim. Hemen karşıdaki adanın ışıkları yanıyordu; denizin durgun yüzeyini izledim.

"İçimdeki de gidiyor ama içimden değil."

Halim sustu. Konuşmak anlamsızdı. Günden güne benden kopan bir kadına bağımlıydım. Sorun da buydu. Günden güne benden kopuyordu ve benim elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onunla uyumuştum, sinirlendirmemek için sabah erkenden yanından ayrılmıştım.

Onun yatağına kokumu bırakmış olmak bile, bölgemi işaretlemişim gibi hissettiriyordu.

Yunus Usta 70'lik şişeyi önümüze bıraktıktan sonra denize nazır olan masanın diğer ucuna oturdu. "Hayırdır gençler?" dedi beyaz sakallarını okşayarak. "Sıraç?"

"Sorma," dedi Halim, Yunus Usta'ya dönerken. "Aşk acısı çekiyor. Liseli gibi takılıyoruz biz de işte dayı."

Yunus Usta kaşlarını çatarak bana baktı. "Aşk acısının liselisi, üniversitelisi mi olurmuş? İlkokul çocuğu bile aşk acısı çeker. İnsanın acısı, içinde barındırdığı sevgi kadardır." Sesi kuru çıkmıştı Yunus Usta'nın. "Anlat bakalım, sorun nedir?"

Bir dirseğimi masaya koyup, rakıdan bir yudum aldıktan sonra bakışlarımı tekrar denize çevirdim. "Sorun şu ki, içim gidiyor ama içimdekinin gitmeye niyeti yok Usta."

"Demek ki içinde değil, canında." Yunus Usta güldü, boş kadehe rakıyı doldurdu ama içine su koymadı. Bir yudum aldıktan sonra burnunu çekerek gözlerini denize çevirdi. "Canına girmişse, canın çıkmadan gitmez."

Mayıs benim canıma mı girmişti?

"Sıktığımın yerinde hiçbir işim mi rast gitmez?" Sesimde isyandan fazlası vardı. "Kendimi avutuyorum. Acımı bir şeylere pay ederek sakinleşiyorum aklım sıra. Hiçbir şeyin geçtiği de, geçeceği de yok."

Yunus Usta güldü. "Azalır mı sanıyorsun?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Yaşlı gözlerinde sakladığı geçmişin yüzüne çizdiği çizgilere saklı bir hikâye vardı.

"Azalmayacağını biliyordum da, artacağından bihaberdim."

"Zeki Müren dinle," dedi Yunus Usta, sek rakısını tek dikişte içip, kadehi masaya sertçe koyarken. "İyi gelir."

Bir an duraksadım. "Neden?"

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Hiç duymadın mı?"

Zeki Müren'i biliyordum ama neyden bahsettiğini anlayamamıştım. "Neyi?"

"Elbet bir gün buluşacağız."

"Şarkılarından biriydi bu, değil mi?" diye sordum çatık kaşlarımın altından Yunus Usta'yı izlerken. Denizin yakıcı kokusuna karışan rakı kokusu ciğerlerimi yakarken, bedenim biraz olsun uyuşmuştu.

"Evet," diyerek güldü Yunus Usta. "Yahu yeni nesil ne cahil... Dinlemek ister misiniz?"

Halim rakı bardağını parmakları arasına alırken, "Ben severim Zeki Müren'i, çal da dinleyelim dayı," dedi acı acı gülümseyerek. Ve rıhtımda parıldayan şehir ışıkları gözlerimin bebeğine devrilip zihnimi puslu bir ışıkla aydınlatırken, eski bir plağın cızırtılı sesi kulaklarımı doldurdu.

"Elbet bir gün buluşacağız, bu böyle yarım kalmayacak."

***

Kendimi gerektiğinde atılabilecek bir yük gibi hissediyordum. Sanki kuruyayım diye pencerenin önündeki tele serilmiş, rüzgârın uçurup yere düşürdüğü çorap tekiydim. Yokluğum uzun süre fark edilmiyordu.

Şayet yirmi dört yıllık yaşantım boyunca bir yükten başka hiçbir şey olarak görmemiştim kendimi. Hizmetimde çalışan onlarca insan, parmağımın ucuyla yönettiğim Yer Altı şehri, gölgemden bile korkan asalaklar... Aslında gerçekte kim olduğumu dahi bilmiyorlardı.

"Sıraç Bey, yük gemilerimiz yola çıkmış efendim," dedi adının Selçuk olduğunu bildiğim ama hakkında başka hiçbir bok bilmediğim sevgili çalışanım.

"Güzel," dedim umursamaz bir şekilde ve önümdeki dosyaları incelemeye devam ettim. "Çıkabilirsin."

Telefonum çalmaya başladığında masanın diğer ucuna kaydım ve ekrana baktım. Arayan Ankaralıydı. Kaşlarım çatıldı ama günlerdir arayıp durduğu için merak midemi kavurdu ve çok bekletmeden telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Evet?"

"Karayel, günlerdir arıyorum, neden açmıyorsun?"

Zorunda mıyım tirrek?

"Çok meşguldüm, Ankaralı. Seni dinliyorum."

Ankaralı boğazını temizledi. "Dolunay surat ile ilgili konuşmamız gerek. Ona ulaşamıyorum."

Önümdeki kâğıt yığınını avuçlayıp buruştururken, zihnimde çınlayan iki kelime vardı. Dolunay surat. Mayıs'a bu şekilde hitap ediyor olması beni çileden çıkartıyordu. Gözlerimi kaldırıp karşımdaki duvara ruhsuz bir bakış gönderdim. Duvardaki çığlık tablosunun bile bakışımdan etkilenip sesini keseceğini düşünmüştüm.

"Karayel?" dedi Ankaralı sabırsız bir sesle. "Orada mısın?"

"Onun bir adı var," diye tısladım dişlerimin arasından. "Mayıs." Her ne kadar bunu onun ağzından duymak istemesem de, dolunay surat demesinden daha iyi geliyordu. Bana ait olan bir kadına herhangi bir mahlas verme hakkını ona veremezdim. Mayıs'a bir mahlas vermesi, Ankaralıyı katletmem için yeterli bir sebepti bana göre. "Ve endişelenme, o iyi olacak. Acısı taze."

"Ayrılmışsınız."

Telefonun diğer ucundan ona kafa atabilmem mümkün olsaydı, çok güzel olabilirdi.

"Ayrılmak mı?" Zoraki bir şekilde, yapmacık bir kahkaha attım. "Yapma... Elbette ayrılmadık."

Ankaralı, telefonun diğer ucunda derin bir nefes verdi. "Beni bir tehdit olarak görmekten vazgeç artık, Karayel," dedi bezmiş bir sesle. "Onun seni sevdiğini bile bile ona yaklaşacak kadar şeref yoksunu bir adam değilim ben."

"Evet," dedim dişlerimin arasından. "Adam değilsin."

"Hadi ama," diye inledi bıkkın bir tavırla. "Ankaralıyım ben, benim kitabımda bu tür şeyler yazmaz." Sesi keskindi bu kez. Duraksadım. Aslında bir bakıma haklıydı, şu ana dek bana karşı bir yamuğu olmamış, aksine yardımları dokunmuştu. Ama söz konusu Mayıs olduğunda mağarada yaşayan bir yabaniden farkım yoktu.

Pekâlâ, ayılaşıyordum.

"Sen benim için tehdit olabilecek en son insan bile değilsin."

"Seninle tartışmayacağım," dedi net bir dille. "Merve, Mayıs'ı görmezse delirecek, keza ben de öyle. Sakın bunu da yanlış anlayıp kıskançlık krizlerine girme. Her neyse, biz İzmir'e geliyoruz."

Bir an, çok kısa bir an için donakaldım. Gözlerim çığlık tablosundan ayrılıp, çaprazımdaki gösterişli buzlu camdan yapılma kapıya takıldı. "Gelmenize gerek yok bence."

Gelme.

"Kesinlikle geleceğiz."

"Burada ne bok yiyeceksiniz?" diye sorduğunda kısa bir süreliğine sessiz kaldı. Derin bir nefes aldığında, kaşlarımı çattım. Bir erkekle telefonda nefes seslerimizi dinlemek midemi bulandırıyordu.

"Merve orada okuyacak, ben de orada çalışacağım. Şimdi kapatıyorum. Ani olduğu için üzgünüm. Sen beni he ne kadar bir tehdit olarak görmediğinizi söylesen de, senin için büyük bir tehdit olduğumu da biliyorum. Ama kafana takma, o seni sevmeye devam ettiği sürece ben sessizliğimi koruyacağım, Karayel."

Telefonu kapattı.

Bir süre öylece kapıyı izledim, telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu. Dişlerimi sıktım ve öfkemi durdurmaya çalıştım ama bedenimi sara hastasıymışım gibi saran titreme hissi, avuçlarımı kaşındıran bir kin vardı.

"Kime: İçimin Yangını

Bunların hepsi bittiğinde, kendimi anne kokulu kollarının arasına bırakıp derin bir uyku çekmek istiyorum. (17.02)"

Bir süre ona çektiğim mesaja baktım. Harflerin dizilişi ile oluşan kelimelerin yetersizliği canımı sıkıyordu. Ona kendimi tam olarak ifade edebileceğim bir dil yoktu.

Holdingdeki işlerimi bitirip çalışanlarla selamlaştıktan sonra asansöre bindim. Hemen arkamdan asansöre binen kişiyi tanıyordum. Lacivert takım elbisesinin içinde, yaşını saklayan bir dinçliğe sahip olan Hayri Bey. Ortağımız.

Asansörün kapıları ikimizin üzerine kapanırken sessiz bir şekilde başımla Hayri Bey'i selamladım. "Merhaba Sıraç," dedi tebessüm ederek. "Baban nasıl oldu?"

Sorusu ortamıza bıçak gibi düşmüştü. Sırtımı asansörün metal duvarına yasladım ve gömleğimin ilk iki düğmesini açarak rahat bir nefes almaya çalıştım.

"Merhaba Hayri Bey," dedim kısık bir sesle. "Sanırım iyi."

"Sanırım mı?" Hayri Bey'in kaşları çatıldı, şaşırmışa benziyordu ve sanırım şaşırmakta haklıydı da. Babam birlikte iş yaptığı adamların yanında örnek gösterilecek bir baba gibi davranırdı.

Sessiz kaldım.

"Zor olmalı," dedi elindeki deri çantayı usulca zemine bırakırken. "Tek varlığınız babanız neticede. Nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum."

Emin ol babalık, ne hissettiğimizi hiçbir zaman anlayamayacaksın.

Cevap vermedim. Sessizlik. Cevap vermek anlamsızdı. Ne dersem diyeyim, babam onun gözünde parmakla gösterilecek cinsten bir adamdı. Nasıl bir hayat sürdüğümüzü hiçbir zaman anlamayacaktı.

"Neyse..." Asansörün kapısı açılırken bana gülümsedi. "Kendine iyi bak. Üzülmemeye çalış. Kız kardeşine benden çok selam söyle, olur mu?"

"Tamam," dedim Hayri Bey ile tokalaşırken. "Siz de kendinize iyi bakın, Hayri Bey. İyi akşamlar."

Park alanına doğru yürürken, bir yandan da Mayıs'tan cevap gelmiş midir diye telefonumu kontrol ediyordum. Mesaj yoktu. Arabanın uzaktan kumandası ile kilidi açtıktan sonra küçük tık sesinin sokakta uyandırdığı yankıyı dinledim. Arabaya binip direksiyona asıldım ve ardından kafamı direksiyona dayadım.

"Sikeyim böyle işi!" diye homurdandım. "Onu görmek istiyorum!"

Gecenin üzerime örttüğü sessizliği seviyordum. Elimdeki sigara ile ona meydan okurken, kalçamı balkonun korkuluğuna yasladım ve yıldızları izlemeye başladım. Gece güzeldi.

Onun saçlarına benziyordu.

Sanki uzayın derinliklerine uzanmıştı ve saçlarını gökyüzüne sermişti.

Ciğerlerime doldurduğum gri duman, içimi karış karış gezerken hislerimin içinde çatırdamıştı. Gözlerimi yumdum. Yıldızlar beni izleyedursun, ben onun yüzünü hayal ediyordum.

Maviye yeni bir anlam getiren cennet yangını gözlerini; yangın mavisi bakışlarını; yukarı doğru kalkık ve minik burnunu; pembe bir uçurumu andıran dudaklarını; alnında oluşan ikisi yamuk, biri dik üç çizgiyi; her zaman çatık olan kaşlarını...

"Abi."

Gözlerimi açıp yüzümü kapıya çevirdiğim an Sılay'ı gördüm. Kısa yeşil penye bir şort giymiş, üstüne de bana ait bol siyah bir tişört giymişti. Saçlarını tepeden topuz yapmıştı ve uykulu gözlerinin içi kanlıydı. Endişeli bakışları yüzümün topraklarında gezindi. "İyi misin?"

"Sanırım," diye mırıldanıp sigaramdan bir duman daha aldım ve ardından tekrar gözlerimi yumup, dumanı önce burnumdan ardından da dudaklarımdan dışarı ittim. "Öyleyim."

Bana doğru geldiğini hissettim. Şu an tek istediğim şey gecenin sesini dinlemekti. Belki de sessizliğini.

"Mayıs'a gidecektim dün ama gidemedim, beni bekliyordu."

Adını duyduğum an, açılan gözlerim direkt olarak odağına Sılay'ı aldı. Onun adını duymak, yağmurda şemsiyeni

kapatıp inadına yağmurun altında yürümek gibiydi. Tüm damlaları yüzünde hissedip, yetişeceğin hiçbir yer olmadığı halde hızlı adımlar atmak gibi.

"Neden gitmedin?"

"Bilmiyorum." İç geçirdi. "Sanırım onu o halde görmek istemiyorum."

"Onu görmen gerek, sana ihtiyacı var."

Gözlerim aralandı. Sılay hemen yanımda gelip, ellerini korkuluklara koyarak gökyüzüne baktı. Ardından bakışlarını omzunun üstünden bana çevirdi. "Sana da ihtiyacı var abi."

"Ona yaklaştıkça hançerini fırlatıyor," dedim gülerek. "Üstelik ıskalamıyor da."

"Seni seviyor," dedi başını omzunun üstüne düşürüp tebessüm ederek. "Ve hepimizden çok sana ihtiyacı var."

"Biliyorum ama bunu kabul etmiyor."

Sılay bana dikkatle baktı. "Şu an ne hissediyorsun?"

"Şu ana uygun söylenebilecek hiçbir kelime yok."

"Neden?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hüznü tarif etmek içine girip yaşamaktan çok daha zor," dedim sigarayı korkulukların demirine bastırıp söndürürken. Hemen ardından Sılay'ın boynuma dolanan kollarıyla duraksadım.

"Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu kollarıyla beni kafesleyip, yüzünü boynuma saklayarak.

"Onu sevmiyorum." Sılay bir anda irkildi. "Ona tapıyorum."

Kıkırdadığını duydum. Yüzünü boynumdan çıkarıp, kafasını kaldırarak yeşile dönük çakır gözlerle bana baktı. "Senden böyle şeyler duymak... Kulağa imkânsız gelirdi. Büyüyorsun."

Duraksadım. Aklıma düşen tek şey, o ve onun gülümse-

yen yüzü olmuştu. Mayıs bana, "Büyüyoruz," demişti. "Bir likte büyüyoruz, Saraç."

Elimi Salay'ın beline koyup çenemi saçlarına yaslayarak yüzümü görmesine engel oldum. Bakışlarım boşluğa takıldı.

Sessiz evini kaybetmiş bir çocuğum şimdilerde. Benim eve dönüş yolum sensin, minik şeytan.

KAKTÜS TEAM

GÖKYÜZÜNDEKİ YANGIN

Mayıs Karamaça'dan...

Bir yıldız olup ölümü düşlüyordum. Kayıp gökyüzünden, sıyırarak galaksileri ve arkamda koca bir kuyruk izi...

Mezarım, bir yıldız gibi yanacaktı.

Ölmek.

Adıma yıldız kayması diyeceklerdi, ölüm ile bir dilek doğup, büyüyecekti.

Yaşamak için birçok nedenim varken, yaptığım tek şey ölümü düşlemekti. Son kezmiş gibi parlıyordum. Işığım gürdü ama zayıftı da. Her sönecekmiş gibi... Son kez bir dileğin yanındaki yerimi alıyordum. Artık kendim için değil, içimdeki için yaşayacaktım. Daha güçlü olup, ölümü geri planda bırakıyordum. Şu an yapmam gereken tek şey, ona annesinin güçlü olduğunu kanıtlamaktı.

Ben güçlüyüm.

Karınca adımlarıyla mezarlığa yürürken, elim hâlâ karnımın içindeki mucizenin üzerindeydi. Sanki kayıp gidecekmiş gibi sıkı sıkıya tutunuyordum ona. Onu hissetmek, onun varlığına alışmak mıydı ki bu? Nihayet mezarlığın içine girdiğimde bir ölüden tek farkım, beyaz mermerden yapılma bir yatağımın olmamasıydı.

Beyaz mermerlerin ayakta tuttuğu mezarların arasından geçerken, isimleri okuyordum. Bir zamanlar tıpkı benim gibi yürüyen, nefes alan, yaşayan, hisseden bu insanlar şimdi her şeyden habersiz, belki de her şeyden haberdar şekilde öylece uyuyorlardı.

Ve onu gördüm.

Hemen babamın yanı başında duran onu...

Yan yanaydılar. Yıllar sonra tekrar dip dibeydiler.

Ceren Karamaça.

Fethi Karamaça.

Aniden dolan gözlerim, tıpkı vanası bozuk bir musluk gibi sızdırırken, küçük adımlarla yaklaştım onlara. Eteğinin ucunu avuçlarının arasına alıp sıkarak onlara koşan küçük kız çocuğu değildim artık. Burnumun direği sızlıyordu. Beyaz kotumu önemsemeden çamurlu toprağa diz çöktüğümde, belli belirsiz bir hıçkırık boğazımda yükseldi ve dudaklarımın arasında bir dalga misali patladı.

"Anne." Yutkunmaya çalıştım. "Baba."

Tam olarak buradaydılar. Karşımda. Görüntüleri yoktu; sesleri; nefesleri ve varlıklarını ortaya koyan maddesel hiçbir şey yoktu. Ruhtan ve topraktan ibarettiler. Ama buradalardı.

Elim, annemin beyaz ve temiz görünümlü mezar taşına uzandığında, içimin alev aldığını hissettim. Kızıl bir kor içimde yuvarlanıp büyüyerek ateş topuna dönüşüyordu. "Anne." Hıçkırdım. "Anne çok acı çekiyorum."

Anılar geliyordu, boğazıma yapışıyordu. Ellerimin titrediğini fark ettim; kendimi çok yalnız hissediyordum. Bana kızgınlar mıydı?

Babamın adının yazdığı taşa baktım. "Hiçbir zaman..." Sesim çatlamıştı. "Sizi utandıracak bir şey yapmadım. İlk kez başını öne eğecek bir şey yaptım ve biliyor musunuz bunun için pişman değilim." Burnumu çektim. "Özür dilerim."

Annemin mezarına oranla babamın mezarı daha eski bir görüntüye sahipti. Ama her şeye rağmen çiçeklerle bezeli olan mezarları yan yanayken o kadar güzel görünüyordu ki "Biliyorum," diye fısıldadım. "Evden gelinliğim ile çıkmam gerekiyordu. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Ama ne yapayım? Sevdim. Çok sevdim baba. Annem şahit, o da beni sevdi."

Damarlarımdaki jilet pası, baskısını arttırırken mezar taşlarını okşadım.

"Size göre bir hata belki, belki de bir ayıp. Ama aşkın ayıp bir şey olmadığını ben sizden öğrendim. Ben âşık oldum." Yutkunmaya çalıştım, zordu. "Sonrasında o adama ait oldum ve şimdi de o adamdan bir parçayı içimde büyütüyorum. Pişman değilim. Lanet olsun ki, pişman değilim. Ona ait olduğum için, onu sevdiğim için, onun bebeğine hamile olduğum için pişman değilim. Tek sorun... Tek sorun ne biliyor musunuz? Onun o adamın oğlu olması ve o soyadı taşıması. Anne, eğer gitmiş olmasaydın böyle olmazdı. Yokluğun çok acıtıyor. Senin anneliğine doyamamışken, nasıl bir bebeğe anne olacağım ben." Parmaklarım, annemin taze toprağında dolaştı. "Beni affedin. Sizi utandırdıysam, hayal kırıklığına uğrattıysam ve en önemlisi de bana duyduğunuz güveni yıktıysam, beni affedin. Ne olur. Baba ben çok sevdim. Annem şahit." Tuzunun bile tatlı geldiği gözyaşım yanağımdan doğrudan çeneme inerken yutkundum. Boğazıma batan bin bıçak acısı yutkunmama engel oluyordu. İçimdeki büyük gri tüylü fare tüm organlarımı kemirirken, bebeğimi korumak adına elimi karnıma götürdüm ve ona sarıldım. "O sizin torununuz, onu sevin. Çünkü o siz, yalnızca benden dinleyebildiği kadar sevecek."

Sizi sevecek anne, sizi sevecek baba. Torununuz, sizi dinleyerek büyüyecek.

"Bana güvenin." Sağ elimin tersiyle gözyaşlarımı sildikten sonra buruk, yarım bir şekilde gülümsedim. "Ona sahip çıkacağım ve iyi bir anne olabilmek için elimden geleni yapa-

cağım. Söz veriyorum, bana emanet ettiğiniz tüm değerleri hak ettiği şekilde koruyacağım."

Şu saatten sonra yapmam gerekenlerin bilincine varmıştım. Holding için nitelikli birisi haline gelene dek çalışacak, işlerin başına geçecektim. Temmuz'un sığınağı, Mehmet Ali Karavel'in ise korkulara gebe kâbusu olacaktım. Bebeğim için yaşayacak, bebeğim için yaşatacaktım.

Artık her şey farklıydı.

Kahve kokusunu ciğerlerime doldurduğum ve onun önünde diz çöktüğüm gece değişmişti benim kaderim. Alnıma yazılan kaderi yaşarken, dik başlı olacak ve gücümü, bize ait parçadan alacaktım.

"Sizi seviyorum." Yavaşça ayağa kalktıktan sonra nemli gözlerimi yumarak annem ve babamın şefkatli ellerini yüzümde hissetmeye çalıştım. Tatlı bir esinti saçlarımı gıdıkladı ve yaşların ıslattığı yüzümü okşadı. Öyle ki, annemin hanımeli çiçeği kokusunu ve babamın şefkatli kollarını hissetmiştim sanki. Buruk bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum, siz de beni seviyorsunuz." Elim karnımda dolaştı. "Ve onu da..."

***

"Sılay gelmeyecek sanırım," diye mırıldandım kanepede oturmuş, ıslak saçlarımı kurularken. Temmuz karşımdaki tekli koltuğa yayık bir şekilde oturmuş, telefonu ile ilgileniyordu.

"Evet," dedi kaşlarını çatarak. "Gelemeyecekmiş."

"Neden ki?"

"Sanırım olanlar yüzünden o da kendisini suçluyor. Babasına çok kızgın ve senin ona soğuk davranmandan korkuyor."

"Sılay'ın hiçbir suçu yok, ona tavır yapacak değilim," dedim bağdaş kurarak. "Yalnızca kendimi iyi hissetmiyorum.

Abisiyle olan ilişkimi bitirmiş olmam, Sılay'la olan arkadaşlığımı bitireceğim anlamına gelmez."

Temmuz telefonu kenara fırlatıp kollarını göğsünün üstünde toplayıp, bomboş gözlerle bana baktı. "Bitti dediğin halde onu seviyorsun. Üstelik sen de biliyorsun ki, olanlarda ikisinin de hiçbir suçu yok. Annemin neden o arabada olduğunu bile bilmiyoruz."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum, Temmuz. Seni kırmak isteyeceğim en son şey. Bugün yorucu bir gündü ve yalnızca sessizliği dinlemek istiyorum. Tek istediğim bu. Lütfen bana biraz izin ver?"

Parmakları kıvırcık saçlarının arasında turladı ve yanaklarının içini havayla doldurarak kafasını aşağı yukarı salladı. "Ne yaptın bugün?" Bana dik dik baktı. "Neredeydin?"

Ayrıntıları es geçerek, "Annem ve babamı ziyaret ettim," dedim kısık bir sesle. Temmuz'un açık mavi gözleri irileşti ve büyük bir şaşkınlığın altında kalan bakışlarını doğrudan bana perçinledi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Onları görmeye gittim. Bu iyi hissettirdi."

Hafifçe güler gibi oldu. "Yapman gereken bir şey daha yok mu sence?"

"Neymiş o?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Suçsuz yere sırt döndüğün bir adamın gönlünü almak gibi..."

"Biliyor musun, gerçekten çok konuşuyorsun." Kanepeden kalkıp merdivenlere doğru yürüdüğümde sırtımdaki mavişlerini hissetmiştim. "Uyuyacağım, bakma öyle, kaçtığım falan yok."

"Hı, kesin öyledir."

"Sus," diye homurdandım merdivenleri tırmanırken. "Marul kafalı."

İlerleyen saatlerde Özcan Bey'i aramış, yarın Holdinge uğrayıp önemli bir konu hakkında görüşmek istediğimi söylemiştim.

Gelmemişti. Mesaj atmamıştı. Aramamıştı. Sıraç, bu gece hiçbir şey yapmamıştı. Tüm gece uykumdan uyanıp defalarca kez telefonumu kontrol etmiştim. Neden mesaj atmamıştı? Mesaj atmamasını, aramamasını, gelmemesini isteyen ben değil miydim zaten?

Yataktan istemeye istemeye kalktığımda tüm kemiklerim ağrıyordu. Bu aralar fazla yorgun hissediyordum. Öyle ki, yatakta yaşamak pek de fena bir fikir değildi. Bunun gebeliğin bir getirisi olduğunun bilincindeydim. Gece uyuyamadığım için dizüstü bilgisayarı açmış, birkaç makale okumuş ve gebelik ile ilgili küçük bilgiler edinmeye başlamıştım.

"Beni yoruyorsun," diye mırıldandım aynadaki görüntümü izlerken. "Şimdiden sonra daha çok ayakta kalmam gerekecek. Lütfen bana biraz yardımcı ol... Bütün gün uyuyamayız."

Duş alıp, kahvaltı yapma gereği duymadan dişlerimi fırçaladım. Siyah kalem bir etek, beyaz bir gömlek giymiştim. Siyah stilettoları giydikten sonra saçlarımı saldım ve omuzlarımın üstüne bıraktım. Hafif makyajımın ana hatları bir göz kalemi ve rimelden ibaretti.

"Evet," diye mırıldandım aynadaki görüntüme memnuniyetle bakarken. "Anne hazır."

Onu bu kadar çabuk kabulleneceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. O masaya yattığımda kesinlikle ondan kurtulmam gerektiğini düşünüyordum. Oysa şimdi bana güç veren tek şey o'ydu.

Taksiye atlayıp holdinge giderken bir yandan da Temmuz ile mesajlaşıyordum.

"Kimden: Temmuz

Abla neredesin? (08.12)"

"Kime: Temmuz

Holdinge gidiyorum. (08.13)"

"Kimden: Temmuz

Vay! Bu kadar çabuk mu? Kendine dikkat et ve telefonunu yanından ayırma. (08.15)"

Telefonu siyah çantaya attıktan sonra camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Geride bıraktığım binaların etrafına öylece serpiştirilmiş kalabalığa baktım. Taksi ilerledikçe, arkamda büyüyen geçmiş daha da genişliyordu sanki. Sıraç hâlâ tek bir mesaj bile atmamıştı. Belki de sıkılmış ve artık vazgeçmişti. "Vazgeçmeyeceğim Karamaça!" derken, bunu laf olsun diye söylemediğini düşünmemiştim aslında.

Düşünceler üstüme yıkıldı ve yarattığı enkazın altında kaldım. Parmaklarım ben farkında olmadan çantayı kavradı ve çantanın yumuşak kısmını avuçladım. Aklına gelmiyor muydum? Kaşlarım çatıldı. Holdingin önüne geldiğimizde taksicinin ücretini ödedim ve arabadan çıktım. Karamaça Holding yazısı tüm ihtişamıyla karşımda dururken, kafamı kaldırdım ve dev binaya yutkunarak baktım. Buraya en son geldiğimde kaç yaşındaydım?

Cam, çelik ve açık renk kumtaşı lobiye adım attığımda bütün gözler üzerime çevrildi. Gösterişli masanın arkasında oturan siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamış olan bal rengi gözlere sahip kadın beni görünce gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Mayıs Hanım, hoş geldiniz," dedi kibar bir aksanla. "Biz de sizi bekliyorduk."

Zorlama bir gülümsemeyi dudaklarıma buyur ettim. "Merhaba." Gözlerim kadının yaka kartına kaydı, hızlıca ismini okudum. "Seval Hanım."

Uyanıklık yaptığımı fark edince gülümsemesi daha da genişledi. "Bir saniye," dive mırıldandı ve masasının üstündeki beyaz telefonu kaldırıp tek bir tuşa bastı. "Özcan Bey, evet Mayıs Hanım geldiler, efendim." Gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Kesinlikle hazır görünüyorlar, efendim."

Bu oldukça tuhaf hissettirse de, düşüncelerimin topraklarından fışkıranlar bundan hoşlanmıştı. Asansöre binip büyük bir hızla yirminci kata çıktım. Her katın sayısı kırmızı bir ışık şeklinde yanıp sönerken bir an sıkıntıdan patlayacağımı düşünmüştüm. Asansörün kapıları açılırken, beyazın hâkim olduğu bir lobi gözlerimin önünde belirdi.

Kararlı adımlarla babamın odasına doğru yürürken, topuklu ayakkabılarımın çıkardığı takırtıyı dinliyordum. Burada, geçmişime açılan bir kapının önünde dururken, artık o küçük kız olmadığımın farkına varmak, yetişkinliğin ağırlığını omuzlarıma yüklemişti. Babamın ofisinin kapısının önünde öylece dikilirken, bu kapının arkasında saklanan anılar kalbimin topraklarını kazarak kelebeklerin çürük cesetlerini boğazıma doldurmuştu.

Babamın ofisinin görkemli kapısını açtım ve içeri girdim. Tablolar dışında oda tamamen değişmişti. Son gördüğümle alakası olmasa da, duvarlarına sinen anılar hâlâ aynı tazeliğini koruyordu. Bir ara o duvarlardan bana tanıdık kolların uzandığını düşündüm. Sanki duvarların üstüne sürülmüş boyaların altındaki geçmiş adımı bağırıyordu.

Küçük Mayıs'ın kahkahaları hâlâ bu duvarlarda yaşam sürüyordu.

Babamın tablo merakı her zaman vardı. O yüzden odasının dekorunda da çok fazla tablo kullanmıştı. Onun zevkini yansıtan tablolara özlemle bakarken, dudaklarımı mesken tutan tebessümü silip atamıyordum. Yaz ayında olmamıza rağmen bu oda oldukça soğuktu. Parmaklarımla kollarımı ovuşturduktan sonra babamın deri koltuğuna oturdum. Tır-

naklarım kumtaşı masanın üzerinde gezindi ve küçük bir ritim tuttu. Özcan Bey kendi odasında olmalıydı ve şu an büyük ihtimalle yanıma gelmek için yola çıkmıştı.

Babamın ofisinin kapısı açıldığında gözlerim karşımda beliren tanıdık simaya takıldı. Bu Özcan Bey olmalıydı, onu hayal meyal hatırlıyordum. Ayağa kalktıktan hemen sonra tokalaştık ve karşımdaki U şeklinde duran siyah deri koltuğa oturdu. "Hoş geldiniz Mayıs Hanım."

Uzun boylu, kirli sakallı, temiz giyimli bu adam bizim müdür yardımcımızdı. Kızıla dönük bir kahve tonuna sahip saçları gözleri ile aynı renkteydi.

"Teşekkür ederim Özcan Bey. Lafı uzatmaya niyetim yok, konuya girmek istiyorum. Evet, burarın başına geçmek istiyorum ama bildiğiniz üzere benim hiçbir tecrübem yok. İşleri berbat etmek istemiyorum."

Özcan Bey gülümsedi. "Size yardımcı olacağım zaten. Her zaman desteğim sizle olacak ve bilmeniz gereken her şeyi elimden geldiğince öğreteceğim. Ceren Hanım böyle olmasını istemişti." Sesi gürdü fakat bakışları karşısında çok önemli bir insan varmış gibi resmi ve heyecanlıydı.

"Öncelikle her zaman burada olamam," dedim keskin bir sesle. "Ve bir de sizden bir isteğim olacak."

"Tabii," dedi Özcan Bey, parmaklarını birbirlerine geçirerek. "Buyurun lütfen?"

Bir bıçak kaderimi çizmeye başladığında, gülüşüme kanın rengi bulaştı. "Karayel Holdinge ortak olmak istiyorum."

Özcan Bey'in gözlerindeki dehşeti gördüm. Bir an için algılayamamış gibi olsa da, isteğimi kavradığında yüzü şok ile sarsılmıştı.

"Pardon?"

"Duydunuz." Sırtımı babamın deri koltuğuna yaslayıp, tebessümümü genişlettim. "Mehmet Ali Karayel'in ortağı olmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"İyi de, Karayel Holdingin bir ortağı zaten var," dedi Özcan Bey çenesini kaşıyarak. "Hayri Yılmaz."

"Üçüncü bir ortak olamaz mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Karayel Holdingin başında Sıraç Karayel gibi bir deha varken, bu mümkün olmayabilir." Sesi tedirgindi. "O adam gerçekten işinin piri. Üstelik bir başka ortağa da ihtiyaçları yok diye biliyorum."

"O zaman bir ortağa ihtiyaç duymalarını sağla," dedim bir anda karanlık bir sesle. Amacım Sıraç'ı hedef almak değildi ama kaleyi içten fethetmek zorunda hissediyordum kendimi. Zihnime bulaşan kanın mimarı Mehmet Ali Karayel'di. Bu bir intihar değil, cinayetti ve merhametimin kurbanı olduğu cinayet, merhametimin avucuna iliştirdiği silah ile bu cinayete intihar süsü vermişti.

Özcan Bey'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Bir süre inanamayan gözlerle bana baktıktan sonra bakışlarını benden kaçırma gereksinimi duydu. "Bunu deneyeceğim... Fakat... Dediğim gibi, Mayıs Hanım. Mehmet Ali Karayel'in oğlu gerçekten çok zeki ve kurnaz bir adam... Üstelik birçok müşterimizi de çalan onlar. Onlar gerçekten fazla güçlü."

"O zaman biz daha güçlü olacağız." Sesim keskindi. "Dediğim gibi, Karayel Holdingin üçte birini de değil, direkt olarak yarısını istiyorum."

Özcan Bey gerildiğini saklamaya çalışıyordu ama görebiliyordum. "Deneyeceğim," dedi sıkıntılı bir sesle. "Başarabilmek adına elimden geleni yapacağım."

"Güzel," dedim bakışlarımı karşımda duran tabloya çevirirken. "Güzel olacak, Özcan Bey."

***

Karanlığın ikiye böldüğü geceyi aydınlatan ay ışığı odamın penceresinden içeri sızarken, yatağımın üstünde oturmuş günlüğümü yazıyordum. Uzun zamandır sayfalarını açmadığım bu günlük, yazılmayı bekleyen birçok anıya gebe kalmış olsa da, bunu yapmadım. Kalemi daha sıkı kavradım. Yaz ayında olmamıza rağmen ayaklarım üşüyordu ve bu yüzden ayağıma çorap giymiştim. Kalemin kapaklı kısmını dişledikten sonra tam bir cümle daha yazacakken komodinimin üstündeki telefon titremeye ve ardından çalmaya başladı.

Ekrana bakma gereği duymadan telefonu açıp kulağıma götürürken, kalem hâlâ ağzımdaydı.

"Mayıs."

Tanıdık ses, nefesimin göğsümün içinde zehirli bir gaza dönüşmesine neden olurken bakışlarım karşımdaki aynaya çevrildi. Ağzım aralandı ama kalem parmaklarımın arasında sabit durduğu için hâlâ ağzımdaydı. Bir süre nefes alabilmek için kendime zaman tanıdım.

"Sıraç?"

Kısa bir sessizlik daha yatırıldı aramıza. "Sesini duymak istedim," derken sesi buz gibiydi.

"Neden?"

"İzmir'de değilim." Bir an duraksadım. "Aynı şehirde nefes almayınca haliyle varlığını hissedeceğim bir şeye ihtiyacım oluyor."

Nerede olduğunu merak ediyordum. Bunu ona sormalı mıydım? Yatağın üstünde bağdaş kurarak oturdum. Kucağımda duran günlüğün beyaz sayfasının yarısını siyah mürekkepli kalem ile doldurmuştum. Gözlerim, yazdığım harflerin üstünde gezinirken kalbim kasılmıştı.

"Anladım," diye fısıldadım.

"Anladın mı gerçekten?"

"Evet."

"Neyi anladın?"

Bakışlarım tekrar aynadaki yansımama dönerken, dişlerimi sıktım. "Ne saçmalıyorsun yine? Bak çok yorgunum tamam mı?"

"Ben de çok yorgunum," diye iç geçirdi. Telefonun diğer ucundan yükselen cızırtılı nefesi içimi okşamıştı. "Hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

Önüme dökülen harfleri ellerimle birleştirerek ona düzgün, kendimden emin bir cümle sunabilmek istedim ama bu imkânsızdı. Söyleyemediklerim ruhuma kan kusturururken, zihnim bile artık beni savunamıyordu.

"Dinlen," diye mırıldandım. "Dinlenirsen geçecektir."

"Seninki dinlenince geçiyor mu?"

Sorusu odamın duvarlarına kan gibi sıçradı ve duvarları uğursuz renge boyadı. Göğsümde işlenen cinayetin faili o olmasına rağmen, bu cinayete intihar süsü veren ruhum, kalbimin cesedini sırtlanmıştı. Bir süre, belki uzunca bir süre bomboş gözlerle aynaya düşen yansımamı izledim. Bana benzeyen bu kız, aslında bana benzemiyordu.

"Geçiyor," diye yalan söyledim; dudaklarım işbirliği içinde olduğu yalanın yakasına yapışmış, boğazını sıkıyordu. Hiçbir şeyin geçtiği yoktu. Zamandan başka.

"Yalancı," dedi derin bir nefes alarak. "Çok düşündün. Geçmiyor değil mi?"

"Beni bunları söylemek için mi aradın Sıraç?"

"Mayıs." Sesi bir bıçak kadar keskindi. "Nerede olduğumu merak etmiyor musun?"

"Etmiyorum," diye yalan söyledim bir kez daha. Dudaklarım göbeğine bir denizci çapası dikmek ve kalın halata gemici düğümü atarak bir daha açılmamak üzere birbirine dikilmek istiyordu.

"Ediyorsun, bayan inek. Kesinlikle ediyorsun."

"Etmiyorum."

"Ediyorsun."

"Etmiyorum," diye direttim kaşlarımı çatarak.

"Hadi sor bana."

"Kapatıyorum," dedim kararlı bir şekilde. "İyi geceler."

"Mayıs," diye fısıldadı hattın diğer ucundan. Tam telefonu kapatacaktım ki, sesi duraksamama neden oldu. İçimde bir kuyu kazıldı; o kuyunun dibine sahipsiz cesetler bırakıldı ama bu cesetlerin kanı benim parmaklarıma bulaşmıştı.

"Hım?"

Derin bir nefes aldı. "Ben sevmem, taparım demiştim ya hani."

"Evet?"

"Ben seni hem seviyorum, hem tapıyorum."

Kalbim atışı hızlandırırken bir an ne diyeceğimi bilemedim. Elim ayağım birbirine dolanmıştı. "Ne?"

"Seni seviyorum, Mayıs."

Sustum. Konuşmak anlamsızdı. Hatalar ayakuçlarıma dökülürken, doğrular şu an için gözümün perdesinin seçemeyeceği bir karanlığa saklanmıştı. Satırlardan aşağı sarkan ne kadar harf varsa, en keskin ucunu kalbime batırmış; kanımdan bir mürekkep yaratarak kaderimi yeniden yazmaya çalışmıştım.

Sonuç başarısızdı.

Tam şu an tüm hislerim kalbimin etrafında toplanmıştı. Bedenimde, kalbimden başka hiçbir noktayı hissedemeyecek kadar uyuştuğumu düşünmüş olsam da, zihnimde hâlâ büyük bir savaş vardı. Kendi zihnim, bana savaş açmıştı ve ordu o kadar güçlüydü ki; bu, hiç şansım olmadığını düşündürüyordu bana.

Kendimi toparlamaya çalıştım. "İyi geceler, Sıraç."

"Acıyor, değil mi?"

"Ne?"

"İkimiz de farklı şehirlerdeyiz şu an," diye fısıldadı. "Ama bak farklı yerlerde, aynı acı öldürüyor bizi."

Yenildim. Belki de en başından beri hep bu adama yenik-tim. "Neredesin?" diye sordum dayanamayarak.

"Aydın."

Dudaklarımı birbirine bastırıp, ayrıntıları sormamak için kendimi dizginledim. Tekrar dudaklarımı araladığımda, "İyi geceler, Sıraç," döküldü dudaklarımdan.

"İyi geceler, içimin yangını."

KAKTÜS TEAM

CENNET YANGINI

Sıraç Karayel'den...

Aykırı bir adamım.

Kanın akışından belli, kanın donuşundan. İnsanlar korkak ve bu düzen çok merhametsiz. Güçlü olan belli... Karanlığım bir çığ gibi büyüyor.

Ölümün boynumdaki damara konduracağı öpücüğü bekleyerek yaşıyordum bu hayatı. Bana verilen bu hayat, benim için bir nimet değildi. Çocukluğu zindan edilmiş bir yetişkin olmanın faturasını akıttığım kanlara kesiyordum. Tıpkı bir gömlek gibi giydiğim kalkanların erimesi, bitişim demekti ve şu ana dek tek bir kişi dışında hiç kimse bu savaş meydanında beni kalkanım olmadan görmemişti.

Bedendeki izi gizlemek mümkündü ama insan ruhundaki izi gizleyemiyordu.

Ruhumda büyük bir iz vardı.

Düşüncelerimi parçalayan şey, sol yumruğumun adamın burun kemiğinde çıkardığı çatırtı oldu. Kemikten yükselen o iç gıdıklayıcı ses, beraberinde bir kan selini de adamın burnundan ağzına akıtırken, "Konuş orospu çocuğu!" diye bağırdım ve yumruğumu tekrar kaldırdım ama ona vurmadım. Az önce attığım yumruğun etrafından fışkıran kan, siyah göm-

leğimin üzerinde belli belirsiz koyu lekeler bırakmıştı. Gömleğin önümün açıkta bıraktığı boynum da bu kandan nasibini almıştı. "Bildiğin her şeyi anlatacaksın."

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi acılar içinde. "Yalvarırım beyim, bırakın beni."

Selçuk ve Erdinç'e adamı kaldırmaları için çenemle küçük bir işaret yaptıktan hemen sonra sıkı bir tekmeyi adamın iki bacak arasına geçirdim. Adam acıyla inleyip iki büklüm oldu ama Selçuk ve Erdinç onu düşmemesi için kollarından sıkıca tuttuğu için yere yığılmadı.

"Anlatacaksın," derken sakindim. "Ne biliyorsan, hepsini anlatacaksın. Eğer buradan canlı ayrılmak istiyorsan, her şeyi anlatacaksın."

Adam acıyla kıvranırken, bir yandan da benden merhamet dileniyordu. Fakat benim kitabımda tanımadığım insanlara karşı merhamet diye bir şey yoktu.

"Beyim, o gün burada değildim. Kazadan bihaberim, yemin olsun!"

Ona dikkatlice baktım. Kan revan içinde kalan yüzünde samimiyet kırıntıları aradım ve buldum da ama yine de sonuna kadar onu zorlayıp, bildiği bir şey var mı öğrenmeye çalışacaktım.

"Ben sana zarar vermem," dedim tehlikeli bir sakinlikle. "Ama bu bana benzemez. Zarar vermekten hiç çekinmez." Mayıs'ın baş harfinin kazılı olduğu bu parlak siyah silah, tam olarak belimden tehditkâr bir şekilde çıkarak, namlusunu adamın alnına doğrultmuştu.

Mayıs'a verdiğim söz hatırımda canlandı. Bir daha silah kullanmayacaktım evet ama o da bana bir söz vermişti. Beni bırakmayacaktı. Ama bırakmıştı.

"Beyim," dedi adam dehşet dolu gözlerle. "İki gözüm aksın ki bildiğim hiçbir şey yok!"

"Akıtalım o zaman."

Adamın gözleri korkuyla irileşirken, Erdinç ve Selçuk onu serbest bıraktı. Adam önümde diz çöküp ayaklarıma kapandı ve bacağıma sarıldı. "Yalvarırım beyim," dedi gözyaşları içinde. "Oğlum var benim. Ne yapar o?"

Bir an duraksadım. Sert bir rüzgâr gecenin içinden geçip saçlarımın arasına girdi. Bakışlarım adama kaydı. Oğlu için mi yalvarıyordu bana? *Baba olmak, böyle bir gurursuzluğu yapabilecek kadar aşmak mıydı kendini?*

"Elini ayağını öpeyim beyim. Etme, onun benden başka hiç kimsesi yok. Annesi onu doğururken öldü, onun benden başka sığınacağı limanı yok."

İçimde bir yerlerde kurak toprakların üstüne yağmur damlaları düştü. Çenemi diktim ve bana yalvaran bu adama bakmamaya çalıştım. Hemen arkamız uçurumdu ve rüzgâr öyle sert esiyordu ki, gömleğimin etekleri havalanıyordu. "Onu seviyor musun?" diye sorum bir anda.

"İnsan evladını sevmez mi beyim?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Canım ona kurban!"

İnsan evladını sevmez mi?

Bu soruyu önüme koyup düşündüm. Düşüncelerime çentik atan bu sorunun cevabını bilmiyordum. Uzaktım. "O gün ile ilgili hiçbir bilgin yok, öyle mi?"

"Yok beyim, yemin olsun ki yok. Hiçbir bilgim yok. Kaza anını gören olmamış. Araba uçurumdan düşmüş deniyor."

Burnuma farklı kokular geliyordu ama bu adamın bu iş hakkında en ufak bir şey dahi bilmediğinden emindim.

"Oğlun okuyor mu?"

"Okuyor." Bakışlarım ona kaydı, ağzından bir dolu kan boşaldığında gözlerim ruhsuz bir ifadeyle kanın akışını izledi. Kan görmek benim için doğal bir şey haline gelmişti. "Liseye başlayacak bu yıl."

"Kaldırın şunu," dedim Erdinç ve Selçuk'a. "Oğlunun adını soyadını, başlayacağı liseyi, her şeyi öğrenin."

"Beyim!" Adam sağ bacağıma tamamen sarıldı. Kaşlarım çatıldı. "Yalvarırım ona dokunmayın, benim canımı alın ama ona dokunmayın beyim. Yalvarırım beyim. Onun bir suçu yok, günahsız bir sabidir o beyim. Yemin olsun ki hiçbir şey bilmiyorum, bilsem anlatmaz mıyım? Ne olursun oğluma bir şey yapma, yalvarırım. Al canımı, kölen olayım ama yapma ne olursun benim ondan başka hiçbir şeyim yok."

Ona baktım. Canını ortaya koymuş, oğlu için bana yalvarıyordu. "Bir çocuğun canını alacak kadar şerefsiz değilim," dedim adama dikkatlice bakarken. "Amacım ona zarar vermek değil. Tüm okul masraflarını üstleniyorum. Bu saatten sonra öğrenim hayatı bitene kadar gerekli her yardımı yapıp, bir nevi ona burs vereceğim." Bacağımı adamdan kurtarmaya çalıştım. "Şimdi yapışmayı kes artık."

Adam kocaman gözlerle bana bakarken, bir yandan da ağlıyordu. Kanına karışan gözyaşının çizdiği yol, kanın koyu rengini temizlemişti. Bir erkeği hüngür hüngür ağlarken görmek tuhaftı. Gerçi Mayıs sayesinde günün belli saatlerini bir ergen gibi ağlayarak geçiren de bendim.

"Allah senden razı olsun beyim! Allah ne muradın varsa versin!"

"Kısa kes." Selçuk ve Erdinç'e adamı kaldırmaları için işaret yaptıktan sonra cebimden sigara paketimi çıkarttım ve paketi hafifçe sallayarak dışarı gelen sigara dallarından bir tanesini dudaklarımın arasına alarak çekip çıkarttım. Selçuk ve Erdinç adamı kaldırdığında, sigaramı yakmış ve ucundaki turuncu ateşin kor kızılına dönmesini sağlayacak şekilde içime çekmiştim. "Bunun yüzünü gözünü temizleyin, dediklerimi de bir bir yapın. Eve de kısaca bir göz atın. Erzak durumu nedir öğrenin."

"Peki efendim," dedi Erdinç. "Hemen hallediyoruz."

Selçuk ve Erdinç adamı götürürlerken arabaya yaslandım ve babam ile Ceren Karamaça'nın araba ile uçtukları uçurumu izlemeye başladım. Uçurumun dibi denizdi. Hoyrat dalgalar kayalıklara vururken, dalga sesleri melodik bir şekilde kulağıma doluşuyordu.

"Baba..." Bakışlarım dalgalarla buluştu. "Herkesin hayatını mahvetmek zorunda mıydın?"

Sigaranın gri dumanını ciğerlerime doldurdum. Gözlerimin pençeleri şehrin karnına saplandı. "Hay sikeyim!" Sigaranın izmaritini yere attıktan sonra ayakkabımın tabanı ile ezdim. "Yine göresim tuttu."

***

İzmir'e döndüğümde çoktan akşam olmuştu. Kaza hakkında hiçbir şey öğrenememiştim. Tek çare onun yanına gitmek ve olanı biteni zorla da olsa, tehditle de olsa ondan öğrenmekti. Onu görmek istemiyordum ama yapacak başka bir şey kalmamıştı. Mehmet Ali Karayel'e hesap sormalıydım. Direksiyonu sıkıca kavradım; önümde akıp giden trafikten yükselen farların ışıkları, sokak lambalarının yavaşça yanmasıyla birlikte birbirine karıştı. Panayır yerini andıran yola kaşlarımı çatarak baktım. Hemen çaprazımda sahil vardı; sahilde yürüyen insanların sakinliğini kıskandığımı düşündüm. Umursamazca yürürlerken, kıskanacağım bir eylem gerçekleştirdiklerinin farkında bile değillerdi.

Araba, lanetimi içinde barındıran hastanenin bahçesine girene dek gözümü kırpmadan hastaneyi izledim. Bembeyaz duvarlarını cam ve metalin süslediği bu hastane, İzmir'in belki de en lüks hastanelerinden biriydi. Arabayı durdurup bir köşeye park ettiğimde, bir süre aracın içinden çıkmadan acil servisin giriş kapısındaki yoğunluğu seyrettim. Ağlayan insanlar; ambulansın içinden çıkarılan yaralılar; hasta yakınları ve tir tir titreyen kalpler. Gölgeler ve oyunları.

Acı, düştüğü kalpte yangın başlatıyordu.

Ben kendi derinliğimde boğuluyordum; bazıları ise hayatın derinliğinde boğuluyordu. Belki de aramızdaki tek fark buydu. Ben, hayatın beni derinlerine çekip boğmasına hiç izin vermemiştim; onlar ise kendi derinliklerinden sağ salim kurtulmuş olsalar da, hayatın onlara sunduğu derinlikte alabora olmuşlardı.

Arabadan çıktığımda sıcak bir esinti yüzümün topraklarını okşadı. Arabanın uzaktan kumandası ile arabayı kilitledikten sonra giriş kapısına yöneldim. Beyaz ve yeşilin hâkim olduğu hastane lobisinde hardal rengi deri koltuklar vardı. U şeklindeki parlak seramik masanın arkasında duran orta yaşlarda bir hemşire bilgisayarın başında oturuyordu.

"İyi akşamlar," dediğimde kadın kafasını kaldırarak bana baktı ve başıyla hafifçe selam verdi. "Mehmet Ali Karayel'i görecektim."

"İyi akşamlar," dedi kadın bilgisayarın klavyesindeki birkaç tuşa dokunduktan sonra. Ardından bakışlarını bana doğrulttu. "Yakınlık dereceniz nedir?"

Sıkıntı kalbimin basamaklarını tırmandı. Maalesef ki, "Oğluyum," dedim sabit bir sesle.

"Anlıyorum. Bir saniye." Kadın bilgisayara dikkatle bakıp birkaç tuşa daha bastı. "Oda numarası 661."

Hiçbir şey söylemeden masanın yanından kayıp geçtim ve dar koridordaki uğultulu kalabalığın arasına karıştım. Ağır adımlarla kaderimizin üstüne gölge gibi düşen adamın yattığı odaya doğru yürürken, koridordaki insan yığınının gözleri üzerimdeydi. Ne diye bu kadar dikkatli inceleme gereği duyuyorlardı ki sanki?

Asansöre binip iki kat yukarı tırmandıktan sonra, alt kattaki koridorun aynısı ile karşılaştım. Bu koridor, diğer koridora göre boş sayılırdı.

"611" Sayıya bomboş gözlerle bakarken, zihnimde ulu-

yan sessizlik düşüncelerimi mesken tutmuştu. Elim kapının kulpuna gitti; kemikli parmaklarım kapının kulpunu kavradı ve yavaşça çevirdim, kapı açıldı.

Ayağımın altındaki yer kayarken, o adamı görmek istemediğimden emindim. Ben hiçbir zaman heyecanla babasının gelişini bekleyen o çocuk olmadım. Olamadım.

Gözlerimi kapayıp içeri doğru adım attığımda onun sesini duydum. "Sıraç."

Belki de bu adımla seslendiği nadir zamanlardan biriydi. Genelde 'evlat' der ve adımı kullanmayı reddederdi. Tabii 'piç kurusu' demeyi daha çok sevdiği zamanları da olmuştu. Gözlerim aralandı; geçmişin perdesi açıldı ve şakaklarım sızladı.

Ona, onun ruhuna zıt bir renk olan beyazların içinde boylu boyunca yatarken görmek beni şaşırtmıştı. Yaşlı bakan mavi gözleri beni izliyor, hiç olmadığı kadar çökmüş görünüyordu.

"Geldin."

Kaşlarım çatıldı. Dudaklarım düz bir çizgi halinde gerilirken, acıyan gözlerle ona baktım. Kirpiklerimdeki bıçaklar eğer somut bir madde olsaydı, onu parçalara ayırmak için ona uzanırdı.

"Geldim."

"Gelmezsin sanıyordum." Sesi yorgundu. "Beni şaşırttın."

"Gelmek zorundaydım." Bomboş gözlerle ona bakarken, yorgun bakışlarında oluşan buğu midemi bulandırdı.

Beyaz çarşaf karnına kadar örtülmüştü ve koluna bir serum bağlamışlardı. Serumdan küçük boruya akan su damlalarını izlerken sessizlik ikimiz arasında görünmez bir duvar ördü.

"Benden iğreniyorsun, değil mi?"

Sorusu geçmişin yırtık yapraklı defterini açtı ve yaprakları hızla çevirerek acı bir anının not edildiği sayfada durak-

sadı. Çenemdeki izin sızladığını hissettim. Ondan iğreniyor muydum? Belki de ortada daha fazlası vardı. Kendi kıyılarına vurarak kendi kumlarını aşındırmayı ben bu adamdan öğrenmiştim.

"Belki."

Gülümsedi. Yaşlı ama yakışıklı yüzünde birçok çizgi belirdi ve bu çizgilerin içine gömdüğü kötü anılar gözlerini kaldırıp beni odağına aldı. Belki de yirmi dört yıllık hayatım boyunca onu ilk kez gülümserken görüyordum.

"Beni sevmeni isteyemem senden. Ne yaparsam yapayım, artık bunun imkânı yok. Beni asla sevmeyeceksin."

Boş bakışlarımı serumun küçük borusunda dolaştırdım ama bakışlarım onu da seçebiliyordu. Onu görmemek adına gözlerimi fayansa çevirdim. Beyaz, temiz fayansın çizgilerini incelerken kafamda yerli yerinde olmayan şeyleri yerlerine oturtmaya çalışırken kaba kuvvet kullanmaya başlamıştım. Bir düşünceyi alıp, diğer düşüncenin olduğu rafa çarparken, düşünce parçalanıyor ve kanlar içinde raftaki yerini alıyordu.

"Sevmeyeceksin değil mi?"

Cevap vermedim. Zihnimdeki kanlı görüntüleri silemiyor, düşüncelerimden burnuma dolan kanın kokusunu yok sayamıyordum. Üstüme küçüklüğümü yıkmış, ben can çekişirken bir keyif sigarası yakarak beni izlemişti. Yumruklarımı sıktım.

"Biliyorum, sevmeyeceksin. Önemli değil. En azından buradasın." Durdu, nefes alırken zorlanıyor gibiydi. "Gebermemi dilerdin, bunu da biliyorum ama kötüler ölmüyor, evlat."

Çenemden boğazıma doğru hızla akan kanın varlığını hatırladım. O gün, Mayıs'ın doğduğu gün, yüzüme vurduğu o soğuk kemerin demir tokasının keskin acısını hissettim. Ben bunların üzerine toprak atamıyor, onların varlığını yok edemiyordum. Çenemin altındaki erimiş dikiş izi bile, ayna-

ya her baktığımda o günü tekrar yaşamama neden oluyordu. Tahayyül edilen bir acı değil, bir izdi.

Parmaklarımı çıtlatıp, bakışlarımı karşımdaki pencereye çevirdim. Sokağın başında yanan sokak lambaları hastane odasının içini aydınlatıyordu. İçeride ışık yoktu, yine de her şey beyaz olduğu için aydınlık bir ortam yaratılmıştı.

"Sana soracaklarım var," dedim keskin bir sesle; buna rağmen sesim kuru çıkmıştı.

"Sor."

Bakışlarım yavaşça onu buldu. Bir an göz göze geldik ve geçmiş ikimizin de üstüne devrildi. Mavi gözlerinde parlayan ifade tanıdık değildi ama içinde barındırdığı birkaç kelime bana yabancıydı. Gözlerimi ondan kaçırmamak için çok direndim.

"Kaza nasıl oldu? Ceren Karamaça neden arabandaydı?"

Ceren Karamaça'nın adını duyduğu an değişen bakışlarının içinde, yani harelerinde kaybın iniltisi yükseldi. Titreyen kaşlarını benden saklamak istiyor gibiydi ama her ne kadar gözleri şu an bana bakmasa da, kaşlarının titrediğini görebiliyordum. Ağlamamak için direniyor gibi görünüyordu, bu beklenmedik bir hareketti. Şaşkınlığımın üzerine başka bir his bindi. Şu an onun yüzünü kaplayan bu ifade, ona oldukça yabancıydı.

"Ceren Karamaça neden senin arabandaydı?" diye tekrarladım sorumu, bu kez sesim daha gürdü ve odanın boş duvarlarına çarpıp yankı uyandırmıştı.

Bana bakmadı. "İkinizle ilgili konuşmak istiyordu." Sesi titriyordu. "İkinizin geleceği ile ilgili konuşmak istediğini söylemişti."

"İkimiz?"

"Sen ve o kız."

Beynimin maruz kaldığı uğultunun içinde binlerce ya-

bancının sesi vardı. bir an beynimin genişleyerek patlayacağını düşündüm. Ceren Karamaça, Mayıs ve benim için mi o arabanın içindeydi?

Soğukkanlı tavrımı koruдum. "Kaza nasıl oldu?"

Mehmet Ali Karayel bana baktı. Gözlerinde kayıp vardı. Kaşlarını çatarken, bakışları küçüklüğümü anımsatan bir ifadeyle aniden değişmişti. "Sevdiğim kadının nasıl öldüğünü anlatmamı mı istiyorsun?" diye sordu bıçak kadar keskin bir sesle. "Bunu anlatırken yaşayacağım şeyleri görmek hoşuna gidecek, değil mi? Acı çekmem hoşuna gidiyor, değil mi evlat?"

Ağır acı boynuma dolanırken, âşık bir adamın neler hissedebileceğini bir kez daha idrak edebilme şansı bulmuştum. Karşımdaki adam, kim olursa olsun yakın zamanda âşık olduğu kadını kaybetmişti.

Karşımdaki adam, bir ölüye âşıktı.

"Amacım sevdiğin kadının ölümünü kullanarak seni yaralamak falan değil. İnsanları sevdikleriyle sınayıp yaralamak senin işin," dedim düz bir sesle.

"Amacın ne o zaman?" diye sorarken artık onun da sesi düzdü.

"Amacım sevdiğim kadını geri kazanmak," dedim duygudan yoksun bir sesle. "Onu senin yüzünden kaybettim."

Mehmet Ali Karayel'in bakışları aniden donuklaştı. Bir süre yalnızca yüzümü inceledi. Yüzüme kazdığı kuyudan duyguları çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Seni gerçekten terk mi etti?"

"Evet." İşaret parmağımla onu gösterdim. "Senin yüzünden."

Yüzünde adi bir gülümseme oluştuğunda kaşlarım çatıldı. "Silahtan korkmadığını sanıyordum oysa," dedi ruhsuz bir şekilde. Söyledikleri kafamı karıştırmıştı. Ne demeye ça-

lıştığını anlamaya çalışırken zihnim bir bisiklet pedalını dik bir yokuştan yukarı doğru çeviriyordu sanki.

"Ne demek istiyorsun?"

"Fethiye'ye geldiğimde onunla görüştüm." Beynimden aşağı kaynar sular dökülmüştü.

"Nasıl?"

"O eve kadar girdim ve biliyor musun senin ruhun dahi duymadı."

Anın getirdiği şokla, "Ne?" diye bağırdım dehşet içinde.

"Mutfakta onu sıkıştırdım ve kafasına silah dayadım," dedi rahat bir şekilde. "Bunu yaptım, Sıraç. Sevdiğin kadının kafasına silah dayadım. Hadi durma, öldür beni."

Tenimde yanmaya başlayan ateş, zihnime sıçrarken avuçlarımın karıncalandığını hissettim. Ona doğru bir adım atıp, kaskatı kesilmiş bir çeneyle, "Ne dedin sen?" diye hırladım. Ellerim onun boynuna dolandı ve ardından büyük bir baskı uygulayarak boğazını sıktım. "Ne dedin lan sen?" diye bağırdım.

Güldü.

Bu, ruhsuzdu.

"Duydun," dedi kısık bir sesle; boğazına sarılan parmaklarımın baskısından dolayı yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Onu ölümle tehdit ettim. Kafasına sıkmakla."

Boğazını daha sıkı kavradım. Parmaklarımın etrafında çarpan nabzını hissedebiliyordum. Gözüm dönmüştü. Karnımın içini tırmalayan o his, nüksettiği bedenimi ele geçiriyor ve içime zehir gibi dağılan öldürme isteğini tetikliyordu. Öz babamın boynu avuçlarımın arasındaydı. Alnındaki damarlar kabardı; aldırmadım ve baskıyı arttırdım. Tekrar güldü ama artık acı çektiğini görebiliyordum.

"Ölümden korkmuyor," dedi zorla. "Bu ilgimi çekti."

Kaşlarım çatıldı. Onun lanet boynundan elimi çekip, boy-

nunda yarattığım on parmak izine tiksinerek baktım. Öksürdü, derin bir nefesi ciğerlerine doldurup, gülerek bana baktı.

"Ne?" dive sordum ona sinirle.

"Kendi canını önemsemiyor," dedi boğazını temizleyip, eliyle boynunu ovarak. Tekrar öksürdüğünde artık acınası halde görünüyordu. "Ben de bu kez onu seni öldürmekle tehdit ettim. Başta inanmasa da, biri senin kafana ardından da kalbine hedef alınca inanmak zorunda kaldı. Ve biliyor musun, kendi canı için değil ama senin canın için senden vazgeçti."

O gün beni terk etmişti...

O gün, beni terk etmesinin sebebi bendim.

"Sen..." İğrenerek baktığım suratında acizlik kol geziyordu. "Sen şerefsizin tekisin!"

"Öyleyim," dedi sakince, gözlerini yumarken. "Hadi, durma da öldür şu şerefsizi."

"Öldürürsem kurtulacaksın." Ona nefretle baktım. "Yaşa, Karayel!" Güldüm. "Ceren Karamaça'sız bir hayat yaşa! Yarım yamalak, eksik, aciz bir hayat yaşa! Senin cezan da bu işte Mehmet Ali Karayel... Yaşayacaksın."

Gözlerini açtığında, bir damla gözyaşı yanağı boyunca kayıp beyaz sakallarını ıslattı. Bir damla daha onu takip edip şakaklarından kayarak kulağını ıslattı. "Bu," dedi kısık bir sesle. "Bu benim yaptıklarımdan daha acımasızcaydı, oğlum."

"Oğlum mu?" Acı bir kahkaha attım. "Oğlum, ha? Bizim ailemizin laneti ilan ettiğin o küçük kız çocuğu olmasaydı, kendi pisliğimde boğulacaktım lan ben! Benim asıl lanetim sensin. Senin kanın. Damarlarımda dolaşan o aşağılık kanın. Ölme baba, ölme. Sevdiğin kadınsız, yarım yamalak bir hayat yaşa. Uzun, acı dolu ve eksik bir hayat."

Sırtımı dönüp kapıya yürüdüğümde, arkamda iç çekişlerini duydum. "Sen şanslısın, Sıraç."

Duraksadım.

"Sevdiğin kadın senin yaşaman için ölmek istemişti. Benim sevdiğim kadın, benden kurtulmak için ölümü seçti."

"Ne?"

Sessizlik. Aramızdaki kanlı savaşın bir galibi yoktu. İkimiz de kanlar içinde bir köşeye devrilmiş, hâlâ birbirimize bıçak çekiyorduk ama o bıçağı birbirimize saplayacak güç şu an ikimizde de yoktu.

"Ben onu çok sevdim, oğlum."

Hiçbir şey diyemedim. Ağız dolusu küfür edemedim. Bu oyunun kaybedeni ben değil, oydu demek istiyordum ama diyemiyordum. Bu oyunun kaybedeni hepimizdik. Bacaklarını kaybetmişti. Bacaklarından daha önemli bir şeyi daha kaybetmişti.

Ceren'ini.

Babam burnunu çekti. "Yavrularıma kör olacak kadar çok sevdim."

***

"Sen iyi misin?" diye sordu Halim. Son üç buçuk saattir bomboş gözlerle annemin duvardaki portresini inceliyordum. Yüzündeki her bir çizgiyi ezberlemiştim.

"Bu soruya cevap vermeyi bırakalı çok oldu."

Halim sustu. Aynı şekilde bende sustum. Birkaç dakika, belki daha fazla bir süre sustuk. Sessizliği bozan yine Halim olmuştu. "Savaş geldi bugün, sen yokken onunlaydık. Merve'yle ev kiralamışlar."

"Bir o eksikti zaten." Sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzandım ve paketin içinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarımın arasına götürdüm. "Mayıs'ın etrafında dolanmadığı sürece benim için bir sakıncası yok. Ne bok yerse yesin."

"Rahat ol, Savaş'a güven."

"Sikimde değil, öldürürüm onu."

"Öldürürsün." Sırıttı. "Köpek gibi âşık bir Karayel... Çok tuhaf lan..."

Gülmekle yetinip telefonu çıkarıp ona mesaj çekmeye başladım.

"Kime: İçimin Yangını

Gözümün gördüğü... Seni görmeye gelebilir miyim? (01.01)"

"Kimden: İçimin Yangını

Hayır. (01.08)"

"Kime: İçimin Yangını

Tamam, geliyorum. (01.10)"

"Ben gidiyorum," dedim oturduğum yerden ağır bir hareketle kalkarken, "Sonra görüşürüz."

"Nereye?" diye sordu Halim.

"Yuvama."

***

"Yine ne istiyorsun?" diye sordu kaşları çatılırken. Gece karası saçları ıslaktı ve omuzlarına dökülmüştü. Ellerimi omuzlarına koyup, saçlarındaki ıslaklığı hissettiğimde içim titredi. Bir su bile onun tenine değip geçerken, ben ona dokunurken izin almak zorunda mıydım sahi?

Sudan kıskandım. Su olmak istedim.

"Seni."

Afalladı. Bir süre yüzüme baktıktan sonra uzun kirpikleri cennet yangınlarını örttü.

"Gitmeni istiyorum, Karayel."

"Gitmek istemiyorum, Karamaça."

Durgunlaştı. Elim omzunda dolaşırken hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu.

"Biliyorsun bazen gerçekten bitmek ve gitmek gerekiyor. Gitmelisin, Karayel."

İnfazımı gerçekleştiren şey sözleriydi. Ona koşarak geliyordum ve her defasında beni yaralayıp geri gönderiyordu. Ellerimi boş geri döndürmesini geçtim, bir de üzerine avuçlarımı parçalıyordu.

"Tek yaralı senmişsin gibi davranma," diye tısladım. Dişlerimin arasından söylediğim bu sözler, cennet yangını gözlerinin irileşmesine sebep olmuştu.

"Gitmeni istiyorum."

"Gitmeyeceğim." Onu itip içeri soktuğumda çoktan karşıdaki duvara yapışmıştı bile. Onu duvarla arama aldıktan hemen sonra kollarımla etrafını kafesledim. "Duydun mu minik şeytan, hiçbir yere gitmeyeceğim."

"İstemiyorum." Sesi acı çekiyor gibiydi. Pembe uçurumlarına kapandığımda sesi kesildi. Aynı şekilde nefesi hızlanmış ve uzun kirpikleri yüzümü okşamıştı. Ilık, şefkatli ve bir o kadar da benim olan pembe uçurumları beni kendisine çekerken dilinin ıslaklığını hissettim. Kadınımın ıslaklığı. Sarhoş olmak için alkole gerek yoktu. Mayıs tüm ihtişamıyla buradaydı. Nefes nefese geri çekildiğimde alnımı alnına yapıştırdım. Terliydi.

"Sen bir silahsın Mayıs. Ben o silahın ucundan fırlayan kurşun. Öldüren sensin fakat suçu üstlenen tek kişi benim."

Afalladı. "Ne?"

Burnumu burnuna sürttüm. Darmadağındım. Düşüncelerim, duygularım, her şeyim enkaz altındaydı. Karşımda duran bu kadının bariyerlerini yıkmaya çalışıyordum. "Duydun." Nefesim yüzünü okşadı. "Sen silahsın, Mayıs. Ben kurşun. Ateş eden sensin fakat tüm suçu ben üstleniyorum."

Minik şeytan, giderken bütün sabahlarımı almıştı. Geriye bıraktığı akşamlar ise ağır yaralıydı. Neden anlamak istemiyordu? Doğrudan gözlerinin içine bakarken aklımda, kalbimde, tüm bedenimde ondan başka hiçbir şey olmadığını neden anlamak istemiyordu?

"Suçu üstleniyorsun, öyle mi?" diye sordu. Sesi titremişti. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor ve pembe uçurumlarında bıraktığı aralık ile başımı döndürüyordu.

"Sana vücudumu açıp göstersem," dedim ve kaşlarımı çattım. "Bak acılarıma desem, hiçbir şey yok ki dersin. Derinin altını nasıl göreceksin? Senin silahından çıkan kurşun izlerini, giderken indirdiğin yumrukların morluklarını, sözlerinin bıraktığı kesikleri, yanan sol göğsümün altını nasıl göreceksin? Tek yaralı sen misin, Mayıs?"

Ellerimi omuzlarından çektiğimde, aramızdaki mesafeyi açacaktım ki ılık anne dokulu elleri ensemi kavradı ve büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı.

Gerisi cennet yanguıydı.

Gerisi.

Yangın Mavisi.

KAKTÜS TEAM

BEKLENMEYEN MİSAFİR

Mayıs Karamaça'dan...

Sıraç kadınını öldüren gururlu bir adamdı. Beni yaşattığını sandığı zamanlarda, aslında öldürüyordu. O benim zehrimdi, ama aynı zamanda panzehrimdi de.

Pembe çikolataları, dudaklarıma büyük bir hasretle sarılırken, ne yaptığımın bilincinde değildim. Şu an tek istediğim o dudakların tadını almak, Sıraç tarafından yağmalanmaktı.

Bu hikâyenin tek yaralısı ben değildim. Sıraç benden daha yaralıydı. Buna rağmen bizim için savaşmaktan vazgeçmiyordu. Dili, ağzımın içindeki yerini alırken bu tanıdık fakat varlığını özletmiş olan his yüreğimi burktu. Islak dili dişlerimin üzerinde dolaşırken, bir yandan da beni kaybetmekten korkarmış gibi kollarını bedenime sarıyordu. Her an yok olacakmışım gibi. Boğuk bir inilti boğazımdan yükselirken, ensesinde olan ellerimi tamamen boynuna doladım ve onu kendime çektim. Tıpkı son anımızmış gibi sarılıyor, birbirimizle hasret gideriyorduk. Belki de hasret ateşine düşen ilk yer dudaklarımızdı.

Soluk soluğa bir şekilde dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında terli alnını bir kez daha alnıma yasladı. Kader çarklarımız sarılmıştı. Taze nefesi dudaklarımı okşarken, gözle-

ri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Bu bir kabulleniş mi?" Sesi titriyordu.

"Hayır."

"Neden öptün beni?" Burnunu burnuma sürttü. "Söyle bana minik şeytan, neden öptün beni?"

"Buna ihtiyacım vardı."

Bir iki adım geri gittikten sonra kolları ve duvar arasında kafeslendim. Yüzlerimizin arasında bir karışlık mesafe vardı ve uzun boyunu yok sayarak bana doğru eğilmişti. Kollarının arasında küçücük göründüğümden emindim.

"Benimle öpüşmeye mi ihtiyacın vardı?" diye sorduğunda sesi keskindi.

"Seni öpmek istedim ve öptüm tamam mı? Bunu uzatma."

"Seviş benimle." Gözlerim irileşirken, doğrudan onun gözlerinin içine baktım. Keskin bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Yangın mavisi gözleri mavi lavlarını yüzüme püskürtürken onun kurşungeçirmez bakışları altında ezilmiştim. *"Seviş benimle, minik şeytan."*

"Kes şunu."

Aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedikten hemen sonra pembe çikolatalarını boynumda gezdirip nefesimin kesilmesine sebep oldu. Dokunuşlarına anında tepki veriyor ve onu istiyordum. "Vücudun kesmemi söylemiyor. Aksine devam etmemi istiyor gibi."

Ayağımın altındaki zemin kayarken, ellerimi Sıraç'ın omuzlarına koydum. "Lütfen, kes şunu. Böyle bir şey yapmak istemiyorum."

"Sevişmek istiyorsun. En az benim kadar."

"İstemiyorum," diye reddettim ve kafamı iki yana sallayarak onun heybetli kollarının arasından kurtulmaya çalıştım. "Kes şunu, istemiyorum!"

"Benimle yatmak istiyorsun."

"Kes şunu." Beni sıkıca tuttuktan sonra dudaklarını bir kez daha boynumda gezdirdi. "Sıraç kes şunu. Kapı açık."

"Benimle yatmak istiyorsun, değil mi? Sevişmek, tenini bana sunmak istiyorsun. Tenim, tenini özlüyor. Hadi beni cennetine al." Sesi boğuktu. Vücudum ona karşılık veriyordu fakat mantıken bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Vermem gereken bir savaş vardı. Galip olmalıydım, yenilen değil.

"Bırak beni!" Göğsünü tutup onu iterken bir iki adım gerileyip kaşlarını çatarak bana baktı. "İstemiyorum. Seni öptüm diye yatağına gireceğimi mi sandın?"

"Sen dengesizlikte beni de geçtin minik şeytan."

"Sıraç." Yutkundum ve beynime oksijen gitmesi için dua ettim. "Lütfen, git."

"Önce beni öpüyorsun, sonra git diyorsun. Beynini mi yedin kızım sen? Benim beynim yetmedi artık kendi beynini de mi yiyorsun?" Tuhaf bakışları yüzümde dolaşırken, sol elini saçlarının arasına daldırdı ve karıştırdı. "Öperek öldürüp, severek gömüyorsun. Amacın ne senin?"

Öperek öldürüp, severek mi gömüyordum? Bakışlarım yavaşça onu terk ettiğinde gözüm açık kapıdan bizi izleyen Temmuz'a takıldı. Sokak kapısında dikelmiş ikimize bakıyordu. Gözlerim şokla irileşti. "Temmuz?"

"Başlatma temmuzuna ağustosuna," dedi Sıraç. Sonra yüz ifademden anlamış olacak ki duraksadı ve omzunun üzerinden arkasına baktı.

Temmuz bir süre bomboş gözlerle bize baktıktan sonra içeriye girdi. "Biliyor musunuz oynaşmak için kapı ağızlarını değil, yatak odasını tercih etmelisiniz. Gerçekten midemi bulandırıyorsunuz."

"Biz oynaşmıyoruz," diye cırladım hemen yanımdan geçip merdivenlere doğru yürüyen Temmuz'a. "Oynaştığımız falan yok."

"Görebiliyorum." Sesinde alay vardı. "Yine de midemi bulandırıyorsunuz. Büyümeyi deneyin çok sevgili yetişkin olduğunu sanan ergenler. İyi geceler diliyorum."

Temmuz gözden kaybolduğunda hâlâ Sıraç ve duvar arasında olduğumu fark ettim. Tekrar kafeslenmiştim. "Sen, gitmeyi düşünmüyor musun artık?" diye sordum yüzümü büyük bir dikkatle inceleyen Sıraç'a.

"Yüzünü biraz daha izledikten sonra gideceğim, car car konuşmak yerine sus ve seni izlememe izin ver."

"Tam bir salaksın," diye mırıldandım. Ona yeniliyordum. Terslemek istiyordum, benden soğumasını ve bir daha kapıma gelmemesini istiyordum. Ama gelmeyince de özlüyordum. Benden soğumasını düşünmek bile damarlarımdaki kanın donması ile eş değerdi. "Kafan almıyor."

"Senin kafan almıyor," dedi dişlerinin arasından. "Bir türlü anlamıyorsun. Önce beni öpüyorsun, sonra da git diyorsun. Beni evcil hayvanın mı sanıyorsun?"

"Hayvan değil misin zaten?"

"Doğru," diye mırıldandı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. "Seni kıskanırken bir mağara ayısıyım, sen sinirliyken bir kediyim, sen trenimsen ben bir öküzüm. En önemlisi de ne biliyor musun? Seni severken bir köpekten farksızım. Sadık, saldırgan ve sevgine muhtacım. Senin için olamayacağım hiçbir şey yok."

Sıraç Karayel'i böyle konuşurken görmek? Bu hallerine şahit olmak? Çok değil bundan beş buçuk ay öncesine kadar bir fırtınadan farksızdı. Dengesizdi, huysuzdu, şiddete eğilimliydi, hatta şiddete eğilimli değil direkt olarak şiddet ve kaostan besleniyordu.

"Benim için insan olmayı denesene."

Sırıttı. "Bak o imkânsız işte."

"Artık gitmelisin."

"Evet." Omuz silkti. "Sanırım artık gitmeliyim. İstediği-

mi aldım sayılır, kademe kademe gidelim bakalım. Bu kez de senin istediğin gibi olsun, minik şeytan. Eninde sonunda avucuma düşeceksin, sen benimsin."

Hiçbir şey söyleyemedim. Yapabildiğim tek şey bu kararlı konuşmasını dinleyip, izlerken yutkunmak olmuştu. Sertçe yutkunmak. Kazanan olmak isterken, her seferinde kaybeden oluyordum ve bunun tek suçlusu şu karşımda duran yangın mavisiydi.

"İyi geceler, cennetimin yangını. Rüyanda beni gör. Nasıl göreceğin sana kalmış," diye mırıldandıktan sonra hızla sırtını döndü ve çıkış kapısına doğru yürüdü.

"İyi geceler," diye fısıldadım. Duymadığından emindim. *"Sensiz nasıl iyi geçecekse geceler, o kadar iyi geceler."*

***

Kendi yaramın yabancısıydım. Zihnime dal düz giren ne kadar düşünce varsa, hepsi acının bir başka tonuna gebeydi. Ruhumu kamçılayan acının ucundan sarkan geçmiş tarafından yaralanıyordum. Tavanı izleyen soluk mavi gözlerimin etrafını çerçeveleyen kirpiklerimin uçlarında asma kilitler vardı sanki. Ölümü tahayyül eden bir gecenin koynunda, çaresizlik ile boşluk arasında sıkışmış kalan bir Araf gardiyanı gibi hissediyordum kendimi.

Bugün, Merve ile görüşmüştüm. İzmir'e yerleştiklerini öğrendiğimde yaşadığım şok ve kısa süreli mutluluk bedenimde tatlı bir esinti şeklinde dolanmaya devam ediyordu. Öğlen saatlerinde Merve ile telefonda konuşurken bir anda onu kapımda bulmayı elbette beklemiyordum. Olaylardan sonra neredeyse herkesi görmüş, Sılay'ı hâlâ görememiştim.

Sıraç dün geceden sonra mesaj atmamış, buraya gelmemişti ama yine de zihninde bir yerlerde soluk alıp veriyor olduğumu biliyordum.

Parmaklarım karnımın üzerinde dolaştı. Odam karanlık olmasına rağmen, sokak ışıklarının çizdiği sütunlar duvarımda büyüyüp odanın içine devriliyordu.

Komodinin üstündeki telefon titredi, hemen ardından rahatsız edici melodi duvarlarda yankılanmaya başladı. Bu, Fethiye'de Sıraç'ın bana kullanmam için aldığı telefondu ama yakın zamanda birçok kişi bana bu telefon numarasından ulaşmaya başladığı için artık ona alışmıştım.

Arayan kişinin Özcan Bey olduğunu görünce, yattığım yerden doğrularak telefonu açıp kulağıma götürdüm. Bu numarayı Özcan Bey'e veren bendim. Ev telefonundan bana ulaşamadığı zamanlar da bu numara işimize yarayabilirdi.

"Efendim, Özcan Bey?" diyerek açtım telefonu; yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuştum.

"İyi geceler Mayıs Hanım, bu saatte rahatsız etmiyorumdur umarım?"

"Hayır, sizi dinliyorum."

"Ben bir konu için sizi rahatsız etmiştim. Karayel Holding'in katılacağı bir ihale var, efendim. Eğer Karayel Holding'i saf dışı bırakarak o ihaleyi kazanan taraf olabilirsek, Karayel Holding'in büyük bir kısmına ortak olabiliriz."

"Anlayamadım?"

"Eğer bu ihale bizim olursa, Karayeller büyük bir zarara uğrayacak, e haliyle de bir yatırımcıya ihtiyaç duyacaklar. Yatırımcıya ihtiyaç duydukları noktada siz devreye giriyorsunuz."

Zihnimin içinde beyaz ile sarının çarpıştığı bir ışık patlaması düşüncelerimin üstünü aydınlattı. "O ihaleyi kazanmalıyız, Özcan Bey," dedim keskin bir tonlamayla. Hattın diğer ucundaki Özcan Bey'in gergin bir şekilde beni dinlediğinden emindim.

"Kazanmak için elimizden geleni yapacağız, efendim."

"Kazanacağız, Özcan Bey."

Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattıktan hemen sonra ayaklandım ve aynanın karşısına geçtim. Kısa süreliğine aynaya düşen yansımamı izlerken yüzüm ifadesiz olsa da, düşüncelerim sırıtıyordu sanki.

"Sevgili Mehmet Ali Karayel..." Gözlerimi aynanın keskin yüzeyinde turladı. Parmaklarım karnımın üzerinde asılı duruyordu. "Hesap zamanı."

***

Gecenin üstüne gündüz devrildiğinde, müthiş bir mide bulantısının yuva kurduğu bedenimdeki sarsıntı henüz beni terk etmemişti. Temmuz kapımı tıklatarak, "Abla, müsait misin?" diye sorduğunda yatağın üstünde oturur pozisyondaydım. Saçlarımı tıpkı bir kuş yuvası gibi tepeden topuz yapmıştım. Üstümde klorak izlerine sahip mavi bir tişört vardı ve altıma da penye siyah bir şort giymiştim.

"Müsaidim, gir."

Temmuz içeri girerken yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Gözlerimin içine baktığında, arkasında bir başka bedenin gölgesinin varlığını sezdim. Farklı bir nefes odamın içine dağıldığında, bu nefesin sahibinin bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Deniz olduğunu anlamıştım. Saçları uzamıştı ve saç modelinde küçük değişiklikler yapmıştı. Üzerinde siyah askılı bir elbise vardı. "Mayıs!" diye haykırdığında, odamda çınlayan sesi eski anılarla dolu defterlerin önüme dökülmesine neden olmuştu. Temmuz'un neden tedirgin göründüğünü anlamıştım. Deniz ile görüşmek istemediğimi biliyordu.

Deniz bana doğru koşarken kaşlarım çatıldı. Aylardır görmediğim arkadaşım, kollarını açmış bana koşuyordu ama ben bomboş gözlerle öylece onu izlemekten başka hiçbir şey yapmıyordum.

"Bebeğim!" Kolları bedenimi sıkıca sardı. Merve, Sılay ve Ümran'a karşı hissettiğim hiçbir şeyi ona hissetmediğimi fark ettiğimde, biri boğazıma bıçak saplamıştı sanki. "Aylardır göremiyorum seni!" dedi bana sıkı sarılıp, yüzünü saçlarımın arasına gömerken. "Aman Allah'ım, çok özlemişim! Sana defalarca kez ulaşmaya çalıştım ama her seferinde başarısız oldum." Geri çekilip gözlerimin içine baktı, artık o da yatağın üstünde oturuyordu. "Olanlar..." Durgun bakışlarının içinde hüzün kıpırtıları büyüdü. "**Üzgünüm.**"

"Deniz..." Devamını getiremeden öylece gözlerinin içinde büyüyen yansımama baktım. "Bunlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Hiç olmadığım kadar soğuktum. Belki de değildim. O benim bu hallerime alışkındı ama ben artık o kız değildim. Yadırgıyordum.

"Ah..." Elini saçlarının arasına daldırarak burnunu kırıştırdı. "Üzgünüm, bunu akıl edemedim."

"Sorun değil," diye fısıldayıp göz ucuyla Temmuz'a baktığımda, kapının ağzında dikilmiş ikimizi izliyor olduğunu gördüm. Ona kısaca 'Öldün sen' bakışı attıktan sonra tekrar Deniz'e döndüm. "Saçların uzamış."

Deniz biçimli kaşlarını çattı. "Konu benim saçlarım değil kızım, konu sensin! Seni ne kadar merak ettik, haberin var mı senin? Mezuniyete katılmadın, diploman hâlâ müdür odasında senin onu alacağın günü bekliyor. Cenazede de göremedim seni. Varlığından şüphe duymaya başlamıştım!"

"Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Peki o dört boyunca neredeydin?" Kaşlarını çattı. "Dört ay oldu değil mi? Neden hiçbir şey söylemeden çekip gittin? Annenle defalarca kez iletişime geçtik fakat bize tek söylediği şey senin uzun soluklu bir tatile çıkmış olduğundu."

Geçen ayların içinde barındırdığı günler önüme döküldü. Dudaklarımı yalayarak ıslattıktan sonra, "Çünkü öyley-

di," dedim ve parmaklarımı birbirine geçirerek kenetledim. Karşımda duran bir zamanlar benim en yakın arkadaşım olan kıza ruhunu yitirmiş gözlerle baktım. "Kimseyle iletişime geçmek istemedim. Kafamı dinledim."

Bir an duraksayıp bana dikkatlice baktı. Keskin bakışlarının altında yatan kurnaz gözlerinin rendesinden geçirildim. "Bir anda yok oldun, Mayıs," derken sesinde şüphe vardı. "O gece partiden ayrıldın ve sonrasında 'Bum' yok oldun."

O gece. O partinin olduğu gece. O gece mekânından bir enkaz olarak çıkıp, göçük bir virane şeklinde o caddede yürüdüğüm gece. Kahve kokusunun ciğerlerimle ilk kez buluştuğu o gece... Bizim hikâyemiz o gece başlamıştı. Belki de çok daha öncesinde. Ben Sıraç'ın kaderim olacağını nereden bilebilirdim ki? Oysa attığı tokadın yanık tadı hâlâ yanağımda asılı duruyordu sanki.

"O gece partiden ayrılırken size haber veremedim çünkü başım çok ağrıyordu, ağrıdan kör olacağımı falan düşünmüştüm ve sizin de keyfinizi kaçırmak istemedim. İlk işim kendimi mekândan dışarı atmak oldu. Sonrasında da ani bir kararla tatile çıktım işte."

İçimden karnımın içindekine seslendim: Profesyonel bir şekilde yalan söylüyorum, sakın bana benzeme!

Deniz söylediklerime pek de inanmış gibi görünmüyordu. Sorgusuna devam edeceğini anladığımda zihnimde hızlı bir açıkoturum başlattım. Soracağı her soruya mantıklı bir cevap vermeliydim çünkü bu işin peşini bırakmazdı, biliyordum. Beni merak ettiğinden falan değildi, Deniz oldum olası olaylı maceraları sevmişti.

"Beni arayabilirdin," dedi kaşlarını çatarak. "Seni öyle merak ettim ki!"

Sen beni merak etmezsin, Deniz.

Tabii ki bunu ona söyleyemedim. "Dediğim gibi hiç kim-

seye hiçbir şey söylemedim. Temmuz bile bilmiyordu tatile çıktığımı. İnanmıyorsan yüzü orada, sorabilirsin."

Temmuz'a baktım. Gözlerini kaçırarak, "Evet," diye onayladı beni. "Her şey çok ani gelişmişti."

"Peki sınava neden girmedin?" diye sordu Deniz tatmin olmamış bir sesle.

"Kendimi hazır hissetmiyordum. O yüzden erteleme kararı almıştım." Göz ucuyla tekrar Temmuz'a baktığımda, şok olmuş gözlerle sergilediğim gösteriyi izliyor olduğunu gördüm. Haklıydı. Daha önce beni hiç bu kadar profesyonel şekilde yalan söylerken görmemişti. Üstelik saniyede bir devirdiğim yalanın haddi hesabı yoktu.

Deniz ellerimi ellerinin arasına aldığında Temmuz odadan çıktı. Bir süre öylece bakıştık. Söyleyecek çok şey vardı da, ikimizin de buna yüzü yoktu sanki.

"Şey..." diye mırıldandı bir anda. "Seni çok özledim. Gerçekten çok özledim. Seni üzmek, incitmek, bir şeyleri hatırlatmak değil amacım... İnan ki... Ama... Başın sağ olsun. Allah Temmuz'a ve sana uzun ömürler versin." Bana sıkıca sarıldı. "Ben hep yanındayım, tamam mı?"

Cevap vermedim. Beni serbest bırakırken gülümsüyordu. "Bundan sonra hep yanında, ensendeyim! Benden kurtulamazsın, kızım!" Kıkırdadı. "Eskisi gibi olacağız, hep yan yana!"

Yan yana mı? 'Eskisi' gibi mi?

Telefona gelen bir mesaj sesiyle irkildim ve Deniz ile olan zoraki muhabbetime bir ara verdim.

"Kimden: Özcan Bey

İhale bizimdir. (11.51)"

Dudaklarımda bir ciğerci kedisi tebessümü büyüdü ve tüm yüzümü kapladı. Ah, sen Sıraç Karayel! O kadar da mükemmel değilsin, ha? Ya da âşık olduğun bu kız çocuğu senden daha mükemmel.

Memnuniyet dolu gözlerle mesaja bakmayı sürdürürken, Deniz'in gözlerinin üzerimde gezindiğini biliyordum. Göz ucuyla ona baktığımda, alt dudağını ısırarak beni izlediğini gördüm. Bir şey söylemek istiyor da, söyleyemiyor gibiydi.

Kaşlarım çatıldı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Şey..."

"Deniz, söyle."

"Şey... Eğer o gece partiden erkenden ayrılmasaydın..." Gözlerini kaçırdı. "Bunu şimdi söylemek ne kadar doğru olacak inan bilmiyorum ama bunu senden daha fazla saklayamam artık."

"Deniz, çatlatma insanı da söyle."

Deniz uzun, bakımlı parmaklarıyla oynarken yanaklarının içini dişledi. "Belki ona karşı hiçbir şey hissetmiyor olabilirsin. Belki bunu duyunca bana çok kızacak ve hatta onunla olan arkadaşlığını bitireceksin ama... Ama eğer o gece partiden yok olmasaydın, gece yarısından sonra Yiğit sana bir şey itiraf edecekti. O parti sırf bunun için organize edilmişti.

Afalladım. Bir süre Deniz'in gözlerine bomboş gözlerle baktım. Deniz sırtını yatağımın başlığına yasladıktan hemen sonra iç geçirdi.

"Yiğit lisenin ilk yılından beri sana âşık."

SARHOŞ RÜZGÂR

Sıraç Karayel'den...

Parmaklarım bir süre ahşap masanın yüzeyindeki zarif işlemelerin üzerinde dolaştı. Yaklaşık iki buçuk saattir bu koca evde tek başımaydım. İhaleyi kaybetmiştik. Gözlerimi sıkıca yumup bunu hazmetmeye çalıştım. Sıraç Karayel nasıl olurdu da bir kadına yenilirdi? Bir kadını küçümsemek için düşünülmüş bir cümle değildi bu, yalnızca hazmedemiyordum.

"Sikeyim böyle işi!" diye homurdandım.

Halim ve Ümran dışarı çıkmışlar, beraberlerinde Melek'i de götürmüşlerdi. Parmaklarım zarif işlemenin üzerinde gezinedursun ben çoktan gözlerimi yummuş, düşünceler âlemine dalmıştım bile. Gözümü kapadığım an, kapakçıkların arkasında oluşan yüzü kovamıyordum. Gözümün topraklarına gömülmüş bir tohumdu ve her gün biraz daha büyüyor, boy veriyordu düşüncelerime doğru.

Göz kapaklarıma kazınmış gibiydi.

Olduğum yere diz çökerken, parmaklarım hâlâ masanın girintili çıkıntılı hoş yapıya sahip yüzeyinde dolaşıyordu. Düşüncelerim allak bullaktı; ben allak bullaktım. Yirmi dört yıldır uyguladığım zorunlu kontrolden güç alarak bedenimi ayağa kaldırmaya çalıştım. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. İş-

ler gittikçe kesatlaşıyordu. Ben, Sıraç Karayel. Ağzına kadar çaresizlik ile doldurulmuş bir okyanusun ortasına kayıksız düşmüştüm. Dev dalgalar beni yutmak için fırsat kolluyordu.

Odamdaki banyoya girdiğimde kıyafetlerimin içinden çıkıp, onları gelişigüzel bir şekilde fayansın üzerine fırlattım. Duştan akan su kavurucuydu, en az içimde yaşam süren minik kız çocuğu kadar. Sıcaklığın bir an olsun onu aklımdan çıkaracağını, yüzünü gözlerimin önünden silebileceğini ve kokusunu ızgaralara akıtabileceğini düşünmüş olsam da, bunun imkânsız olduğunu biliyordum. O tam olarak içime işlemiş, canıma girmişti. Sert bir kararlılıkla suyun altındaki başımı ovaladım. Yüzümü gürül gürül akan suya doğru kaldırdığımda, acının bir çentik altında olan sıcaklık suratımı ısırmıştı. Ütopya mavisi gözleri, cennete düşen yangın gibiydi, doğrudan zihnime giriyor ve tüm benliğim ateşe veriyordu. Ama benim zihnim bir cennet olamayacak kadar cehennemdi.

Cehennemi bile yakabilen bir kadına âşıktım.

Midemde hissettiğim derin acıyla boğulacak gibi oldum. Her an, her saniye onu görme isteğiyle başa çıkmaya çalışmak o kadar zordu ki... Alnımı fayansa yasladım ve suyun bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Su akıp giderken, alıp götürmesini istediğim sayısız şeyi yerli yerinde bırakıyordu.

Suyu kapatıp duştan çıktım. Belime siyah bir havlu sararken, gözüm siyah deri başlıklı yatağıma kaymıştı. Zihnimde onunla son birleşmemizin silik görüntüleri belirdi. Bu yatakta ona üçüncü kez sahip, üçüncü kez ait olmuştum. Odama kokusunu bırakmış, bu mahzeni bir ütopyaya çevirirken bir sihirli değneğe ihtiyaç duymamıştı.

Küçük bir havluyla ensemi kurularken, "Bensiz daha mı iyisin yani?" diye sordum boşlukta asılı duran hayaline bakarak.

Burada, bu odada kendine baktığı şu aynanın karşısına

geçtiğimde, varlığından şüphe duyduğum kalbim burkuldu. Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde kaşlarım çatılmıştı.

Normalde zaten beyaz olan tenim, şu an daha bir beyaz görünüyordu.

Kül gibiydim.

Kül ile tek bir farkımız vardı. O yanmayı tamamlamış, sonra erdirmişti fakat ben hâlâ cayır cayır yanıyordum.

"İt herif," diye mırıldandım aynadaki görüntüme bakarken. Büyük bir acıma duygusuyla beni izliyordu yansımam. "Ona yaptıklarının bedelini ödüyorsun. O da suçsuzdu."

Yaşadıklarım zihnimin sinema perdesine yansırken, gözlerimi yumdum. Geçmişin toprakları altındaki cenazeleri çürümekten korumuyordu. Çürük ceset kokusu zihnimin odalarını doldurmuştu. Ona tokat attığımda sızlayan avuç içim; boğazına dolanan parmaklarımın kesik sızısı çeken boğumları; bakışlarını gördüğümde çoğalan solunum yetmezliği. On duyduğum hisleri kabullenemediğim o süreç içerisinde ona sayısız zarar vermiştim. Şu an bana yaptığı, benim ona yaptığımdan farksızdı.

Tekrar gözlerimi açıp yansımama baktığımda, gözlerimin içinde beliren ham ıstırabı gördüm. Siyah çekmeceli şifonyerimden temiz iç çamaşırı ve sporcu atleti çıkardıktan sonra elbise dolabına yürüdü ve lacivert bir gömlek ile siyah kot pantolonu çıkarıp yatağın üstüne koydum. Edinilmiş bir yer altı halsizliği tüm bedenimi ele geçirmişti.

Telefonum titredi.

"Kimden: Ankaralı

Karayel, görüşmeliyiz. (17.02)"

"Kime: Ankaralı

Alsancak/Konak Bios Bar. Saat 22.00 (17.05)"

"Kimden: Ankaralı

Tamamdır, sağ ol. (17.09)"

Telefonumun kilit ekranını kapatacaktım ki, ekrandaki fotoğrafımız gözümü aldı. Gülümseyişi, geçmişten sırtıma inen bir yüktü ve bir yükü taşımak hiç bu kadar güzel olmamıştı. Dudaklarının iki yana kıvrılışı bana mutlu bir zamanı anımsatmıştı.

Gülümseyişi.

Cennetten çıkma, dua güzelliğindeki gülümseyişi...

***

Mekâna geldiğimde saat henüz 21.30'du. Ankaralının henüz gelmediğinden emin olduğum için masalardan bir tanesine yerleşip, karşımdaki garsona kısaca bakıştım. Ben onun kim olduğunu bilmiyordum fakat o benim kim olduğumu biliyordu. Ürkek bakışları bunu ele vermişti.

Garson ile bakışmamı bölen telefonumdaki hareketlilik oldu.

"Kimden: Halim

Neredesin? (21.39)"

"Kime: Halim

"Bios'tayım. (21.41)"

"Kimden: Halim

Ne yapıyorsun lan bar köşelerinde? (21.44)"

"Kime: Halim

Siktir git, sevgilimmiş gibi hesap sorup midemi bulandırma benim tirrek. (21.48)"

Tam cep telefonunu cebime koyacakken, "Karayel," dedi Ankaralı, hemen karşımdaki koltuğa oturmadan önce. "Çok beklettim mi?"

Onu baştan aşağı süzüp, ondan rahatsız olduğumu belir-

ten bakışlarımı onun yüzüne sabitledim. "Erken gelen benim, rahat ol." Ankaralıya tehditkâr bakışlarımı gönderirken, aynı şekilde onun da bana o bakışlarla karşılık veriyor olması beni şaşırtmıştı. O, gerçekten dişli bir adamdı.

Savaş garsona parmağıyla kısa bir hareket yaptığında, garson çocuk yanımızda belirdi. "Bana sert bir şeyler getir," dedi sabit bir sesle.

"Ona ne getiriyorsan, aynısından bana da getir," demekle yetindim. Çocuk büyük bir hızla başını sallayarak gözden kaybolduğunda, Savaş dirseğini masanın üstüne koyup bana dikkatle baktı.

"Ceren Karamaça'nın ölümü hakkında bir iki ayrıntı dikkatimi çekti," dedi kısık bir sesle; bir an için bütün dikkatim Savaş'ın üzerinde toplandı. Bu herif gerçekten yetenekliydi. "Emin değilim ama bazı şüphelerim var.

"Dökül."

İçkilerimiz geldiğinde, Savaş çocuğa çenesiyle kaybolmasını belirten bir işaret yaptıktan sonra, "Mehmet Ali Karayel'in arabasının frenlerinin bozuk olduğundan haberin var mıydı?" diye sordu çatık kaşlarla.

Bir an için duraksadım. Avuçlarımdan bir uğultu yükselip, zihnimde nüksetti. Kaşlarım anında çatıldı ve alnımda merakın uzun çizgileri belirdi. İşte bu kaçırdığım açık uçlu bir ayrıntıydı.

"Nasıl?"

"Babanın ve Ceren Karamaça'nın içinde olduğu aracın frenleri bozukmuş. Bunu adli tıp raporuna geçirmemişler."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sorduğumda, karşımdaki adamın benim kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha fark etmiştim.

"Eli kolu uzun olan tek adam sen değilsin. Benim için çok da zor olmadı bu bilgilere ulaşmak." Kaşlarını çatmayı

sürdürerek içkisinden bir yudum aldı. "Ama her ne dolap dönüyorsa, biri bu kaza(!) hakkındaki her şeyi örtbas etmeye çalışıyor."

"Sence bu işin içinde kimin parmağı var, Ankaralı?"

"Bilmiyorum." Şakaklarını ovaladı. Yorgun ve uykusuz görünüyordu. "Düşünüyorum ama içinden bir türlü çıkamadım. Babanın düşmanları, sevmeyenleri falan mutlaka vardır. Biliyorsun, o tekin bir adam değil. Sen de düşün."

"Mutlaka vardır..." Duraksayıp düşündüm. "Ama onunla ilgili pek bir şey bildiğimde söylenemez. Babamın ben hariç herkese iyiliği dokunmuş, bir yardımı olmuş. Hayırsızın yüzüne bir ben denk gelmişim gibime geliyor."

"Siktir et." dediğinde bakışlarımı ona çevirdim, belli belirsiz gülümsediğini gördüm. "Siktiğimin babaları, bizi spermlerinden ibaret olan yaşam formları sanıyorlar. Oysa daha fazlasıyız, bunu bilmiyorlar."

Ona baktım. Siyah saçlarının aksine bir ölüyü şaşırtacak türden beyaz bir tene sahipti. Tıraşlı yüzü onu genç gösterse de, bakışlarındaki keskinlik yaşını ele verdiği gibi birkaç yaş da büyütüyordu sanki onu. Sanırım karşımda duran bu adam da en az benim kadar yaralıydı. Ankaralı ile ilgili bildiğim pek bir şey olduğu söylenemezdi. Ailesinin bir trafik kazasında hayatını kaybettiğini, tek varlığının kız kardeşi olan köstebeğin -Merve'nin- olduğunu biliyordum, hepsi bu kadardı.

Onunla ilgili bildiğim her şey bunlarla sınırlıydı.

Ankaralı ile uzun uzun kaza hakkında konuşmuş, konuşurken de içkiyi bize ortak etmiştik. Biraz içtiğimizi iddia ediyor olsak da, tamam biraz falan değildi. Öyle ki, hemen karşımda duran Ankaralıyı üç tane görüyordum ve sanırım o da beni beş tane falan görüyor olmalıydı. Mekândan ayrıldığımızda saat 02.02'yi gösteriyordu ve doğrudan benim arabama yürümüştük. Sürücü koltuğuna ben, hemen yanımdaki yolcu koltuğuna Ankaralı oturduktan sonra arabanın motorunu

çalıştırdım. Bu kadar alkollüyken araba kullanmak ne kadar doğru olacaktı bilmiyordum ama umursadığım da söylenemezdi. Doğrudan yolu izleyip direksiyon hâkimiyetini korumaya çalışırken, bir yandan da müzik açmaya çalışıyordum.

Ankaralı arabanın camlarını açtı. Gecenin rüzgârı, arabanın hızıyla doğru orantılı olarak daha da şiddetlenmişti. "Karayel," diye mırıldandığında rüzgâr onun sesini yuttu. Sesindeki alkol hâkimiyeti hissedilirdi. "Onu seviyor musun?"

Sessiz kalıp direksiyona yapıştım. Rüzgârın arabaya doluşuyor olması bir bakıma iyiydi. Kimden bahsettiğini biliyordum fakat bu gece Ankaralıya biraz olsun ısınmışken, tekrar Mayıs'tan bahsedip onun arabadaki can güvenliğini tehlikeye atmak istemiyordum.

"Seviyor musun, Karayel?" diye tekrarladı sorusunu; yan profilimi izliyordu.

"Seviyorum."

"Ne kadar seviyorsun?"

"Sevmek az kalıyor, o derece seviyorum," dediğimde arabada kısa süreli bir sessizlik dikiz aynasına çarparak üzerimize yansımasını gönderdi. Ankaralı bir süre yolu izledi, ardından bakışları tekrar beni buldu.

"Onu sevdiğini ne zaman fark ettin?" Sesi çatlamıştı. Alkol bedenine hükmediyor, belki de zihniyle oynuyordu. Bunu görebiliyordum. Arabayı deniz kıyısına çektikten sonra tüm ışıkları kapadım ve gözlerimi rıhtıma diktim.

"Aslında doğduğu günden beri âşığım ben ona."

Kemerin soğuk demiri çeneme indiğinden beri, kaderimin doğumu kulağıma fısıldandığından beri âşığım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bizim kaderimiz birlikte yazılmış." Parmaklarım direksiyonun üzerinde gezindi. "En başından beri âşığım ona. Yalnızca kendime itiraf edip, bunu kabullenilmem biraz zaman

oldu. Ama ilk kez ilk fotoğrafımızı çekildiğimiz gece buzlarım çözüldü ona karşı. Diktiğim duvar çatladı, buzlar eridi, yollar açıldı."

"Peki sonra?"

"Sonrasında Şafak Uzar olayı işte. Onu gördüm, Ankaralı. Benim için oradaydı. Korkusuz ve cesurca... Benim için bir adamın kafasına silah dayamıştı."

Sustu. Ben de sustum. Yaklaşık on beş dakika süren uğultulu sessizliğin ardından konuşan yine o olmuştu.

"Ben de çok sevdim." İrkildim. Omzumun üstünden ona baktığımda, siyah kaşlarını çatmış, alnında oluşan çizgilerin yüzüne döktüğü gölgelerle öylece denizi izliyor olduğunu gördüm. "Ben onu çok sevdim."

'O' diye bahsettiği onun yarasıydı. Bunu hissedebilmiştim. Sanırım erkekler birbirlerinin yarasını görmek konusunda ustaydılar. "O bahsettikleri kız mı?"

Birkaç dakika yalnızca denizi izledi, bana cevap vermedi. Kaşları hâlâ çatıktı; bir şeyleri hazmetmeye çalışıyor ama o hazmetmeye çalıştığı şey kalbinin çelmesine takılıyordu sanki.

"Evet," derken sesi çatladı. "O."

"Tam olarak ne olmuştu?" Halim bir şeyler gevelemişti ama pek hatırlayamıyordum. Bildiğim tek şey, trajik bir aşk hikâyesine sahip olduğuydu.

"Sikik bir hikâyem var," dedi burnundan sert bir nefes vererek. "Eminim duymak istemezsin."

"Aslına bakacak olursan merak ediyorum."

"Uzun uzun anlatabileceğimi sanmıyorum. Zaten o kadar uzun anlatılabilecek kadar çok yaşayamadım ki ben onu..." Elini göğsünün üstüne koydu. "Ne zaman o günleri düşünsem, şuramda bir şeyler ters gidiyor. Anlam veremediğim bir sancı, belki de sızı. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum

ama varlığını öyle net hissediyorum ki. Hissetmekten nefret ediyorum. Göğsüm parçalanacakmış gibi hissettiriyor."

O göğüs ağrısını tahmin edebiliyordum. Uzunca bir zamandır o göğüs ağrısıyla yaşıyordum. Minik kızımın, küçük kadınımın yokluğu tam olarak oraya saplanmış, varlığını anımsatmak uğruna kalbimi deşip duruyordu.

"Tam olarak ne oldu?" diye sorduğumda, içten bir şekilde anlatması gerektiğini düşünüyordum. İçindeki tahtakurularının beslenmesi, göğsündeki ağrının artmasından başka hiçbir şeye yaramadığı gibi, onu tüketecekti de.

"Yalnızca öldü, tamam mı?" dedi dişlerinin arasından. Gözleri inatla ileriyi, rıhtımı izliyordu. "Lanet olsun ki yalnızca öldü. Yalnızca." Elleri saçlarının arasına kaydı. "Yalnızca." Başını iki yana sallarken çaresiz görünüyordu. "Ona sahip çıkamadım. Kendi duygularımı tatmin edebilmek için onu bu sikik hayatın içine çektim. Tükürür gibi söylediği bu kelimelerin oluşturduğu uzun cümleler bıçak olup ona saplanıyor gibiydi. Midemde bir baskı hissettim. Ona acıyor muydum? "Tüm bunların suçlusu benim."

"Hayatımızın sikik olduğu doğru," dedim direksiyonu kavrayan ellerim tutuşunu sıkılaştırırken. "Ama sırf sikik bir hayat yaşıyoruz diye duygularımıza gem vurmak zorunda değiliz. Tek yapmamız gereken diğer insanlara oranla biraz daha dikkatli hareket etmek. Gözümüzden sakındığımız bir şey varsa, onun için yaşamalıyız. Ben de Mayıs'ı sikik bir hayatın ortasına çektiğimin farkındayım ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu söküp atamam, bu mümkün değil. Yaşadığımız bu hayattan kurtulmak da o kadar kolay olmadığı için kendimi Araf'ta gibi hissediyorum. Kendini suçlama, Ankaralı. Alnımıza yazılanı yaşamak zorundayız ve her ne kadar isyan edersek o kadar göze batacağız. Yukarıdakinin bir bildiği var. Güven bana."

"Güzel konuşuyorsun." Belli belirsiz gülümsedi. "İkna

edici bir konuşma yeteneğine sahipsin. Bir an ben bile iyi hissettim."

"Bu ikna edici konuşma yeteneğimin işlemediği birisi var, bu beni deli ediyor."

"O zor bir kız," dedi başını koltuğa yaslarken. "İşin zor."

"Kesinlikle," diye mırıldandım. "O çok zor bir kız."

"Beni bir tehdit olarak görmüyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, gerilsem de bunu belli etmemeye çalıştım.

"Tehdit olarak görmem için seni ciddiye almam gerekir, Ankaralı."

"Beynime silah dayadığında tam olarak ciddiye almışsın gibi görünüyordu."

Sırıttım. "İçinde fazla dürüst bir adam oluyorsun, Ankaralı."

"Sen de öyle Karayel."

***

Tutulan omuzlarımı açmak için gerinirken, bir yandan da esniyordum. Gözüm salonun duvarının neredeyse yarısını kaplayan büyük guguklu saate takıldığında, saatin sabahın beşi olduğunu görmüştüm. Bu saate kadar Ankaralı ile sohbet etmiş, onun trajik hayat hikâyesini dinlemiştim. O ve köstebek kardeşi Merve de, tıpkı Sılay ve ben gibi babası tarafından yüzü pek de gülmeyen kesimindendiler. Babası ve annesini bir trafik kazasında kaybeden Savaş'ın tek varlığıydı köstebek kız kardeşi. Bunun dışında Ankara'yı terk etmesinin en büyük sebebi de sevdiği kızın infazının onun yüzünden gerçekleşmiş olmasıydı.

Çok fazla içmişti. Hayır, zararlı olan içki falan değildi. Asıl zararlı olan, içki içerken düşündüğümüz şeylerdi.

Kapı zili çaldığında salonun ortasında ruh gibi dikiliyor

olduğumu fark etmiştim. Ne ara ayağa kalkmıştım ben? Sabahın beşinde kimdi bu kapıdaki? Halim ve Ümran evdeler miydi? Çalışanların evde olmadığını bildiğim için kapıya doğru yürüdüm sarsak adımlarla.

Kapıyı açtım.

O karşımda duruyordu. *Minik kadın.*

Yaz ayında olmamıza rağmen üşümüş gibi görünüyordu. Üstelik minik burnu da kıpkırmızı kesilmişti; pembe uçurumları vişne rengindeydi; doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bu kadının gözleri neden karanlığıma inat maviydi?

KAKTÜS TEAM

ATEŞİN KOKUSU

Mayıs Karamaça'dan...

Geçmişimde, zihnimin derinliklerinde yatan sinemi yaralayan ve çatlaklardan özlem akıtan bu zaman diliminde, yine buradaydım. Karayel'in kapısında.

Kaçamadığım, dönüp dolaşıp bittiğim yerdeydim. Burası, gerçekten benim bittiğim yerdi. Deniz'in söyledikleri koca bir saçmalıktı benim için. Kalbimin kuyusunda boğarak öldürmüş, cesedini kendi düşüncelerimin içinde çürütmüştüm ben Yiğit'in. Onunla dört yıl boyunca aynı şeyi hissetmiş olmayı kabul edemiyordum. Bu hissin yarattığı çürük tat, midemi bulandırıyordu. Suçluluk göğsümün üstünde bir begonya çiçeği gibi açılmıştı. Neden? Gölgesi altında olduğum his, neden bana ağır gelmek zorundaydı. Kaçıp saklanmak, kurtulmak istediğim geçmiş ipini ayağıma dolayıp beni kendine doğru çekiyordu.

"Mayıs?"

Soğuktan donmuş parmaklarımı kotumun kumaşına sürterek, "Sıraç," diye fısıldadım.

Bir süre öylece yüzüme baktı. Ona dikkatlice baktığımda, gözlerinin beyazının tamamen kanın rengiyle boyandığını gördüm. Nefesindeki alkol kokusunu kapının diğer ucundan alabilmek bile mümkündü.

"İçeri gel." diyerek elimi yakaladığında savunmasız kalmış yavru bir kedi gibi ona çekildim. Beni içeri soktu. Bu eve girmek istemesem de, bu evin içinde yaşayan adamı istiyordum. Bu aklımı kaçırmama neden olacaktı.

"Üşümüşsün." dedi endişeli bir sesle.

Ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyordum. Şu an için istediğim tek şey, kahve kokusunu solumaktı. Yangın mavisi gözleri doğrudan gözlerimin içine bakarken, kollarını belime doladı ve beni kendine doğru bastırdı. Direnmedim. "Bu bir rüya değil, değil mi? Sen gerçekten buradasın, öyle değil mi?"

Onu da kendimi de şaşırtacak hareketi yaptım. Göğsüne iyice sokulup ona sığındım ve ellerimi ince belinin etrafında kaydırarak kollarımı onun beline sardım. "Sanmıyorum. Her şey gerçek gibi..."

Bir an kaskatı kesildi. "Sorun ne?" Sesindeki şaşkınlık bir ayna gibi zihnimi bana yansıtmıştı. Ben de şaşkındım. Eli saçlarımın arasına kaydı; uzun parmakları saç diplerimi okşadı ve beni iyice kendine bastırdıktan sonra derin bir nefesi ciğerlerinden içeri buyur etti. "Her şey yolunda mı, miniğim?"

"Değil," diye itiraf edip daha sıkı sarıldım. "Hiçbir şey yolunda değil."

Sıkı, sımsıkı sarıldık. O an ölüm gelse bizi ayıramazdı. Göğsünün altında çarpan kalbinin o muazzam ritmini, göğsümün üzerinde hissediyordum. Göğüs boşluğumu doldurmak isteyen bir kalbe sahipti; tıpkı benim kalbimin de onun göğüs boşluğunu doldurmak istemesi gibi.

Bir çocuğun hürriyetine sahip olan saçlarını avuçladıktan sonra asi tutamların kadife dokusunu parmaklarımın etrafında hissettim. "Sıraç." Sesim titriyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bir şeyler homurdandı ama anlayamamıştım. Sarhoştu. Her şeye rağmen, bedenine sinmiş olan içkinin kokusuna rağmen inatla kahve de kokuyordu.

Taze, yoğun, huzurlu ve ağır...

"Bir şeyler saçmalayıp tekrar gideceksen, hiçbir şey söyleme." Sarılışı sertti. "Tek kelime dahi etme."

Bir süre sessizce ona sarılıp, acımı onun göğsüne yatırdım. Ardından bir havlama sesi ile irkildik ve gözlerimiz kapıya çevrildi. Bu eve ilk geldiğim gün gördüğüm o devasa büyüklükteki köpekti havlayan. "Onu atlatabilmişsin," dedi Sıraç alayla. "Ama bu kadar fazla sarılmamızdan rahatsız olmuş olsa gerek."

Köpeği yok saymaya çalıştım. "Bu gece seninle uyumak istiyorum, Sıraç," dediğimde bedeni kaskatı kesildi. Ama ben bunu laf olsun diye değil, gerçekten istediğim için söylemiştim. Onun şefkatine, kollarına ve cennetten çıkma, kâinatı kıskandıran kokusuna ihtiyaç duyuyordum. Beynimin sol lobu onun suçsuz olduğunu öne sürüp, tezlerimi çürütmeye çalışırken; sağ lobu hâlâ kararsız ama hırslıydı. Bu ikilem çok kafa karıştırıcı ve rahatsız ediciydi. Şu an ihtiyacım olan tek şey, ait olduğum kollarda rahat ve deliksiz bir uyku çekmekti.

Geçmişten birkaç kulaç da olsa uzaklaşabilmek istiyordum.

"Uyuyalım," diye cevapladı beni. Kolları beni yavaşça serbest bıraktığında, yüzünü yüzüme yakın bir yere getirip burnunu burnuma yasladı. "Bir bariyer daha yıkıldı."

Kapıyı kapatıp geniş salona geçtiğimizde gözlerim Halim ve Ümran'ı aramış olsa da, onları görememiştim. Saat sabahın beşi olduğu için göz önünde olmamaları gayet normaldi. "Halim ve Ümran nerede?" diye sordum salonun ortasında duran geniş kanepeye yerleşirken. Yabancılık çekiyordum. Ciddi anlamda bir yabancılıktı bu. Zehirli bir saat diliminde, şifaya muhtaç bir kanser hastasının umutsuzluğu yıkılmıştı omuzlarıma. Kendimi bu eve ait değil gibi ama tam olarak bu evin içindeki adama ait gibi hissediyordum.

"Ben evden çıkarken evde değillerdi. Sanırım hâlâ gelmemişler." Kaşlarını çattı. "Ya da uyuyorlardır."

Eve yeni mi gelmişti yani? Üzerindekilerden de anladığım kadarıyla dışarıdaydı. Üstelik yoğun şekilde içki kokuyor ve odağı kayık gözlerle bana bakıyordu. Nerede ve kimleydi bu herif bu saate kadar?

Yanıma oturduktan hemen sonra gömleğinin ilk üç düğmesini çözdü ve beyaz gerdanını gün yüzüne çıkardı. Gözlerim iznimi beklemeden onun vücudunda dolaşırken, onun da beni izlediğini biliyordum.

Alaycı bir şekilde güldüğünde ona baktım. "Çok mu güzel?"

Üzerimdeki etkisinin elbette farkındaydı. Kaşlarımı çattım ve kafamın içinde yer edinen edepsiz düşünceleri savmaya çalıştım. "Hemen uyuyabilir miyiz?" dedim agresif bir tavırla. "Uyumak istiyorum da ben."

Bana dikkatle bakarken, gözlerinde ahlaksız bir gölge gördüm. "Acelen ne?"

Yutkundum. Sertti. Gırtlağımda büyüyüp yuvarlanarak inleyen sesi duyduğuna emindim. Bakışlarının değişimini fark etmiştim, buraya gelmem koca bir aptallıktı ve karnım yanıyordu. "Buraya yalnızca uyumak için geldim," dedim titreyen bir sesle. "Kokuna ihtiyacım var. Sana değil."

Uzun, kemikli parmakları yüzüme kaydı ve yüzümü kavradıktan hemen sonra yangın mavisi bakışları git gide daha da yakınıma gelmeye başladı.

Ona bakmak, güneşe gözlerini kısmadan bakmak gibiydi.

İnsanın gözünü alıyordu.

"Sıraç?"

Ona anlamayan gözlerle bakarken, parmakları yüzümde gezinmeye devam etti. Burnunu burnumun ucuna yasladı. Ilık nefesi dudaklarımın üstünü örttü ama dudaklarımız birleşmedi.

"Kokunu çok özledim," diye fısıldadı. Kelimeleri dudaklarımın üstünde dans etti.

"Sıraç."

"Mayıs." Yutkundu. Ellerini yüzümden çekmeden gittikçe yüzüme yaklaşıyordu. Kahve ve içkinin kokusunu soludum. Kanım fokurduyordu. Dudaklarını dudaklarıma şiddetle bastırmadan hemen önce, *"Seni çok özledim,"* diye inledi ve dudakları dudaklarımın üstündeki yerini aldı.

Dudakları dudaklarımın etrafındaki hareketini sürdürürken, yüzümün topraklarında dolaşan parmaklarının yarattığı baskı altında eriyordum. Bir an için zaman durdu ve uzay boşluğundaki bedenim galaksilere kuyruk oldu. Yıldızlarım eteklerimden dökülürken, bu adama olan özlemim boğazımdan yükselen bir iniltinin içine saklanarak onun dudaklarının kıyısına çarptı.

Dudaklarını geri çektiğinde büyük bir boşluk hissi kalbime oturdu ve bedenim gerçeğe uyandı. Gözlerimi açtım. Onun alev alev yanan yangın mavisi gözlerine baktım. İçi kanlı gözlerinin mavisi o kadar derin bir renge sahipti ki, boğulmak için denize gerek yoktu. Bu adamın gözlerine düşen canlı çıkamazdı.

Mavinin alevlere hükmettiği gözleri, benim yürek yangınımdı.

Bu adam, benim canımın yangınıydı.

"Sen de beni özledin," diye fısıldarken sesi aslında yıkılmazdı. "Bu yüzden benimle uyumak istiyorsun. Kokumu değil, Mayıs. Sen beni istiyorsun."

Sıraç Karayel'i yıkıp geçmek, yok saymak o kadar zordu ki...

"Yalnızca," dedim nefes nefese. Dudaklarımızın arasında birkaç santimlik bir mesafe vardı. "...Ben yalnızca kokun için... Kokun için buradayım."

Yüzümdeki eli olduğu yeri koruyordu. Benim elim de onun yüzüne kayınca gözlerini yumdu. Uzun kirpiklerinin gölgesi kemikli yüzündeki belirgin elmacık kemiklerinin üze-

rine devrildi. Yüzünde içki güzelliği vardı. Sarhoş olmak bir adama bu denli yakışabilir miydi?

"Kokum için de olsa buradasın. Yanımdasın." Avucumun içindeki sakal izlerini hissetmek, kalbime bir kuşun yuva kurması gibiydi.

"Senin kokuna ihtiyacım var." Yüzünü sevmeye devam ettim. Sanırım karnımın içinde hayat bulan parçamızın da onun kokusunu solumaya ihtiyacı vardı. Babasının yüzü, avuçlarımın arasındaydı. "Bu gecelik bunu çok görme bana, Sıraç."

Kaşları çatıldı fakat yangın mavisi gözlerini açıp bana bu güzelliği sunmadı. Yüzünde sert bir ifadeden ziyade, ıstırap çektiğini belli eden türden bir ifade belirmişti. Kalbimin etrafını kangren edecek türden bir düğüm beni sıkıyordu.

"Ben sana hiçbir şeyi çok görmem ama sen bana kendini çok görüyorsun, minik şeytan."

"Buna engel olamıyorum." Sesim titriyordu. En çok istediğim şey ona sıkı sıkıya sarılmakken, kaçmaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. "Bunu yapmak zorundayım."

"Değilsin!" derken sesi keskindi. "Zorunda falan değilsin! Dilinin ucundan çıkan kelimelerin ateşiyle beni yakıyorsun. Bunu bize yapmak zorunda değilsin, küçük kadın."

Yangın mavisi gözleri aralandı; kirpiklerinin yukarı değmesiyle birlikte o renk beni tekrar yutup ateşinin içinde pişirdi. Cennetin en mavi tonuydu.

Belki de cehennemin.

"Bunları konuşmasak?" Sakal izlerini okşayıp, onun evreni kıskandıran güzellikteki yüzünü inceledim. "Kokunu solumama izin ver ve çeneni kapat."

"Kokum senin." Burnunun ucunu tekrar burnumun ucuna sürttü. İçimden bir dolu kelebek havalandı. "Sen de benimsin."

Aniden kanepenin üzerine devrildiğimde, bunun nedeni üzerime abanan Sıraç olduğunu anlamıştım. Karnıma baskı uygulamadan üzerimdeki yerini almış, beni kolları iki kafeslemişti. Dudaklarını sert bir açlıkla dudaklarıma bastırdı ve ağzımın üstüne kapanan ağzı nefes almama engel oldu. Ellerim benim bilincim dışında saçlarına kaydı. Parmaklarım saçlarının arasından geçti ve hafifçe saçlarını asılarak öpüşüne karşılık vermeye başladım.

Benim sorunum neydi?

Neden bu kadar güçsüzdüm? Neden bu kadar pervasız davranıyordum? Beni bu denli iradesizleştiren bu adamın güzelliği miydi?

Nefes nefese kalmış şekilde dudaklarımdan ayrıldıktan hemen sonra tatlı ama yakıcı soluğunun etkisinden kurtulmaya çalıştım. Tam şu an far görmüş tavşandan farksızdım. Terleyen kemikli yüzünü boyun girintime sakladıktan hemen sonra dişlerini boynuma geçirdi.

"Çok acımasızsın," diye fısıldadı.

"Çok acımasızım," derken acı çekiyordum. Kollarımı onun boynuna doladım. "Bu acımasız senin kokuna muhtaç... Uyu benimle."

"Öldürüyorsun beni." Dudaklarını boynuma bastırdı. "Üstelik beni öldürmene bile âşığım."

"Uyuyalım."

"Konuşmaya ihtiyacım var." Sesi arzu ve biraz da acıyla titriyordu. Mehmet Ali Karayel'in evinde olmanın yanı sıra, oğlunun da kolları arasındaydım.

Kalbim büküldü. Ne zamandan beri bu kadar esnekti?

"Uyumak..." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırarak tamamlanamayan cümlemi yuttu. Hemen ardından iki bacak arama girdi ve nazik bir şekilde kendini bana bastırdı. *Lütfen, diye mırıldandım içten içe. Lütfen çok fazla ağırlığını verme, bebe-*

şimize zarar verebilirsin. "Sıraç," diye fısıldadım. Dudaklarının baskısından dolayı sesim boğuk çıkmıştı. *"Sıraç, dur."*

Bedenim bir anda havalandığında, gözlerim şokla irileşti. Bacaklarımı beline dolamıştı, tıpkı bir çocuk gibi onun kucağındaydım. Hızlı adımlarla merdivenlere yürüdüğünde, tiz bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun be?"

"Uyumaya gidiyoruz." Çenesi kaskatıydı. "Uyuyacağız."

Şu an istediğim tek bir şey vardı. Ona sımsıkı sarılmak ve bebeğimizin varlığından bahsetmek. Ama bunu yapamazdım. Henüz kapamam gereken bir hesap, başarmam gereken bir iş vardı. "Peki," diye kabullendim kollarımı onun boynuna sıkıca sarıp, yüzümü boyun girintisine saklayarak. "Uyuyacağız."

Hızlı adımlarla merdivenleri çıktıktan hemen sonra odasının kapısına ulaşıp, kapının kulpunu çevirdi. Kapının açılırken çıkardığı ses koridorda küçük bir yankı uyandırırken, omzumun üzerinden koridorun diğer ucuna baktım. Oldukça karanlık ve ürkütücü görünüyordu. "Sılay nerede?"

"Odasındadır," dedi umursamazca. Doğrudan odaya adım attığında irkildim. Bu odada uyumak zorunda mıydık? Beni yere indirdikten sonra abajuru açtı ve abajurun loş sarı ışığı zayıf bir nabız gibi odayı aydınlattı. Geçmiş bir çığ gibi üzerime yuvarlanıp, altında kalmamı sağladı. Şu an soluduğum onun kokusu ya da içkinin sert kokusu değildi.

Saf ıstıraptı.

Üstündeki gömleğin düğmelerini çözerken, bir yandan da beni seyrediyordu. Bakışları bir kartalınkinden daha keskin, daha yırtıcıydı. "Sorun ne?" diye sorduğunda solduğum ıstırabı bir kenara bakarak yangının beden bulduğu adama baktım.

"Burada uyumak zorunda mıyız?" diye sordum.

"Kokunu yatağıma bırakmanı istiyorum." Sesinde emir

vardı. "Aksi takdirde benim için her şey çok daha zor olacak. Benimle burada uyuyamaz mısın?"

Kokumu istiyordu. Bu odada annemin kaybını avuçladığımı unutmuş muydu? Zihnime vuran dalgalar keskin bir acıyı da beraberinde kıyılarıma çarparken, alnımı kırıştırdım. Üzerindeki gömlekten kurtulduktan sonra yatağın üstüne oturdu ve gözlerini bir an olsun üzerimden çekmeden eliyle yanındaki boşluğa vurup, "Gel," dedi.

Okyanusuma düşen yangının yanına oturdum. Bakışlarının yoğunluğunu yan profilimde hissedebiliyordum. Gözüm hemen karşımızda duran aynalı masaya kayınca, beni izliyor olduğunu gördüm. Eli yavaşça bana uzandı ve beni geri çekerek sırtüstü yatağa devrilmemi sağladı. Aynı şekilde o da sırtüstü şekilde yatağa devrilmişti. Ayaklarımız yatağından ucundan aşağı sarkıyordu.

Omzumun üstünden ona baktığımda, buruk bir şekilde gülümsedi. "Neler yaşadık, değil mi?"

"Öyle," diye fısıldarken gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım. Bunu başaramıyordum. Onun var olduğu bir ortamda, ondan başka bir şeye bakmak ne mümkündü?

"Bir bariyeri daha yere sardım. Sana yaklaşıyorum, minik şeytan."

Cevap vermedim. Ne doğruladım bu tezini, ne de çürütmeye çalıştım.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sorduğunda tenimde bir elektrik akımı yürüdü. Bu yatakta ona ait olduğum, tenine karıştığım o an beynimde tekrara uğrayınca kalbim de dâhil olmak üzere tüm uzuvlarım ürperdi.

"Hayır, yalnızca uyuyacağız."

"O zaman biraz konuşalım?"

Bunu tıpkı bir çocuk gibi sormuştu. Öyle ki, ona sarılıp kemiklerini kırmak istemiştim.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Biz."

"Peki."

Beni kendisine doğru çekip, boynunun girintisine girmemi sağladı. "Kokumu alabiliyor musun?"

Yutkunmak istediğimde, boğazımda sayısız jilet vardı sanki. "Evet," diye fısıldadım güçsüz bir sesle.

"Güzel kokuyor muyum?"

"Muazzam." Uyku yavaş yavaş bedenimi ele geçirmeye başlamıştı bile. "Huzur verici. Doyurucu."

"Doyurucu mu?" Yüzünü göremesem de, kaşlarını çattığını hissedebilmiştim. Sanırım bu itirafım onu bayağı şaşırtmıştı ama haklıydım, kesinlikle doyurucu bir kokusu vardı.

"Doyurucu," diye onayladım burnumu onun boynuna bastırırken. "Baba gibi kokuyorsun."

"Baba gibi mi?"

İrkildim. Kesinlikle bir baba gibi kokuyordu. Savunmasızlaşmıştım. Bunu bana yapan neydi? Neden kendimi bu adamın göğsüne aitmiş gibi hissediyordum. Sanki ben onun içine ait bir uzuvdum ve göğüs kafesinin altında yaşamımı sürdürmeliydim.

"Baba gibi."

Ne hissetmişti bilmiyordum ama teninin, yani damarlarının içinde akan sıcak kanın uğultusunu işitmiştim. "Sen de anne gibi kokuyorsun," diye fısıldadı dudaklarını saçlarıma bastırarak. Kalbime yediğim tekme ağırdı. Yine de sessizliğimi korudum. Canım nasıl yanarsa yansın ağlamaya hakkım yoktu. İsyan edemezdim. Bize bunu yapan tek kişi ben değildim. Tamam, Sıraç'ın da bir suçu yoktu fakat bazen ve hatta çoğunlukla suçsuzların canı yanıyordu.

Nereden mi biliyordum?

Sıraç da benim canımı yakmıştı.

"Tıpkı minik bir anne gibi kokuyorsun." Dudaklarını bir kez daha saçlarıma bastırdı ve saç diplerimi kokladı. "Huzurlu, yuva gibi, sıcak ve cenneti kıskandıracak cinsten."

"Uyumak istiyorum."

Beni tamamen kucağına çektiğinde, vücudumun bir kısmı onun üstündeydi. Kollarını bedenime sardı. *"Uyuyalım, yangınım,"* dedi kısık bir sesle.

"İyi uykular."

Birkaç dakika... Yelkovan, akrebin üstünden sürtünüp geçerken; akrep, yelkovanın ona bıraktığı ize avucunu bastırarak bir dahaki gelişini ve temaslarını bekliyordu.

"Uyudun mu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Henüz değil."

"Yıkmam gereken daha kaç bariyer var?"

"Birçok."

"Çok acımasızsın," diye homurdandı uyku sersemi bir sesle.

"Teşekkürler."

"Pislik."

"İt."

"Köpek."

"Salak," dedim burnumu boynuna gömerek.

"Mal," diye homurdandı ve bana sıkıca sarıldı. *"Katıksız mal."*

"Sıraç." Sesim uykuluydu. *"Bir çocuğun olsun ister miydin?"*

Cevabı benim için çok önemliydi. Belki de duymak istemeyeceğim bir cevap verecekti ve kalbimi buzullarla çevrili köhne bir yere fırlatacaktı karnımın içinde yaşayan canlılık kulaklarını kabartmış bizi dinlerken; kalbimin içindeki öldüğünü sandığım kiraz çiçeği de başkaldırmış, Sıraç'ın vereceği cevabı bekliyordu.

Bu cevap bizim için fazlasıyla önemliydi.

Derin bir nefesi saç diplerime bıraktı. Nefesi düşüncelerimi yaktı. Saatin tik tak sesleri ve Sıraç'ın kalp atışlarının sesi odanın içinde çınlıyordu. Şafak sökmüştü, içeri giren maviye dönük soluk ışığı izlerken cevabı bekliyordum.

"Mayıs," diye iç geçirdi. "Bunu o kadar çok isterdim ki. Senden sonra tapacağım ilk şey o olurdu."

Kelimeleri saten kumaşın çıplak tenden kaydığı gibi kaydı kalbime. Ben, yangınlarımı kendi gözyaşlarımla söndürmeyi öğrenmiştim fakat söndürdüğümü sandığım yangın, harlanarak daha kuvvetli bir biçimde yanmaya başlamıştı.

İşte bu, bizim bittiğini sandığımız hikâyemizin belki de ilk sayfasıydı.

***

"Uyuyorlar mı?" Sesin geldiği yer meçhuldü. Belki de gördüğüm saçma sapan rüyalardan bir tanesinin içindeydim. Uyku ipliğinin üstünde ayaklarımda geniş delikler olan iğnelerle yürüyordum.

"Birlikte mi uyumuşlar?" Fısıltı sesleri kulağımın içini tırmalıyor, zihnimdeki rafları yıkarak harfleri birbirinin üzerine düşürüyordu.

"Umarım düşündüğüm şeyi yapmışlardır." Bu kadın kıkırtısı tanıdıktı. "Yapmış gibiler, bilemiyorum."

"Edepsiz edepsiz konuşma, hadi çıkalım. Uyanacaklar yoksa."

"Ya Halim!"

Düşüncelerim tek bir yöne devrildiğinde, kirpiklerimin ucundan aşağı sarkan asma kilitler parçalandı ve gözlerimi yavaşça açtım. Ümran hemen karşımda durmuş, hayranlık

dolu gözlerle beni izlerken, yaşadığım şokun mideme gönderdiği ani sinyal az daha yatağa kusmama neden olacaktı.

"Ay!" Ellerini havaya kaldırdı. "Uyandırdım mı?"

"İçeri girdiğinizden beri uyanığız," diye tısladı Sıraç, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görmüştüm. O da mı uyanmıştı?

Apar topar yataktan kalktıktan hemen sonra Sıraç'a bakmadan odanın çıkışına yöneldim. "Ben gidiyorum," diyebilmiştim, sesim utanç ve yenilgi ile titriyordu. Halim ve Ümran'a rezil olmamın yanı sıra, davamdan da vazgeçmiş gibi kendimi bu adamın kollarına bırakmıştım.

"Nereye?" diye seslendi Ümran ama umursamadan hızlıca merdivenleri inmeye başlamıştım bile. Buraya gelmem en başından beri büyük bir hataydı. Ondan kaçmak isterken ona kendi ayaklarıyla gelen bendim. "Mayıs!"

"Bırak." Bu ses Sıraç'a aitti. "Ne dersen de gidecek, onu sıkma. Gereken tüm sabrı göstereceğim."

KAKTÜS YEM

YANGININ TENİ

Sıraç Karayel'den...

İğne deliği kadar bir boşluktan olan biteni izliyordum. Çevremde olup bitenleri gözlemlerken bakışlarım elimde tuttuğum kalem kadar hareketsizdi. Kocaman gökyüzünü yutan yağmur bulutlarının gri görüntüsü odayı rengine boyamıştı.

Kurşun kalemi tutan ellerim sıkılaştı ve önümde duran boş sayfaya bir şeyler çizmeye başladım. Bu kurşundan çizim kalemlerini bana annem almıştı. Avuçlarımda duruşunu yadırgamıyordum. Zihnimde yerine oturmayan kelimeler, cevap bulamayan soru işaretleri asılı duruyor olsa da, şu an çok sakindim ve bir cevap aramıyordum.

Her şeyin içindeydim ama aynı zamanda her şeyin dışındaydım da.

Kurşun kalemi beyaz sayfaya bastırdım. Kaleminin ucu sallanır gibi oldu. Her daim bu kadar çok bastırır, kalemlerimin ucunu kırardım. Bir an duraksadım ve çakan şimşeğin sesinden önce ışığının varlığıyla karşılaştım. Odayı tamamen aydınlattı; ardından son kez atan bir nabız gibi yavaşça geri çekilip söndü.

Kim bilir belki de kırmayı kalemlerimin uçlarından başlayarak öğrenmiştim.

Temelimde kırmak vardı.

Kurşun kalem ile çizdiğim karanlık siluetin ne olduğunu bilmiyordum ama çiziyordum. Alnımdan akan ter, şakaklarım boyunca kayarak saç diplerimi ıslatıyordu. Sessizlik. Kalemin kâğıda çarparken çıkarttığı temas sesi dışında oda sessizdi.

Yağmur başladı.

Son rötuş için kalemi bastırdım ve bir şimşek feryat etti gökyüzünün bağrını gömleğinin yakalarını yırtıyormuşçasına yırtarak.

Kalem kırıldı.

Bir çocuk kırıldı.

Kalemi kenara fırlattığımda sehpanın üzerinde yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı. Gözlerim onu izliyor olsa da, zihnim bulanık suyun içine daldırıp çıkardığı kelimelerin ıslak cesetleriyle yüzleşiyordu.

Kalem yere düştü. Zeminde çıkardığı tok sesi duydum. Diğer yarısı masanın üzerinde cansız duruyordu.

Kâğıda çizdiğim resme baktım.

Bu bir mezardı.

Mezar taşının üstünde yazanları okumaya korkuyordum. Ben ne yapıyordum? Bir şimşek daha çaktı, yağmur hızlandı. Gök gürültüsünden korkmayan ben, kalbimde bangır bangır patlayan şimşeklerin yere düşürdüğü ateşlerin içinde koşmaya başladım. Yalınayaktım. Çırılçıplak ve yaralıydım.

Mezar taşının üstünde yazan tarihe baktım.

Doğum yılı: 18 Kasım 1990

Ölüm yılı: 18 Mayıs 1996

Ben çocuk olmadan, çocukluğuma katil oldum. Gözlerim hemen sehpanın karşısındaki duvarda asılı duran takvim yaprağına kaydı.

Bugünün tarihi 18 Mayıs 1996'ydı.

Ben bugün bir çocuğu öldürmüştüm.

Avuçlarıma baktım. Yirmi dört yaşında bir adamı avuçları değildi bunlar. Bunlar, altı yaşında bir çocuğun avuç içleriydi. Parmak boğumlarına kurşun kalemin kurşuni rengi bulaşmış, küçük bir erkek çocuğunun elleri.

"Anne ben öldüm mü?" diye sordum, kulağıma yabancı gelen ince sesimle. Kaşlarım çatıldı. Dizlerimi karnıma çekip, avuç içlerime dehşetle baktım. "Anne ben öldüm mü?"

Bir şimşek daha çaktı. Olduğum yerde titredim ve korkuyla pencereden dışarı baktım. Dışarıda kızılca kıyamet kopuyordu. İçimde kıyamet kopuyordu.

Mahşerin ipleriyle ip atlayan; cehennemin ateşi ile yüzünü yıkan küçük bir erkek çocuğu ne yaparsa onu yaptım.

"Anne," diye fısıldadım kısık bir sesle; kalem lekesi olan avuçlarımı yüzüme örterken. "Anne ben öldüm mü?"

Ve bir bebeğin ilk gözyaşı döküldü gözlerinden; çok sürmedi ilk hıçkırığı da koptu küçük dudaklarından ve çığlığı büyüdü hastanenin duvarlarında.

Bebek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Kafamı kaldırıp yaşlı gözlerle kulağıma ilişen ağlama sesini dinlerken, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Dudaklarım yukarı büküldü.

"Anne ben öldüm."

Sert nefesler alarak gözlerimi açtığımda, odağıma ilk giren tavandı. Alnım ter damlaları tarafından istila edilmişti ve aynı anda bir ter sütunu da köprücük kemiklerime doğru hızla inip, yarı yolda radara yakalanmıştı.

Mayıs'ın kokusunun sindiği yataktan yavaşça doğrularak kalktım. Gözüm duvardaki siyah saate kaydı. Saat sabahın neredeyse beşi olmuştu ve gördüğüm tuhaf kâbusun fırça izleri zihnimdeki duvarda bir tablo oluşturmuştu. Bu o kadar

ayrıntılı bir tabloydu ki, bir sergiye konsa tüm ilgiyi üstüne çekmeyi başarabilirdi.

Hava kopkoyu bir lacivert rengindeydi. Sabahın bu saatlerinde çok daha açık bir renk görmeye alışkın olduğum için bir süre cam kapıdan dışarıya bomboş gözlerle baktım. Balkona çıkıp sigaramı dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde, gökyüzünü izlemeye devam ediyordum. Şafak henüz yeni attığı için gökyüzünün ortasında damar gibi çatlamış açık mavi bir renk görebilmiştim. İçinden kızıl, tıpkı kan gibi akıyordu ama etrafı koyu lacivertti. Hava serin ve sakin olsa da, sessizliği bozan kuş seslerini ve hemen karşımdaki binada oturan adamın köpeğinin çıkardığı hırlama seslerini duyabiliyordum.

Ağustos böcekleri sakinleşmiş gibiydi.

Kalçamı balkonun korkuluklarına yasladım ve gökyüzünün tualinde dans eden ilginç renklerin birbirine karışırken duman gibi dağılışını izlerken bir yandan da sigaramı içmeye devam ettim.

Sigaranın dumanı burnumdan yavaşça dışarı çıkarken, dudaklarım da aralandı. Şafak, gri dumanı emdi ve renklerinin arasına kaynaştırdı. Derinlerimde, düşüncelerim kadar cesur olabilmek isterdim. Kaygı her an içimde patlıyor, Mayıs'ın bensiz olduğu her saniye tehlikede olduğunu düşünüyordum.

Bugün ihaleyi kaybetmeme neden olan sır kadın ile bir görüşmem vardı. Bu görüşme son anda ayarlandığı için pek üstünde durmamıştım ama karşıma gelecek muhtemelen kırkına merdiven dayamış sıkı topuzlu kadının iyi bir yatırımcı olmasını diliyordum. Sigarayı korkuluğun demirine bastırarak söndürüp, izmaritin cesedini bahçeye attım.

Biraz sonra bahçede bir hareketlilik dikkatimi çekince köşeye sinip, keskin bakışlarımı bahçeye çevirdim.

Sılay, üstüne giydiği ince gri bir hırkayla bahçede dikiliyordu. Küçük adımlarla bahçenin diğer ucuna yürümeye başladığında tedirgin görünüyordu. Hırkanın yakasını göğ-

sünde birleştirip kollarını birbirine sardı. Altında penye şort, ayaklarında beyaz spor ayakkabıları vardı.

Tam seslenecektim ki, "İyi misin?" diye seslendi biri karanlığın içinden. Bu sesi tanıyordum. Kaşlarım çatıldı.

Sılay başını iki yana sallayarak yürümeye devam etti. Ağaçların olduğu yerde gözden kaybolduğunda balkonun diğer ucuna yürüyüp onu tekrar odağıma almaya çalıştım. Evin bahçesinin demir kapısının önünde duruyordu. Demir kapının arkasında duran kişi ise Temmuz'du. Kapıyı yavaşça aralayıp bahçeye girdiğinde kaşlarım çatıldı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Temmuz fısıltıyla.

Sılay tekrar başını iki yana salladı.

Temmuz kollarını Sılay'ın omuzlarının etrafından sardıktan sonra onu göğsüne bastırdı ve kan beynime sıçradı ama olduğum yerde hareketsiz öylece bakakaldım. "Geçti," diye fısıldadı Temmuz, Sılay'a biraz daha sıkı sarılıp, çenesini kız kardeşimin saçlarının arasına bastırırken. "Her ne olduysa, artık geçti. Buradayım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Sılay; o an ağladığını anlamıştım. Ellerim korkuluklara sıkıca tutundu. Bir an nefes alamadığımı düşündüm. Aralarında bir şey olduğu falan yoktu, Temmuz sadece ona destek oluyordu ve şu an kıskanmayı bir kenara itmiştim.

Kız kardeşim neden ağlıyordu?

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın, Sılay?" diye sordu Temmuz, Sılay'ı serbest bırakıp onu kollarından tutup yüzüne bakarak. "Yüzüme bak."

"Çok kötü hissediyorum," diyebildi Sılay gözyaşlarının arasından. "Mayıs'ı görmek istiyorum ama yüzüm yok. Yapamıyorum. Onu çok özledim." Hıçkırığı bahçede yankı uyandırdı. "Sonra bir de... Bir de ben kâbus gördüm az önce."

Beynimden vurulmuşa döndüm. Ne görmüştü? Kâbu-

sumun kalıntıları beynimin sıvası dökülmüş duvarlarından kavlayıp önüme düştü.

"Ablam seni suçlamıyor," dedi Temmuz. "Kes ağlamayı."

"Her ne kadar suçlamıyor olsa da, bana bakınca ne görecek sence?"

Duraksadım. Ne görecekti?

Temmuz, "Saçmalıyorsun, Kezorella," dedi sinirle. "Ablam böyle bir şey düşünmüyor. Ben de düşünmüyorum."

"Abim ve bana baktığınızda annenizin katilinin çocuklarını görmüyorsunuz öyle mi?" diye bağırdı Sılay, ardından korkuyla etrafına bakınıp başını önüne eğdi. "Ben üzgünüm."

"Ortada bir kaza var," dedi Temmuz durgun bir sesle. "Bir cinayet değil."

"Neden bu kadar olgun karşılamak zorundasın?" diye fısıldadı Sılay çaresizce. "Kâbuslarıma girdiğinde bile mutlu oluyorum ben annemi gördüm diye... Hiç mi suçlamıyorsun sen bizi?"

"Suçlamıyorum." Temmuz, Sılay'ın yüzünü avuçladığında bomboş gözlerle onları izliyordum. "Sen de kendini suçlamaktan vazgeç artık, o yeşil zeytine benzeyen koca gözlerine de söyle şu vanaları güzel sıksın. Abin gelen su faturasını görünce kıçını tekmeler sonra."

Güldüm. Bu elimde olmadan gerçekleşmişti. Kız kardeşime iyi geliyordu. Mayıs'ın aksine, o Sılay'ın yanındaydı. Temmuz gerçekten olgun bir adamdı. Yavaşça pervazlardan uzaklaşıp içeri girdiğimde, artık kız kardeşimin gözyaşlarının dindiğini biliyordum.

Kendimi yatağa geri bırakıp tavanı odağıma aldım.

"Sanırım benim de teselliye ihtiyacım var, minik şeytan."

***

Holdinge geldiğimde hiç kimseyle muhatap olma gereksinimi duymadan doğrudan ofisime geçmiştim. Şu moruğun bir an önce gelmesini istiyordum, ona ayıracak vakit benim için fazlasıyla değerliydi.

"Sıraç Bey," dedi Yavuz kapımı tıklatıp 'Gel' komutunu beklemeden içeri daldıktan hemen sonra. "Bahsettiğim bayan gelmiş efendim. Toplantı salonunda mı görüşeceksiniz, yoksa ofisinize mi gelsin?"

Kolumdaki siyah kayışlı saate baktığımda saatin 13.02 olduğunu gördüm. Kaşlarım anında çatıldı.

"Toplantı salonuna kadar yürümek istemiyorum. Buraya gelsin."

"Peki efendim."

Sırtımı deri koltuğa yasladıktan sonra parmaklarım masanın üzerinde gezinmeye başladı. Parmaklarımla masanın üzerinde küçük ritimler tutarak kadının gelmesini bekliyordum. Ofisimin kapısının önünde duyulan topuklu ayakkabı sesleri kaşlarımı kaldırmama neden oldu. *Hadi ama ihtiyar, topuklu ayakkabı mı giyiyorsun? Felç kalacaksın.*

Ofisimin kapısı çalındıktan hemen sonra yavaşça aralandı. Gözlerim masanın üstündeki dosya yığınına çevrilmişti ve bu görüşmenin bir an önce bitmesi taraftarıydım.

Tanıdık kokusu bedenimi uyuştururken; gözlerimi aniden kaldırıp, kapının önünde bana bakan bir çift cennet mavisi göz ile karşılaştığımda olduğum yere mühürlendim. Gece siyahı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Gözüne çektiği siyah kuyruklu eyeliner, gözlerinin mavisiyle çatışıyordu. Dudaklarına ruj sürmemiş, doğuştan gelen güzel rengi gözler önüne sermişti. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Dar siyah bir kalem etek ile beyaz yakasındaki iki düğmeyi açık bıraktığı hoş beyaz bir gömlek giymiş olduğunu gördüm. Siyah stilettolarının takırtısı ofisimin içini doldurdu.

"Mayıs?" dedim şaşkınlıkla. O burada ne arıyordu?

"Sıraç Bey," dedi son derece resmi bir ses tonuyla. Gözlerimi ondan alamıyordum ve olayın şaşkınlığı kıyılarıma çok sert vurmuştu. Karşımda duran siyah koltuğa yerleştikten sonra, "Merhaba," dedi beni dikkatle inceleyerek. "Neden geldiğimi biliyorsunuz?"

Beklediğim moruk, sevdiğim kadın çıkınca tam olarak nasıl hissetmem gerekiyorsa öyle hissediyordum. Şaşkınlığın yüzüme indirdiği fırça darbelerine aldırış etmeden, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordum.

Damarlarımda kayıp kanıma karışan şaşkınlığın dozajını arttırdı. "Ne konuda?" diye sorarken kaşlarını hayretle havaya kaldırmıştı.

Masaya doğru abanıp ona dikkatle baktım. "Buraya ortak olmak mı istiyorsun?"

Narin ellerinin ince parmakları masanın yüzeyinde gezindi. Uzun tırnaklarıyla masaya hafif hafif vurduktan sonra, "Evet," dedi keskin bir sesle. Siyah çantasına uzandı ve fermuarı açtı. İçinden birkaç kâğıt parçası, evrak ve dosya çıkardıktan hemen sonra masanın üzerine bıraktı. "Bir ortağa ihtiyacınız var. Şirketinizin durumu pek de iyiye gitmiyor bence. Bu yüzden gereken yatırımı yapacağım."

Ona karanlığın içine düşen bir yıldızın ışığını söndürmeden hemen önceki kısa nabız çarpışını andıran sönüklüğüyle baktım. Bu benim küçük kızım mıydı gerçekten? Karşımda oturan kadının dişlerini görebiliyordum. O dişleri boynuma saplayıp kanımı emmek istiyor gibi bakıyordu.

"Eğer burayı istediğini bilseydim, benim üzerime olan tüm hisselerimi üzerine yapardım. Bu kadar uğraşmana gerek kalmazdı." Sırtımı koltuğuma yasladım ve önüme sunduğu gereksiz kâğıt parçalarına bomboş gözlerle baktım.

Güldü.

"İstediğim yalnızca iş. Ayaklarımın üzerine basmak isti-

yorum ve Karayel Holding gibi güçlü bir yer ile açılış yapmak kesinlikle müthiş olacak."

"Sen liseden yeni mezun oldun," dedim keskin bir sesle.

Omuz silkti. "Kabul edip etmemek tamamen size kalmış, Sıraç Bey."

Ruhunu bir masanın üzerine yatırıp kıtır kıtır kesen hastalıklı bir zihnin getirisi olan keskin bakışlarımı ona doğrulttum. "Bana Sıraç Bey demeyi kes."

"İş başka," dedi gözleriyle beni boydan boya süzüp bacak bacak üstüne atarken. "Aşk başka, Karayel..."

Hapsettiğim fikirler, özgürlüğünü eline almış yanlışların ensesinden kavrarken, onun üstüme devirdiği hislerin altında kalan bendim. Gözlerindeki kırık camlarda çoğalıp birbirinin üstüne binen görüntülerde gördüğüm şey tüylerimi ürpertmişti. Etrafı mayınlarla kaplı bir kadının tarlasında umursamazca yürüyordum. Onun soluk borusuna yapışan parmaklarım, yaşama tutunmam için onun hayatına düşüreceğim gölgelerden ibaretti. İnce boynundaki damarların dizilişine baktım. Kararlı bakışlarının bedeninde yarattığı etkiler yoğundu ve damarlarının nasıl zonkladığını görebiliyordum.

"Deneyimsiz bir kız çocuğu benimle ortak olmak istiyor, öyle mi?" diye sordum eğlendiğimi belli eden ses tonumun içinde barındırdıklarını ondan saklama gereği duymadan.

"Amatörleri sevdiğinizi düşünüyordum." Alt dudağını ısırdı; dudaklarına toplanan kanın rengi hislerimi çalkaladı. "Sevmiyor musunuz?"

İçimdeki naif düşünceler yerini karanlık ve erotik dalgalara bırakırken, kararan bakışlarımla onu süzdüm. Karşımda oturmuş dolgun alt dudağını dişlerken ve bacak bacak üstüne atmış o ince bacaklarının bir kısmını önüme gümüş tepsi ile sunuyorken neler yapabileceğimden bihaberdi, değil mi?

Bu; bile isteye köpek balığının sırtına binip, onu yunus balığı olarak kullanabileceğini sanması kadar aptalcaydı.

"Kesinlikle." Evrakları elime alıp, her ne kadar okuma gereği duymasam da inceliyor gibi yaptım. "Çok seviyorum."

"Öyleyse anlaşmayı kabul ediyorsunuz?"

"Bu şirket yalnızca bana ait değil, Karamaça," dediğimde duraksadı. "Mehmet Ali Karayel'in de imzası gerekiyor."

Bir süre bomboş gözlerle yüzümü inceledikten sonra dolgun dudağının etrafında şeytani çağrışımlar yapan hafif bir kıvrım belirdi. "O felçli. Şu an yalnızca senin sözün geçer."

Tokat yemiş gibi irkildim. Gözlerinin içindeki ifade bana yabancı olsa da, o ifadenin yere düşen gölgesini tanıyordum. Her haliyle beni etkilemeyi başaran Mayıs, bu haliyle tamamen salağa dönmeme neden olmuştu.

Onu istiyordum.

"Bunu düşüneceğim, Karamaça," deyip yerimden kalktığımda bir an için gerildi. Ona doğru yürürken, gözlerimin içinde gördüğü ifadeden aklımdan neler geçtiğini anlamış olmasını ümit ediyordum. "Bu etekle burada, benim holdingimde gezdin." Kaşlarımı kaldırıp hemen önünde dikilip kalçamı masaya yasladım. "Holdingi geçtim, sokağa da bu etekle çıktın."

İrkilmiş gözlerle bana baktı. Gözlerimi kısıp, sinsi bakışlarımı onun karanfil özü sinmiş yüzünde dolaştırırken, gözlerini benden kaçırışı fitilimin ucunu ateşliyordu.

"Değil mi, minik şeytan?" diye fısıldadım kulağına doğru eğilerek. Kaskatı kesildi.

Sertçe yutkunup, "Gitmem gerek," dedi panikle. Kararlı bir şekilde yerinden kalkmış olsa da, kalbinin çarparken çıkardığı patırtıyı duyabiliyordum. Bir an yüzü yüzüme çok yakın bir yere geldi ve Mayıs kocaman olmuş gözlerle bana baktı. Neredeyse burun burunaydık; kafasını kaldırarak gözlerimin içine baktığında dudakları aralanmıştı.

Dudaklarından dışarı dökülen kesik soluklar, sıklaşan

nefesimin üzerine kapaklanırken, bir süre öylece birbirimizi izledik.

"Mayıs," diye fısıldadım gözlerimi gözlerinin üstünden çekmeden. "Benim minik kızım, ne yapmaya çalışıyorsun?" Burnumu burnuna sürttüm. "Söyle bana."

"Gitmem gerek."

Burnumu yanağına kaydırıp, yanağı boyunca sürttüm ve göz atlarının yarattığı engebeli boşlukta duraksadım. "Bana ne yapmak istediğini söyle," diye fısıldadım. "Buraya sızmak istiyorsun. Peki bunun sebebi ne?"

"Belki bir sebebi vardır," diye fısıldadı. "Belki de yoktur." Kendini geri çekmek ister gibi oldu ama o da bana çekiliyordu. Vücudumuzda birer mıknatıs vardı sanki ve ters taraflarımızdan delice birbirimize doğru çekiliyorduk. Her çarpışma, bir öncekinden çok daha şiddetliydi. "Zamanı geldiğinde anlayacaksın. Şimdi gitmem gerek. Merak ettiklerini öğrenmek için ortak olmama izin verirsin." Yavaşça geri çekilip dimdik durdu ama gözleri hâlâ dudaklarıma doğru kayıp, zorlanarak da olsa gözlerime tırmanıyordu. "Her şey senin elinde, Karayel," dedi vurgulayarak.

Hızla ofisin çıkış kapısına yürürken, olduğum yerde dikilmiş dikkatle onu izliyordum. Durdu. Ofisin kapısını açmadan hemen önce omzunun üstünden bana baktı.

"Evrakları incele."

***

Uçurumun içine son sürat koşuyordum ama aynı saniyeler içerisinde güvenli düzlükler arıyordum. Mayıs ofisimden gittikten sonra yaklaşık bir buçuk saat olduğum yerde öylece beklemiştim. Ayaklarım tutmaz hale gelince de şirketi terk etmiştim. Ne demeye çalışıyordu? Öğrenmem gereken fakat

benden sır gibi saklanan o şey de neydi? Parmaklarım direksiyonu daha sıkı kavradı ve kaşlarım çatıldı. Hemen yanımdaki yolcu koltuğunda oturan Halim'in beni incelediğini fark etmiştim fakat bunu umursamamaya çalıştım.

"Şu kaşlarını çatıp durma, kaş felci geçireceksin bir gün."

"Sikik çeneni kapatmazsan seni şu dağ başında bırakır dönerim tirrek. Ve biliyor musun burada telefonlar çekmiyor," deyip etrafı gösterdim. Dağ başında bir uçuruma çekmiş öylece duruyorduk.

"Yine gerginsin," dedi ve sigarasını yakıp, camı indirdi. "Ne oldu?"

"Bu kız beni delirtmek için ekstra çaba sarf ediyor." Direksiyonu biraz daha kavradım ve camdan dışarıyı izlemeye devam ettim. Saatler olmuştu, saatler akmıştı. Bir uçurumun kenarına birikmiştim.

"Şehre dönelim, gece oldu," dedi Halim sigarasının gri dumanını ciğerlerine vakumlarken.

"Neden?"

"Dediğin gibi burada telefonlar çekmiyor. Ümran ebeme atlayacak."

"Tam bir karı köylüsün, değil mi?" diye sorduğumda küstahça kahkaha attı ve arabanın içinde bana doğru döndü.

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

Cevap vermedim. Fethiye'deyken yaşadıklarımız, o muazzam anılarımız ve mutlu günlerimiz aklıma geldiğinde varlığından şüphe duyduğum kalbim bükülmüştü. Fazla esnekti ve Mayıs kalbimi istediği şekle sokabilen tek kadındı. Tıpkı bir çamur sanatçısı gibi, kalbime şekil veriyordu. Belki de gerçekten çamurdan bir kalbe sahiptim.

"Neler olduğunu anlatacak mısın artık?" diye sordu Halim. Sesinin tonundan yakaladığım kadarıyla her şeyi öğrenmeden susacağa benzemiyordu.

"Mayıs bizim şirkete ortak olmak istiyor." Ruhsuz bir ses tonuyla söylediğim bu cümle Halim'in gözlerinin irileşmesine sebep olmuştu.

"Sen ciddi misin?"

"Yok şaka yapıyorum. Bunun şakası mı olur?" Kaşlarım çatıldı. "Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Babandan intikam almaya çalışıyor aklınca," diye soludu. Kesinlikle haklıydı.

"Siktiğimin Mehmet Ali'si yüzünden beni de dağıtıyor."

"Siktiğinin Mehmet Ali'si onun hayatını dağıttı."

Siktiğimin Mehmet Ali'si hayatımın hayatını dağıttı. Hayatımı dağıttı.

***

Annem ile ilgili gördüğüm kâbuslar çoğalmıştı. İçinde annemin olduğu rüyalara kâbus demek canımı yaksa da, titreyerek uyanmama sebep olacak kadar korkunçtular.

Yetişkin hayatımın tamamını zorunlu kontrolümden aldığım güce borçluydum. Tek bir parmağımla yer altını yönetiyor, insanların bana saygı duymasını sağlıyordum. Bana saygı duymaları ne kadar saçma gelse de, bu hoşuma gidiyordu. Belki de çocukluğum boyunca ezilmiş, hırpalanmış ve bir şeylere maruz kalmış olmanın verdiği bir hırstı bu. İnsanlar üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordum.

Belki de üzerinde hâkimiyet kurmak istediğim tek kişi Mayıs'tı.

Fakat bir süredir ona erişemiyordum. Yıktığımı sandığım bariyerleri tekrar inşa ediyordu.

"Sıraç abi," dedi Ümran hemen karşımdaki koltuğa otururken, "Mayıs ve holding meselesi doğru mu gerçekten?

"Evet," diye mırıldandım. *Piç Halim hemen yetiştirmiş karısına.* "Ne yapmaya çalışıyor bilmiyorum ama sanırım bunu kabul edeceğim."

"Kabul mü edeceksin?"

"Evet." Omuz silktim. "Ona yaklaşmanın başka bir yolunu bulamıyorum."

Belki de tekrar minik kadınıma yakınlaşabilmek için yılların emeği olan holdingi ortaya sunacaktım. Para, mal, mülk, şan, şöhret hiçbiri önemli değildi. Hiçbiri minik kadınımdan daha değerli değildi.

"Mayıs'ın aklından neler geçirdiğini bile bilmiyoruz. Bu ne kadar doğru olacak Sıraç abi?" diye sordu Ümran. Kendisine göre haklı sebepleri vardı fakat söz konusu Mayıs'tı. Ona isteyeceği her şeyi sunardım, canım da buna dâhil olmak üzere. İstediği her şeyi...

"Doğrularımı sorgulamak sana mı kaldı Ümran?" Kaşlarım çatılmıştı. Ümran belli belirsiz bir şekilde kafasını sallayıp oturduğu yerden kalktı. "Otur şuraya, alınma hemen."

Oturdu. Kırmış mıydım onu? Hadi ama Ümran benim küçük kız kardeşim gibiydi. Her ne kadar fazla meraklı ve mantıklı bir insan olsa da, onun mantıklı konuşmalarıyla beynimi bulandırmamalıydım. **"Ümran." Gözlerimi yumdum.** "Ona ihtiyacım var. Bunu yapmak zorundayım."

Ona muhtaçtım, mecburdum. İçimdeki kanın akış sebebi gözleriydi. Ondan öncesi damarlarımın kuru olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdi hiç olmadığım kadar canlıydım. Yaşıyordum. Ve onundum.

"Onun için yapamayacağın hiçbir şey yok, değil mi?"

"Yok. Siktiğimin dünyasında ondan başka istediğim hiçbir şey. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Lanet olsun ki ondan başka herkese kör, sağır ve dilsizim. Yalnızca onu istiyorum ve o beyinsiz bunu bir türlü idrak edemiyor."

Kıkırdadı. Gözlerimi açıp Ümran'a baktığımda, hayranlıkla beni izlediğini gördüm. "Ona âşıksın. Ah, abi. Senden bunları duyabilmek o kadar imkânsız geliyordu ki bana. Ama duydum. Yap abi, elinden geleni yap. Mayıs için, kendin için, sizin için elinden geleni yap. Ne dersem diyeyim, ne söylersem söyleyeyim Mayıs için her şeyini ortaya koymaktan çekinmeyeceksin. Yap abi. Aşkınız için yap."

Gülümsedim. Belki de ilk kez Ümran'ın söylediklerine gülümsemiştim.

"Kime: İçimin Yangını

Ortaklık hakkında konuşmak istiyorum. Bu akşam yemeğe çıkalım. (17.00)"

"Kimden: İçimin Yangını

Tabii. (17.20)"

"Kime: İçimin Yangını

Mesajlarıma geç cevap vermenden hiç hoşlanmıyorum, minik şeytan. Seni kaçta alayım? (17.21)"

"Kimden: İçimin Yangını

Beni almana gerek yok, nerede buluşmamız gerekiyorsa oraya kendim geleceğim. (17.25)"

"Kime: İçimin Yangını

Tam bir inatçısın, biliyorsun değil mi? Buluşacağımız yeri sen seç. (17.26)"

"Kimden: İçimin Yangını

Rıhtım Restaurant, 19.45 (17.28)"

***

Saatler akmaya başladı. Akan zaman yerde küçük bir kan nehri oluşturuyordu sanki. Midemdeki yanmanın sebebi içtiğim içki değildi. Acının taktığı çelmenin yere kapaklandığım-

da avuçlarıma damgaladığı yaralar ruhumda büyük lekeler bırakmıştı. Siyah takım elbisemi kravat kullanma gereği duymadan üstüme geçirmiş, siyah kayışlı saatimi de taktıktan sonra aynadaki ruhsuz yansımamla bakışmıştım.

Karşımda duran adama baktım. Bana benzese de, asla ben olamıyordu. Gözlerimin etrafında büyüyen yeşilin maviyi yutmak istediğini görür gibi oldum. Mayıs'ın bir planı vardı. Belki intikamdı, belki çok daha acısıydı. Bunu öğrenmem gerekiyordu.

Evden çıkmak için salonun ortasından geçerken Halim ve Ankaralının salonumda oturduğunu görmüştüm. Bu herif ne zaman gelmişti?

"Randevun mu var?" diye sordu Halim, oturduğu siyah kanepenin sırtına yaslanıp, onun üzerinden bana bakarken. Aynı anda Ankaralının da bakışları bana dönmüştü.

Çatık kaşlarla, "Evet, dedim. "Siz ne bok yiyorsunuz?"

İkisi de aynı anda omuz silkerken, "Oturuyoruz işte," dedi Halim. "Kimle randevun?"

"Sana ne tirrek?" diye terslendim. "Ne diye sevgilim gibi her şeyi öğrenmeye çalışıyorsun lan sen?"

"Mayıs diye ağlayıp ağlayıp başka bir hatuna gidiyorsan ebenle cinsel münasebette bulunacağım da, o yüzden soruyorum." Bana dik dik baktı. "Evet, kimle bu randevu?"

"Hayatında tek bir kadına yer olduğunu sanıyordum." Ankaralının sesi ümitsiz bir tonda yükselmişti.

Bu iki aptala eşeğin üstünde gezegenine uçmaya çalışan uzaylılarmış gibi baktım.

"Siz geri zekâlı falan mısınız?"

"Çok yazık," dedi Halim burnunu kırıştırarak. "Uçkuruna sahip çıkamadığını bilmiyordum."

"Gerçekten yazık," diye homurdandı Ankaralı. "Yakıştıramadım."

"Lan ne diyorsunuz oğlum siz manyak mısınız?"

"Yani tutamıyorsun anladık, tamam da insan böyle gram tuvalet mi giyinir karıya giderken?" dedi Halim yüzünü buruşturup, onay bekleyen gözlerle Ankaralıya bakarak. "Değil mi lan? Arka çıksana bana."

"He evet arka çıkıyorum şu an Halim'e," diye onayladı Ankaralı.

Çenem seğirmeye başladığında hâlâ saçma sapan konuşuyorlardı.

"Takım elbiseyle karıya gidenini de ilk kez görüyorum," dedi Ankaralı.

"Lan sen bilmiyorsun işadamı tripleri bunlar," diye fısıldadı Halim. "Karıyı bile lüks düdüklerim havaları bunlar hep."

Gözüm seğirdi.

"Halim susacak mısınız artık?"

"Smokinle ata binmek gibi bir şey galiba," dedi Ankaralı çenesini kaşıyarak. "İlginçmiş ya."

"Lan!" diye bağırdım bir anda. Varlığımı unutmuş, önümde saçma sapan varsayımları içinde barındıran tiksinç bir dedikodu yapıyorlardı. Dedikodunun okları bana doğrultulmuştu. "Lan siz mal mısınız?"

"Ya bırak ya!" dedi Halim elini sallayıp bana 'git' işareti yaparak. "Adam mısın sen de ya. Git hadi ya!"

"Lan oğlum..."

"Sus sus," dedi Ankaralı. "Erkek orospusu seni..." Yüzünü buruşturdu. "Jigolo."

"Lan ağzınıza sokar götünüzden çıkarırım sizin ne biçim konuşuyorsunuz lan siz benimle?"

"Doğrular acıtmasın canını Sıraç..." dedi Halim. "Yakıştıramadım kardeşim."

"Mayıs'ın yanına gidiyorum amına koyduğumun hıyarı!" Çaprazımda duran yastığı Halim'e fırlattım. "Sokarım sizin jigolonuza, erkek kaşarınıza, ne biçim konuşuyorsunuz lan siz benimle? İçkinin içine yürek mi erittiniz buz diye?"

Ankaralı, "Ben dedim zaten Karayel yapmaz dedim," dedi ağzına fermuar çekerken.

Halim, Ankaralıya elinin tersiyle vurup, "Sus, Sıraç'ım yapmaz," deyince ikisi de kahkaha atmaya başladı.

Durdum. Bir süre sadece durup onları izledim. Bu adamlar gerçek bir uzaylı görseler, uzaylıyla selfie çekildikten sonra ne olduğunu sorgulayacak türden adamlardı.

Başımı iki yana sallayarak evden çıkarken, hâlâ amaçsızca kahkaha atıyorlardı.

Otoparkta duran henüz kullanmanın nasip olmadığı siyah Ferrari Enzo'nun kapısını açıp içine yerleştiğimde bir süre arabanın içini inceledim. Sanırım diğer araba kısa sürede alışmıştım ve şu an altımdaki bu canavarı yadırgıyordum. Tam bir hayvandı, onu altımda inleyerek asfaltı ağlatmak istiyordum

Arabanın tekerlekleri her hareketinde zeminden ateş çıkartıyordu sanki. Doğrudan restoranın olduğu mevkiiye sürdüğümde, etrafımdaki insanların hayret dolu gözlerle arabayı izlediğini fark etmiştim. Trafiğe çıktığım andan itibaren bütün kafalar direkt olarak bana -hayır arabama- dönmüştü. Önemsememeye çalışsam da, bu rahatsız hissettiriyordu.

Lüks restoranın önünde durduğumda genç vale çocuk arabanın anahtarlarını benden alırken heyecanlı görünüyordu. Restoranın kapısından girdiğimde denize nazır olan masada yan profili bana dönük şekilde oturan Mayıs'ı görmüştüm. Benden önce gelmişti. Bir an için onu beklettiğimden dolayı kendime kızmış olsam da, sonrasına beni görmek için aceleci davrandığını düşünerek kendi kendimi avutmuştum.

Kucağında birbirine kenetlenmiş şekilde yumruk yaptığı

parmaklarına baktım. Tedirgin görünüyordu. Gözleri benim varlığımı fark ettiğinde, kısa süre bakıştık ve masaya yönelip hemen karşısındaki şık sandalyeye oturdum. Narçiçeği renginde bir elbise giymişti. Uzun saçları omuzlarına dökülüyordu ve makyajdan olabildiğince kaçınmış olsa da elbisesiyle aynı tonda olan ruju yüzünü aydınlatmıştı.

"İyi akşamlar," dedim önümde duran menüyü elime alırken. Bir an kaşlarının çatıldığını fark eder gibi oldum ama bunun üzerinde durmadım. En az onun kadar resmi olmaya çalışıyordum. "Çok beklettim mi?"

"Hayır," derken sesi düzdü. "Ben de yeni gelmiştim."

"Güzel, ne alırsın?"

"Aslına bakılacak olursa hiçbir şey yemek istemiyorum. Buraya tıkınmak için değil, iş hakkında konuşmak için geldim."

Göz ucuyla ona baktım. Pembe bir uçurumu andıran dudaklarına sürdüğü narçiçeği rengindeki ruj gözümü almıştı. Çıplak gözle güneşe bakıyormuşum gibi... O ruju, bir peçete yardımıyla sertçe silmek ve ardından kabaran dudaklarına dudaklarımı yaslamak istiyordum.

Zihnimin içindeki toz bulutu havalandı ve zeminde yatan arzu dirildi.

"Bir şeyler yemezsen konuşmayacağız."

"Hiçbir şey yemek istemiyorum!" Sesi, bir ekmeği ortasından kesen büyük bir bıçak kadar keskindi. Kavisli kaşlarını çattı. *Ah o kadar güzelsin ki...* "Yalnızca konuşmak istiyorum."

"Konuşacağız, Mayıs." İfadesiz sesimin aksine, kalbim yüzünde bin bir türlü ifadeyle doğrudan sahibine bakıyordu. "Ama önce bir şeyler yemelisin. Çok solgun görünüyorsun. Doğru düzgün bir şey de yemiyorsundur sen şimdi, değil mi?"

Beti benzi atıktı. Son zamanlarda hiç olmadığı kadar hal-

siz görünüyordu. Bu anlam veremediğim yorgunluk yaşadığı stresten dolayı mıydı? Yoksa gerçekten hasta falan mı olmuştu?

Gerildi fakat belli etmemeye çalıştı. Onu kolayca yakalayabiliyor, mimiklerinden yola çıkarak ne hissettiğini kavrayabiliyordum.

"Seninle yediğim içtiğim şeyler hakkında konuşmak için burada değilim ben," dedi ukala bir tavırla. "İş için buradayım. Konuşalım ve bu konuya bir açıklık getirelim istiyorum."

"Pekâlâ." Önümde duran şarap şişesine uzandım. Pahalı ve eski bir şaraptı. Kadehimi yarısına kadar doldurup şarap şişesini onun kadehine yaklaştırdığımda kaşları çatıldı. "En azından bir şeyler içelim, hım?"

Çatık kaşlarının altındaki tedirgin bakışları önce şarap şişesine, ardından da yüzüme kaydı. "Hayır."

"Neden?"

"İçemem."

"İçemem mi?"

"Yani..." Duraksadı. Doğru cümleyi arıyor gibi görünüyordu. "İçmek istemiyorum."

"Pekâlâ." Şarabı masaya geri bıraktıktan sonra kendi kadehime doldurduğum şaraptan birkaç yudum aldım. "Öncelikle bana neden bizimle ortak olmak istediğinden bahset."

"Özel bir sebep yok." İfadeleri keskindi; yüzüne ciddiyetten bir takım elbise giymiş gibiydi. "Yalnızca istiyorum."

Bir elimi masanın üstüne koyup parmaklarımla ritim tutarken şarabımdan bir yudum daha aldım. Gelmeden öncesinde de alkol aldığım için zaten gevşemiş hissediyordum.

"Mehmet Ali Karayel'in kurduğu bir holdingi özel bir sebebi olmadığı için istiyorsun, öyle mi?"

Önünde duran peçeteye, ardından da gözlerimin içine baktı. Cennetin topraklarından yükselen yangını andıran mavi gözlerinin içinde anlam veremediğim, çözemediğim

karmaşık bir bulmaca vardı. İlk kez onun ifadesinden hiçbir şey anlamıyor, anlamak için çabalasam da bunu başaramıyordum. Keskindi. Bir bıçaktan ziyade, jilet keskinliğindeydi.

"Evet." Peçeteyi eline aldı ve oynamaya başladı. "Öyle."

"Hasta mısın?" diye sorduğumda, bu sorumun sebebi kesinlikle süzülmüş yüzü ve halsiz durgunluğuydu. "Her şey yolunda mı? İyi görünmüyorsun."

"Bu seni ilgilendirmez," dediğinde, bıçağı doğrudan içimi yardı.

"Yanlış. Seninle ilgili olan her şey beni ilgilendirir."

Yanaklarının içini havayla doldurup gözlerini devirdi. Kesinlikle küçük bir kız çocuğundan farkı yoktu.

"Evet, seni dinliyorum. Hasta mısın?"

"Değilim," dedi umursamazca omuz silkerken. "Holding ile alakalı konuşuyorduk?"

"Eğer gerçekten istiyorsan bunu kabul edebilirim." Ensemi ovaladım. "Yani istiyorsan, yarın imzaları atabiliriz."

Seninle her türlü imzayı atabilirim. *Soyadımı istemediğini biliyorum ama her nedense o tür bir imza daha çok işime geliyor. Bahsettiğimiz imza keşke bu imza olsaydı,* diye iç geçirdim içimden. Duymadı.

"Gerçekten mi?" Gözlerinin içinde alev alan cennetin en masum mavisinin parıldadığını gördüm.

Doğrudan kalbime inen yumruk; iki bacak arama inen bir tekme gücündeydi.

"Gerçekten."

"Ah..." Şakaklarını ovdu. "Çok şükür. Kabul etmeyeceksin sandım."

"Beni mahvetmeni zevkle izleyeceğim, Mayıs." Sesim titremişti, gözlerinin içine baktığımda gözlerinin içindeki duygunun tıpkı sesim gibi titrediğini gördüm.

Tıpkı ayazda yanmaya çalışan bir mum gibi titriyordu.

"Amacım seni mahvetmek değil," dedi içten bir şekilde. "Yemin ederim."

"Peki amacın nedir Mayıs? Beni mahvetmekten başka yaptığın bir şey yok, farkında mısın? İstediğin Mehmet Ali Karayel'e acı çektirmekken, benden başka hiç kimseye zarar vermiyorsun."

Derin bir iç çekti. Asırlar sürecek bir süre zarfında gözlerimin içine baktı. Aslında yalnızca beş saniyeydi ama bakışı yüreğimde asırlar atlatmıştı.

"Öyle," diye kabullendi bir anda. "Sanırım yanlış strateji uyguluyorum."

Ona baktım. Nefretin bedeninde şekillenişini izledim. Elimde tuttuğum şarap kadehini bırakarak, yakıcı oksijeni ciğerlerimin kırık kapılı odasına hapsettim. Onun gözlerinin peronunda ölümü bekleyen yaralı ruhlar vardı ve bu ruhlar ölüm treni ufukta görünmeden hemen önce intikam gardiyanın boynunu kesecekti.

Onu bu hale getiren bendim, değil mi?

Düşünceler boğazımı kavradığında, hızla ayağa kalktım ve cüzdanımdan bir miktar para çıkarıp ücret kutusuna koydum.

"Yarın gel, anlaşmayı imzalayalım. İyi akşamlar, Mayıs."

Hızlı adımlarla restoranın kapısına yürürken, sırtımdaki mavi okların sahibi Mayıs'tı. Onun kanına nefreti ben karıştırmış, ruhunu ben yaralamıştım.

Ben, kendi ellerimle bana benzeyen bir canavar yaratmıştım.

Karanlık sokağa çıktığımda, "Sıraç!" diye bağırdı arkamdan. Sesi, cennetin içinde çalan bir melodi kadar dinlendiriciydi.

Omzumun üstünden ona baktığımda, bana doğru hızlı adımlarla yaklaştığını gördüm. Endişeli görünüyordu.

"Evet?" dedim soğuk bir tavırla.

Sıcak bir rüzgâr esti; gece karası saçlarını uçuşturdu ve dikkatle bana baktı.

"Amacım seni incitmek değildi, yemin ederim."

Kapıda dikilen güvenlik görevlisi bizi izlerken, çok yanlış bir yerde konuşma yaptığımızı fark ettim ve hızlıca karşı kaldırıma geçtim. Beni takip etti.

Karanlık dar sokağa doğru yürürken, tek amacım biraz hava almaktı. Arabamın burada güvende olduğunu biliyordum.

Narin eli doğrudan bileğimi kavradı ve beni hızlıca kendisine doğru çevirdi. "Sana diyorum!"

Bomboş gözlerle ona baktım.

"Seni mahvetmek isteyeceğim en son şey benim!" diye bağırdı. "Birçok şeyi senin için yapıyorum. Bizim için yapıyorum! Yeniden sana gelebilmem için yapmam gereken şeyler var."

Kalbimin damardan iplerinin üstünde topuklarında bıçaklar olan cambazlar yürüdü.

"Bana gelebilmen için mi?"

"Evet." Bileğimi sertçe bıraktı. "Yapmam gereken şeyler var ve son çok sabırsızsın. Üstelik yarın anlaşmayı imzaladıktan hemen sonra sana bir şey söyleyeceğim."

"Yapman gereken şeyleri bana söyle Mayıs, senin yerine ben yapayım."

"Anlamıyorsun," derken kafasını çaresizlikle iki yana salladı. Sokağın sonundan geçen arabaların far ışıkları dar sokağın karanlığına hançerlerini uzatıyordu. "Tüm bunları tek başıma yapmalıyım. Yoksa içimdeki bu şey soğumayacak. Yanarken seni de yakmaktan korkuyorum!"

"Beni zaten yakıyorsun," diye itiraf ettiğimde, tam beynimin ortasına şiddetli bir ağrı yerleşti. Şakaklarımı ovalarken, endişeli gözlerle beni izlediğini gördüm.

"İyi misin?" Elini şakaklarıma doğru uzattığında geri çekildim. Yüzünde belli belirsiz bir pişmanlık duygusu belirse de, bunu anında yok etmişti.

"İyi falan değilim. Bu hikâyede yanan tek kişi sen değilsin, kör!"

Başını önüne eğdi. Yaldızlı bakışlarını benden kaçırdığı an, içinde bulunduğumuz karanlık sokak bir kat daha siyahı giyindi.

"Gitsem iyi olacak," diye fısıldadı ve topuklularının üzerinden sırtını bana dönüp, ters istikamette yürümeye başladı.

Aceleyle bir sağa, bir sola baktım ve onu bileğinden kavradığım gibi sokak aralığına çekip, duvara yasladım. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp, kararlı ve sert gözlerle ona bakarken, gözlerini kırpıştırarak bana karşılık verdi.

"Sıraç?"

Ona daha dikkatli baktım. Ruhunu görmek istiyormuş gibi.

Ruhu karşımda çırılçıplakmış gibi.

Gözlerini kaçırmaya çalıştığında bana bakması için onu zorladım. Mavi gözleri şehvetli vaatler ile iri iri açılmıştı. Sertçe yutkundum. Bir an gözleri boynuma kaydı. Âdem elmama dikkatle baktı ve çok geçmeden o da sertçe yutkundu.

Tutku aramızda büyüdü, dallarının geniş gölgelerini üzerimize devirdi ve bizi karanlığın içinde gümüş bir hale arasına alarak yuttu.

İç geçirdim; boğazımın gerilerinden bir hırıltı yükseldi ve dudaklarım aşağı uzanıp onun dudaklarına saldırdı. Vahşice onu öpmeye başladığımda, bu benden bağımsız gelişen bir şeydi ve o da buna karşılık veriyordu. Ne yapıyordum? Dudaklarım, onu büyük bir açlık ve şehvet duygusu içinde parçalanırken öpüyordu ve dilim çoktan dudaklarının arasından içeri kaymıştı. Onun ince bileklerini yakalayıp havaya kaldırdım ve duvara yasladım.

Arzu, bedenimin dört bir yanında milyonlarca havai fişek patlatıyordu. Şehvet büyüdü ve o da buna ayak uydurdu. Bileklerini serbest bıraktığım an parmakları saçlarımın arasına girdi ve saç diplerimi çekiştirerek öpüşüme daha şiddetli karşılık vermeye başladı.

Geçmişin kabuğu çatlamış ve anılar önümüze sızmaya başlamıştı sanki.

Kendimi ona bastırıp hafifçe hırlarken, "Minik kızım," diye inledim. Ağzının içine döktüğüm kelimeler onun dudaklarından içeri dalıp ruhuna akarken boğuk bir sesle inledi. "Kadınım."

Ellerim aşağı, kalçalarına doğru indiğinde irkildi fakat itiraz etmedi. İtiraz etmemesinden güç alarak kalçalarını avuçladığımda tekrar boğuk bir sesle inledi fakat bu kez kurtulmak için hamlede bulundu.

Sonuç başarısızdı.

Parmaklarım elbisenin üzerinden etine saplanırken, titrek nefesini yüzüme üfledi. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Parmaklarım, kumaşı yırtmak istiyor gibi onun etine gömülürken, hırıltılı nefesimi dudaklarına verdim.

"Sıraç," diye inledi çaresiz bir istekle. "Dur, bir gören olacak!"

Nefes nefese alnımı alnına yaslarken, gözlerim çoktan tutkunun siyahına gömmüştü mavisini.

"Eve gidiyoruz, Mayıs."

***

Eve ne ara girmiş, ne ara yatak odasına çıkmıştık bilmiyordum. Onu narin bir şekilde yatağıma ittiğimde, gözleri irileşmiş bir şekilde beni izliyordu. Takım elbisenin yakıcı ceketini çıkarırken, yanaklarındaki kızarıklık içimdeki ilkel dürtüyü gün yüzüne kusmuştu.

"Sıraç," dedi titreyen nefesiyle bana bakarken. "Bu doğru olmayabilir."

Neden bu kadar endişeleniyordu ki?

Siyah takımın içindeki gömleği bedenimden sökercesine çıkarıp kenara attığımda, gözleri daha da irileşti. "Seni istiyorum," diye fısıldadım. "Şimdi istiyorum. Buna engel mi olacaksın? Ol hadi."

"Olamayacağım için durmanı istiyorum seni salak!" diye bağırıp narin parmaklarıyla yüzünü örttüğünde, dudaklarımdaki kıvrıma engel olamadım. Beni istiyordu. Üzerindeki hâkimiyetimi kabul etmişti.

"Durmayacağım." Boğuk çıkan sesimi takip eden hareket, onu şaşırtmıştı. Üzerine kapandım. "Durmayacağız. Birleşeceğiz. Büsbütün olacağız."

"Sıraç..."

"Mayıs." Kendimi ona bastırdığımda inledi ve beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Narin elleriyle göğsümü iterken korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Bebeğim, sorun ne?"

"Ağırlığını çok verme, lütfen."

"Neden, çok mu ağırım?" diye sorduğumda gülümsedi.

"Hayvan gibisin."

"Teşekkürler," diyerek sırıttım ve dudaklarımı dudaklarının üstüne örttüm. Öpüşüm narindi. En azından bana göre öyleydi. Dudaklarını dudaklarımla ezerken belli belirsiz inliyor, kıvranıyordu.

"Benim için bir şey yap."

"Ne?" diye sordu, dudaklarını çenemdeki yara izine bastırıp, izimi yavaşça öperken.

"Soy beni."

Nefes nefeseydi, ben de öyleydim. Kalbim patlayacak ve

parçaları etrafa saçılacaktı sanki. İçimdeki baskı beni yok edecek kadar güçlü ve yoğundu.

"Zaten üstünü çıkardın," diye fısıldadı.

"Pantolonum hâlâ duruyor." Zorlukla yutkundum. "Soy beni?"

"Bu kadar edepsiz konuşma!" Yüzünü utançla buruşturdu. "Yerin kulağı var."

Bu odada yalnızca ikimiz vardık. Ankaralı da, Halim de, diğerleri de geldiğimizde evde değildiler. Bu kızın endişesinin sebebi de neydi böyle?

"Bu odada yalnızız. Sadece sen ve ben..." Dudaklarımı dudaklarında gezdirdim. "Neden çekiniyorsun ki? İlk kez mi yapıyoruz?"

"Kötü örnek oluyorsun!" diye inledi ve sol eliyle yüzünü sakladı. "Çok kötüsün, böyle konuşma!"

Kötü mü örnek oluyorum? Kime?

"Neyden bahsediyorsun?" diye sorduğumda ani bir hareketle beni altına aldı ve kucağıma oturdu. Bu benim kalbim için ağır, bedenim içinse fazla erotik bir hareketti.

"Uslu ol," diye fısıldadı ve pantolonumun önüne yavaşça sürtündü. "Uslu olursan, ödüllendirilirsin."

Eksi bilmem kaç derece soğukta çıplak kalmış gibi hissederken, pantolonumun fermuarını usulca indirdi ve kaşlarını çattı. "Ah, üzgünüm," diye inledi. "Çok üzgünüm, tamam mı? Sadece gözlerini kapa ve bizi yok say."

Kaşlarımı çattım. Kendi kendine mi konuşuyordu?

Beni tam anlamıyla soyduğunda yanaklarına oturan kanı görebiliyordum. Benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu. Hemen ardından üzerindeki elbisenin eteklerinden tuttu ve tek hareketle kafasından sıyırarak çıkarıp kenara attı. Siyah iç çamaşırlarının içinde tıpkı bir Tanrıça gibi görünüyordu. Kalbim sekteye uğradı ve göğsüme iki büyük tekme salladı.

Gerçekten tekrar bana ait mi olacaktı? Her şeyiyle?

Karnında ufak, küçücük belli belirsiz bir şişkinlik vardı. Sanırım yemek değil de fazla su tüketiyordu. Onu baştan aşağı inceledim. Bu çok kavurucu bir görüntüydü.

"Ne yapacağız?" diye sorup çıplaklığımın üzerine oturduğunda, onun sıcak çıplaklığını hissettim. Bedenim seğirdi.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım, çıplak boynunun çizdiği yolu izlerken.

"Öp beni." Sesi utangaçtı; kasığımdan kayarak çıplaklığını hissedebileceğim şekilde karnıma oturdu. Erkekliğim onun kalçasına sürtünüyordu. "Öp?"

"Nerenden?" Arzu damarlarımı parçalıyor, onunla bütün olma düşüncesi bile hücrelerimi kavuruyordu.

Eli belli belirsiz ışıltılı gerdanın dolaştı. "Buramdan."

Titredim. Bir sonbahar yaprağından ziyade, soğukta kalmış bir köpek yavrusu gibi titremiştim. Teni, tenime tapınak olan bu kadın tüm bariyerlerini indirmiş, duvarlarını yıkmıştı. Beni bekliyordu. Dudaklarını gerdanına değdirdiğimde, karnımın üzerindeki sıcak kadınlığı seğirdi.

"Islaksın." Sesimde ıstırap vardı. "Seni istiyorum."

"Ben de," diye fısıldarken kendini yavaşça karnıma sürtüyordu. Karın kaslarımın yarattığı engebeli yolları gezinen ıslaklığı aklımı başımdan almıştı şu an. Hiç beklemediğim bir şey yaptığında, dudaklarım iniltiyle aralandı. Tekrar kasıklarıma doğru kaydı ve beni cennetine kabul etti. Doğrudan ıslak sıcağıyla buluştuğumda vücudumdaki tüm kaslar kitlenmiş, dudaklarımdan arzunun melodileri dökülmeye başlamıştı.

Yavaş yavaş hareket etmeye başladığında sırtımı deri yatak başlığına yaslamış, ona sahip olmanın verdiği büyük hazla, utançtan kıpkırmızı olmuş yüzünü izliyordum. Cennetin varlığının kanıtıydı bana aşkla bakan gözleri. Biraz daha derine, belki de bilmediğim en kuytu yerine ulaştığımda avıyla inledi.

"Ah, hayır..." Dudakları titriyordu. Elini göğsüme koydu ve hareketlerini yavaşlatıp, derinleştirdi. Kalçamı kaldırarak onu karşıladığımda başını geriye atarak inledi ve uzun saçları bacaklarıma sürtündü.

"Acıyor mu?" Elim beline dolandıktan sonra yavaşladım ve bizi onun yönlendirmesine izin verdim.

"Biraz." Kendini bana bastırdı ve dişlerini boynuma geçirip hafifçe sürterek ısırdı. "Ama iyi hissettiriyor. Vücudum seni kabul ediyor."

O senin değil, benim vücudum. Sen benimsin.

Titreyen bacaklarımı kastım ve onu kendime yapıştırıp, göğsümüzdeki terlerin birbirine karışmasını sağladım. "Seni..." Bir kez daha kalçamla onu karşılayıp kadınlığının seğirmesini sağladım. "...Her şeyden koruyacağım."

"Koruyacak mısın?" diye sorarken nefes nefeseydi. Varlığı, varlığımı içine çekiyor ve dar duvarlarının arasında sıkıştırıp vakumluyordu. Bütündük. Büsbütün.

İleri geri devinmesine kalçalarımla karşılık verirken, bir yandan da tuzlu terini dudaklarımın arasına alıp ayık kalmaya çalışıyordum. Vücudu çok yönlü bir uyuşturucu gibiydi.

Ağrı kesici, baş döndürücü, gevşetici, iyi hissettiren ve belki de öldüren.

"Seni koruyacağım." Tekrar kendimi ona ittiğimde acıyla inledi ve ellerini boynuma doladı. "Söz veriyorum, miniğim. Seni koruyacağım."

Ani bir hareketle onu altıma aldığımda bana itiraz etmedi. Bacaklarını belime doladı ve beni kendisinden biraz uzak tutarak içine kabul etmeye devam etti.

"Sıraç!" Zevkle karışık adımı haykırmış olması tüm iç organlarımın tepetaklak gelmesine sebep olmuştu. "Her şeye rağmen yanımda olacak mısın?"

Bir kez daha çarpıştığımızda terli teni tenime yapışmış ve geri çekilmemem için beni adeta vakumlamıştı.

"Her şeye rağmen yanında olacağım. Ne yaparsan yap senden vazgeçmem."

Kendini kastı. Bu tüm uzuvlarımın çözülmesine neden oldu.

"Ben senin dibinim," dedi nefes nefese. *"Seni dibime düşürüyorum. Bunu sana yapmaya hakkım yok."*

Duraksadım. İçindeki hareketlerimi sıfıra indirgediğimde burnumu boynuna yaslamıştım. Dümdüz bir çizgi halini almıştık tam şu an.

"Her düşüşümde dibim sen olacaksan, düşmek istiyorum."

Tırnaklarını sırtıma sapladı. *"Seni seviyorum,"* diye fısıldarken sesinin etrafına pay ettiği harflerin elleri titriyordu. Tekrar içine gömüldüğümde beni bir kez daha topraklarına kabul etmişti. Dişlerimi sıktım.

"Ömrümü sana can yeleği ederim," dedikten hemen sonra üstüne yığıldım. Ağırlığımı ona vermemeye çalışıyordum. *"Yeter ki beni bırakma."*

KAKTÜS TEAM

ACININ VAVEYLASI

Mayıs Karamaça'dan...

Dün dünyadaki tüm mucizeler Sıraç'a verilmişti.

Kirpiklerinden uzanan şefkatli kollar, beni delik deşik etti. Ben yine ondaydım. Yine. Yeniden.

Sabah gözlerimi açtığımda yine buradaydım. Onun kovuğunda, yuvasında. Yuvamda.

Göz ucuyla ona baktığımda terli göğsünün düzenli bir şekilde inip kalktığını gördüm. Dudakları hafif aralıklı duruyor, uzun kirpikleri gözlerinin altlarını tamamen örtüyordu.

Kirpiklerinin gölgesinde serinlemek istiyordum.

"Baba bugün varlığını öğrenecek," diye mırıldandım elim çıplak karnıma kayarken. "Bugün bütün sırlar gün yüzüne çıkacak. Heyecanlı mısın?"

Gece yaptıklarımız aklıma gelince utançla kıvrandım. Bunun ona henüz bir zararı olmayacağını biliyordum fakat yine de bir yanım tedirgindi. "Akşam olanları unut, onlar bir kâbustu. Senin kâbusun. Anne ve baba kesinlikle uslular!"

Yavaşça yataktan kalkıp Sıraç'ın dün gece çıkardığı gömleği üzerime geçirdim ve çıplak tenimi kamufle etmeyi başardım. Boyu uzun ve bedeni heybetli olduğu için gömlek kalçalarımı örtmüştü. Kenara dağınık bir şekilde fırlatılmış olan

iç çamaşırlarıma ısınan yanaklarımın içini dişleyerek baktım. Altıma iç çamaşırımı giyerken bacak aram yanıyordu. Saçlarımı topuz yapıp yatağın kenarına oturdum ve onu izlemeye devam ettim.

Bir mucizenin soluk alıp verişine şahit oluyordum. Bu çok değişik bir histi. Yapacaklarım listesinden ondan kaçmayı silmiştim. Ondan kaçamıyordum. Aksine ona daha çok yaklaşıyor ve her defasında daha şiddetli çarpışıyorduk.

"Senden kurtulmak imkânsız..." Ellerim, saten çarşafın örttüğü bacağında dolaştı ve yavaşça bacağını ovdum. "... Öyle değil mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandığında olduğum yere mıhlanmıştım. Söylediğim her şeyi duymuş muydu? Bebeği? Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken, duymamış olmasını diledim.

"Uyumuyor muydun sen?"

Hadi ama bunu daha özel bir anda söylemek istiyordum. Ayrıca duymuş olsaydı bu kadar sakin kalamazdı sanırım.

Tekrar sessizliğin topraklarına gömüldüğünde, yeniden uyuyakaldığını anlamıştım. Kesinlikle duymamıştı.

Giyinip oradan çıkmam çok uzun sürmedi. Bir taksiye atlayıp eve geldim. Bir an önce hazırlanmam gerekiyordu. O holdingin ortağı olduktan hemen sonra şu sırtımdaki yük belleğim sırdan kurtulacaktım. Onun karnımda yaşam sürdürmeye başlamış olan parçamızı bilmeye hakkı vardı.

"Neredeydin?" diye sordu Temmuz, telaşlı görünüyordu.

"Küçük bir işim vardı. Ama şimdi buradayım."

"Ne işin vardı? Gece eve gelmediğinin farkında mısın?"

Üstümdeki narçiçeği rengindeki elbiseye kısa göz attıktan sonra tekrar kardeşime baktım. Bu halde Denizlerde kaldım yalanını kesinlikle atamazdım. "Ne zamandan beri bana hesap soruyorsun?"

"Kardeşin olduğumdan beri," dedi sabit bir sesle. "Senin-

le ilgili şeyleri bilmem gerekiyor, öyle değil mi? En azından bu kadarına hakkım olduğunu düşünüyorum. Neden beni bir yabancıymışım gibi dışlıyorsun? Neden benimle hiçbir şeyini paylaşmıyorsun?"

İrkilerek ona baktığımda, çatık kaşlarla bana bakıyordu. Nasıl onu dışladığımı düşünebilirdi ki? Benim ondan başka neyim vardı? Karnımda büyüyen yeğeni dışında... Temmuz'a hamile olduğumu söylesem nasıl bir tepki verirdi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Seni dışlamıyorum," dedim kollarımı açıp onu kollarımın arasına aldıktan sonra. "Böyle bir şey mümkün mü, aptal marul?" Moralinin bozuk olduğunu anlamıştım ve bence moral bozukluğunun tek sebebi ben değildim. "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Salak," diye homurdanıp beni kendine bastırdı. "Benim tek limanım sensin. Senden başka hiç kimsem yok. Beni dışlama."

"Seni dışlar mıyım hiç? Sen de benim tek limanımsın hem. Salak salak düşüncelerini kendine sakla. Koskoca adam oldun."

Güldü. "Biliyor musun?" Burnunu saçlarıma sürttü. "Tam bir anne gibi davranıyorsun."

***

Karayel Holding'e ortak olabilmem için atmam gereken imzalar vardı ve bir an önce banyo yapıp yola koyulmalıydım. Ağustos ayının başlarında olduğumuz için hava gerçekten yakıcı derecede sıcaktı. Temmuz, Temmuz ayında doğmuştu ve annemin kaybı yüzünden onun yeni yaşını kutlayamamıştık. Hatta o günün, onun doğum günü olduğunu bile bilmeden ruh gibi geçirdiğimizi hatırlıyordum.

Dün gecenin izlerini silmem için az bir zamanım vardı. Banyoya girip ılık bir duş aldıktan sonra beyaz bir havluya sarınarak elbise dolabının önüne geldim. Ne giysem diye düşünürken bir yandan da küçük bir el havlusu ile saçlarımı kuruluyordum.

Askıda duran beyaz kot pantolonu ve menekşe rengindeki bebe yaka gömleği çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Temiz iç çamaşırlarımı giyip, kıyafetlerimi de üstüme geçirdikten sonra saçlarımı hızlıca tarayıp şekillendirdim. Hazır olduğumda saat 11.50'ye geliyordu. Caddeye çıktığımda taksi çağırmayı unuttuğum için ana caddeye doğru yürümeye başladım. Oradan bir taksi çevirebilirdim.

Öğle vakti olmasına rağmen tenha olan sokakta yürümeye başladım. Anlam veremediğim bir endişe kalbimin üstüne çöreklenmiş; tedirginliğin yarattığı hafif dalgalar kıyılarıma çarpmaya başlamıştı. Gözlerim etrafı tarafı. Öğlen sıcağını bastıran yoğun bir rüzgâr hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçip giderken, saçlarımı da arkaya doğru tıpkı bir flama gibi savurmuştu.

Sokaktaki sessizliği, ara sıra yüzümü ısıran rüzgârın uğultusu bölüyordu. Ağustos ayında bu kadar esmesi akıl işi değildi. Sanırım bu annelik içgüdülerimin bana emanet ettiği hislerden bir tanesiydi.

Evham.

Cenazesini Belediye'nin kaldıracağı bir evsizin morgda bekleyen cesedinin kanı çekilirken ki o küçük titreme hareketine benzeyen bir karıncalanma hissi bedenim boyunca yürüdü. Ensemde bir ağırlık hissettiğimde, gözlerime inen perdenin yazgıma da indiğini biliyordum.

***

Kasvetli soluklarım, titrek iç çekişlerimle tazelendi. Dudaklarımdan dökülen nefesin yakıcı sıcağı alnımı dürtüyordu. Yüzümü örten nemli saçlarımın yanaklarıma bıraktığı ıslak his gözyaşlarımla mı yoğunlaşmıştı? Ellerimin bağlı olduğunu fark ettiğimde, odağını kaybeden bakışlarım etrafı incelemeye çalıştı. Neler oluyordu? Kafamı kaldırmaya çalıştığımda, müthiş bir kas ağrısıyla sarsıldım. Kulaklarım ve burnum soğuk hava dalgasından dolayı sızlıyor, uğulduyordu. Işık her ne kadar loş ve kör edici de olsa, olduğum yerin bir depo olduğunu anlayabilmiştim. Bağlı ellerimi karnıma götürerek karnımı yokladım.

Aniden başım yana doğru savrulduğunda, ağzıma doluşan metalik kan tadı dişlerimin arasına sızıp damaklarımı ıslattı. Tokat yemiştim. Kafamı kaldırıp, loş ışığın altındaki adama baktığımda tenimden geçen ürperti gecenin içinden çıkagelen bir ıslık kadar ürkütücüydü. Öfkeli kahverengi gözler tetiğini çekmiş, üzerime kurşun yağdırıyormuş gibi bana bakarken olduğum yerde dizlerimin üstünde iki adım geriledim.

"Karamaça?" Bu ses fazlasıyla tanıdıktı fakat bu yüzü kesinlikle daha önce hiç görmemiştim. Adamın suratında ifade olmadığı gibi, mimiklerinin izi de bir silgi yardımıyla silinmişti sanki. Sivri çenesi kaskatı kesilmiş, öfkesini daha kuvvetli sergilemesini sağlamıştı.

"Sen kimsin?" diye kekeledim. Öfkelenmem, belki de bu adama saldırmam gerekirdi fakat bu durumda bu imkânsızdı.

"Kim olduğum neden bu kadar önemli?" Bu soruyu ortaya bıraktıktan yaklaşık otuz saniye sonra sırtını duvara yasladı ve kollarını göğsünün üstünde topladı. Bakışları keskin ve yırtıcıydı. Yabani bir hayvandan farksız görünüyordu.

"Neden buradayım?"

"Çünkü burada olmanı istiyorum." Yaslandığı duvardan ayrıldı ve tekrar bana doğru yürümeye başladı. Ellerimi sıkan ipe kısaca göz attıktan hemen sonra kaşlarım çatıldı. "Karamaça," dedi karanlık bir sesle. "Düşündüğümden çok daha güzelmişsin."

Başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi sarsılırken, bakışlarım tekrar adamı yakaladı. Bu sesi kesinlikle tanıyordum fakat nereden?

"Beni nereden tanıyorsun? Ne istiyorsun benden?" Aciz-lik bedenimin kayalıklarını aşındıran bir dalga gibiydi. Bana biraz daha yaklaştığında kendimi geri atarak ondan korunmaya çalıştım.

"Seni çok iyi tanıyorum." Çenesindeki sakal izlerini kaşıdıktan sonra kaşlarını çattı. "Sahibini de öyle."

"Ne?"

"Karayel'in fahişesi değil misin?" diye sordu dürüst bir yakıcılıkla. Konuşurken hiçbir mimiği oynamıyor, kendimi ifadesiz bir duvarla konuşuyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Ben kimsenin fahişesi değilim!" diye hırladım. "Benden ne istiyorsun?"

"Karnındaki piçten haberim var," dedi aniden. Şokla sarsıldım. "Ama Karayel'in haberi yok."

Ağzımdaki kan tadını yok saymak istedim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Annen senin yüzünden geberdi!" dedikten hemen sonra hızlı adımlarla bana doğru geldi ve gömleğimin yakalarından tutup beni havaya kaldırdı. "Sen zevkten dört köşe olmuş şekilde Karayel'in altında ona kendini verirken, annen onun babasının kullandığı arabanın içinde geberdi!"

Bu oydu. O gün dünyamı başıma yıkan haberi bana veren o orospu çocuğundan başkası değildi. Kulaklarımı tırmalayan, kaderimin yönünü değiştiren bu sesi unutmak ne müm-

kündü? Ağzımdaki kan selini onun suratına tükürmemek için kendimi zor tuttum.

"Benden ne istiyorsun?" diye tekrarladım kanlı dişlerimin arasından. Bir süre bomboş gözlerle bana baktı ve hemen ardından beri geriye itip sırtüstü yere düşmemi sağladı. Kemiklerime muazzam bir ağrı saplanırken, eş zamanlı olarak karnımın içinde bir şeylerin parçalara ayrıldığını hissettim.

Dizlerinin üzerine çöktü ve ben acıyla yüzümü buruştururken kıkırdadı.

"Güçlü bir kız olduğunu düşünmüştüm. Cesaretin dilden dile dolanıyordu oysa."

Ona dişlerimi bileyerek baktığımda yüzündeki iğrenç tebessüm büyüdü ve sırıtışa dönüştü. Bu tebessümden ziyade tehdide benziyordu.

"Söylesene, cesur musun Karamaça?"

Cesaretim mayınlı bir tarlanın etrafını saran dikenli tellere takılıp yırtılan pahalı bir gömlek gibiydi. Her ne kadar yırtılmış olsa da, onu giymekten vazgeçmezdim.

"Beni rahat bırak," diye tısladım. "Sana hiçbir şey yapmadım!"

"Sen yapmamış olabilirsin." Sesi keskindi. Ham acımasızlığını yüzüme üflemiş, salt kötülüğüyle sancımı beslemişti. "Ama sahibinin babası yaptı."

Mehmet Ali Karayel'den mi bahsediyordu? Yine kimin hayatını mahvetmişti?

"Ne yaptı sana?" diye sordum acıyla kıvranırken. Acımasız kahverengi gözler üzerimde turlamaya devam etti. Tıpkı kör bir kuyunun başında durmuş, aşağıdaki su birikintisini izliyormuşum gibi hissettiriyordu. Yuttuğu gözyaşları, saf bir nefret olarak hapsolmuştu koyu kahverengi gözlerine.

"Onun kanından olan hiçbir şeyin yaşamasını istemiyorum." Bana acımasız gözlerle baktı. "İçindeki de bu gruba dâhil."

Gözlerim büyük bir şok dalgasının kıyılarına çarpması sonucu irileşti. Bağlı olan elimi karnıma götürüp, "Lütfen," diye inledim; sesim ilk kez bu denli cılız yükselmişti. "Lütfen bunu yapma."

Bana yukarıdan kibirli gözlerle baktı. "Bana bunu yapmamam için tek bir sebep ver, Karamaça."

"Çünkü karnımdakinin hiçbir suçu yok!"

"Yanlış," dediğinde uzun parmaklı elleri saçlarımı kavradı ve saç diplerimi parçalayacak gibi saçlarımı asıldı. Saçlarımın büyük bir kısmı, onun acımasız avuçlarında kalmıştı. Saçlarımı asılarak beni kaldırıp karanlık bir noktaya sürüklerken, ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

Çaresizlik, kokusu olmayan bir menekşenin kokusunu duyabilmek için durmadan onu koklamak gibiydi. Sonunda sanki kokusunu soluyabilecekmişsin gibi, durmadan koklamak.

"Kes şunu!" diye bağırdım. "Neden bunu yapıyorsun?" Dinlemedi. Çekiştirmeye devam etti. Işığın sıfıra indiği noktaya geldiğimizde soğuk hava dalgası bedenimi kuduz bir köpek gibi dişleyip ısırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda ise korkunç bir şekilde sırıtıp, belindeki kızıl tonlarındaki kemeri çıkarıp eliyle esnetti. Gözlerim yuvalarından çıkarcasına açılırken, bir iki adım gerilemeye çalıştım fakat başarısız olmuştum. Beni tekrar saçlarımdan yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Karamaça, ne kadar karşı koyarsan o kadar sert olacağım. Anlamak istemiyor musun?" Aniden beni yere yatırıp üstüme çıktı. "Seni becermemi ister misin, bayan hamile?"

İç dünyam büyük bir gürültüyle başıma yıkılırken, aklımda yer edinen tek şey Sıraç'ın yangın mavisi gözleriydi. Beni koruyacağını söylemişti. Beni her şeyden koruyacaktı. Ama şu ana dek hiç görmediğim bir adam tarafından hırpalanıyor, tecavüz edilmekle tehdit ediliyordum.

"Lütfen!" diye haykırdım. "Ne olursun kes şunu, ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım!"

"Yanlış!" Ruhsuz bir biçimde sırıttı ve pahalı erkek parfümü kokulu bedenini bana yaklaştırdı. Kokusu midemi bulandırmıştı. "O herifin zehrini içine aldın ve rahminde büyüttün. Aslında tüm bu olanlardan daha fazlasını hak ediyorsun, kaltak!"

Bağlı olan elimle onu itmeye çalıştığımda kulaklarımın uğuldamasına neden olacak kuvvette bir tokadı daha yüzüme geçirdi. Kulaklarımın içinde fokurdayan kanın sesini duyabiliyordum. "Bana karşı koydukça daha çok canını yakarım!" diye kükredi. "İçindeki piçten kurtulacağız, anladın mı?"

"Hayır!" diye bağırdım dehşet içinde. Tekmelerimi boşluğa savuruyordum. "Kes şunu! Eğer bebeğime zarar verecek olursan seni yaşatmam! Duydun mu beni? Ellerimle... Kendi ellerimle öldürürüm seni!"

Yine çirkin bir kahkaha attı. "Üzgünüm..." Boynunu çıtlatıp tekrar kemerini esnettiğinde ayağa kalmıştı. Hareket etmeye çalıştım ama bedenim acılar içindeydi. "Bebeğin ile vedalaş, Karamaça."

Karnımın orta yerinde patlayan tekmeyle birlikte nefesim kesildi. Siyah bir örtü örtüldü gözlerimin önüne. Şimşekler çaktı sonra. Her şimşek, bir büyük patlamayı getirmişti beraberinde. Zihnimde durmadan bir şeyler devriliyor, her şey her şeyin altında kalıyordu. "Lütfen," diye inledim acılar içinde ve daha o örtü kalkmadan bir tekme daha yedim. Bir an için solunum yapmanın ne olduğunu unuturken, aynı zamanda karnımın içinde bir şeylerin yüksek sesle patlayıp, parçalara ayrıldığını hissettim.

Karnıma aldığım darbeler, beraberinde belki de tüm hayallerimi de parçalamıştı.

"Yapma." Sesim çektiğim acı dolu ıstırabın dışa vurduğu puslu bir yansımaydı. "Lütfen."

Durmadı. Vicdanı onu durdurmadı. Belki de vicdanı çoktan göğsünden taşınmıştı. Yanağımı soğuk zemine yas-

ladıktan hemen sonra derin nefesler almaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Ciğerlerim oksijeni kabul etmiyordu ve ben boşa kürek çekiyordum.

Çırpındıkça su yüzeyine çıkacağımı sansam da, paniğin getirdiği dehşetle beraber suyun dibine gömülüyordum. Kürek kemiklerimden başlayıp kalça kemiğime doğru hızla inen bu ağır sızı, ağzımda biriken metalik kan tadına kaşık batırıyordu sanki. İnledim. Ağzımdan bir dolu kan boşalıp zemini ıslattı. Birbirini kovalayan darbeler bedenimi hissizleştirmeye başladığında, artık yediğim her tekmeyi boşluğu izleyerek karşılıyordum.

"Piçin çok inatçı değilse, çoktan içinde parçalara ayrılmıştır."

Bilincim zayıfladı. Kapanmaya başladı.

O Sıraç Karayel'in çocuğu. Öyle kolay kolay vazgeçmez orospu çocuğu.

***

"Küçük?" Tanıdık tıraş kolonyası kokusu genzimi yakarken, gözlerimi güçlükle de olsa aralamaya çalıştım. Terk edilmiş bir sokağın gökyüzüne bakan gözlerim odağını kaybetmişti. "Küçük?" Sesin içine saklanan dehşeti soludum. "Kim yaptı bunu sana?"

Şafak? Ah. O yurtdışında değil miydi?

"Şafak?"

Belden aşağım hissizdi ve üst tarafımda ise lanet kemiklerim birbirine geçmiş gibi hissediyordum.

"Lanet olsun!" diye tısladı Şafak. "Kim yaptı bunu sana?"

Bağlı olan ellerimi çözmüştü fakat bileklerim sızlıyordu. Canın kıymığı ruhuma batmıştı. İnledim. "Ben..." Elim iki

bacak arama gittiğinde ıslaklık parmaklarımı lekeledi. Gözlerim irileşti. Zorlanarak da olsa elime baktığımda ise onu gördüm.

Uğursuz sıvı.

"Bebeğim..." Sesim titremişti. Organlarım birbirine çarpıyor, hücrelerim birer acı kapsülü gibi patlıyordu. Karnıma karışan zehrin damarlarımı yakıp kül ederek kalbime ilerlediğini hissettim. "Onu kurtar."

Şafak koyu yeşil gözlerindeki anlamadığım belirten tuhaf ifadeyle bana baktı.

"Bebeğimi..." soluğum kesildi. "Bebeğimi kurtar."

"Küçük?" Beni sarstı ama bedenim yavaş yavaş Araf'ın kucağına düşüyordu. "Küçücüğüm, ne yaptılar sana? Onları öldüreceğim!

Bir çift heybetli kol tarafından kucaklandım.

Gerisi, karanlıktı.

KAKTÜS TEAM

İĞNE İPLİK

Sıraç Karayel'den...

Sımsıkı kapattığım göz kapaklarımı milim milim araladım. Bir toz bulutunun üzerinde duruyormuşum gibi hissediyordum. Gri ve beni içine çekmeye çalışan, boğazımı yakan bir toz bulutu. Üstelik beni taşıyamıyordu da.

İçim kesiliyordu.

Bu acının sebebi neydi? Olduğum yere sığamıyordum. Ofisin duvarları üzerime üzerime geliyor, bir şeyleri suratıma çarpmaya çalışıyordu. Boğazıma yapışan sıkıntı, deniz tuzu gibi doğrudan içime yakarken susadığımı hissettim. Fakat su içmek istemiyordum. Kana kana susamışken, kana kana sudan tiksinmiştim. Bu sikik his nereden peydah olmuştu?

İçime zehir dökülmüş gibi, kapkara bir ziftin yaş yerine saplanmışım gibi. Küçükken bile hissedemediğim bir şeyleri tamda şu an, şu zaman diliminde hissediyordum. Mayıs neden hâlâ gelmemişti?

Kolumdaki siyah kayışlı saate kısaca göz gezdirdikten sonra sıkıntıyla iç geçirdim. Saat çoktan 13.50 olmuştu fakat Mayıs ortalıklarda yoktu. Bu bir çeşit kız evi naz evi itemi miydi? Mayıs bekletmeyi sevmezdi ki.

Kum taşı masanın üzerinde parmaklarımı tıkırdatmaya

başladığımda, kravatımın boğazımı sıktığını fark ettim. Kravat kullanmayı seven bir insan değildim, takım elbiseleri genelde kravatsız kullanırdım fakat bugün ilk kez kravat takma gereği duymuştum. Siyah takımın içine taktığım bu mavi kravat, takarken iyi hissettirmişti fakat şu an boğuluyor gibi hissediyordum. Kravatı bolartıp çıkardım ve masanın üzerine bıraktım.

"Nerede kaldın minik şeytan?" diye mırıldandığımda ofisimin kapısı tıklatıldı ve ardından Yavuz kafasını içeri soktu. *Beklediğim kişi sen değilsin şeftali suratlı herif.*

"Efendim," dedi Yavuz mahcup bir ses tonuyla. Hemen ardından vücudunun bir kısmını kapının ardından çıkarıp gözler önüne serdi. "Müsait misiniz?"

"Değilim." Boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalışırken sesim çatlamıştı. Bu hissin sebebi tam olarak neydi bilmiyordum ama her an önüme geleni mermi manyağı yapabilirdim. "**Çık dışarı.**"

Yavuz irkilerek dışarı çıktığında kafamı koltuğa yasladım ve gözlerimi tavana diktim.

Neredesin miniğim?

Yaklaşık on dakika daha boğulma tehlikesi ile cebelleştikten sonra telefonumun uğursuz melodisi ofisin içerisinde yankılanmaya başladı. Huzursuz oldum. Tedirgin gözlerle telefona baktığımda ekrandaki numaranın Halim'e ait olduğunu görünce sıkıntılı nefesimi dışarı üfledim.

"Ne var lan?" diyerek açtığım telefonu üç parmağımla kulağıma sabitlerken, hattın diğer ucundan gelen uğultulu ses dikkatimi çekmişti.

"Sıraç..." Halim'in sesi tedirgindi.

"Ne oldu tirrek?"

"Biz hastaneye gidiyoruz birader. Sen de acil gel. Hangi hastane olduğunu mesajla bildiriyorum, şimdi kapamam lazım."

Halim cevabımı dahi beklemeden telefon suratıma kapattığında kaşlarım çatılmıştı. Varlığından şüphe duyduğum kalbim büyük bir gümbürtüyle göğüs kafesimi yağmalarken, olduğum yerde birkaç saniye öylece oturdum. Biraz sonra telefonuma gittikleri hastanenin adresi mesaj olarak gelince zaten tavan olan tansiyonum, zirveye çıktı ve kemiklerimin kilitlenmesine sebep oldu. Bu uğursuz his nereden peydah olmuştu? Ve Mayıs hâlâ ortalarda yoktu... Mayıs?

Masanın yere düşmesine sebep olacak bir hızla oturduğum yerden kalkarken, zemine savrulan dosyalar zerre umurumda değildi. Gırtlağıma yapışan ucu kıymıklı parmaklar nefes alıp vermemi engelliyordu. Emin olduğum tek bir şey vardı. Nefesimden eksilen bir şey vardı ve o hastane köşesinde beni bekleyen nefesimin ta kendisiydi.

Büyük bir telaşla şirketteki insan yığınını önemsemeden onlara çarparak asansöre ulaştığımda asansörlerin dolu olması sabrıma inen son büyük tekmeydi. "Orospu çocukları!" diye haykırdığımda bütün gözler üzerime çevrildi. Çevremdekileri önemsemeden merdivenlere yöneldiğimde büyük bir ter tabakası çoktan vücuduma yerleşmiş, gömleğimin ıslanmasına sebep olmuştu bile.

İçimde patlayan sayısız havai fişeğin kalıntıları tek bir yeri tutuşturuyordu. Yüreğim.

İçimi oyan bu hissin sebebi sen misin içimin yangını?

Arabama ulaştığımda havanın kapalı olduğunu fark ettim. Güneş gökyüzünü terk etmiş, yerini gri bulutlara bırakmıştı. Ağustos ayında görülmesi imkânsız olan bu manzara dikkatimi çekerken acilen arabanın motorunu çalıştırdım ve yola koyuldum.

***

Normalde soğukkanlı biriydim, kolay kolay panik yapmazdım. Ama bu kez farklı giden bir şeyler vardı. Soluk borumu kesip, boğazımı avuçlayan bir şeyler vardı. Vücudum buna direniyordu. Direksiyona kilitlenen parmaklarımın boğumları sızım sızım sızlarken gözümü yoldan ayırmadım fakat yolu takip eden gözlerimin aksine, zihnim allak bullaktı. Zihnimin en nadide köşesinde silueti beliren minik bir kadın, dengelerimi alt üst ediyordu. Korku büyüdü, beni yuttu. "Sikeyim!"

Debriyajla aniden gaza yüklenince, arka tekerleklerden çıkan ses tüm caddeyi inletti. Çığlık atan arabanın içinde hiç olmadığım kadar gergin hissediyordum. Şu an düşündüğüm tek bir şey vardı. Hastaneye gitme sebebim Mayıs mıydı?

Son zamanlarda oldukça bitkin görünüyordu. Hasta olduğunu fark etmiştim fakat üzerine gidip onu sıkmak istememiştim. Direksiyonu sağa kırdığımda neredeyse bir nakliye kamyonunun altına girecektim. Arabanın tekerlekleri feryat ederken telefonumun uğursuz melodisi bir kez daha olduğum ortamda bir çığlık gibi büyüdü.

"Ne var?"

"Karayel." Bu ses Ankaralıya aitti. "Neredesin?"

"Şimdi sırası değil Ankaralı. Seni daha sonra arayacağım." Anasına avradına sövsem bu kadar gür çıkmazdı sesim. Bundan emindim. Telefonu kapadığım gibi yanımdaki yolcu koltuğuna fırlattım ve sekmesine sebep oldum.

Vitesi beşe alarak direksiyonu kırdım ve hastaneye uzanan araya saptım. Yollar dar ve boştu. Bu işime gelmişti. "Daha hızlı kızım," diye hırladıktan sonra parmaklarım direksiyonu tamamen kavradı. "Hadi biraz daha hızlı!"

Boğazımdaki alçak perdeden bir inilti yükseldi. Bunun sebebini bilmiyordum. İdrak edememiştim. Saf bir acının

içimde peydahlandığını hissettiğimde, göğüs kafesimin küflü bir çekiç tarafından darbelendiğini hissettim. "Neler oluyor?"

Hastanenin önüne vardığımda arabayı kendi etrafında daireler çizmesine sebep olacak şekilde durdurdum ve arabanın içinden çıktım. Hızlı adımlarla acil servis bölümüne yürürken, ayaklarımın tabanları daha fazla ilerlememek için adım attığım zemine yapışıyordu.

Beyaz koridora girdiğimde ölümle kucaklaştım. Ölümün soğukluğu doğrudan vücuduma nakşetmişti. Hemen önümden çıkarılan cesede göz ucuyla bakarken içim titredi. Genç bir kadın cesediydi. Fena halde hırpalanmıştı ve cansız bedeni çektiği işkencelerin izlerini taşıyordu. Alnımı kırıştırarak baktığım cesedin görüntüsü zihnime kazınırken yürümeye devam ettim. Morgun önünden geçtiğimde nefesim ciğerlerime battı. Bir bıçaktan daha keskindi, ölümün kokusunu almak.

Ölen birini... Sonsuzluğa uğurladığın birini özlemek bir nevi kendi tabutunu çakmak gibiydi.

"Ablam!" Bu haykırışa ev sahipliği yapan sesin sahibini tanıyordum. Sesin içinde yükselen acı tüm organlarımı titretirken adımlarımı hızlandırdım ve sesin geldiği köşeye kıvrıldım.

Artık korku, daha kalın ve aşılması imkânsız bir duvar olarak dikilmişti önüme.

Bembeyaz duvarların arasında dizlerinin üzerine çökmüş, kıvırcık saçlarını avuçlayan ve çekiştiren Temmuz'u gördüğümde beynime giren merminin sızlatan demirini hissettim. Kasıklarımdan göğüs kafesime doğru ilerleyen acı dirsekleriyle organlarımı iteleyerek kendine yer açmaya çalışıyordu.

"Ablam!" Bu kez daha yüksek bir acıyla çağlayan sesi beynime ikinci bir merminin saplanmasına sebep olmuştu. Dudaklarım kurudu. Gözlerim kısaca etrafı taradığında yoğun bakımın kapısının önüne üşüşmüş olan Sılay'ı, Halim'i ve Ümran'ı gördüm. Diz çöken Temmuz'u önemseyen hiç

kimse yoktu. Tüm gözler yoğun bakımın büyük ve parlak camındaydı. Konuşamıyordum. Soru soramıyordum. Hiçbir şey yapamıyordum. Belki de yapabildiğim tek şey öylece dikilip bu karmaşayı izlemekti. Ben bu karmaşanın tam olarak neresindeydim? Üstelik Temmuz neden 'ablam' diye haykırıyordu? Beynim düşünceleri bir bir rafa kaldırmaya çalışıyor ve kendine bir çıkış yolu arıyordu. Ama rafa yerleştirmek için rafın altına girdiğim her düşünce, beraberinde rafı da kırarak üstüme düşüyordu. Bomboş gözlerle Temmuz'u izledim. Yaptığı her bir hareketi zihnime kazırken, bir tepki verebilmek için kendimi zorluyordum. Fakat sonuç başarısızdı. Değil bir tepki göstermek, hareket dahi edemiyordum.

"Ablamı da alma," diye haykırdığında içimdeki cam çerçeve ne varsa büyük bir gürültüyle indi. Patladı. Dağıldı. Parçalandı. *"Ne olur, onu bana bırak. Onu da alma."*

"Temmuz?" Aciz çıkan sesim beyaz duvarlara çarpıp yankı uyandırarak geri döndüğünde, Temmuz kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Mayıs'ın göz rengiyle hemen hemen aynı olan fakat asla miniğim gibi bakamayacağını bildiğim toz mavisi gözlerinin içine kan oturmuştu. Beyaz teni, beyazlığını reddedercesine kızarmış ve gözyaşları yanaklarında belli belirsiz parıltılar halinde asılı kalmıştı.

"Abi." Sesi titredi ve aynı zamanda çatladı. Bir iki adım geriledikten sonra korkuyla irileşen gözlerimi saklama gereği bile duymadan kafamı sol omzumun üzerine yatırıp Temmuz'un yüzüne baktım. "Abi!" haykırışı içimde çağladı.

Bir iki adım daha geriledikten sonra bir bedene çarptım. Göz ucuyla arkamdaki bedene baktığımda beyaz önlüğü ile karşımda beliren doktor tek umudum olmuştu.

"Müsaade eder misiniz?" dedikten sonra hızlı adımlarla yoğun bakıma yürüdü.

Temmuz sarsak bir şekilde ayağa kalktıktan hemen sonra önce doktora sonra bana baktı. Şu an istediğim tek şey sağır olmaktı. Duyacağım her şeye sağır olmak.

"Ablam, iyi mi?" diye inledi, sesi yabancıydı. Acının küreği topraklarını karıştırıyordu. Belki de bu bardağımı taşıran son damlaydı. Taştım. İçimdeki okyanus bir bardağın içine sığmıştı sığmasına ama taşınca bir felaketi de beraberinde getirmişti.

"Mayıs!" diye haykırdıktan hemen sonra yoğun bakımın camına koştum. Bacaklarım hissizdi. En az organlarım kadar. Bu ayaklar benim miydi? Ya da bu beden? Tamamen yabancısıydım. Soyutlanmıştım. Bu bir rüya mıydı? Neden hiçbir şey hissetmiyordum. Evet, hissediyordum. Saf acı. Istırap. Bedenimi etkisi altına alan bir yangın, kömürleşen organlar. Zihnimin içinde gizlenen kelimeler büyük bir gürültüyle patlarken, camın arkasında gördüğüm görüntü beynime ikinci bir şimşek etkisiyle çakmış ve vücudumdan yüksek volt bir elektrik akımının geçmesine sebep olmuştu. "Minik şeytan?"

Oradaydı. Hemen camın arkasında... Minik bedeni yoğun bakım ünitesine bağlıydı. Minicik bedeni. Düşünebiliyor musunuz? O minicik beden tekrar o şeye bağlıydı. Varlığından emin olmadığımı öne sürdüğüm o şeyin varlığı yüzüme bir tokat gibi inmişti. Kalp kapakçıklarım kasıldı ve kalbimi büyük bir baskıya maruz bırakarak sıktı. Bu öyle böyle bir baskı değildi. Kalbim patlayacaktı. İçeride sıkıştırdığı bu şey onun yuvasıydı. Minik, minicik bir kızın. Minik bir kadının... Minik bir şeytanın... Minik bir yaşamın... Yaşam kaynağının.

Artık içimde rüzgâr esmiyordu. Ateşlerin yönü tek bir tarafa bakıyor, yangın sadece beni yutuyordu.

Gözlerinde esareti tattığım, bileklerimden prangalandığım küçük kız çocuğu oradaydı. Nefesiyle bedenime hükmeden, gülüşüyle ömrüme şekil verenim. Oradaydı. Sikik birkaç kablo ile hayata tutunmaya çalışıyordu.

Onu hayata bağlayan birkaç kablo muydu?

Gözlerim öfkesini ve acısını sağanak bir yağmura çevirirken, kollarımın tutulduğunu ve arkada birleştirildiğini hissettim. Bedenime kullanılan güce bile karşılık veremiyordum.

Camdan gördüğüm yansımadan anladığım kadarıyla bu Halim'den başkası değildi. Dikkatim dağıldı. Belki de en başından beri dikkatsiz herifin tekiydim.

"Ona ne oldu?" Sesim acıyla çatlarken, kollarım güçsüzlüğünü büyük bir şiddetle def edip Halim'i savurmama yardım edecek bir kuvveti bedenime pompaladı.

"Orospu çocuğu, bırak lan beni! Ne oldu lan ona?" Midem kasılıyordu. Neden hiç kimde hiçbir bok söylemiyordu? Gözlerim tekrar camın ardındaki minik bedene takıldığında dudaklarımın titrediğini fark ettim. Dalgalı bir deniz gibi... Belki de tuzdan mahrum kalmış bir balık gibi.

Tatlı suda yüzmeye zorlanan zavallı bir akvaryum balığı gibi.

Ve sonra bir şey dikkatimi çekti. Yüzünde çürük izleri vardı. Benim dokunmaya kıyamadığım, incittiğim fakat incitirken kendimi diri bir şekilde toprağın altına gömdüğüm o cennet bahçesi yüzünde çürükler vardı. Morluklar, çizikler ve belki de birkaç kesik izi.

Bedenimdeki kan ters istikamette akmaya başladığında yumruk yaptığım elim büyük bir gürültüyle yoğun bakımın camından içeri girdi. Patlayan cam kırıkları yüzüme ve bedenime saplanırken, parmaklarım hiç olmadığı kadar büyük bir acıya ev sahipliği yapmıştı. "Istırabınızı sikerim lan! Kim yaptı lan bunu ona?" İkinci bir yumruğu sağlam kalan tarafa indirecektim ki birkaç güvenlik görevlisi ve Halim tarafından kucaklanıp geri çekildim. Üç adam tarafından tutulmak beni engelleyebilir miydi? İçimde dörtnala koşturan yaralı at ve organlarımdan beslenen alevler, hepsi şaşkındı. Hepsi acıyordu.

Alevlerin canı acıyordu.

Beni yakan ateş, kadınım için yanıyordu. Akrep ve yelovanın kanlı bıçaklı bir şekilde birbirlerini koşturduğu bu zaman diliminde içimde katledilen hücreler yenilenmemek üzere bedenimi terk ediyordu. Direndim. Kurtulmak istedim.

Kadınıma ulaşmak istedim. Ömrümü ona can yeleği etmek istedim. İstedim. İstemek yetmiyormuş. Bunu anladığım da onu ikinci kez yoğun bakım ünitesinde görmüştüm. Üstelik bu kez ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Ne hissetmişti?

Ne olmuştu da bu hale gelmişti?

Yalnız mıydı?

Canını çok yakmışlar mıydı?

Ölüyordum.

Ölmek hiç bu kadar yaşamsal bir faaliyet olmamıştı.

Acı buradaydı. Acı hemen karşımdaki kırık camın ardında yoğun bakım ünitesine bağlıydı. Acı sikik birkaç kabloydu. Acı kıvırcık saçlarını yolarak ağlayan küçük bir kardeşti. Acı Maviydi. Acı yangın mavisiydi. Acı benim soyadımdı.

Bilincim kaydı. Gerisi karanlıktı. Ama maviyi görememiştim. Gözlerim odağını kaybederken, koluma saplanan iğneyi fark ettim. Direndim. Uyumamak için. Direndim.

Tekrar dirildiğimde, bedenimde ilacın etkisinin yarattığı izler gözle görülürdü.

"Lütfen!" diye uyardı güvenlik görevlisi. "Sakin olmaya çalışın. Burası bir sağlık kurumu. Diğer hastaları rahatsız ediyorsunuz."

Yarı baygın gözlerimi sonuna kadar açtıktan sonra dönen başımı, idrak kabiliyetini kaybetmiş beynimi yok sayarak ayaklandım ve hemen karşımda duran güvenlik görevlisinin yüzünün tam ortasına kanlı yumruğumu geçirdim. Hâlâ cam kırıkları ile bezeli olan yumruğum, adamın burnunun ortasında can bulurken geriye doğru düşmüş ve bilincini kaybetmişti. Kan çanağı olan gözlerimle önce yerde yatan, kanımın izini yüzünde taşıyan orospu çocuğuna, ardından da camı kırık olan yoğun bakım odasına baktım. Doktor içerideydi. Olanları umursamıyor gibi görünüyordu ve hemen yanında

duran hemşire ile konuşuyordu. Kaşları çatıktı. Bunu görebilmiştim. Bu içimdeki adrenalinin fitilini ateşlemişti.

"Halim." Odağını kaybetmiş gür sesim hastane duvarlarında can buldu. "Mayıs'a bunu kim yaptı? Neler oldu Halim?"

"Hiçbir şey bilmiyorum." Sesi tedirgindi. "Bizi bir numara aradı fakat kim olduğunu söylemedi. Hastanenin adresini verdi ve yengemin iyi olmadığını söyledi. Tüm bildiğim bu, yemin ederim. Ne oldu ne bitti bilmiyorum. Geldiğimizde yoğun bakıma alınmıştı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Derin bir nefes aldım ama çok derin değil. Nefesim içimde bir yerleri sıktı. Nefesimi geri bırakırken hızla tekrar ayaklandım ve kafamı duvara geçirdim. Büyük bir sızı doğrudan beynime giriş yaparken, bu beni kesmemişti. Yerde yatan görevliyi kaldırmışlar ve hiçbir şey söylemeden acile götürmüşlerdi. Başımın belaya girip girmemesi zerre umurumda değildi.

Yaşanabilecek ne varsa, Mayıs'ın gülüşünde saklıydı.

Ve o gülümseyemiyordu.

Çünkü sikik bir kablo ile hayata bağlanmaya çalışıyordu.

Çünkü ben sikik bir gavattım ve onu koruyamamıştım.

Kafamı birkaç kez daha duvara vurduktan sonra gözüm etrafa kaydı. Halim şaşkındı ve beni engellemek için hiçbir şey yapmıyordu. Yapmaması benim lehimeydi. Ümran ağlıyordu. Fakat o kadar sessizdi ki, ona bakmasam ağladığını anlayamazdım. Ümran'ı ağlarken gördüğüm sayılı zamanlardan bir tanesiydi bu. Sılay. Kız kardeşim. Donmuş bir ifadeyle beyaz fayansı izliyordu. Tıpkı bir ölü gibi... Tıpkı içim gibi.

"Ona bir şey olursa..." Kanlı yumruğumu beyaz duvara yasladım ve duvarın üzerini uğursuzca damgaladım. "Önce bu hastaneyi, sonra İzmir'i ardından dünya üzerinde nefes

alıp vermeyi sürdüren tüm canlıları yakarım. O nefes almadığı müddetçe hiçbiriniz nefes alamazsınız."

Temmuz'un boğazından yükselen haykırış bir kez daha büyük bir gürültüyle can buldu. Ona bakmadım. Bakarsam biliyordum ki ona sarılacaktım. Sarılırsam biliyordum ki Mayıs'ın kanının tadını alacaktım. Sevdiğim kadının kanından olan herhangi bir şeye sarılmak bile deprem kuvvetindeydi. Sarılırsam, ağlayacaktım.

Ve tıpkı bir akıl hastası gibi kanlı yumruğumla beyaz duvarı damgalamaya devam ettim. Sol yanağımı duvarın soğuk yüzeyine yasladıktan bir süre öylece bekledim. Sessizleşmiştim. Hırıltılı nefesim beni zorlarken, sakinlik kostümünü üzerime geçirmiş gibiydim.

"Ablam." Temmuz kıvırcık saçlarını ellerinin arasına aldı ve saç diplerini köklercesine çekiştirdi. "Ona bir şey olmayacak, değil mi? Ne olur onu benden alma."

Ona hiçbir şey olmayacak. O iyi.

Ve ben işe yaramaz pezevengin tekiyim.

"Temmuz," diye fısıldamaya çalıştım. Kanlı yumruğumu duvardan çektim ve elimi şakaklarıma götürdüm. "Ona bir şey olmayacak, kardeşim."

Toz mavisi gözleri ağır çekimde beni buldu. Maviliklerinin içinde can çekişen umut kırıntılarını gördüm. Yumruğuma saplanan cam kırıklarından daha keskindi. Temmuz'un gözlerinde gördüğüm umut kırıkları doğrudan beni hedef almıştı. "Ona ne olduğunu bile bilmiyoruz," dedi umutsuz bir ses tonuyla. İçim kasıldı. "Hiç kimse hiçbir şey demiyor. Ablama ne oldu abi?"

Cevap veremedim. İçimdeki kasılmalara dur diyemedim. Beynimde idam bekleyen bir sürü suçlu vardı. Kafamda dönen tilkiler bile yaralıydı. O zarar görmüştü ve büyük ihtimalle bunun sorumlusu yine bendim.

"Ablam gidecek mi?" diye sorduğunda kalbime yumruk

yemiş gibi hissettim. Nabzım bir anlığına tüm bedenimi terk etmiş, Araf'ın kapıları sonuna kadar açılmış beni bekliyordu.

Endişe karnımda çiçeklendi. Hayır, gidemezdi.

Ona olan aşkımı bağırsam dünya parçalanırdı. Muhtaçlığım? Diğer gezegenlere sıçrayacak büyük bir depremdi. Kâinatı alt üst getirebilecek derecede büyük bir hisle doğrudan ona bağlıydım. Parmaklarımızdan, kalbimizden ve daha da önemlisi kader çarklarımızdan bağlıydık.

"O..." Kaşlarım küçük bir 'v' şeklini alırcasına çatıldı ve yumruk yaptığım elimi tekrar büyük bir hızla duvara geçirdim. Duvar titremişti. "Hiçbir yere gidemez."

Umutsuzluk içinde karanlık bir uçurumun derinliklerine çekiliyordum. Yaklaşık on dakika sonra iki polisin bize doğru yaklaştığını gördüm. Doktor ve hemşire yoğun bakımdan çıkmamıştı. Eğer şimdi beni alıp hakkımda işlem başlatırlarsa, Mayıs'ın yanında olamazdım. Zaten yanında olamamıştım. Ona can yeleği olamamıştım. Kendi ömrümü onun için ortaya atıp, onun saç telini bile kendime saklayamamıştım.

Yaşlı olan polis, genç polisi arkasında bıraktı ve bana doğru yürüdü. Halim'in gergin bakışlarını fark ettiğimde kaşlarım daha da çatıldı. Bu hastaneyi birbirine katmam gerekirken, hiç olmadığım kadar sakindim. Koluma sapladıkları iğnenin etkisi miydi bu? Peki içimdeki fırtınanın, tipinin, orman yangının azalmasına neden yardımcı olmuyordu? Neden son anımmış gibi, kanım çekiliyormuş gibi, birazdan geberecekmişim gibi hissediyordum?

"Bakar mısınız?" Gözlerim yaşlı polis memuruna takıldı. "Az önce güvenlik görevlisini darp eden şahıs siz misiniz?"

Bomboş gözlerle karşımda duran kendini bir bok zannededen memura baktım. Bakışlarımdaki donukluğu yakalamış olacak ki, aynı donuklukla yüzüme baktı. Onun beynini dağıtmak, belindeki silahı alıp tüm hastaneyi kurşuna dizmek istiyordum.

Kan kokusu aşeriyordum.

Öldürmek istiyordum.

Kan görmek, kokusunu solumak, can almak istiyordum.

Boş versene.

Yalnızca minik şeytanımı istiyordum.

"Siz iyi misiniz?" diye sordu polis memuru. Kaşları çatılmıştı.

"Şey..." Bu ses Halim'e aitti fakat karşımda duran polis memuruna öyle dikkatli bakıyordum ki Halim'in nasıl bir yüz ifadesi takındığından bile bihaberdim. "O gerçekten iyi değil. Biliyorsunuz yoğun bakımda onun.."

Halim sustu. Evet, o. O benim neyimdi? Sevgilim mi? Beni terk etmişti. Arkadaşım mı? Buna asla izin vermezdim üstelik onunla sevişmiştim. Sevdiğim kadın mı? Hayır, daha fazlasıydı. Tapınağımdı. Taptığımdı. Gözümün gördüğü, yüreğimin istediği, yaşadığımı hissettiren bir mucizeydi. O benim hakkımdı. Yalnızca benim hakkım. Bu dünyada onun üzerinde benim kadar hiç kimsenin hakkı olamazdı. O benim hakkımdı. Yalnızca benim.

Bu şehrin ışıkları onun cennet mavisi gözleriydi. O gözlerini açmazsa, bu şehir karanlığa gömülecekti.

İzmir'e rengini veren onun gözleriydi.

"Karım," diye tamamladım ve gözlerim tekrar yoğun bakımın kırık camına çevrildi. *"Oradaki benim karım."*

Karım. Doğmamış çocuğumun annesi, geleceğim. Karanlığıma düşen mavi... Başlamamış hikâyem. Sonlanmamış umudum. Soyumun devamı. Kanımın akışı. Alnımdaki çizgilerde adını sakladığım. Gece karası saçlarına ümit bağladığım. İlmek ilmek işlediğim. İçime karışanım. İçimi parçalayanım. Damarımda akanım, göğsümde atanım.

Yangınım.

İçim söküldü. İğnem ipliğim sensin minik şeytan. Uyan.

"Eşiniz mi?" Adam afalladı. "Neyi var?"

Bomboş gözlerle adama bakmaya devam ettim. Bacaklarım hissizleşti. İğne etkisini tüm vücuduma salgılamış ve sanırım artık ayakta duracak halim kalmamıştı. "Üzgünüm." Adam kaşlarını çattı. "Daha sonra konuşsak iyi olacak. İfadenizi almam gerekecek, lütfen daha iyi olduğunuzda kantine gelin. Orada bekliyor olacağız."

Adam uzaklaşırken artık sesler boğuktu. İnsanları tam olarak seçemiyordum.

Gözlerim doldu. Ben doldum. İçim gözümden yere düşene kadar ağlamak istiyordum fakat bunu yapmayacaktım. Henüz hiçbir şey kesin değildi. Ona ne olduğunu bilmiyordum. İyi miydi? Bu da koca bir sırdı. Az önce koca bir camı indirmiş olmama rağmen doktor beni önemsememişti. Bunun dışında Temmuz'un iç çekişleri artık yalvarışlara dönmüştü. Oturduğu -diz çöktüğü- yerde ellerini açmış dua ediyordu. Dua ediyordu. Küçükken ettiğim ama cevap alamadığımı sandığım şeyi yapıyordu. Ben ettiğim duaların cevabını almıştım.

Duamın cevabı şu an yoğun bakım ünitesine bağlıydı.

Yoğun bakımın kapısı açıldığında, bedenim soğuk bir suyun içine gömüldü ve ardından bir kova buz ile tazelendi. Derim çekilmiş, kireç kıvamında soğuk bir renge bürünmüştü. Kanım çekiliyor, çekildiği yerden büyük bir hızla ters yönde akmaya başlıyordu.

"Hasta yakınları?" Beyaz saçlı, zayıf doktora doğru ilerlediğimde ayağımın altındaki zemin kayıyordu. Kalbim kasıldı. İki kapakçık büyük bir hızla açıldı ve adamın cevabını duymak için gözlerini dışarıya dikti.

"Doktor?" Gözlerim irileşti. "Benim, ben eşiyim." Sesim titriyordu. Temmuz'un ellerini omzumda hissettim. Benden güç almaya çalışıyordu. Peki ben kimden güç alacaktım?

Derin bir nefes aldı ve yaşlı gözlerini üzerime dikti. Koyu kahverengi gözlerinde yabancısı olduğum bir alfabe ile bana

bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "O iyi." Sesi keskindi. Kalbim hafifledi. "Ama bebek için aynı şeyi söyleyemem. Çok darbe almış ve hayati tehlikesi sürüyor. Çok inatçı bir bebekmiş, o kadar darbeye rağmen yaşam savaşı veriyor."

Bebek?

Bebek kim?

Bir süre anlamayan gözlerle doktorun yüzüne baktım. Omzumun üzerinde duran el donakalmıştı. Temmuz'un kaskatı kesilen parmak boğumlarında atan nabzını hissediyordum.

"Bebek?" diye sordum ve gözlerim kapının ardındaki odaya çevrildi. Odada Mayıs'tan başka hiç kimse yoktu.

"Eşiniz..." yutkundu ve kaşları çatıldı. "...Hamile."

Gözlerim doktoru odak noktasından çıkardığında, odak noktama Mayıs girdi. Boşluk. Karanlık. Soğuk. Dip. Hücrelerim çekildi. Bebek? Benim bebeğim. Benim. Ve. Onun. İkimizin. Bizim. Yutkundum. Yutkunurken boğazımdan çıkan ses sertti. Bedeni benim genime ev sahipliği yapıyordu. Bedeni benim parçamı içinde büyütüyordu. Bedeni bana ait olan bir şeyi içinde taşıyordu.

Benim çocuğuma hamileydi. Benim. Ve ben onları koruyamamıştım. Bir süre, belki uzunca bir süre onu izledim. Doktorun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Beyefendi?" Gözlerim doktoru bulmadı. Fakat sesini idrak edebilmiştim. Bu atan benim kalbim miydi? Yoksa Mayıs'ın kalbi mi? Vuruş seslerini duyabiliyordum ama hangimizin kalbinden yükseliyordu, hiçbir fikrim yoktu. "Beyefendi, iyi misiniz?"

Temmuz'un eli usulca omzumdan çekildiğinde ayazda kalmış bir yaprak gibi titredim. "Bakın, şimdilik her şey kontrolüm altında. Eşiniz iyi ve daha iyi olacak. Bebek için elimizden geleni yaptık ve o gerçekten inatçı bir bebek. Annesini bırakmaya niyeti yok gibi. Sakin olun."

İnatçı bir bebek...

Annesini bırakmaya niyeti yok.

Tuhaf bakışlarının farkındaydım. Göğsümün altında zonklayan kalbim, derimi yırtıp geçmek ve dışarı çıkmak istiyordu.

Canın acıyor mu anne?

***

"Onu görebilir miyim?" diye mırıldandım. Belki bu mırıltıdan daha alçak bir ses tonuyla dökülmüştü dudaklarımdan.

"Elbette." Gülümsedi. "Ama henüz kendinde değil. Söylediklerinizi duymaz ve size tepki vermez. Bu yüzden endişelenmeyin. Şöyle geçin, hemşire sizi hazırlasın."

Temmuz ile göz göze gelemedim. Arkamdakilere bakamadım. Yalnızca doktoru dinledim ve tıpkı bir kukla gibi hemşireyi takip ettim. Yeşil önlüğü giyip, beyaz maskeyi taktıktan sonra hiç bilmediğim bir yerden geçirildim ve yoğun bakıma alındım.

Kırık cama baktığımda, orada dikilen kimsenin olmayışı içimi rahatlatmıştı. Ona doğru yürüdüm. Ortamızdan birbirimize dikildiğimiz minik varlığıma. Hırpalanmıştı. Yaralıydı. Bilinci kapalı ve büyük ihtimalle varlığımdan bihaberdi. Vücudumdaki tüm kaslar birbirlerinin üzerine bindi ve gerildim. Gözlerim beyaz çarşaf ile örtülmüş olan karnına kaydığında, kanım fokurdadı. Orada bana ait bir şey mi vardı?

Önünde diz çöktüm ve cansız elini avucumun içine aldım. Yüzümdeki maskeyi indirmiş ve cennetten kopup bana gelen anne kokusunu ciğerlerime doldurmuştum. Bağlı olduğu makinenin sesi dışında içeride çıt yoktu. İçimde tuttuğum tuzu, gözümden dışarı salabilirdim artık. Onun yanında ağlamaktan utanmıyordum. Ama çocuğumun önünde ağlamak biraz gurur kırıcıydı. Sol gözümden usulca akan gözyaşı çeneme

doğru inerken alt dudağımı dişledim. "Ben seni ömrüme çok önceleri ekledim. Ezelden beri bende varsın sen." Sesim titremişti. İfadesiz ve bir cesedi andıran yüzü tepkisizdi. Yalnızca nefes alıyordu ve nefesleri o kadar azdı ki, bu içimin katranla ovulmasına sebep oldu.

"Sen benim bildiğim, izinden yürüyebildiğim tek ışıksın minik şeytan. Biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi. Hâlâ tepkisiz öylece yatıyordu. Nefes alıyordu, bedeni hemen buradaydı. Fakat ruhunu bulamıyordum. Ruhu hangi köşeye saklanmış beni izliyordu kim bilir? Yüzündeki çürük izlerine baktım. Kalbim kasıldı. Avucumun içindeki elini bırakmadan diğer elimle yüzüne dokundum. Kuş tüyü hafifliğindeki dokunuşum canını yakmış mıydı ki?

"Ben bu dünyada senin için varım." Henüz birinci gözyaşım çeneme ulaşamamışken, ikinci gözyaşım yolu yarılayıp ona yetişmişti bile. "Tek kişilik karanlığıma iki kişi sığdık biz seninle."

Yüzündeki yaralarda dolaştırdığım elimi geri çektim ve elimin tersiyle gözyaşımı sildim. İçim parçalanıyordu. Beni duymasını, gözlerini açmasını ve benimle konuşmasını istiyordum. Tapınağım bir enkaza dönmüştü, ibadeti yarım kalmış ölüm döşeğinde bir hasta gibi hissediyordum.

"İçimdeki her şeyin rengi soluk... Kapkaranlığım. Sen benim içimdeki tek renksin. Mavim." Avucumun içindeki minik eli terledi. Diğer elimi de eliyle birleştirdim ve avuçladığım minik eli dudaklarıma götürdüm. Tuzlu gözyaşım doğrudan minik eline akarken, avucunu kokladım. Vişne kokulu avuçlarını kokladım. Hâlâ vişne gibi kokuyordu.

"Beni bırakmayın." Gözlerim karnına kaydı. "Olur mu?"

İçimde buna dair her an büyüyen bir korku vardı. Umutlar sönüyordu ve gerçekliğini yitiriyordu. Ben avuç içlerimde bir ömür taşıyordum ve bunu Mayıs'a armağan etmek istiyordum. Ben ömrümü onun can yeleği etmek, onu her şeyden

korumak istiyordum. Koruyamamıştım. Lanet olsun ki piç kurusunun tekiydim ve orospu çocuğu babamdan aldığım genlerin verdiği ahmaklığı taşıyordum.

Belki de kendimden başka hiçbir şeyi düşünmeyen bencil pezevengin tekiydim.

"Seninle birlikte her renge girerim minik şeytan." Vişne kokulu avuç içlerini öpüp, içine yüzümü yasladım. "Sen benim içimin her rengisin. Karanlığıma düşen mavisin. Verdiğim sözü tutamadım biliyorum, tutamadım. Koruyamadım seni. Koruyamadım sizi."

"Sana olan aşkım, bu dünyada sahip olduğum en doğru ve en güzel yanım." İçim parçalandı. Parçalarıma ayrıldım. Dağıldım. Hırpalandım. Küçük dağları yarattığını sanan kişiliğim sarsıldı. Ben kadınını ve bebeğini koruyamayan piç kurusunun tekiydim.

"Kendimi sana aciz hissediyorum." Baba olacaktım. Ve bunu böyle bir ortamda öğrenmek zorunda kalmıştım. Neşem gömüldüğü yerde can çekişiyordu. Baba olmak. Mayıs'ın aşkını soluyana kadar baba olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemiştim. Ama ona olan aşkımı kabullenip, onun aşkını solumaya başladığım günden bu yana ondan doğan bir çocuğa babalık yapmak istiyordum. Belki de iki. Üç. Dört. Ondan olan parçalar. Yapbozumun eksik parçaları... Ailem.

Ben senden bir parçayım baba, belki de senin devamın...

***

İçimdeki sıkıntı sokağın tavanı kadardı. Yaklaşık on beş dakika boyunca onun yüzünü izledim. Yüzü solgundu ve yaralı. Yaraların sebebini bulmak için harekete geçmeliydim. Ona bunu yapanı, ya da yapanları her kimse bulmalı ve analarını sikmeliydim. Benim olana dokunmak, zarar vermek ne demekti onlara gösterecektim. Yavaşça ona doğru eğildim ve

cennetten çıkma bir rüzgâr gibi esen yüzüne burnumu yasladım. Yaralarında dolaşan burnum sızlamıştı. Yarasının altındaki sızıyı, içimde hissetmiştim. Bu kadar bütün müydük bu minik şeyle? Bu kadar mı onun olmuştum? Bu kadar mı benimdi?

"Onları öldüreceğim," yüzünü kokladım. Kokularımız karışmıştı. Onu koklayınca kendi kokumu alıyordum. Bu çok tuhaftı. Harmanlanmıştık. Karışmış, bir bütün olmuştuk. "Her kim size zarar verme cüretinde bulunduysa her şeyim pahasına yemin ediyorum ki ölmek için yalvarmasına sebep olacağım. Her şeyim."

Uzun kirpikleri yüzümde hissettiğimde kasıldım. Uyanması imkânsızdı, değil mi? Yüzümü usulca çekip ona baktığımda, kirpiklerinin belli belirsiz oynadığını gördüm. Uyanmak için büyük bir çaba sarf ediyor gibi görünüyordu. Kalbim fazladan mesai yapmaya başlarken eş zamanlı olarak elim karnına kaydı. Bunun altında yaşayan şey, beni hissediyor muydu?

Beni hissediyor musun? Buradayım. Sana hiçbir şey olmayacak. Güvendesin. Baba burada.

Karnını sevdim. Uzunca sevdim. Ellerimi hissetmesini, beni tanımasını istiyordum. Ona bir şey olmayacaktı, değil mi? Buna katlanamazdım. Mucizemdi. Mucizemizdi. Mucizemden bir mucize yaratmıştım.

"Beni duyuyor musun?" Gözlerimi kapadım ve elimi biraz baskı uygulayarak karnında gezdirdim. "Oradaki?"

Avucumun altında bir kıpırtı hissettiğimde gözlerim aniden açıldı. Bu benim hayal gücüm ya da yaşadığım heyecandan kaynaklanan bir şey olsa gerekti. İnanamaz gözlerle karnına bakarken kalbim olduğu yeri terk etmek istercesine göğsümü tekmeliyordu.

"Seni duyuyor," diye mırıldandı cennetimin bülbülü. Sesi yorgundu ve gözlerimin daha da irileşmesine sebep olmuştu. O uyanıktı. "Oradaki seni duyuyor."

"Mayıs!" Telaşla doğrulmaya çalıştığımda elimi tuttu ve halsiz bir şekilde çekiştirdi.

"Neredeyim ben?"

"Güvendesin." Burnumun direği sızlıyordu. Sızı büyümüş ve beynime sıçramıştı. "Her şey yolunda."

"Onu öğrendin ha?" Sesi acı çekiyor gibiydi. "Sana ben söylemek istemiştim oysa."

Haberi vardı ve bana söylememişti. Çünkü bana güvenmiyordu. Değil mi? Güvenilmezdim. Belki de işe yaramazın teki olduğumu fark etmişti. Onu bu halde görmek zorunda mıydım? Sormam gereken milyonlarca soru, almam gereken cevaplar vardı. Ama onu yormamam gerektiğinin de farkındaydım. Üstelik burada fazla kalamazdım, bu sakıncalıydı.

"Kendini yorma." saçlarını okşadım. "Lütfen kendini yorma."

"O iyi mi?" eli karnına gitti. Çok güçsüzdü. Bu beni darmadağın ederken, sırtımdaki kemikleri baltayla kırıyordu.

"O iyi olacak." Karnının üzerinde duran elini avuçladım. "İyi olacağız."

"Bana kızgın mısın?" Sesi çatlamıştı. Çektiği acıyı solumak babamın kızıla dönük kahverengi renkteki deri kemerinin demirinden daha keskin ve acı vericiydi.

Nasıl ona kızgın olduğumu düşünürdü ki? Ben kendime kızgındım. Ona değil.

"Neden kızayım sana ömrüm?" Gözlerimin içine baktı. Mavisi beni kucaklarken, karanlığıma esaslı bir tekme savurmuştu. "Ben senin gözlerine bakınca, değil kızacak bir şey, elimi koyacak yer bulamıyorum."

"Ona bir şey olmayacak." Burnunu çekti. "Değil mi?"

Yalvarırım olmasın.

"O benim çocuğum." Göğsüm kabardı. "Sence bu kadar kolay pes eder mi?"

Yalvarırım pes etme.

Gülümsedi. Buruk bir gülümseyişti bu. Gözleri tekrar kapanırken bir an irkildim fakat sonrasında ters giden bir şey olmadığını anladım ve rahat bir nefesi ciğerlerime doldurdum.

Ne kadar rahat bir nefesti? Orası koskoca bir soru işareti ile kaplanmıştı. İçimde patlayan kapsüller acı ile karışık sevinç çığlıkları atarak kanıma karışıyordu. Benim bir çocuğum olacaktı. Üstelik taparak seviştiğim kadından. Tapınağımdan.

Bizi terk etmesini istemiyordum. İstediğim tek bir şey vardı.

Onu kahverengi, demiri paslı bir kemerle değil; şefkatimi doğrudan minik ellerine aşılayabileceğim sevgimle büyütmek istiyordum.

Baba sevgisini tadıp, anne kokusunu alacak bir çocuk yetiştirmek istiyordum.

Benim çocuğum.

Bizim çocuğumuz.

Yangının ortasına düşen Mavi...

KAKTÜS TERM

UMUDUN RENGİ

Sıraç Karayel'den...

Uyuyorsunuz, uyanıyorsunuz, yine uyuyorsunuz. Siz uyuyorsunuz. Ben uyuyamıyorum. Keskin bir ışıkla gözlerinizi açtığınız gün, benim için zifiri bir kara delik.

Karanlığı ağırlayan ruhumu emanet ettiğim gecelerin hiçbir zaman sonu aydınlık olmamıştı. Doğan güneşin üstüme sindiremediği ışık kokusu, gecenin içine karışan ruhumun yakınından geçmezdi.

Her ne kadar bütün gün oturup karanlığın içinde boğulmak istesem de bunu yapamazdım. Öğrenmem gereken gerçekler, dürmem gereken defterler ve kapatmam gereken hesaplar vardı. Mayıs hâlâ bir hastane köşesinde parçamız için savaş veriyordu. Ona hiçbir şey soramamıştım. Hastaneden ayrıldığımda hiç kimseyle yüz yüze gelmemiş, kesinlikle ifade falan da vermemiştim.

Yapmam gereken tek bir şey vardı.

Canıma ve kanıma zarar vermek isteyenin kanını akıtıp, canı için yalvartmak.

"Ankaralı," diye gürledim telefonun diğer ucunda beni dinleyen Savaş'a. "Neredesin?"

"Evdeyim," dedi düz bir ses tonuyla. Olanlardan haberi

yoktu. Arabanın içinde oturmuş bomboş gözlerle acil servisin giriş kapısını izlerken, bir yandan da üç parmağımla kulağıma yasladığım telefona kıracak kadar büyük bir baskı uyguluyordum.

Zihnimin dikişleri atmıştı.

"Görüşmemiz gerek."

"Görüşelim," derken sakindi. "Ben de seninle görüşmek isteyecektim zaten, eğer telefonu yüzüme kapatmış olmasaydın."

"Bilmediğin şeyler var. Yanına geliyorum. Adresini mesaj at."

Sustu. Soru sormadı. Mesaj ile adresi bildirdiğinde onun yanına gitmek sadece yirmi dakikaya mâl olmuştu. Evden çıkıp arabanın ön yolcu koltuğuna oturduktan hemen sonra, "Sorun ne?" diye sordu. Baştan aşağı simsiyah giyinmişti.

Direksiyonu kavradım. "Sorun çok."

"Açık konuş," dedi sıkılgan bir tavırla. Ağzının ortasını yumruklama isteğiyle dolup taşsam da sabırlı bir şekilde başımı salladım. "Yüzün kireç gibi, Karayel."

"Mayıs."

İlgisini çekmiş olacağım ki anında bakışlarını yüzüme çevirdi.

"O hastanede."

Siyah kaşlarının çatıldığını gördüm. Siyah gözleri bir süre idrak etmeye çalışır gibi öylece beni izledi ve bir anda hızlıca soludu. Kalkıp inen göğsündeki telaşı görebilmiştim. Bu bile o göğsünün altında çarpan şeyi koparıp yerinden sökmem için yeterli bir sebepti.

"Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum." Başımı arabanın koltuğa yasladım ve kaşlarımı çattım. "Ama bunun intikamını alacağım ve sen de bana yardım edeceksin."

"Ona ne oldu dedim Karayel!" diye bağırdığında omzumun üstünden ona baktım. Katran karası gözlerinde korkunun bıraktığı ayak izlerini görmüştüm.

"Ona ne olduğunu tam olarak ben de bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı. Onu gırtlaklamak istiyordum. "Bunu öğrenmek için yardımına ihtiyacım var, sikik herif. Benim yanımda Mayıs için endişelenmeyi kes yoksa bu arabadan cenazen çıkacak."

Duraksadı. Birkaç saniyesini anlam veremeyen bakışlarıyla beni incelemeye yatırdı. *"Sen gerçekten hastalıklı herifin tekisin, Karayel."*

"Bana yardım edecek misin?"

"Önce ona ne olduğunu söyle."

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sorduğumda sıkıntıyla başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu.

"Ona ne olduğunu soruyorum."

"Bilmiyorum diyorum, kafan almıyor mu? Bana bak sikik, bana yardım edecek misin, bundan haber ver."

"İşlerini tek başına halletmekten hoşlanırsın. Neden ben?"

"Sana gel adam öldürelim demiyorum. İyi bir araştırmacısın ve bana yardım edebilecek tek insansın."

"Peki." Yutkundu. "Sana yardım edeceğim."

***

"Söyle o orospu çocuğu patronuna hemen buraya gelsin!" diye bağırdığımda bütün gözler üzerime dönmüştü. Karşımda titreyerek duran sarışın sekreterin beti benzi atmış, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Sana diyorum, patronuna söyle hemen buraya gelsin!"

"Şafak Bey yurtdışında," dedi sarışın kız. Sesi de kendisi gibi titriyordu. "Burada değil."

Savaş ile ilk durağımız burası, Şafak'ın şirketiydi.

"Onun yurtdışında olmadığını biliyorum." Elim, sarışın sekreterin boğazına dolandığında, ela dönük yeşil gözleri korkuyla aralandı. "Nerede?"

"Efendim..." Sesi kısık çıkmıştı. "Gerçekten bilmiyorum."

Birkaç korumanın bana doğru yaklaştığını gördüğümde ruhsuz bir şekilde sırıttım ve ellerim arasında yutkunmak için ecel teri döken sarışının boğazını serbest bıraktım. "Bana bakın orospu çocukları! Kim olduğumu biliyorsunuz, değil mi? Eminim biliyorsunuzdur. Yüzümü en ince ayrıntısına kadar hafızanıza kaydedin. Azrail'inizim lan ben sizin! Hayatınızı sikmek benim için o kadar kolay ve eğlenceli olacak ki... Şimdi söyleyin, o orospu çocuğu patronunuz nerede?"

İrkiyim güvenlik görevlisi telefonuyla kısa bir görüşme yaptıktan sonra gür kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Sıraç Karayel."

"Aynen öyle." Pis pis güldüğümde, adamın gözlerinde korkuyu gördüm. "Hanginizin eceli olayım şimdi lan ben? Senin mi? Senin mi? Yoksa senin mi?"

"Sıraç Bey." Güvenlik görevlisi boğazını temizledi ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Şafak Bey burada değiller. İsterseniz her yeri arayabilirsiniz."

Büyük bir patlama sesi duyulduğunda herkes dehşet içinde patlama sesinin geldiği yöne baktı. Ankaralının elinde eski fakat değerli bir silah duruyordu ve bu silahtan çıkan kurşunla holdingin camını indirmişti.

"Karayel," dedi şaşkın şaşkın etrafa bakarken. Silahın patlama sesini duyanlar korkuyla yere sinmiş, kulaklarını elleriyle tıkamıştı. Savaş onlara tuhaf tuhaf baktı. "Her neyse

ya... Aradım ben her yeri, o orospu çocuğu burada değil. Gidelim."

"Gitmiyoruz." Sesim keskindi. "O it burada. Onun ölü köpek kokusunu alıyorum. Bir yerlerde gizleniyor."

Az önce patlattığı cama kısa bir bakış attı ve olduğu yere çömüp oturdu. Bir süre korku dolu gözlerle onu izleyen insanlara bakıp, sırıttı. "Ne yapıyorsunuz lan köpeğin kemikleri?"

Sessizlik ve ardından anlamı olmayan dümdüz fakat korku dolu bakışmalar. Ankaralıya bakışları o kadar tuhaftı ki. Ankaralının ne demek istediğini anlamaya çalışıyor gibiydiler.

"Köpek." Parmağımı şıklatıp dikkatlerini üstüme çektim. "Patronunuz oluyor. Siz de onun eğlenmek için toprağın en dibine gömdüğü basit kemiklersiniz. Şimdi anladınız mı hücresiz beyinliler?"

"Efendim," dedi sarışın sekreter, gizlendiği masanın altından çıkarken. "Şafak Bey, İzmir'de fakat şu an şirkette değiller. Yemin ederim!"

"Nihal!" Bu uyarıcı ses güvenlik görevlisine aitti. Olaylar kendiliğinden gelişiyordu.

Ankaralı ayağa kalktı ve adının Nihal olduğunu öğrendiğim sekretere doğru yürüyüp silahının namlusunu kızın boynuna sürttü. Hemen ardından kendisini kıza bastırdı ve soluğunu hissetmesini sağladı.

Tamam, bu kesinlikle iğrenç bir görüntüydü.

"Teşekkürler," derken sesi tehlikeliydi. "Akıllı ve güzel kemik..." Kıza biraz daha sokuldu. "Onu nerede bulabiliriz?" diye sorduğunda kız bir kez daha titredi ve göz ucuyla bizi izleyen güvenlik görevlisine baktı.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi Ankaralı ve kendini kıza tamamen bastırdı. "Hadi ama bebek, biliyorsun."

Bu herifin içinde potansiyel bir abaza saklamıyor.

"Alaçatı'daki evinde olmalı." Yutkundu ve hıçkırığı boğazında yükseldi. "Lütfen bırakın beni."

"*Alaçatı.*" dedi Ankaralı ruhsuzca sırıtırken. "İstikamet Alaçatı, Karayel."

***

Alaçatı'ya gitmemiz gerekiyorken kendimizi hastanenin önünde bulmuştuk. Hastanenin hastalıklı kokusunu soluduğum andan itibaren bambaşka bir insana dönüşüyordum. Tabularım yıkılıyor, doğrularım değişiyordu. Doğrularımı değiştiren tek bir insan vardı. Pekâlâ, artık tek değildi.

"Onu görmeden hiçbir yere gitmeyeceğim," dedi son kez Ankaralı dişlerinin arasından ve arabanın kapısını açıp kendini hastanenin bahçesine attı. "Hadi, çık."

"Biliyor musun?" Arabadan çıkıp kilitledikten sonra göz ucuyla hemen karşımdaki sıfatsıza baktım. "Ölmek istiyorsun."

"Onu göreceğim ama düşündüğün gibi bir şey yok. O benim arkadaşım." Ona inanmak istedim. Mayıs'la arkadaş olmalarını düşünmek bile damar damar üzerine binmesi gibi bir şeydi. Katlanamıyordum. Üstelik henüz Mayıs ile ilgili bilmediği şeyler vardı.

Gecenin karanlığı bir örtü şeklinde hastanenin çevresini sarmalamışken, kolumdaki siyah kayışlı saate baktım. Saat 22.05'di. Acaba durumu nasıldı?

Beyaz koridorda yürümeye başladığımızda, Temmuz ile yüzleşecek olmamın gerçeği yüzüme bir tokat gibi indi. Ona ne diyecektim? On sekiz yaşındaki ablanı hamile bıraktım, darp edilmesine sebep oldum ama onu seviyorum mu? Belki de yüzüme bakmak bile istemeyecekti. Üstelik doktor ile

gebelik konusunda konuşmam, bilgi edinmem gerekiyordu. Durumları nasıldı? Tam olarak her şeyi bilmeliydim.

"Abi." Sesin geldiği yöne baktığımda Sılay'ın elinde bir poşetle bana baktığını gördüm. "Neredeydin?"

"Hiç." Omuz silktim. "Birkaç işim vardı."

"Bu niye geldi?" diye sordu ve isteksiz bir tavırla Ankaralıyı işaret etti. Kesinlikle yıldızları barışmıyordu. Sessiz kaldım. Omzumun üzerinden Ankaralıya baktığımda gözleriyle etrafı taradığını gördüm.

Kül rengi bir suratla yoğun bakımın önüne yürürken, Ankaralı ve Sılay da beni takip ediyorlardı. Boş bakışlarımı yirmili yaşlarında görünen genç bir kıza çevirdiğimde kızın korku dolu gözlerle bana baktığını fark ettim. Gerçekten korkunç muydum? Kaşlarım tamamen çatıldı.

"Karayel." Arkamda ilerleyen Ankaralının sesi tedirgin çıkmıştı. "O nerede?"

"Yürü," diyebildim. Bitkindim. Kimseye açıklama yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Darmadağındım ve ayakta kalmak için büyük bir çaba sarf ediyordum. Üstelik henüz Temmuz'la yüzleşmemiştim bile. "Göreceksin."

Yoğun bakımın önüne geldiğimizde gündüz patlattığım camın yerini yeni bir camın aldığını gördüm. Ardından gözlerim etrafı taradı. Halim ve Ümran hastanenin deri sandalyesine oturmuşlardı. Halim tavanı izliyor, Ümran ise Halim'in göğsüne uzanmış öylece dinleniyordu. Gözlerim Temmuz'u aradı fakat onu göremedim.

Ankaralının büyük bir hızla yanımdan geçtiğini fark ettim. Hemen ardından yoğun bakımın büyük camına yapışmıştı bile. Olduğum yerde öylece dikeldim ve onu göz hapsine aldım. Siyah gözleri büyük bir şokla irileşmiş, keskin kaşları havalanmıştı. Yüzündeki keskini ifade yerini acıyla beslenen bir kartala bırakmıştı.

Göğsüm sızladı.

Mayıs'a benden başka hiç kimse böyle bakmamalıydı.

"Ona..." Elini cama koydu ve camı yavaşça okşadı. Bu bir çeşit intihardı. "Ona ne oldu?"

Gözler üzerimize çevrildiğinde Halim Ümran'ı yavaşça geri çekti ve ayağa kalkıp Ankaralının yanına yürüdü. İfadesiz bir şekilde öylece dikelmiş onları izliyordum. Ben yalın bir şekilde acımı yaşarken, bir başkasının acısı onu öldürmem için beni tetikliyordu.

"O iyi, Ankaralı." Eliyle Ankaralının sırtını sıvazladı. Sırtı sıvazlanması gereken tek kişi o muydu?

"Ona ne oldu?" diye tekrarladı sorusunu. Beni yok sayıyordu. Onu izlediğimin farkında değil miydi? Benim içimde yatan caniyle tanışmamış mıydı?

"Bilmiyoruz," Halim'in gözleri beni bulduğunda irkildi fakat Ankaralının sırtını sıvazlamaya devam etti. "Tek bildiğimiz darp edildiği. Kimin yaptığı bir sır. Ama öğreneceğiz."

"Bizim yüzümüzden," dedi ve kafasını cama yaslayıp nefesinin buharını cama bıraktı. Siyah gözleri doğrudan camın arkasında duran minik kadına bakıyordu. Bana ait olana. "Bizim sikik hayatımız yüzünden bu halde. Çünkü..." Gözleri bana döndü. Gözleriyle ateş etmesi mümkün olsaydı beni parçalarıma ayırana dek kurşunlardı. "...sen isteklerin için onu ateşe ittin. Senin zavallı zaafın ve isteklerin yüzünden bu halde! Senin gibi bir herifin elini tuttu ve bu hale geldi. Canını yaktığın hangi herifin işi bu kim bilir?"

Siyah gözler katranını etrafa saçarken, sustum. Haklıydı. Şimdi şuracıkta onun kafasını dağıtıp, susmasını sağlayabilirdim. Fakat yapmadım. Yapamadım. Bu kez haklıydı. Benim tehlikeye attığım tek can, canım değildi. Canımın içinde taşıdığı canı da tehlikeye atmıştım. Ben bugün iki kez ölmüştüm, iki kez dirilmiş ve iki kez yakılıp, küllerimden doğmuştum.

"Onun bir suçu yok," dedi Halim fakat bunu söylerken kendisi bile inanmamıştı. "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"Şafak denen orospu çocuğunun işi mi bu?" diye haykırdı Ankaralı. "Onu aradık bütün gün. O yaptı değil mi? Bundan emin olduğun için onu aradın. Senin bokların yüzünden bu halde!" Onu hiç bu kadar aciz ve öfkeli görmemiştim.

"Şafak değil." Sılay'ın bu kendinden emin seslenişini duyduğumda kaşlarım çatıldı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, keskin gözlerle bizi izlediğini gördüm. Hiç olmadığı kadar ciddi ve yıkılmaz bir görüntü çiziyordu. "O yapmadı. Yapan farklı biri. Her kimse yalnızca Mayıs'ın değil, soyumuzun devamını getirecek olan bebeğin de canını istiyor."

"Bebeğin?" İşte bu soru bir bıçak gibi hastane koridorunun ortasına düşerken, Ankaralının gözlerinde yanan kara alev sönmüş, külleri yüzüme uçuşmuştu. "Bebeğin mi?"

Duraksadım. Yutkundum. Tepkisi ne olacaktı, bilmiyordum. "Evet," diye mırıldandım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Mayıs hamile. Benim bebeğimi taşıyor."

Ellerini cama yasladı. Bir süre, belki uzunca bir süre cama tutunup ayakta kalmaya çalıştı. Ortam sessizliğe gömülmüş, herkes ikimize bakıyordu. Acısını soludum. Savaş Sonyürek'in acısını. Şokunu. Enkazını. Tepkisizliğine tepkisizlik eklemeye çalışsa da, hiç olmadığı kadar tepki gösterdiğinin farkında değildi. Hayatımın birleştirmeye çalıştığım çatlakları su alıyordu. Batmak yakındı. Batıyordum. Batmak istemiyordum.

"Ona..." sesinde dehşet vardı. Ne diyeceğini merakla beklerken bir yandan da doktor ile konuşmak için an kolluyordum. "...nasıl kıydın?"

Bu soru... İşte bu soru bir yangına dökülen benzindi. Harlandım. Onun beyaz boynunu kırmak, ardından cesedini yakmak istiyordum. Bu gerçeği yüzüme vurduğu için ölmeyi hak ediyordu.

"Ona nasıl kıydın lan?!"

"Kıydım."

"Nasıl?!" Ellerini camdan çekip saçlarına götürüp çekiştirdiğinde, olduğum yerde hareketsiz onu izliyordum. "Lan o yalnızca on sekiz yaşındaydı. Sen on sekiz yaşında bir kızı nasıl hamile bıraktın şerefsiz?"

O yalnızca on sekiz yaşındaydı. Ben onu hamile bırakmıştım. Benim yüzümden bir karanlığın dibini boyluyor, karanlığın dibine mavisiyle aydınlık vermeye çalışıyordu. Peki bu mümkün müydü? Nokta kadar mavisiyle, zifiri karanlığıma hükmedebiliyordu.

"Sana ne?" Bu ses hastane koridorunun beyaz duvarlarında yankı uyandırırken, hareketsizliğimi bozdum ve omzumun arkasından sesin geldiği yöne baktım.

Temmuz oradaydı. Yüzü hâlâ kıpkırmızı, vücudu bitkin görünüyordu. Kaşlarını çattı ve kendinden emin adımlarla bizim olduğumuz yere doğru yürüdü. "Bundan sana ne Savaş?" diye tekrarladı. Sesi keskindi.

"Ablan." Savaş kafasını iki yana salladı ve anlamaz gözlerle Temmuz'a baktı. "Ablan hamile. On sekiz yaşında, hamile ve darp edildi."

"Ve bu seni ilgilendirmez."

Göz ucuyla Temmuz'a baktığımda, aynı anda o da bana baktı. Gözlerinin içinde saf güven vardı. Bu iki bacak arama esaslı bir tekme geçirirken, organlarıma anlam veremediğim bir duyguyu pompalamıştı.

"Bu onların hayatı." Olgunlaşmaya yüz tutan sesi çatlamıştı. "İkisinin. Bizim değil. Bir bebek istediler ve yaptılar. İkisi de birbirinin ne olduğunu biliyordu. Yine de birbirlerinden vazgeçmediler. Sen kimsin? Ben kimim? Bu işte tek suçlu abim değil, ablamda suçlu, ben de suçluyum belki sen bile ıçlusun. Neden çeneni kapatıp çözüm yolu aramaktansa, nun üzerine geliyorsun? İçeride ölümle cebelleşen senin beğin ve sevdiğin kadın değil. Burada bağırıp çağırıp huzurumuzu kaçıracaksan, git."

Ankaralı sustu. On yedi yaşında bir çocuk beni ve ailemi korumuştu. Benim artık bir ailem vardı. Ne pahasına olursa olsun korumam gereken bir aile.

***

Ellerimi cama yasladım. Ona uzanmak, kucaklamak ve o sikik kablolara gerek kalmadan da onu yaşatabilmek istedim. Yüzüne vuran loş ampullerin ışığı yaralarını daha net bir şekilde görmemi sağlıyordu. İyi olacak mıydı? Bugün onunla konuşabilmiştim fakat şimdi bugünün aksine tıpkı bir ölü gibi yatıyordu. Sessiz. Yokmuş gibi. Hiç olmamış gibi. Kalbim büküldü. Onun vişne kokulu avuçlarını istiyordu. Yalnızca o parmaklar düzeltebilirdi bükülen bu kalbi.

Elim kolum bağlı, onun iyi olmasını bekliyordum.

"Abi." Omzuma inen eli hissettiğimde göz ucuyla arkama baktım. Temmuz gelmişti. Elindeki karton bardakta dumanı tüten çayı gördüğümde içim büzüldü. Mayıs çayı sevmezdi ki... "İç biraz."

Nefesimi dışarı bıraktığımda hemen önümde yeni yapılmış olan cam buğulandı. Camdaki yansımama alnımı kırıştırarak baktım. Hiç olmadığım kadar yorgun görünüyordum. Bedenen, ruhen, kalben... Varlığından bir haber olduğum her yerim ağrıyordu.

Temmuz'un uzattığı karton bardağı aldıktan sonra çayın sıcak buharı yüzüme vurdu. Gecenin bir yarısıydı ve Halim ile Ümran eve, Melek'in yanına gitmişlerdi. Sılay hemen köşedeki sandalyelere kıvrılmış uyukluyordu. Şafak'ın yapmadığından emindi. Bu beni düşündürse de, şu an kafamı yorabilecek vaziyette değildim.

"Abi, içsene," dedi Temmuz ve çayla olan bakışmamı sonlandırdı.

"Canım istemiyor," canıma baktım. Camın arkasında öylece yatıyordu. Hiçbir şey istemediği apaçık ortadaydı. "Sen iç."

"Saçmalama," diye mırıldandı ve göz ucuyla ablasına baktı. "O iyi olacak, yalnızca iç şunu tamam mı?"

"Sen de beni suçlarsın sanmıştım," dediğimde duraksadı ve bakışları ağır çekimde beni buldu.

"Seni suçluyorum zaten." Sertçe yutkundu. "Ama tek suçlu sen değilsin. Bunu biliyorum."

"Ablanı sevmek belki de yaptığım en çılgın şeydi. Masumiyetini sömürdüm onun. Yaşamadığı şeyler yaşamasına sebep oldum. Sikik bir piç kurusuyum."

Yarım ağız gülümsedi. Temmuz hiç olmadığı kadar olgun ve aklı başında görünüyordu. Bugün gündüz onu o halde gördüğümde, ablasının onun için ne kadar değerli olduğunu idrak edebilmiştim.

İşin tuhaf yanı dün gece kokusu ile beni besleyen, bu gece kokusu ile yoğun bakım odasını besliyordu.

"Ablamı sevmek belki de yaptığın en doğru işti, abi." Elini omzuma koydu ve belli belirsiz bir şekilde sıkıp, hissetmemi sağladı. "Belki de şu hayattaki tek doğrun ablamı sevmekti."

"Sen doğrularına zarar verir misin Temmuz?" diye sorduğumda sustu. Gözlerini kaçırdı fakat zaten ondan bir cevap beklemiyordum. Onun ne gibi bir hatası olmuş olabilirdi ki? Bu hayatta en çok hata yapan varlık şüphesiz bendim.

"Benim de doğrularıma zarar verdiğim zamanlar oluyor, abi."

İrkildim. Gözlerimiz aynı anda Mayıs'ın olduğu yere döerken, nefesi sıklaşmıştı. "Senin doğruların?"

"İmkânsızı sevip, ona ulaşamamak gibi. Tek doğrum ve en doğruma zarar veriyorum. Çünkü korkağım. Belki de senin kadar güçlü olmadığım için bu haldeyim. Sen güçlüsün.

Annenin katili olduğunu düşündüğün bir kıza âşık oldun, sahiplendin."

"Onun hiçbir suçu yoktu, hepsi benim şerefsizliğimdi. O yalnızca minik bir kız çocuğuydu. Olaylar bu şekilde gelişmemeliydi. Onu çok incittim."

"Artık ablamı suçlamıyor musun?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Mayıs'ı suçladığım falan yoktu. Belki de en başından beri yalnızca onu istediğim için yanımda tutuyordum. Ona bağımlı olduğum için.

"Hayır." Elim tekrar cama yöneldi, ağırlığımı oraya bıraktım. "Onu suçlamıyorum. Bu çok saçma bir düşünceydi. Beynim tam bir sik gibi çalışmıştı. Pişmanım. Yaptığım her şey için."

"Âşık olduğun kadından nefret etmek mümkün mü?" diye sordu. Sesi kendisiyle çelişiyor gibiydi. Duraksadım. Göz ucuyla ona baktığımda tüm dikkatiyle ablasını izlediğini gördüm.

"Mümkün." İrkildi. Fakat bana bakmadı. "Nefret aşkın benzinidir. Ne kadar çok nefret edersen, o kadar çok âşık olursun."

"Cidden öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle."

"Çayı tek elinle tutuyorsun," dedi konuyu değiştirmek istercesine. "Solak olduğunu sanıyordum. Sağ elinle sıcak bir çayı tutup, sol elinle bir camı taciz etmek zor olmuyor mu? Üstelik yorgunsun da."

"Çay soğudu."

"Ama için hâlâ yanıyor," diye mırıldandı.

Öyle bir rüyanın içindeydim ki, ancak bu kadar gerçekçi olabilirdi.

"Bebek," diye söze girip sessizliği tekrar bozduğunda irkildim. Bebek. "O iyi mi?"

"Sabah ilk işim doktorla konuşacağım."

"Endişeleniyor musun?" Sesi tedirgindi. Bu bebeği istiyor muydu? Bilmiyordum. Ablasının hamile olmasını bu kadar normal karşılaması beni şaşırtmıştı. Üstelik Ankaralıya beni savunmuştu.

"Elbette." Yutkundum. *"Canım içinde bir can taşıyor. Etti mi sana iki can?* Haliyle endişem iki kat daha fazla."

"Tam bir baba gibi konuştun. Baba olmaya hazırsın, değil mi?"

Duraksadım. Benden baba olur muydu? Ne gibi bir babalık görmüştüm de, nasıl bir babalık yapacaktım ki? Hatırladığım tek şey yediğim dayaklar ve kulağıma çalınan küfürlerdi. Gözlerimi yumdum ve o anları silmeye çalıştım.

"Bilmiyorum."

"Bence hazırsın."

"Mayıs'ın hamileliği seni kızdırmadı mı?" diye sordum ve elimdeki çayı hemen köşedeki sandalyeye bırakıp sırtımı cama yasladım. "Köpüreceğini düşünmüştüm."

"Neden kızayım ki?" Omuz silkti. "Ablam kendi kararlarını verebilecek yaşta. Üstelik neden bilmiyorum ama bu bebek benim umudum oldu."

Umudum mu dedi o?

"Umudun mu?"

"Yeniden aile olmak... Bir arada, büyük bir aile... Onun sayesinde bir aile olabiliriz. Buna inanıyorum. O bizim umudumuz. Mavi bir umut."

Sustum. Mavi Umut.

***

"Yasin Kuran," dedi hemen karşımdaki kır saçlı zayıf doktor elini bana uzatıp, benimle tokalaşırken, "Mayıs Karamaça'nın yakınıydınız değil mi?"

"Eşiyim," diye tamamladım. Belgelerde iki yabancı olmamız zerre umurumda değil. "Sıraç Karayel."

"Oturun lütfen!" Parmağıyla kahverengi deri kanepeyi işaret etti ve ardından kendi yerine oturdu. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Yasin Bey ben bir şeyler içmek için burada değilim. Eşimle ilgili son durumu öğrenmek için buradayım. O iyi mi?" deri koltuğa yerleştikten sonra beklenti dolu gözlerimi doktora diktim.

"Benim uzmanlık alanım jinekoloji değil beyefendi," dedi mekanik bir ses tonuyla. "Ama şu an üç doktor beraber eşinizi kontrol ediyoruz. Belge üzerinde bekâr görünüyor fakat eşiyim diyorsanız eminim öylesinizdir. Resmi olarak reşit olduğundan dolayı hakkınızda hukuki bir işlem başlatmamıza gerek kalmadı. Fakat şöyle söylemem gerekiyor bebekte, annede tehlikede."

Beynime giren mermiyi çıkarmaya çalışırken bomboş gözlerle Yasin beye baktım. "Onun iyi olduğunu söylemiştiniz. Yalnızca bebek kötüydü."

"Bakın." Önündeki dosyalara kısaca göz gezdirdi. "Çok fazla darp edilmiş. Vücudunun çeşitli yerlerinde çürükler var. Eğer herhangi bir kemiği kırılmış olsaydı kesinlikle kürtaj yapmak zorunda kalırdık."

Kürtaj mı? Bebeğimi sökerek kadınımın içinden almaktan mı bahsediyor bu herif?

"Kürtaja gerek var mı?"

"Yok." Kaşları çatıldı. "Yani sanırım şimdilik yok."

"Nasıl şimdilik yok?" Beynim dalgalanıyordu. Bu korkutucuydu.

"Gebelik vücudu için bir sorun teşkil etmiyor. Şimdilik. İlerleyen zamanlarda ne olacağını bilemeyiz. İlaçla tedavi edeceğiz, yarın normal odaya çıkarmayı düşünüyoruz."

Sustum. Gözlerim boşluğa takılınca bir süre sessizliğin sesini dinledim ve kafamdaki kara kaplı defterin sayfalarının açılma sesiyle kendime geldim. Bu kötüydü. Ne zaman kan kokusu aşersem, o defter açılıyordu.

"Çok zarar görmüş." Yasin Bey'in cızırtılı gelen sesi ile birlikte dünyaya geri döndüm ve ağır bir şekilde kafamı kaldırıp Yasin beye baktım. "Özellikle karnına birçok tekme yemiş. Bebeğin kurtulması bir mucize..."

Karnına mı? Kan akışım durdu, beynim işlevini kaybetti ve bir süre belki de çokça uzun bir süre doktorun yüzüne baktım. Gözlerindeki endişeyi solusam da, içime dökülen buzlu suyun yarattığı şok etkisini vücudumdan atamıyordum. O an sanki oradaymışım gibi gözlerimin önünde can buldu. Mayıs'ın yerde kıvranan narin, minik bedeni... Karnına savrulan tekmeler ve her bir tekmeden sonra pembe uçurumlarından yükselen acı dolu inlemeler. Yardım çığlıkları. Uyuştum. Sol kolumu, sol ayağımı ve hatta solumda var olan hiçbir uzvumu hissetmiyordum. Tekmelerin sahibini düşündüm. Fakat onu zihnimde canlandıramıyordum. Zihnimde canlılık kazanabilen tek görüntü miniğim ve minik bedeninin gördüğü zarardı.

Onlar yalnızdı. Acı çekmişlerdi. Ve ben yanlarında yoktum. Tek başlarına savaş vermek istediler fakat başaramadılar.

Ben onları koruyamadım.

"Sıraç Bey, iyi misiniz?"

Cevap vermedim. Kafamı sallamakla yetindim. "Sıraç Bey, her şey iyi olacak diyerek sizi ümitlendirmeyeceğim. Her

zaman için en kötüsüne hazırlıklı olmak zorundasınız. Yaşam bir kumar. Biz bu kumarın oyuncularıyız ve elimizden geleni yapmak zorundayız. Metanetli olmalısınız. Her şeyden önce Mayıs Hanım'ın sizin desteğinize ihtiyacı olacak."

Peki bana kim destek olacak?

"Anlıyorum."

Yasin Bey'in odasından ayrıldığımda bomboş gözlerle koridorun dar yolunu izledim. Ellili yaşlarında yaşlı bir kadın başındaki örtüsünü sıyırmış, organlarını titretecek bir güçle ağlıyordu. İçim kasıldı. "Oğlum." Kadının haykırışını duyduğumda bir iki adım geriledim ve Yasin beyin odasının kapısına tutundum. "Oğlum, ölmedim de annem. Buradayım de annem."

Yasin beyin kapısı aniden açılınca sarsılsam da kendimi toparladım. Bir süre karşımızdaki yaşlı kadını izledi ve sonra elini omzuma koydu. "Anneler evlatlarından önce ölmek ister."

Anneler... Evlatlarından önce mi ölmek ister? Neden bu kadar benciller?

***

Hemşireye iki saat kadar yalvardıktan sonra nihayet Mayıs'ı görebilmek için izin alabilmiş ve yine o lanet önlüğü giyip, bu lanetli odaya girmiştim. Düne oranla yüzüne birazda olsa renk gelmişti. Ya da bu benim hayal gücümden ibaretti.

"Benim minik kızım." Kısık sesimi ona duyurmak için önünde çöktüm ve yüzümü eline koydum. Elinde birkaç kablo vardı ve minik eli kabloların varlığıyla yok olmuştu. "Karayel'in burada."

Kalp atışlarının yükseldiği makineye kısaca baktım. Çizgiler düzensizdi fakat her bir şekil doğrudan beynimi uyarıyordu.

"Beni duyabiliyor musun? Hadi ama dün iyiydin. Amacın be korkutmak değil mi?"

Cevap yoktu. Boylu boyunca yatıyordu. Sıkıntıyla nefesimi dışarı verdim ve elim tekrar karnındaki mucizeye gitti. Dokundum.

"Pekâlâ, sen duyuyor musun peki?"

Onun ömrü, benim soyumun devamlılığıydı. Benim ömrüm, onun can yeleği. Gezegenlere ışık olan gözlerini görmeyi istiyordum ama maalesef buna engel olan bir şey vardı. Emastan göz kapakları...

"Şimdi size bir masal anlatmak isterdim." Gülümsedim. Yanaklarım ağrıdı. Yırtılıyormuş gibi. "Ve sizde dinleyip mutlu olurdunuz. Aslında hiç masal bilmiyorum. Anlatanım olmadı. Ama size anlatabilmek için öğreneceğim. Söz. Ama lütfen iyi olun. Olur mu?"

Umutsuz gözlerle öylece uzanan bedenin sahibine baktım. Burada değildi. Gözlerimi yumdum ve elini avucumun içine aldım.

"Nasıl bu kadar berbat olmayı başarabildim?" Ona yaşattıklarım, yaşanılanlar bir bir gözümün önünde uçuşurken, kaşlarım çatıldı. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Silmek istiyordum. Tüm geçmişi silmek, yalnızca aşkımı kabul ettiğim zamanı hatırlamak istiyordum.

Yaptığım şey sonuçlardan kaçmak değildi. Sonuçları reddetmekti. "Seni incittim, miniğim. İncitmem gereken en son şeyi incittim. Sen benim kucağıma gelip 'sev beni' diyen bir kedi gibisin. Ve biliyorsun belki de senden sonra yalnızca kedileri seviyorum ben. Şu hastaneden el ele çıkacağız, miniğim. Sen, ben ve bebeğimiz. Söz veriyorum."

Avucumun içindeki el hareket etti. Ve ardından yüzük parmağımı yakalayıp sıktı. Gözlerim irileşirken, kalbim içindeki duyguları püskürtecek yer arıyordu. Ve kafamı kaldırıp ona baktım.

Bana bakıyordu.

Yangın mavisi gözleri alev alev yanıyordu ve hiç olmadığı kadar canlıydı.

Ölü kalbimi yaşatacak gibi bakmıştı.

"Biz iyiyiz." Kuru dudakları gülümsemek için yukarı kıvrıldı. Yırtılır gibi açılan dudaklarının acısını en içimde hissettim. "Buradan el ele çıkacağız, babacık."

Temmuz haklıydı.

Minik kadınım içinde mavi bir umut taşıyordu.

Yeniden aile olabilirdik. Eksiksiz bir aile...

Mavi Umut.

***

Değişmek ya da temizlenmek için eve gitmemiştim. Üç gündür hastanedeydim. Alaçatı'ya gitmekten vazgeçmiştim, Şafak'ın işi olmadığının bilincindeydim. Her nedense bunun Şafak'ın yapmadığına inanıyordum.

"Abi, banyo yapmalısın," dedi Sılay ve ardından elindeki karton bardağın içinde dumanı tüten çayı bana uzattı. "Al iç şunu."

"İstemiyorum," dedim ve omuz silktim. "Mayıs'ı normal odaya alacaklarını söylemişlerdi fakat hâlâ alınmadı. Yolunda gitmeyen bir şeyler var da bize mi söylemiyorlar? Üstelik son konuştuğumuzdan sonra bir daha ayılmadı."

"Abi fazla evham yapıyorsun."

"Evham falan yapmıyorum. Onu neden normal odaya almıyorlar? Yasin Bey'le görüşeceğim." Sılay'ı ve uzattığı çayı yok sayarak hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Önüme olay günü haşat ettiğim güvenlik görevlisi **çıktığında** bir an irkilsem de bakışlarımı ondan kaçırmadan yürümeye devam ettim. Tek bir isteğim vardı. Polislerle uğraşmamak.

"Beyefendi," dedi hemen yanından sıyrıldığım, burnunda izimi taşıyan güvenlik görevlisi. "Geçen sefer için üzgünüm."

Ve evet, büyük ihtimalle soyadımın ekmeğini yiyordum. Tekrardan.

"Yasin Bey," kapıyı açıp içeri bodoslama daldıktan sonra Yasin bey ile göz göze geldim. Gülümsedi. "Müsait misiniz?"

"Tabii Sıraç Bey, buyurun lütfen!"

Bana işaret ettiği kahverengi deri koltuğa oturduktan hemen sonra nefesimi düzenledim. "Eşimi normal odaya alacağınızı söylemiştiniz fakat hâlâ almadınız. Bir problem mi var?" dive sordum yavaşça. Belki de yavaşça değildi. Bilmiyordum. Sesimi bile kontrol edemiyordum.

"Eşiniz? Ah, evet. Mayıs Hanım. Onu akşamüzeri normal odaya alacağız Sıraç Bey. Endişelenmeyin."

"Bebek?" Bunu dillendirmek içimin yırtılmasına sebep oluyordu. Bana ait olan bir şeyin varlığı neden bu kadar baş döndürücüydü?

"Bebek... Bunun hakkında konuşmak için henüz çok erken. Ama bütün jinekolog arkadaşlarımla görüşeceğim."

Duraksadım. Ayrıntılar aklıma geldiğinde içim kasıldı. Bir erkeğin. Doktor bile olsa bir erkeğin Mayıs'ı incelemesi, görmemesi gereken yerlerini görmesi, dokunması. Şartellendim attı.

"O jinekologlar bayan olursa çok sevinirim, Yasin bey."

Güldü. Gülmekten ziyade kahkaha attı. "Tabii."

"Güzel." Kafamı salladım. Zira o doktor erkek olsaydı, Mayıs'ı kontrol etmeden hemen önce yaşamsal faaliyet gösterebilmesi imkânsızlaşacaktı. "Yaşamak güzel. Eminim yaşamak isteyeceklerdir."

YUVAYA UÇMAK

Mayıs Karamaça'dan...

Kendimi yüksek bir yerden düşmüş ve hâlâ yere varamamış gibi hissediyordum.

Kaçıyordum. Her kaçış, arkamda geçmişin içine takılan bir adımın büyük izini bırakıyordu. Zihnim solgun bir pencere önü çiçeği gibiydi. Su verilmemiş, güneş tarafından kurutulmuştu.

Görüş açım daralmıştı; baktığım yerlerin etrafını karartı olarak görüyordum. İşitme duyumu kullanmam neredeyse imkânsızlaşmıştı. Hiçbir sesin yarattığı kelimenin içindeki tek bir harfi bile yakalayamıyordum. Duraksadım. Bir süre etrafta çağlayan sesleri dinledim. Hâlâ yoğun bakım ünitesine mi bağlıydım? Yoksa normal bir odaya alınmış mıydım? Şafak neredeydi? Onu gördüğüme emindim. Hatta beni buraya getirenin o olduğunu da biliyordum.

Etrafı incelemek için büyük bir çaba sarf ettim. Gözlerimin önüne buzlu bir cam örülmüştü sanki.

Emin olduğum tek şey şu an bileğime takılı bir serum olduğuydu. İlacın tuhaf kokusunu soluyabiliyordum. Hastane kokusu daima içimde bir yerlerde bir şeyleri uyarıyordu ve bu da kusma isteğimi tetikliyordu.

Ah, Sıraç'ın artık her şeyi bildiğini biliyordum. Ona bunu ben söylemek istemiştim.

Öğrendiği zamanki yüz ifadesini merak ediyordum.

Mehmet Ali Karayel'in düşmanlarından biri tarafından öldüresiye dövülmüştüm. Hedef belliydi: Bebeğim. Mehmet Ali Karayel'in soyuna merdiven çakan parçamın kokusunu aldıkları an başıma üşüşeceklerini anlamıştım. Yediğim tekmelerin, tokatların, kısacası esaslı dayağın varlığı hâlâ bedenimde çınlıyordu. Gözlerim savaşın yenileni oldu ve bilincim tekrar karanlık bir odanın kapısını aralayıp, kendini o odaya kilitledi.

***

"Daha iyi misin?" diye sordu Ümran sırtımdaki yastığı düzeltip, serumumu inceledikten sonra.

"İyiyim," diye inledim. Kemiklerim hâlâ sızım sızım sızlıyordu. "Sıraç nerede?"

Henüz odaya çıkarılalı sanırım yaklaşık iki saat olmuştu. Üç, belki de dört gün boyunca yoğun bakımda tutulmuştum ve odaya alındığımda başımda Ümran'dan başka hiç kimse yoktu.

"Gelir birazdan," dedi Ümran huzursuz bir şekilde; kaşları çatık, bakışları endişeliydi. *"Sen iyi misin? Ağrın sızın yok değil mi?"*

"Yok," dedim sakince. *"Biraz kemiklerim ağrıyor ama iyiyim."*

"Melek nerede?"

"Sıraç abimin evinde çalışan bir kadına bıraktık, hiçbir şey de söyleyemedik. Valla rahat durmazdı. Gecelerdir beni sıkıştırıp bir şey olup olmadığını soruyor zaten. Biliyorsun, çok düşkün sana." Çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu ve kol-

larını göğsünün üstünde topladı. "Sen de hiçbir şey söyledin tabii."

"Anlamadım?"

"Karnındaki ajandan bahsediyorum. Bana neden söylemedin?" Biçimli kaşlarını çattı. "Güvenmedin mi?"

"Güvenmemekle alakası yok, Ümran," dedim elim karnıma kayarken. "Söyleyemezdim, Ümran. Bakma hiç öyle."

"Neden söyleyemezdin?"

"Bir süre kendim bile kabullenemedim bu durumu." Yüzümü buruşturdum. "Ondan kurtulmak bile istedim." Yüzündeki ifade dondu. Bir süre bomboş gözlerle bana baktı ve kafasını iki yana sallayarak, "Ondan kurtulmak mı istedin?" diye sordu dehşet içinde.

"Evet," diye itiraf ettim. Aslında kurtulmak istememiştim, yalnızca korkularım vardı ve tek başıma kalmıştım. Derin bir nefes aldım. "Öyle ama sonra aslında bunu istemediğimi, onu doğurmak istediğimi fark ettim."

"Ondan vazgeçmen elbette imkânsız! O senin sevdiğin adamdan olan parçan. Yalnızca... Bunu saklaman beni epeyce şaşırttı."

"Neler yaşadığımı sen de çok iyi biliyorsun, Ümran," derken sesim jilet kadar keskindi. "Ben iyi değildim."

"Anlıyorum." Başını sallamakla yetindi. "Ama... Eğer saklamasaydın belki de tüm bu olanlar başına gelmezdi."

"Sence tüm bu olanlarda ben mi suçluyum?"

"Hayır, hayır tabii ki," dedi başını iki yanan sallarken. "Elbette değilsin ama söyleseydin tehlikede olmazdın."

"Mehmet Ali Karayel yüzünden," diye söze girdiğimde kahverengi gözleri dehşetle açıldı. Ağzı kocaman aralanırken, elimle durmasını işaret ettim. "Dur, o yaptırmadı ama onun yüzünden oldu."

"Nasıl?"

Sıraç burada mıydı?

"Onu izlerken dinliyorum zaten." Sesi, kulaklarımda fokurdayan kanın içine ekilmiş tuz gibiydi. "Sen git uyu."

"Çok yoruldun abi," dedi Sılay endişeli bir sesle. "Yapma böyle."

"Sılay," dedi Sıraç sakin bir sesle; bu sesin içindeki uyarı sakinliği ile büyük bir tezatlık içerisinde uyarı doluydu.

"Peki," diye fısıldadı Sılay. Odadan çıktığını kapının açılıp kapanma sesinden anlamıştım. Sessizlik. Kısa süren bu sessizlik, Sıraç'ın verdiği nefeslerin galeyanına gelmişti.

Dikiş tutmayan bir yaranın yüzeyine yapıştırılan bir yara bandı gibi hissediyordum kendimi. Kendi yaramın üstüne, kendimi basmıştım.

"Hadi aç gözlerini." Sıraç'ın sesi, yüreğimin üstüne dökülmüş zift gibiydi. "Gözlerini görmeme izin ver."

Göz kapaklarımı aralamak ve kirpiklerimin ardından onun güzel yüzünü izlemek istedim ama bunu yapabilecek gücü kendimde bulamamıştım. Göz kapaklarım erimiş ve göz bebeklerime yapışmıştı sanki.

"Sana bunu yapanın kim olduğunu öğrendiğimde, ölmek için dua edecek." Sesindeki tehlikeyi soludum. Bir zamanlar tehlikeden başka hiçbir şeyi çağrışmayan bu adam, şimdilerde kalbimin ihtiyaç duyduğu bir uyuşturucu, bir ilaç gibiydi.

"Sana söz veriyorum," derken kararlıydı. "Üçümüzün de intikamını alacağım. Senin de, benim de, onun da. Üçümüzün de." Sıraç'ı göremesem de bir çift yangını andıran gözlerini kıstığını hissettim. "Ailemizin intikamını alacağım." Ağzımın içi kurudu ve bilincim cümle kurabilecek kadar yerinde değildi. Sesler boğuk gelse de, zihnim her şeyi tüm berraklığıyla emip aynasına yansıtarak okumamı sağlıyordu.

"Bebeğimiz iyi," diye fısıldadığında, içime bir kova dolusu buzlu su dökülmüş gibi rahatladım. "Ama dikkatli olmak

zorundaymışız. Zorlu bir gebelik dönemi bizi bekliyor olabilirmiş. Sen her defasında benim başıma bela olmak zorunda mısın, minik şeytan?"

Cevap veremedim ama pürdikkat onu dinlemeye devam ettim.

"O koca çenen kapalıyken sana anlatmak istediğim birtakım şeyler var, minik." Gülmek istedim ama bunu yapamadım. "Sen yaramaz küçük bir kız çocuğuydun, Mayıs. Seni izliyordum ve seni izlemek belki de en büyük hobimdi." Derin bir nefes aldı. "Artık sırlar olsun istemiyorum, Mayıs. Her şeyi bilmeni istiyorum."

Duraksadım. Onun da benden sakladığı bir şeyler mi vardı?

"İlk kez birisini öldürdüğümde henüz on beş yaşlarındaydım. Bunu sen de biliyorsun zaten. Peki ya neden öldürdüğümü de biliyor musun?"

Parmaklarım çarşafı kavrayıp avuçlamak ve sıkı bir yumruk yaparak çarşafın soğuğunu hissetmek istedi ama buna halim yoktu. Merve'nin o gün Fethiye'de anlattıkları zihnimden taşıp, kıyılarıma vurmaya başladı.

"Annemi yeni kaybetmiştim o zamanlar, yapayalnızdım. Sana karşı kinim o zamanlar başlamıştı aslında ama sana hiçbir şey yapamıyordum işte. Söz konusu sen olunca değişik bir adamım ben. Kendime söz geçiremiyorum. Bende senin gözlerinin sözü geçiyor." Yattığım yatağın ucuna oturduğunda, oturduğu yer çöktü. Eli saçlarıma gitti, kalbim belli belirsiz titredi.

Cennetin ilahileri üstüme aktı, meleklerin kanatları ruhumu örttü.

"Ben kanın tadını ilk kez senin için aldım."

Her bir kelimesi, o kelimeyi var eden her bir harfi bıçak olup göğsüme saplandı.

"O orospu çocuğu!" Bir an sinirle soludu. "O kemiğini siktiğimin ibnesi sana zarar verecekti. Sapık herifin tekiydi." Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum. "Bunu büyük bir zevkle yaptım, Mayıs. Onu büyük bir zevkle öldürdüm. Onun ölmesi o kadar gerekli gelmişti ki o an gözüme, hiçbir zaman bu yaptığımdan dolayı pişmanlık yaşamadım."

O cinayet benim yüzümden mi işlenmişti?

Ruhuma saplanan gerçeğin ucu o kadar sivriydi ki, ruhumun bir kalbi varsa o kalbi parçalamıştı kesinlikle.

Ruhun kalbi olur muydu?

Ruhumun bir kalbi vardı ve çok acıyordu.

"Mayıs," derken sesi titriyordu. "Ben bir katil değilim. Affet beni."

Ilık bir damla gözyaşı yanağımdan şakaklarıma, oradan da kulağıma doğru süzülürken, gözlerimi açamadığım için kendime küfretmiştim.

***

Bu zamana kadar beni kimse tam anlamıyla tanıyamamıştı. Sıraç'ı hayatıma kabul etmeden önceleri şu an olduğum kişiyle uzaktan yakından hiçbir alakam yoktu. Önceleri bir kar tanesi beni yansıtırken, artık ele avuca sığmayan bir kor tanesiydim.

Eskiden olduğum kızı kapının dışında bırakmadan önce onunla hep tartışırdık. Korkaktı. Kaçıyordu. Sevilmek isterken, bir o kadar da sevilmekten korkuyordu. Sonra hayatına bir adam girdi. Her şey bir gecede değişti. Yıkıldığını sandığı o gece, küllerinden doğduğu geceydi aslında.

Buzdan kanatları erimiş, öldüğünü sandığı o anda cesedinin omuzları kırılmış ve omuzlarından dışarı kordan kanatlar fırlamıştı.

"Kalkabilecek misin?" diye sordu Sılay. Şu an odada baş başaydık, akşamüzeri taburcu olacağım için hazırlık yapıyordu.

"Sanmıyorum." Yüzümü acıyla buruşturduğumda irkildi ve bana doğru yürüyüp, kollarını bedenime sardı.

"Sana sarılmayı..." dedi boğuk sesi çatlarken. "...çok özlemişim."

Serumu sökmüşlerdi ama elimin üstündeki serum kelebeği hâlâ duruyordu. Sılay'ın sarılmasına karşılık vermek için kollarımı kaldırdığımda belime hafif bir ağrı saplandı ama aldırmadan ona sıkıca sarıldım.

"Canını acıtacaksın," dedi ağladığı için çatlak çıkan bir sesle. "Kendini zorlamasana be penguen suratlı karı."

"Ne?" Gülmeye çalıştım. "Ney suratlı?"

"Penguenleri seviyorum," diye homurdandı yüzünü saçlarımın arasına bastırırken. "Sümüklerimi de saçlarına sürüyorum."

"Sür," dedim umursamazca ona sarılırken. "Senin sümüklerinden mi iğreneceğim..."

"Sümküreyim mi?"

"Ne?"

"Hık yapayım mı, akıtayım mı bütün mukoza sıvımı."

"Geri zekâlı," dedim geri çekilip gülmemek için kendimi zor tutarken.

"Canın acıyor hâlâ değil mi?"

"Acıyor," dedim kısık bir sesle.

"Kolay değil." Yavaşça geri çekilip, elini elimin üstüne koyup diğer elimdeki serum kelebeğine baktı. "Bunu yapanı bulup öldürmek istiyorum."

Ailecek öldürmeye meraklısınız, değil mi?

İçerideki. Lütfen halan ve babana benzeme.

Aslında annene de benzeme. Bir farkı yok çünkü.

Dayına benze.

Yok, asıl benzememen gereken kişi o seni yarış pistlerinden toplamak istemiyorum. Sen en iyisi kendi farkını yarat, hiçbirimize benzeme.

"Bunu yapan kişinin kim olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandım. "Yüzü net bir şekilde zihnimin içinde... Onu senden önce ben öldüreceğim."

Sılay bir süre yüzümü izledi. İri, zeytin yeşili gözlerinin etrafındaki mavi damarlar genişlemişti. "Abim ve Savaş, Şafak'tan şüpheleniyorlardı," dediğinde irkildim. Gözlerim iri iri açılırken kafamı iki yana sallayınca, Sılay gülümsedi. "Biliyorum, o yapmadı."

Kaşlarım çatılınca, bakışlarını benden kaçırdı. "Nereden biliyorsun?"

Parmaklarıyla oynarken söyleyip söylememek konusunda kendiyle savaşıyor gibi görünüyordu. "Beni aradı," diye fısıldadı.

"Evet." Omuz silkti. "Beni aradı ve sana bunu yapanı bulacağına dair yemin etti."

Sılay'ı inceledim. Giydiği askılı tişörtün açıkta bıraktığı belirgin köprücük kemiklerinin daha da belirginleşmesini sağlayacak şekilde kendini kastı. Konu Şafak olduğunda sus pus oluyordu.

"Onu hâlâ seviyor musun sen?"

"Hayır." Yüzünü buruşturup bana tuhaf tuhaf baktı. "Ben başkasını seviyorum, o umurumda bile değil. Yemin ederim."

"Temmuz?"

Yutkunmakla yetindi. Cevap vermek yerine ayağa kalkıp odanın diğer ucuna yürüdü. Kapının çaprazında duran deri koltuğa oturdu ve bakışlarını bana değdirmeden duvara sabitledi. Cevabımı almıştım. Kız kardeşim gibi sevdiğim kız, erkek kardeşimi seviyordu.

"Pekâlâ," dedim gülümseyerek. "Tek kelime etmeyeceğim ama sormam gereken bir şey var."

"Sor."

"Bebeğim gerçekten iyi mi?"

"Her şey yolunda, yalnızca biraz dikkatli olmalısın."

"Dikkatten kastın ne?"

Gözlerini devirdi. "Kızım atarlı atarlı takılmayacaksın işte. Oturacaksın. Evinin kadını, çocuklarının anası olacaksın."

"Sılay?" Bana baktı. "Sen gittikçe Sıraç'laşıyorsun. Bu beni ürkütüyor."

Gözlerini devirerek güldüğünde, ben de ona katıldım. Çok değil birkaç ay öncesine kadar şu konumda oturup gülüşeceğimizi ve bebeğim hakkında konuşacağımızı nereden bilebilirdik ki? Yaşanan her şey dün gibi aklımdaydı.

Sıraç, "Çıkıyoruz," diyerek kapıyı açtığında bakışlarımız kapıya çevrildi. "Hazır mısın?"

Ona dikkatlice baktım. Anlattıkları, anlatamadıkları, Sıraç'ın içinde saklı kalan, kara kuyusunun içindeki yılanları besleyen tüm gerçekleri önüme alıp düşündüm. Bana baktığında bu düşüncelerin üstüne gözleri devrildi.

"Ben hazırım," dedim kısık bir sesle. "Temmuz nerede?"

"Dışarıda. Hazırsanız çıkalım öyleyse, ben işlemleri hallettim."

Canı sıkkın gibi görünüyordu. Bir hemşire içeri girip, "Şey, affedersiniz," diye fısıldadıktan sonra yanıma geldi ve elime uzanıp, "Çıkarayım," dedi.

Elimi ona uzatıp gülümsediğimde kız büyük bir dikkatle serum kelebeğini çıkarttı ama bunu yaparken Sıraç'ın baskıcı gözleri sırtındaydı ve kız irkilmişti.

Doğrulup ayağa kalkmak için hamle yapmama gerek kal-

madan beni kucakladı be yüzümü boynuna yaslayıp, "Rahatına bak, miniğim," dedi saçlarımın arasından.

Hastanenin beyaz duvarlarla çevrili koridorlarını Sıraç'ın kucağında geride bırakırken, gözüm hemen arkamızda yürüyen Sılay'a takıldı. Düşünceli görünüyordu. Göz göze geldiğimizde buruk bir şekilde tebessüm etti ama bu tebessüm gözlerine ulaşamadı.

"Sıraç." Burnumu kahve kokulu boynuna bastırıp, kokusunu içime çektim. "Neyin var?"

Sessiz kalmayı tercih etti ve beni daha sıkı sarıp, kavradı. Cevap vermemesi beni işkillendirse de sessizliğimi korudum.

Hastanenin kapısına çıktığımızda henüz gece olmamıştı, akşamüzeriydi ama yine de güneş gökyüzünden silinmişti. Soluk mavi gökyüzünün göğsüne taktığı süslere benzeyen yıldızlara iç çekerek baktım.

Sılay siyah arabanın arka kapısını açtı ve Sıraç beni büyük bir dikkatle arka koltuğa yerleştirdi. Bakışları omzunun üstünden Sılay'ı buldu. "Siz Temmuz'la gelin. Halimler sizi alacak."

Sılay hiçbir şey söylemeden sakince başını salladıktan sonra arabanın içine doğru eğilerek bana el salladı. "Evde görüşürüz, şokellam."

Güldüm. "Ne?"

"Şokellem." Öpücük attı. "Hadi gidin artık."

Sıraç sürücü koltuğuna yerleştikten sonra arabayı çalıştırdı ve olabildiğince yavaş bir şekilde hastane bahçesinden çıktık.

"Daha iyi misin?" diye sordu gözleri dikiz aynasının üstünden beni bulurken.

"İyiyim." Doğrulmaya çalıştım. "Sen iyi misin?"

"Kötü mü görünüyorum?"

"Evet." Sırtımı zorlanarak da olsa koltuğa yasladım. "Tuhafsın."

"Seninle bir ilgisi yok," dediğinde gözleri dikiz aynasında buluşan gözlerimden ayrılıp yola çevrildi. Sessiz kalsam da, üstüme düşen durgunluğun izleri yüzümün topraklarına bayrak gibi dikilmişti. Bir süre yalnızca önümde akıp giden yolu izledim.

"Asma şu suratını," diye tısladığında gözlerim tekrar dikiz aynasına kaydı. Doğrudan bana bakıyordu. "Gerçekten seninle bir ilgisi yok."

"Tamam."

"Mayıs," dedi. "Trip mi atacaksın?"

Trip mi? Ben mi? Ağrıyan sırtıma aldırmadan ona doğru uzandım ve el freninin üzerinde duran elinin üstüne avucumu örttüm. "Trip falan yapmıyorum."

Düz bir çizgi şeklinde duran dudakları yumuşadı, yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Kiraz ağacının çiçeğe durduğunu hisseder gibi oldum.

"Sana bunu kim yaptı?" diye sorduğunda duraksadım. "Şafak mı?"

"Hayır." Başımı iki yana sallayıp elimi geri çektiğimde, bakışlarımız tekrar dikiz aynasında buluştu. "Bana bunu Şafak yapmadı."

Şafak'ın yardım ettiğini söyleyip söylememek konusunda kararsızdım. Söylersem Sıraç buna inanmayacak, belki de bunun Şafak'ın bir oyunu olduğunu düşünecekti. Oysa ben o yeşil gözlerde samimiyeti görmüştüm.

"Kim yaptı?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. Aslında bu yalan değildi, gerçekten bilmiyordum. "Onu tanımıyorum."

"Onu?" Kaşları çatıldı. "Tek miydi?"

"Evet." Gözlerimi kaçırdım. Parmaklarım yavaşça karnıma kaydı, göz ucuyla dikiz aynasından ona baktım ama gözlerimi tekrar kaçırdım. "Tek başınaydı."

Sıraç'ın bakışlarını hissedebiliyordum. Ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Gözlerim tekrar dikiz aynasına yöneldiğinde, Sıraç'ın karnımda duran ellerime baktığını gördüm.

"Mavis." Ona baktım. "*Bu şey...*" Gözleri hâlâ karnımdaydı. "*Karnındaki şey... Yani... Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?*"

Duraksadım. "Ne yapmamız gerekiyor ki?" diye sordum saf saf.

"Yani şey..." Gözleri karnımdan sıyrılarak ayrıldı ve aynanın keskin yüzeyinde canlanan yüzümü buldu. "O büyük bir top boyutunu almadan, gelinlik giymek istemez misin?"

Zaman durdu. Etrafımdan kayarak geçen arabaların far ışıkları gözümü alıyordu. Burnumda, tatlı ve geçmişi hatırlatan bir kokusunun dolaştığını fark ettim. Küçüklüğümden kalma anıları canlandıran bir yaz akşamı kokusuydu bu. Kalbim göğsüme iki büyük tekme geçirdi ve kan akışımın hızlanıp, damarlarımın içinde akan kanın uğuldadığını hissedip, duydum.

İkinci kez evlilik teklifi mi alıyordum?

İrileşen gözlerimi saklamaya çalışarak ona baktığımda, gözlerini kaçırdığını gördüm. Hiçbir şey konuşmadık. Arabayı kullanmaya devam etti.

Yaklaşık on beş dakika süren sessizliği yaran bendim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum; araba ana caddede ilerliyordu.

"Evimize." Kaşlarım çatıldığı an dikiz aynasından bana baktı. "Çemkirecek misin? Unut bunu. Sılay az önce sana 'evde görüşürüz' dedi farkında mısın? Evimize gidiyoruz, minik şeytan. Benim bebeğimi taşıyorsun, gözümün önünden ayrılamazsın." Gözlerini kıstı. "*Gerekirse birlikte işeyeceğiz.*"

Mehmet Ali Karayel'in evinde mümkün değil yaşayamazdım. Bu imkânsızdı. Bunun hiçbir oluru falan yoktu.

Şiddet kanımda yürüdü. "Ben o herif..."

"Orası bizim evimiz değil zaten," dedi hissetmiş gibi.

"Peki nereye..."

"İkimizin evine gidiyoruz. Hatta üçümüzün. Çeneni kapatır mısın minik anne adayı?"

İçimde ikamet eden varlığın kalbinin içini dolduran kanın ısındığını hissettim.

"Temmuz ben olmadan yapamaz," diye açıkladım. "Onu bırakamam Sıraç."

"Onu bırakacağını kim söyledi?" Arabayı ani bir frenle durdurduğunda arabanın koltuğunun köşelerini kavrayarak kendimi sabitledim. Bana doğru döndü. "Onu bırakacağımızı kim söyledi?"

"Seni anlamıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Neden bir şeyi de normal bir insan gibi anlatmayı denemiyorsun?"

Kaşları çatıldı. Kavisli siyah kaşlarına baktım; erkeksi fakat bir o kadar da düzgün duran burnuna indi bakışlarım; ardından kaydı ve dolgun üst dudağına saplandı kirpiklerimin okları.

Çok güzeldi.

"Onu doğurana kadar böyle mi olacaksın?" diye sordu dehşet içinde.

"Nasıl olacakmışım?"

"Tuhaf." Yüzünü buruşturdu. "Şey gibi... Tıpkı huysuz yaşlı bir ihtiyar gibi..."

"Huysuz bir ihtiyar mı?" Kaşlarımı çattım "Ben mi?"

"Evet. Arabaya bindiğinden beri surat asıyorsun. Huysuz huysuz konuşmanı saymıyorum bile. Ne yaptın benim minik şeytanıma, babaanne?"

Gözlerim dehşetin perdesini irislerine indirdi. Bütün ağrım kuş olup uçup gitti. Şu an hissettiğim şey de neydi? Sinirlenmiştim.

"Sen baba mı babaanne dedin?"

Sırıttı. "Kızınca çok seksi oluyorsun."

Alt dudağımı dişleyip gülmeme engel olduğumda arkada büyüyen çığlık etkisindeki korna seslerini irdelemek adına ona çenemle trafiği işaret ettim. Tuhaf bir ifadeyle trafiğe baktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve camı açıp kafasını dışarı çıkardı.

"Rahat rahat bir kavga edemiyoruz. Tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsunuz, ibnenin evlatları?"

"Çok terbiyesizsin!" diye çemkirdim. "Seni duyuyor. Sana benzeyecek!"

"Benim kızım küfür etmez," dedi gururla; araba dar bir yola girdi. "O terbiyeli bir kız olacak."

"Kız mı?"

"Evet," diye böbürlendi. "Benim bir kızım olacak."

Bunları konuşmak için henüz çok erkendi. Bu konuya nereden ve nasıl gelmiştik?

"Bunu Allah bilir, belki de bir oğlun olur."

Kaşları çatıldı ve toprak bir yolda tekrar fren yaptı fakat bu kez daha sakin bir frendi. Sinek gibi ön cama uçup çarpacağım bir fren değildi.

"Sence de bu âleme iki tane Sıraç Karayel fazla değil mi?" diye sordu bana doğru dönüp, kafasını koltuğun arasından uzatıp, yüzüme yaklaşarak. "Kendim gibi bir itle uğraşamam ben. Yönü öte, götü beri. Kızım olacak benim."

"Oğlum olacak benim," diyerek sırıttım. "Görürsün."

Sırıttı. Tüm gerginliği kaybolmuş gibiydi. "Kızım olacak." Yanağımdan makas alıp geri çekildi. "Görürsün."

"Görürüz."

"Görelim bakalım."

***

Geniş bahçeli bir evin önünde durduğumuzda etrafta bu ev dışında hiçbir şey olmadığını gördüm. Ev, bomboş bir arazinin ortasında tek başına duruyordu. Dubleksti ve dışı toz mavisi rengine boyanmıştı. Sırtını dayadığı büyük bir çınar ağacı ve geniş, yemyeşil bir bahçesi olduğunu görmüştüm.

Araba bahçeden içeri girdikten sonra evin biraz ilerisinde durdu ve Sıraç kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapımı açarken, "Burası bizim evimiz," diye fısıldadı.

Açtığı kapıdan dışarı adım atmak için hamle yapacakken tekrar kucaklandım. Nabzım hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu. "Ani hareketler yok," dedi kulağıma doğru.

Kollarımı onun boynuna doladıktan sonra etrafı incelemeye devam ettim. Evin sol köşesinde büyük bir yüzme havuzu; havuzun etrafında birkaç heykel ve küçük boylu ağaçlar vardı. Böyle kuytu, terk edilmiş bir yerde nasıl oluyordu da bu kadar güzel bir ev olabiliyordu?

Yüzümü onun boynuna gömerek heyecanla soludum. "Burası çok güzel ama..."

"Soru sormak yok," diye uyardı beni eve doğru yürüyordu. Evin giriş kapısını açtığında ciğerlerime vanilya kokusunu andıran tatlı bir koku doluştu. Evin içi taze bir çiçek gibi, tatlı bir vanilya gibi kokuyordu. Kafamı, gömdüğüm boynundan dışarı çıkardım. İçerisi saf mavi rengi ile zenginleştirilmişti. Geniş bir salon, tavanından aşağı sarkan kristal avize, gece mavisi tonunda büyük ve konforlu koltuklar, geniş bir televizyon ünitesi ve aynı genişlikte bir televizyon, siyah fakat mavi parıltılarla süslenmiş kitaplık ve DVD bölümü.

Kocaman gözlerle evin güzelliğini soludum.

"Burası..."

"Harika," diye tamamladı beni, tekrar boynuna saklanmam için çenesiyle alnıma bastırırken. "Değil mi?"

"Evet. Harika."

"Mayıs," dedi içten bir sesle; sesinin kuyusunda tıslayan yılanlar kuyunun duvarı boyunca tırmanarak dışarı çıkmak ve geceye karışmak istiyordu sanki. "Bundan sonra burada kalacağız, tamam mı?"

Peki ya Temmuz ne olacaktı? Onu arkamda bırakamazdım. O evde tek başına yaşayamazdı. Üstelik hâlâ yapmam gereken şeyler vardı ve ben tüm bunların altında eziliyordum.

"Burada kalamam," dedim çatlak bir sesle. "Evime dönmek zorundayım."

"Burası senin evin," diye tısladı dişlerinin arasından. "Burayı sevmedin mi yoksa?"

"Hayır." Yüzümü sakladığım yerden çıkarıp onun gözlerine baktım. "Burayı çok sevdim ama burada kalamam."

Kaşlarının ortasında büyük bir yarık oluştu. "Kalmak istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum." Boynuna sarılı olan kollarım daha da sıkılaştı ve burnumu çenesindeki yara izine sürttüm. "Ama Temmuz..."

Bana düz düz baktı. "Sen kıt mısın?"

İrkilip burnumu geri çekerek ona çatık kaşlarla baktım. "Neden hakaret edip duruyorsun?"

"Her boku yanlış anlıyor ya," diye homurdandıktan sonra beni yavaşça koltuğun üzerine bırakıp dizimin dibine oturdu. "Bak atarlı hamile, burada benim sözüm geçer ve sen burada kalacaksın. Evimizde."

"Temmuz," diyecektim ki, uzun ve kemikli parmaklar dudaklarıma sürtünerek konuşmama engel oldu. Dokunuşuna verdiğim tepkiler ilk günkü tazeliğini koruyordu.

"Sence Sılay'ı yalnız bırakabilir miyim?" diye sordu, parmakları dudaklarımda gezinmeye devam ederken.

"Bırakamazsın." Parmakları aralanan dudaklarımın nemiyle ıslandı.

"Güzel. Sen de Temmuz'u yalnız bırakamazsın." Parmakları hareketini sonlandırdı. İşaret parmağı iki dudağımın üstünde asılı kaldı. "Yani demek oluyor ki, burada dördümüz birlikte yaşayacağız."

Peki sen biliyor musun canım, senin kız kardeşim benim erkek kardeşime yanık. Benim erkek kardeşim de senin kız kardeşine... Sen bunları bilmiyorsun tabii, diye iç geçirirken öylece onu izliyordum.

Ateş ve barutu aynı evde barındırmaktı bu.

Hamile bir Sılay düşününce tüylerim diken diken oldu. Sıraç, Temmuz'u öldürürdü.

"Peki," diyebildim, kabullenirken. "Deneyelim bakalım."

KAKTÜS TEAM

ODANIN YANIK KOKUSU

Sıraç Karayel'den...

Sanki son kezmiş gibi, ellerimden kayıp gidecekmiş gibi sarılmak istediğim bir kadın vardı. Ve o kadın içinde yeni bir hayat taşıyordu.

Benim hayatım içinde yepyeni bir hayat taşıyordu.

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim. Onu bu evde kalmak için ikna edebilmek çok zor olmamıştı fakat bir şeylerin içine sinmediğini net bir şekilde görebiliyordum.

Huzursuzdu.

"Sıraç," diye mırıldandı duvardaki tabloları incelerken. "Sılay ve Temmuz buranın adresini biliyorlar mı?"

"Biliyorlar," dedim omzumun üstünden ona bakarak. Yüzü hâlâ o günün izlerini taşıyordu. İçimdeki nefretin ateşi harlandı. O herifin parmaklarını sikmek istiyordum. Bunu gerçekten yapmak istiyordum. "Halim ve Ümran onları buraya bırakacak. Birkaç gün sonra eski evinize gideriz ve lazım olan eşyalarınızı alırsınız."

Cennet mavisi gözlerinin içine baktığımda kararsızlık gördüm. Sanırım onu koruyamadığımı düşünüyordu. Belki de haklıydı. Onu koruyamıyordum. Daha iyi olmam ve o iki-

sini korumam gerekirken, hiçbir bok yapamamıştım. Daha o kansız orospu çocuğunun kim olduğunu bile bulamamıştım.

"Mayıs?"

"Efendim," dedi kekeleyerek; gözlerini de kaçırmıştı. "Ne oldu?"

"Bana güveniyorsun, değil mi?" diye sorduğumda mavilikleri bir kez daha beni buldu. Bu kez gözlerinin içinde peydahlanan ifade alev alevdi.

"Elbette güveniyorum."

"O günler geride kaldı," diye yalan söyledim. Hiçbir şeyin geride kaldığı yoktu. Her şeyin henüz yeni başladığının farkındaydım. "Her şey daha güzel olacak."

"Güzel olacak mı gerçekten?" diye sorduğunda gözlerinin içine baktım. Sanki gözlerinin içinde bir süzgeç vardı ve içimdeki her şeyi filtresinden geçirebiliyordu. Onun karşısında yalan söylemek o kadar imkânsız bir şeydi ki.

"Olacak." Yutkundum. "Minik şeytan, her şey daha güzel olacak."

"Nerede kaldılar?" diye geçiştirdi beni ve bana sırtını dönüp karşıdaki L kanepeye oturdu.

"Yoldadırlar. Birazdan burada olurlar."

"Temmuz bu işe sıcak bakmayabilir," diye mırıldandı. "Annemin hatırları ile dolu bir evden vazgeçmesi pek de mümkün gözükmüyor."

Aksine Temmuz yeniden bir aile olmak istiyordu. Üstelik her şeyi halletmiştim. Bundan sonra ne Mayıs'ı, ne Temmuz'u, ne de Sılay'ı gözümün önünden ayırmayacaktım. Ah, bir de sevdiğim kadının karnında ikamet eden şey.

Biliyordum. Bundan sonra tüm gözler onların üzerinde olacaktı. Aileme zarar vermelerine izin vermeyecektim.

Yaklaşık on dakika süren bir sessizliğin ardından kapı zili

çaldı. "Geldiler," dediğimde gözleri beni buldu, yorgun görünüyordu. "Sen biraz dinlen bence babaanne."

"Söyle demesene Sıraç ya!" diye çemkirdi. Modumda değildim fakat onu neşelendirmek istiyordum. Zira benden çok daha çökmüş bir vaziyette görünüyordu.

Birkaç saniye güzelliğini soluduktan sonra kapıdaki çömezleri daha fazla bekletmemem gerektiğini düşünerek kapıya yöneldim ve kapıyı açtım. Sılay, Temmuz, Halim ve Ümran hemen kapının önünde durmuş dik dik bana bakıyorlardı. Sanırım biraz fazla bekletmiştim.

"Ne yapıyordunuz siz?" diye sordu Ümran gözlerini kısarak. Aynı şekilde gözlerimi kısarak ona baktım.

"Hayırdır Ümran?"

"Şey yani..." Halim'in arkasına saklandı. "Korusana karını be!"

Halim yine köpek Değerli gibi gülüp ayarımı bozsa da onları içeri almak zorundaydım ve aldım da. "Oha!" Ümran'ın yüksek çıkan sesi tüm gözleri üzerine toplamasına sebep olmuştu. "Ev muhteşem."

"Aynen," dedi Sılay ve beni yok sayarak Mayıs'ın yanına doğru yürüyüp onu kucakladı. "Fethiye'de olduğu gibi yine hep beraber olacağız desene!"

"Hep beraber." Beklemediğim bir neşeyle söylemişti bunu Mayıs. İçimin kıpır kıpır olduğunu hissettim ve kendimi ayıpladım. Benim gibi bir adama bu kadar heyecanlanmak yakışmıyordu. Yirmi dört yıl boyunca koruduğum şu çizgiyi, darmadağın etmeyi başaran tek bir kadın vardı. Minik bir kadın. Elimde büyüyen bir kız çocuğu. "Tıpkı Fethiye'de olduğu gibi..."

"Mutlu musun?" Sılay'ın sorusuyla birlikte tüm gözler Sılay'ın üzerine döndü.

"Mutluyum." Gülümsedi, gülümseyişim. "Çok mutluyum."

"Sen mutluysan, bende mutluyum," dedi Temmuz ve hızlı adımlarla ablasına yürüyüp, Sılay'ı yok sayarak ablasını kucakladı. Pekâlâ, ben bir kaçıktım ve kadınımı öz kardeşinden kıskanıyordum.

"Bundan sonra çok daha mutlu olacaksınız," diye mırıldandı Ümran. "Siz bu mutluluğu hak ediyorsunuz. Mutlu olacaksınız."

Göz ucuyla Ümran'a baktığımda yüzünde koca bir tebessümle Mayıs ve Temmuz'u izliyor olduğunu gördüm. Ardından gözlerim tekrar onları buldu. Birbirlerinin tek limanıymışlar gibi sarılmaları beni kıskandırsa da, bir yanım huzurluydu.

"Çok yapışma," dedim boğazımdaki düğümü yok saymaya çalışarak. "Kardeş falan dinlemem ben."

***

Elimdeki kâğıdı, dirseklerimi dayadığım masaya bıraktım. Sırtımı sandalyeye yasladım. Önümde bir deste kâğıt vardı ve lanet olsun ki bugün halletmem gereken bir dünya iş vardı.

Telefonumun melodisi ofisin duvarlarında yankılanırken, bu melodiyi değiştirmem gerektiğinin bilincindeydim. Zira bana uğursuz şeyleri haberdar etmekten başka hiçbir boka yaramıyordu siktiğimin melodisi.

"Ne var?" diyerek açtığım telefonun ekranına bakma gereği bile duymamıştım.

"Sıraç," dedi Engin hemen telefonun ardından. Sesi telaşlı geliyordu. "Müsait misin?"

"Değilim," dediğimde dilini şaklattığını duydum. "Ne yumurtlayacaksan çabuk ol, Engin. İşim başımdan aşkın."

"Dayım." Babamın varlığını hissettiğim an kasıldım. "Pek iyi değil. Onu görmen gerekmiyor mu sence de?"

"Gerekiyor mu?"

"Gerekmiyor mu, Sıraç?"

"Gerekmiyor," dedim sakin bir sesle. Umarım kahverengi kemeri onu ziyarete gider. "Onun iyilik meleği olma görevini mi üstlendin, Engin?"

"Ne Sılay, ne de sen onu arayıp sormuyorsunuz Sıraç. Bu çok acımasızca," diye hayıflandı.

Bilmediği sikik sebepler vardı. Bunu ona söylemek zorunda mıydım sanki? Kız kardeşim o herif yüzünden organ yetmezliği ile savaşıyordu. Tamam şimdi iyiydi ama küçükken çok çekmişti. Ben onun üzerimde bıraktığı izler yüzünden karanlığın en koyu tonunun dibinde cebelleşiyordum. Annem onun yüzünden ölmüştü. Üstelik sevdiğim kadının annesinin de katili onun varlığıydı.

Belki de hepimizin ölümüydü, Mehmet Ali Karayel.

"Mecbur değiliz."

"Nasıl mecbur değilsiniz Sıraç? Orada yatan benim değil, sizin babanız."

Bomboş gözlerle ofisin duvarlarını izlerken, olabildiğince ifadesiz ve sakindim. Kulağımda şakıyan kemer sesini duyunca midemin kasıldığını hissettim. Geçmiş duvarların arkasından bana seslenip, benimle dalga geçiyordu.

"Senin baban değil," diye dalga geçtim. "Yani onun yanında olmak zorunda değilsin, tıpkı bir akbaba gibi davranıyorsun."

Cevap vermesini dahi beklemeden telefonu kapadıktan sonra masanın üzerine fırlattım.

"Siktiğimin babası, baba ha? Baba!"

Yediğim dayaklar, bana edilen küfürler ve hakaretler, çenemde taşıdığım iz, futbol hayatımın başlamadan bitişi, itildiğim karanlık, nefretlerim, kustuğum zifir. Hepsinin tek bir sebebi vardı.

Mehmet Ali Karayel.

Onun ölüm haberini almak beni hiç incitmezdi, bundan emindim. Onun için üzülmem imkânsızdı. O benim üzüleceğim son insan evladı bile olamazdı. İnsan evladı olduğundan bile şüpheliydim.

"Sıraç Bey." Yavuz aniden ofisin kapısını açıp, içeri dalınca zaten gergin olan sinirlerim tam anlamıyla olduğu konumu terk edip öfkeden odağı kaymış gözlerimi Yavuz'un üzerine çevirdi. "Efendim şey diyecektim..."

Ayağa kalktım ve ruhsuz bir şekilde sırıttım. "Ne diyecektin Yavuz?"

"Şey efendim..."

"Şey, ne Yavuz?"

"Efendim." Duraksadı. "Şirkete ortak olmak için gelen bayanla olan görüşmeniz hakkında birkaç soru soracaktım."

"Anlaştık," dedim dümdüz bir sesle. "Bundan sonra bir ortağa sahibiz. Şimdi ofisimden uzayacak mısın? Yoksa seni ofisime boylu boyunca uzatayım mı, Yavuz?"

Yutkundu. Tükürüğünün mide bulandırıcı sesini ta buradan duymuştum. "Anladım efendim," dedi titrek bir sesle. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

***

Aynı Saatler Mayıs Karamaça'dan...

"Bunu buraya koymalıyız," diye direttim. Sılay hemen karşıma geçmiş, özenle yerleştirdiğim bibloyu farklı bir yere koymak için büyük bir çaba sarf ediyordu. "Ya Sılay! Orası değil, burası."

"Of!" diye çemkirdi. "Orada güzel durmuyor. Zevksiz."

"Tam bir baş belasısın," dedim gözlerimi devirerek.

"Ama vazgeçmeyeceğim. O biblonun yeri burası, orası değil."

"Bu biblo orada değil, burada durmalı," diye diretti. Ardından bibloyu aldığı gibi merdivenlere koşturdu. "Kusura bakma minik anne, ama bu biblo ya benim dediğim yere konur, ya da hiçbir yere."

"Küçük bir çocuk gibi davranıyorsun!"

Dil çıkardı ve merdivenleri koşarak tırmanmaya başladı. Eş zamanlı olarak aşağı inen Temmuz ile çarpıştı ve elindeki bayılarak sahip olduğum biblo büyük bir gürültüyle merdivenlerden aşağı sekerek düştü, en son basamakta ise daha büyük bir gürültüyle patladı.

Ağzım beş karış açılmış bir şekilde yerde parçalara ayrılmış olan bibloya bakarken, aynı anda Sılay'ında korku dolu gözlerle bana baktığından emindim.

"Al kırdın kırdın!"

"Ben suçsuzum," dedi Sılay şaşkın bir sesle ve Temmuz'un arkasına saklandı. "Ablan başlattı."

Temmuz gülümsedi ve omuz silkerek bana baktı. "Oldu bir kaza işte."

"Ama ben o bibloyu çok sevmiştim," dedim kendimin bile inanması güç olan bir ses çıkararak. "Of!"

Göz ucuyla ikisine baktığımda Sılay'ın çenesini Temmuz'un omzuna koymuş, Temmuz'un arkasından beni izliyor olduğunu gördüm. Gözlerindeki pişmanlık ona olan öfkemi dindirmeye yetmişti.

Suçlu küçük bir kız çocuğunun babasının arkasına saklandığı gibi saklanmıştı Temmuz'un arkasına.

"Tamam," diye mırıldandım. "Cana geleceğine mala gelsin."

"Buradaki mal ben oluyorum," dedi Sılay bilmiş bir sesle. "Bu hamile beni sevmiyor."

Ona tip tip baktım. "Neden sevmiyormuşum seni? Nereden çıkardın onu?"

"Çünkü gece benimle yatarken bana hiç yüz vermedin." Kaşlarım çatıldı. Evet, bu evdeki ilk gecemi Sılay ile uyuyarak geçirmiştim. Aslında Sıraç'la uyumak istesem de, Sıraç'ın acil bir işi çıkmıştı ve gece yarısından sonra evden çıkmıştı.

"Yorgundum." Omuz silktim ve parçalanan biblonun kırıklarına baktım. "Ben şurayı temizliyeyim."

"Hayır," diye çıkıştı Sılay. "Tamam kötü bir görümce, afacan bir kız çocuğu olabilirim ama yeğenimin annesine ev temizletecek değilim."

Yeğenimin annesi.

Duraksadım ve içten bir şekilde gülümsedim. Üstelik şu an Temmuz'un omzuna yaslanmış bir şekilde duruyordu ve aşırı sevimli görünüyorlardı.

***

Akşam olmuş, Sıraç hâlâ gelmemişti. Eve alışmak zordu, zorlanıyordum. Bir yere hemen alışabilen bir insan değildim. Yerimi yadırgama gibi bir huyum yoktu fakat annemin hatıralarının olduğu evi bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Oturduğum kanepede elimde kahve fincanı ile ayaklarımı uzatmış televizyon izliyordum. Yaklaşık bir saattir evlilik programı izlediğimi fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Hadi ama şimdiden anne olmak için programlanmaya mı başlamıştım ben?

"Abla," dedi Temmuz, omzumun üzerinden arkama baktığımda merdivenlerin başında bana bakıyor olduğunu gördüm. "Ne izliyorsun sen?"

"Hiç." Omuz silktim. "Evlilik programı falan."

Birkaç saniye, belki de çok daha uzun bir süre ürkmüş gözlerle bana ve önümdeki televizyona baktı.

"Abla." Sesi tedirgindi. "Bir hastaneye falan gitmemiz gerekiyor mu?"

"Anlamadım?" dedim alnımı kırıştırarak. Kötü mü görünüyordum?

"Farkında mısın bilmem ama şu an oturmuş, döşü kıllı koca arayan kadınları izliyorsun."

Duraksadım. Haklıydı. "Sen işine baksana be, sana ne?"

"Kapat şunu Allah aşkına. Kendi beynin yetmezmiş gibi, yeğenimin beynini de yıkıyorsun," dediğinde irkildim. Onu benimsemesi bana ilginç gelmişti. Belki de hoşuma gitmişti, bilmiyordum.

"Çok konuşuyorsun marul," dediğimde kaşları çatıldı.

"Bana marul deme," dedi dişlerinin arasından. "Neyse sen otur döşü kıllı koca arayan teyzeleri izle. Sıraç abim gelmedi mi daha?"

"Gelmedi."

"Nerede kaldı ya?" diye sorduğunda gözü sağ kolundaki siyah kayışlı saate kaymıştı. "Bu saate kadar gelmesi gerekmiyor muydu?"

Kapının kilidinin çevrilme sesini duyduğumda sıntım. "Geldi bile."

Sıraç içeri girdiğinde hiç olmadığı kadar yorgun görünmüştü gözüme. Yangın mavisi gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade asılı kalmış gibiydi. Anahtarları kenara atarken içeri doğru yürüdü ve Temmuz'a göz kırpıp ayakucuma oturdu.

Eliyle ev ayakkabısının üzerinden ayağımı severken, diğer eliyle de şakaklarını ovdu. "Günün nasıl geçti minik babaanne?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Babaanneymiş." Gözlerimi devirdim. "Eh iyiydi. Senin?"

"Bok gibi." Elini geri çekti ve ayak bileğime koydu. "Çok yorucuydu. İmanım gevredi."

Bu tuhaf hallerinin sebebinin yalnızca yorgunluk olduğuna inanmak istemiyordum. Gözlerimi kısarak onu inceledim. Aynı şekilde o da anlam veremediğim bir ifadenin asılı kaldığı yangın mavisi mucizelerini yüzüme dikmişti.

"Neden öyle bakıyorsun, kız?" diye sorduğunda gülmek istedim ama gülmemek için yanaklarımın iç tarafını dişledim. 'Kız' deyişi neden bu kadar tatlı gelmişti bana?

"Hiç," omuz silktim. "Seni beklerken çok acıktım ve kız kardeşin hayranı olduğum bibloyu kırdı."

"Amma açıkağızlasın ha." Temmuz'un bu ani çıkışının sebebi belliydi. Sılay'a toz konduramıyordu işte. "Yanlışlıkla kırdı işte."

Sıraç hiçbir şey demeden Temmuz ve benim atışmamı izlemeye başladı. Yaklaşık on beş dakika boyunca Sılay ve biblo ile ilgili atıştıktan sonra yorgun düşmüş ve tartışmayı yarıda bırakmıştık.

Akşam yemeğini yedikten hemen sonra Temmuz kendi odasına, Sılay'da kendi odasına çekildiler. Aynı odaya çekilecek değillerdi ya. Birkaç saati televizyon başında geçirdikten sonra Sıraç tarafından kısıtlanarak, televizyonun kumandasından olmuştum.

Sıraç elindeki kumandayı arkasına saklarken sinsi bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Bana bak minik babaanne, radyasyonun anasını ağlatmışsın. Haberlerini aldım. Tüm gün televizyon başından kalkmıyormuşsun. Yeter bu kadar. Kalk odamıza gidiyoruz."

"Ya ama Show'da film başlayacaktı."

Gözlerini devirdi. "Mayıs, yatağa miniğim."

"Ya ama..."

"Mayıs." Sesi keskin çıkınca sus pus oldum. "Yağ bakkalda, tamam mı miniğim? Yatağa."

Ona düz düz baktım. Uzandığım koltuktan yavaşça doğ-

rulmaya çalıştığımda aniden karnıma giren ağrı yüzünden yüzümü buruşturmuştum.

"Hey sorun ne?" dedi Sıraç büyük bir telaşla.

"Sorun yok," dedim ve bir kez daha doğrulmak için hamlede bulundum. Ağrı geçmişti fakat kasılmıştım. "Biraz ağrır gibi oldu ama geçti."

"Doktora gitmeli miyiz?" diye sordu bana dik dik bakarken. Gözlerindeki telaşı görmüştüm.

"Hayır." Yavaşça doğruldum. "Doktorluk bir şey yok."

"Yardım edeyim mi?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Sıraç bu cevabı yok saydı ve eğilerek beni kucağına aldı. Ona sıkıca tutunduğumda gözleri doğrudan yüzümü inceliyordu. "Ağrın devam ediyor mu?"

"Hayır," diyebildim onun güzelliğini solurken.

Beni merdivenlere doğru taşırken, midemin bulanmaya başladığını hissettim. Ah, sanırım içimdeki bir şeyleri dışarı püskürtmem için beni zorluyordu. Sıraç olabildiğince ağır adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladığında, bu ağırlığının sebebinin beni sarsmamak için olduğunu anlamıştım.

Son basamağı da yukarı çıktıktan sonra dar koridora girdi ve evin henüz keşfetmediğim bir bölümüne doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi ondan ayırmadan.

"Odamıza."

Üzerimde siyah bir tişört, altımda beyaz kısa bir şort ve ev beyaz ev ayakkabılarım vardı. Bu yüzden Sıraç'ın elinin sıcaklığını kalçamda net bir şekilde hissedebiliyordum. Her ne kadar onunla çocuk yapabilecek kadar ileriye gitmiş olsak da, hâlâ bu yakınlık benim heyecandan ölmemi sağlayabilecek kadar tuhaf geliyordu.

Fildişi rengindeki kapının önüne geldiğimizde Sıraç beni dizinin üzerine sabitledi ve kapının kulpunu çevirdi. Tok bir ses çıkararak açılan kapı, beraberinde gözlerimin de irileşmesine sebep olmuştu. İçerisi saf mavi bir okyanusun ortasına düşmüş gibi hissetmeme sebep olacak kadar maviydi.

Toz mavi duvarlar, mavi saten nevresim takımı, mavi biblolar, mavi çekmeceli şifonyer, mavi fakat siyah ile zenginleştirilmiş büyük aynalı elbise dolabı ve daha gözden kaçırdığım birçok mavi.

"Mavi bir cennet gibi," diye mırıldandım odaya kocaman olmuş gözlerle bakarken. Kıkırdadığını duydum. "Burası çok güzel görünüyor."

"Burası bizim cennetimiz," dedi tatlı bir fısıltıyla. Kimsenin göremediği o tatlı yönlerini yalnızca ben görebiliyordum ve bu muazzam hissettiriyordu.

Beni kırılacak bir nesneymişim gibi büyük bir özenle yatağın üzerine bırakırken, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Yangın mavisi gözlerinin içinde soluduğum sayısız cennet, sayısız evren vardı. Bu adamın gözlerine kâinat kurulmuş gibiydi. Ya da kâinat belki de yalnızca bu adamın gözleri için kurulmuştu. Kim bilir?

"Sence..." dedi gözleri doğrudan gözlerimin içine işlerken. "...sevişmemizde bir sakınca var mı?"

"Ha?" Afallamıştım. Sevişmek mi? Ne diyordu bu güzelliğin vücut bulmuş hali?

Yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında beynime kan gitmediğini fark ettim. Ürkek bir ceylan edasıyla yatağın üzerine tünmüş ona bakarken, yutkundu ve âdem elmasını gözler önüne serdi.

Sanırım onun âdem elmasına karşı büyük bir zaafım vardı.

"Bu doğru olmaz," diye mırıldandım. Doğru olmasını istiyordum açıkçası. Bedenimin ona ihtiyacı vardı, ruhumun da

öyle. Onu tatmak istiyordum. Ona doymayacağımı biliyordum ama tatmak istiyordum işte. "Yapamayız."

"Oldukça yavaş olacağım," diye fısıldadı. Görüş alanıma pürüzsüz göğsü ve baklavaları girdiğinde nefesin nasıl alındığını unutur gibi olmuştum. "Seni incitmeden, ikimizin de zevk almasını sağlayacağım."

"Bak." Korkuyla yatağın üzerinde geriledim ve ona yavru bir kedi gibi baktım. "Henüz yeni hastaneden çıktım ve onun sağlığı açısından bunun ne kadar doğru olup olmadığını bilmiyoruz."

Şeytani bir şekilde gülümseyip alt dudağını dişledi. Siyah gömlek vücudundan kayıp yere düşerken, kusursuz vücudu gözlerimin önüne serilmişti bile. "Ona zarar vermeyeceğim. Ama sana bolca zevk vereceğim," diye fısıldadı tekrardan.

Kasıklarımın sızladığını hissettim. Bunu yapabilir miydik? Henüz erken değil miydi? Hastaneden yeni taburcu olmuştum ve bebeğin durumu da diğer bebeklere oranla çok daha hassastı.

"Hayır," diye mırıldandım. Zihnim 'evet' çığlıkları atıyordu fakat bunu yapamazdım. "Uslu ol ve uyuyalım. Yorgun hissediyorum."

Sırıttı. Eli kemerine gittiğinde kalbim gümbürdemeye başladı. Bir plastik şişenin etimin üzerinde eriyormuş gibi hissetmeme neden olan bu görüntü, eş zamanlı olarak kasıklarımın zonklamasına sebep olmuştu.

"İstiyorsun," dedi hınzırca. "Sen de en az benim kadar istiyorsun."

"Hayır." Kafamı iki yana salladım. Kesinlikle istiyordum. "İstemiyorum."

"İstiyorsun," kemerini çıkardı ve fermuarını indirmeden yatağa abanarak dizlerinin üstüne çıktı. "Değil mi?" kahve kokulu nefesi yüzümü tokatlarken yutkundum.

Yutkunduğumu görünce bir kez daha hınzırca sırıttı. "Benim minik kızım erkeğini istiyor."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Uykum var benim."

"Belli ki bir yerlerinin uykusu yok henüz," dediğinde kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Edepsizin tekiydi işte. "Onu da dinlemelisin. Uyumak istemiyor, minik şeytan."

Bahsettiği yerin neresi olduğunu idrak ettiğimde kaşlarımı çattım. Şu an kırmızıdan ziyade mora döndüğümün bilincindeydim. Kulaklarımdaki kan fokurdadı.

"Çok edepsizsin," diye tısladım gözlerimi kaçırarak. "Unut bunu, Karayel. Bu gece uyuyacağız. Ve yarın gece de. Ve ondan sonraki gece de."

Sıraç belimi sıkıca tutarak kendine çekti ve burun buruna gelmemizi sağladı. Burnunu boynumda ve gerdanımda dolaştırırken bir yandan da tıpkı bir kedi gibi mırıltılar çıkartıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Mart ayındaki kediler gibi bana sürtünüp, mırıltılar çıkarması ona çok yabancıydı. Kesinlikle ilk zamanlar tanıdığım adamla alakası yoktu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Anne gibi kokuyorsun. Üstelik çok yakında bu kokunun hakkını verip müthiş bir anne olacaksın." Burnunu boynuma ve gerdanıma sürtmeye devam etti.

İçim kıpır kıpır oldu fakat ona yüz vermeye niyetim yoktu. Her ne kadar deli gibi istiyor olsam da, bunun sağlığım ve bebeğimin sağlığı açısından ne gibi bir sorun teşkil edeceğini bilmiyordum.

Dudaklarını boynuma bastırdığında kan akışım tersine döndü. "Neden korkuyorsun?" diye sordu, sıcak nefesi boynumu yalarken. Öpücükleri derinleşti.

Titrek bir şekilde inlediğimde kaskatı kesildi. İnlememe verdiği tepki kaskatı kesilmekti. Bu onu bayağı gaza getirmiş olacak ki beni yavaşça geri itip, sırtımın yumuşakça yatağa te-

mas etmesini sağladı. Ardından ağırlığını vermeyecek şekilde üzerime abandı ve bacaklarını iki yana açarak beni kafesledi.

Eli tişörtümün eteğinden içeri girip yukarı doğru çıkmaya başladığında inlememek için kendimi zor tuttum. Her an boğuk bir inleme dudaklarımdan dökülebilir, onun etkisi altına girebilirdim. Gözlerimi yumdum ve onun alev alev yanan yangın mavisi gözlerinden kaçmaya çalıştım. Huysuzca homurdandı.

"Aç gözlerini, minik şeytan."

Açmadım. Bir süre sıcak nefesini yüzüme vermeye devam etti ve eli sutyenimi aşarak, içeri daldı. Bir göğsümü avucunun içine alırken boğuk bir şekilde inledi.

"Yakında içleri sütle dolacak," diye mırıldandı. Karnıma derin bir ağrı saplandı fakat bu sefer ki rahatsız edici bir ağrı değildi. Şehvet dalgasının vücuduma indirdiği bir tekmeden ibaretti. "Ve bebeğimiz o sütleri babasıyla paylaşacak."

Yutkundum. Gözlerimi yavaşça aralayıp onun yangın mavisi mucizelerine baktığımda, alevlerle karşılaşmıştım. Alevler göz bebeklerinin dört bir yanını sarmıştı. Mavi ateşin tutuşturduğu yeşil ormanlar cayır cayır yanıyordu. Muazzam mavi bir orman yangınına şahit olmuştum.

"Paylaşacak." Fısıltısı bacaklarımı titretti. "Değil mi?"

"Eğer sana benzerse," diye mırıldandığımda doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Kesinlikle paylaşımcı birisi olmayacak."

Belli belirsiz bir şekilde gülümsedi fakat gülümseyişi bile şehvet kokuyordu.

"Ona söylemem gereken bir şey var," dedi ciddi bir sesle ve bir kez daha dudaklarını boynuma gömdü.

"Ne söyleyeceksin?"

"Hemen gözlerini kapamalı ve az sonra olacakları asla hatırlamamalı."

Elleri büyük bir hızla tişörtümü asılıp, tişörtü bedenimden sökerken açlık kokulu bakışları altında ezilmiştim. Kalbim hızlandı. Sanırım ondan kaçış vardı ama kurtuluş yoktu. Eninde sonunda beni ele geçiriyor ve onun dedikleri oluyordu.

Sutyenin kopçasına ilerlediğinde sesimi çıkarmadım. Ve ani bir mide bulantısı safranın midemden boğazıma doğru yükselmesine neden oldu.

Bulantıyla inlediğimde Sıraç bir anda kopçayla uğraşmayı bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bebeğim?" Sesi telaşlıydı. "Sorun ne?"

"Sanırım kusacağım," diye mırıldandım. Bunun bir yanılgı olmasını istiyordum. Zira Sıraç'ın yanında kusma ihtimali bile tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu. Kesinlikle tiksinecekti. "Ah!"

Sıraç afallamış gözlerle bana bakarken birkaç dakika olayı idrak etmeye çalıştı. Fakat benim ciddi anlamda dayanacak gücüm kalmamıştı. Midemdekileri dışarı püskürtmek istiyordum ve bunun düşüncesi bile mide bulandırıcıydı. Kendimden iğreniyordum. Sıraç'ın benden iğrenmemesi söz konusu dahi olamazdı.

Sıraç olayı idrak edebilmiş olacak ki beni belimden sıkıca tuttuktan sonra ayağa kalktı ve eğilerek beni kucakladı. Büyük bir hızla odanın içindeki banyoya girdiğimizde banyonun mimarisini bile inceleyecek zamanı bulamamıştım.

Klozetin önüne otururken, bacaklarım çözülmüştü. Sıraç da benimle birlikte klozetin önüne oturdu ve kapağı kaldırdı.

"Kus," diye emretti.

"Sen git," diye yalvardığımda yangın mavisi gözlerini kısıp bana tip tip baktı. "Senin yanında yapamam, ne olur git."

"Kus!"

Daha fazla tutamayacağımı anladığımda Sıraç'ın varlığı-

nı yok sayarak midemde ne var ne yoksa hepsini klozete püskürtmek için eğildim. Dizlerimin üzerinde durduğum için dengemi sağlamakta güçlük çekiyordum. Sıraç saçlarımı çekip, kirlenmesini engellerken utançla birlikte kasılan midem daha çok delirdi ve bir kez daha tüm benliğimle öğürdüm. Her öğürmemde vücudumdaki güç tükeniyor, halsizleşiyordum. Sıraç beni sımsıkı tutarken, saçlarımı da lanetli iğrenç sıvımdan koruyordu.

Nihayet midemde ne var ne yok çıkardıktan sonra durulduum. Kendimi yavaşça geriye doğru atarken, Sıraç'ın kaslı ve çıplak göğsüne çarptım. Sıcacıktı.

"Daha iyi misin, bebeğim?" diye sordu Sıraç ve beni kendine doğru çevirip heybetli kollarıyla kucaklayıp, sıkıca sarıldı. "Geçti."

"İyiyim," diyebildim. Çok utanıyordum. Bu kesinlikle iğrençti. Gözlerimi kaldırıp, onun yangın mavisi mucizelerine baktığımda endişeli gözlerle bana baktığını gördüm. Hiç de iğrenmiş gibi durmuyordu.

"Hep böyle mi oluyor?" diye sordu ve saçlarımı omzumun arkasına atıp, yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Bazen." Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım ama buna izin vermedi. "Hep olmuyor yani."

"Vay piç," dedi Sıraç anlam veremediğim bir sesle. "İşimize çomak soktu. Bilerek yaptı kesin."

"Salak ya!" diye mırıldandıktan sonra sırıttım ve başımı Sıraç'ın kaslı göğsüne yasladım. "Beni yatağımıza götür."

Sifona bastıktan sonra yavaşça doğruldu ve aynı anda ellerini dizlerimden geçirerek kucakladı beni. "Gidiyoruz, minik anne," diye mırıldandığında huzurdan bir kez daha kusmak istedim. Ama bu kadarına hazır değildi, biliyordum.

Yatağa geri döndüğümüzde beni yavaşça yatağa yatırdı. Üzerimde yalnızca sutyen olduğu için az da olsa üşümüştüm.

Yatağa girip beni kendine doğru çekerken usulca ona sokuldum. Tenlerimiz birbirine değerken güçlü kollarını bana sardı. Burnum hemen sol göğsünün üzerindeydi. Kahve kokusunu net bir şekilde ciğerlerime doldurabiliyordum ve Allah'ım bu mükemmel huzurlu hissettiriyordu.

Uzunca bir süre öylece durduk. Düzenli kalp atışları kulağıma takırtılar halinde doluşup, en güzel ninnileri bana okurken gülümsediğimi fark ettim. Bilinçsiz bir şekilde gülümsemiştim. Üstelik uyku yavaş yavaş bedenimi ele geçirmeye başlamıştı.

"Sana bir şey soracağım," dedi uykulu bir sesle.

"Sor," dediğimde elini çeneme götürdü ve yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Yangın mavisi gözlerinden uyku akıyordu. "Sor?" diye tekrarladım.

"Biz ne zaman evleneceğiz?"

KAKTÜS TEAM

GERÇEKLERİN GÖLGESİ

Mayıs Karamaça'dan...

Bir kuşun kanadına saklanmıştı belki de umutların, hayat tarafından kırılan kolları.

Acıya istediğim şekilde hitap edebilmeyi öğrenmiştim. Acının bir kimliği yoktu ama siluetini kendi gözlerimle görmüştüm. Kimliği olmayan bir siluetin tenine dokunmuş, ona bir isim vermiştim. Acı, tüm canlılığıyla bana aitti.

Göğsüme inen tekmelerin sebebi, kancasını boğazıma geçiren soru işaretinin önüme serdiği yamaca beklediği cevabın benim dudaklarımdan serilecek olmasıydı.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sordu; sesi uykulu ve yorgundu.

Verebileceğim tüm cevapları önüme dizdim ve parmaklarımı cevaplara daldırarak harfleri avuçladım. Avuçladığım harfler yetersizdi, kelimelerim saklanmıştı. Parmaklarım yeni çıkmaya başlayan sakal izlerinin üzerine kondu ve yavaşça okşadım. Pürüzlüydü. Uykuya yenik düşmek üzere olan mavi gözler belli belirsiz kapanırken, huysuz bir homurtu döküldü dudaklarından.

"Kaç bakalım," dedi uyku bedenine is gibi sinerken. "Kaçabildiğin yere kadar kaç, minik şeytan. Eninde sonunda sobeleyeceğim seni."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, ruhumun kalbi sızladı. Uyuduğundan emin olana dek sakal izlerinin yarattığı pürüzlü yollarda dolaştı parmaklarım. Güzelliğini soludum. Cana kan olan, kanı cana dolduran güzelliğini. Soru işaretlerinin dev gölgeleri yüzüme devrilmişti ve meraklı gözlerle cevabımı bekliyorlardı. Cevap yoktu.

"Zaten sobelemedin mi sen beni?" diye fısıldadım burnumu saç diplerine gömüp, saç diplerindeki taze kokuyu içime doldururken. "Oyunbozan."

Kafamı kaydırıp onun çıplak göğsüne yasladım. Kulaklarımın altında çarpan kalp atışlarını dinledim. Gülümsedim. Onun büyük ve sıcak elleri vardı ve daima olacaktı. Adımları hep benden uzundu ve gölgesi beni koruyacaktı.

Onu öptüğüm sürece nefesim hep kahve kokacaktı.

Uyku bedenime su gibi aktı. Gözlerim Sıraç'ın güzelliğine ihanet darbesini indirdi ve bilincim yavaşça karanlığın kollarına düşerken onun kokusunu içime doldurdum.

"Hadi Mayıs! Baban ağaç oldu!" dedi annem bana elini uzatarak. Henüz beş, bilemedin altı yaşlarındaydım. Büyük bir oyuncak mağazasındaydık. Rafları dolduran bebeklere kocaman gözlerle bakarken, aralarından bir tanesine göz koymuştum bile. Saçları benimki gibi upuzundu ama benim siyah saçlarımın aksine onun saçları prenses sarısıydı. Dudaklarımı bükerek sarı saçlı prenses bebeğe baktım. Ardından küçük ellerim kendi saçlarımdan bir tutam kavradı ve memnuniyetsiz bakışlarımı kurum siyahı saçlarımda dolaştırırken burnumu kırıştırdım.

"Ben neden böyle değilim?"

Annem duymamıştı. Dudaklarımı büktüm. Babam mağazanın diğer ucundaki kasada bizi bekliyordu, bunu biliyordum. Temmuz'un onun kucağında olduğunu da biliyordum. Bebeğe hayranlık ve kırgınlık dolu gözlerle bakmaya devam ettim.

Bu büyük, güzel kokulu oyuncak mağazasındaki her şey ilgimi çekmişti ama o bebek benim için çok farklı bir yer edinmişti nedense. Elimle yavaşça annemin elini yakaladım, minik parmaklarım onun zarif ve uzun parmaklarına dolandı ve elini yavaşça çekiştirerek dudak büktüm. Annemin gök mavisi gözlerinde sevecen bir ifade belirdiğinde, ümitlendim. Prenses bebeğin kendisi olamasam da, sahibi olabilirdim.

"Onu mu istiyorsun?" dedi annem, boş elinin işaret parmağıyla yarım saattir bakıştığım prenses elbisesi giymiş bebeği göstererek.

Başımı sallamakla yetindim. Çok konuşkan bir çocuk olmadığım gibi utangaçtım da. Genelde işaret dili kullanırdım ya da ağlardım ama bunlar sessiz, iç çekerek kendi kendinin duyabileceği tonda yükselen ağlamalardı. Genelde kimseye duyurmamak için kendimi sıkardım.

"Peki," diye mırıldandı annem nazik sesiyle. Sıkıca tuttuğum elimi bırakmadı, boşta duran eliyle bebeğin yaldızlı paketini kavradı ve uzun raftan rahatça indirdi. "Al bakalım, prensesim."

Gözlerimin içindeki gamzelerin çukurlarının derinleştiğini hissettim. "Teşekküy edeyim," dedim tıpkı Melek gibi. Esasen İlkokula başlayana dek r harflerini söyleyememiştim. Babam beni bu yüzden doktora götürmüştü ve doktor bunun olağan bir durum olduğunu, yakın zamanda düzeleceğini, eğer düzelmezse müdahale edebileceklerini söylemişti. Söylediği gibi de olmuştu zaten, ilerleyen zamanlarda tüm harfleri telaffuz edebilmeye başlamıştım.

"Oy annesinin masum kuzusu," dedi annem ve dizlerinin üstüne eğilerek beni kucakladı. "Hadi artık, baban ve Temmuz ağaç oldular."

Ağaç olmak? Bir çocuğa söylenebilecek belki de en anlamsız, saçma şeydi. Bir kere idrak edemiyordum ki... Babamı ve Temmuz'u ağaç olarak hayal edince de gülmek istiyordum üstelik.

"Anne," dedim bebeği sımsıkı tutup, anneme dikkatle bakarak. "Beni yeye indiy."

"Koşup düşmek yok ama?"

Dudaklarımı uzatıp küçük bir cık sesi çıkardım. "I-ıh, yok."

Beni kucağından indirirken gözlerim mağazanın içini tarafı. Kasa rafların arkasında kaldığından mağazanın içinde annem ve benden başka kimse yokmuş gibi görünüyordu. Ayaklarım zemine değer değmez koşmaya başladım.

"Hani koşmak yoktu?" diye bağırdı annem ama bana yetişmek yerine küçük adımlarla beni takip etmeye devam etti. Annemin topuklu ayakkabılarının zemindeki tıkırtısı beni takip ettiği sürece kendimi özgür ve güvende hissediyordum.

Daha da hızlandığımda annemin topuklu ayakkabısının tıkırtısının sesi kesilir gibi oldu. Burnum, bir bedene, daha doğrusu bir bacağa çarptığında acıyla yüzümü buruşturarak kafamı kaldırıp bacağın sahibine baktım.

Bedenim uyuştu.

Zihnimin içindeki kelimeler birbirlerinin üstüne devrilmeye başladı.

Her harf, bir diğer harfin altında kalıp kana bulanıyordu.

Henüz beş, belki de altı yaşındaydım ama bu adamın kim olduğunu biliyordum.

Mehmet Ali Karayel.

Peki onu nereden tanıyordum?

İfadesiz mavi bakışları önce beni, ardından topuklu ayakkabısının sesi kesilen annemi buldu. Dönüp arkama baktığımda, annem orada yoktu. Mehmet Ali Karayel'e korku dolu gözlerle baktıktan sonra birkaç adım geri attım ve başımı iki yana sallayarak, "Git!" diye bağırıp arkama döndüm ve mağazanın dar koridorunda koşmaya başladım.

Annem neredeydi?

"Anne!" diye bağırdığımda bir cevap alamadım. Ne mağaza çalışanları, ne annem ne de kasada bizi bekleyen Temmuz ve babam ortalarda görünmüyordu.

Yaldızlı paketin içinden yere düşen bebeği yerden alırken nefes nefeseydim. Paketi alma gereği duymadan bebeğe sarıldım ve koşmaya devam ettim. Oyuncakların üstünde olduğu raflara baktığımda, sanki tüm oyuncaklar hain bir tebessümle beni izliyordu. Boğuk bir çığlık boğazımdan yukarı tırmandı ve dudaklarımdan dışarı fırladı. "Anne! Anneciğim!"

Bebeğe daha sıkı sarıldım. Sanki sarı saçlı prenses bebekten başka diğer tüm bebekler düşmandı bana burada. Ağlamaya başladım. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımı yakıyor, çeneme kadar iniyordu. Bir araya girdim, burası erkek çocuklarına ait oyuncakların olduğu raflarla dolu bir araydı. Saklanmak istiyordum. O adamın yaydığı tehlikeyi hissedebiliyordum. Savunmasızdım.

Dizlerimin üstüne çöküp yerde emeklerken, o adamın beni bulmaması için hıçkırıklarımı yutuyordum. Bebek hâlâ elimdeydi, avuçlarım ile yer arasında ezilse de çok güzeldi.

"Minik lanet!" O adamın sesi, mağazanın duvarlarında yankı uyandırdı.

Sessiz hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştüğünde, bebeğe sıkıca sarıldım ve sırtımı boş bir rafa yasladım. Su yeşili elbisemin açıkta bıraktığı dizlerim, emeklerken kızarmış ve yaralanmıştı. Acıyordu.

Bebeğin plastiğinin kokusu ciğerlerime dolarken gözlerimi sıkıca yumdum.

"Herkesin hayatını mahveden o minik lanet burada mıymış?"

Gözlerimi açtığımda karşımda duran bacakların sahibinin yüzüne tırmandı bakışlarım. Mehmet Ali Karayel'e korku dolu gözlerle baktım. Yüzündeki boşluk büyüdü; öyle ifadesizdi ki, ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Mayıs, kaç!" Annemin acı dolu sesini duyduğumda, bakışlarımın odağından Mehmet Ali Karayel'i çıkardım o etrafa bakındım.

Annem oradaydı.

Beyaz gömleğinin önü kana bulanmıştı. Dizleri titriyor, ayakta durabilmek için büyük bir mücadele sarf ediyordu.

"Anne!" diye bağırdım boğuk bir sesle.

"Mayıs." Tüm vücudu titriyordu. "Bebeğim, kaç!"

"Anne!" Sesim bu kez küçük bir kız çocuğunun sesi değil de, kendi sesim gibi çıkmıştı. Ardından bir bebeğin ağlama sesi yankılandı mağazanın boş koridorlarında.

"Bebeğini al ve kaç!" Annem gizlerinin üzerine düşerken, gözünden bir damla yaş akıp yanağını sıyırdı, çenesine indi. "Kaçın!"

Acı organlarımın içinde zehirli kapsüller gibi patladı. Kucağımda bir canlılık hissettim. Gözlerim hâlâ yere düşen annemdeydi fakat kucağımda bir şeyin nefes aldığını hissedebiliyordum. Eş zamanlı olarak bir bebek bir kez daha büyük bir acıyla haykırarak ağlamaya başladı.

Kucağımda bir bebek vardı ve az önce kucakladığım oyuncak bebek değildi bu.

Canlıydı.

Gözleri kapalıydı, can havliyle ağlıyordu. Kocaman olmuş gözlerle elimdeki bebeğe bakarken, bir başka bebeğin de mağazanın diğer ucunda ağlamaya devam ettiğini fark ettim. İğrenç bir kahkaha kulaklarımın içinde büyüyüp, zihnime tükürdü.

"Önce onu öldüreceğim," dedi Mehmet Ali Karayel. "Tıpkı anneni öldürdüğüm gibi, şimdi de bebeğini öldüreceğim."

"Hayır," diyebildim kucağımdaki bebeği göğsüme bastırıp, ondan saklamaya çalışırken. "Hayır!"

"Evet!" İğrenç kahkahası bir kez daha etrafta yankı uyandırdı.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında, bebeğin ağlama sesi az da olsa kesilmişti ama mağazanın diğer ucundaki bebek hâlâ çığlıklar atarak ağlıyordu. Annemin kanının metalik kokusunu soluyordum. Midem kasıldı. Kanlı bıçak, Mehmet Ali Karayel ile aramıza asıldığında dehşet dolu gözlerle ona baktım.

Acı beni ele geçirmişti. Acı içimi deşiyor, karnımda kendine kuyu kazıyordu.

Kanlı bıçağı kaldırıp bana doğru eğilince gözlerimi kapadım ve camları patlatabilecek güçte bir çığlığı dudaklarımın arasından dışarı bıraktım.

"Bebeğimi öldürme!"

"Mayıs!" diye bağırdı Sıraç telaşla. "Mayıs, bebeğim uyan!"

Ciğerimi yaran nefeslerin esiri olmuş şekilde soluk soluğa gözlerimi açtığımda, Sıraç üzerime abanmış ve kollarını bedenime sarmıştı. Dehşet dolu uykulu mavileri üzerimdeydi. Oda, loş bir turuncu ışık tarafından aydınlatılmıştı. Sıraç'ın yüzü bembeyazdı; gözlerinde telaşın ayak izlerinin çizdiği yolu izledim.

"Bebeğim," dedi kısık bir sesle. "Geçti."

"Su," diyebildim; dudaklarım kuru ve gergindi. Saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. Saç diplerim, sırtım, ensem ve hatta tüm vücudum terden sırılsıklamdı. Ağzımın içinde zehir gibi bir tat vardı ve kusmak istiyordum. Kussam, bu zehri dışarı atabilir miydim?

Kalbim, hâlâ rüyanın etkisinde olduğumdan büyük bir hızla çarpıyordu. Sıraç büyük bir hızla doğrulup yataktan kalktı ve komodinin üstündeki sürahinin içindeki ılık suyu bardağın içine doldurup dizlerinin üstünde yatağa çıktı. Beni yavaşça doğrulttuktan sonra sırtımı deri yatak başlığına yaslamam da yardımcı oldu ve kendi elleriyle suyu bana içirdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Gözlerim önce yangını için-

de büyüten mavi gözlerine baktı ve ardından çıplak göğsüne indirdim bakışlarımı. Göğsü terden parlıyordu; sanırım o da uykusunda bir şeylerle uğraşmıştı.

"Evet," dedim kısık bir sesle ve elimin tersiyle dudaklarımdaki suyun nemini kuruladım. "İyiyim."

"Ne gördün?"

Sıraç'ın sorusu zihnimde gördüğüm rüyanın kalıntılarının birleşip devleşmesine neden olurken, karnıma kuyu kazan acı varlığını bir kez daha belli etmek adına tırnaklarını derime geçirdi. Yutkundum.

"Sadece kâbus."

"Tam olarak ne gördün?" diye sordu cevabıma aldırış etmeden. Yüzümü, ılık avuçlarının arasına alıp doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Hiç," dedim. "Korkunç bir kâbus işte..."

"Bebeğimi öldürme, dedin Mayıs," dedi mekanik bir sesle; bakışları sertleşti. "Ben varken hiç kimse size zarar veremez. Bu bilinçaltının sana oynadığı acımasız bir oyun. Son zamanlarda oldukça stresli günler geçirdik ama hiçbir şeyin ikinize zarar vermesine izin vermem."

Hiçbir şey söylemeden onun gözlerinin içine baktım. Başparmağıyla yanağımı okşadıktan sonra kaşlarını çattı. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Güveniyorum."

Ona güveniyordum. Tüm kalbimle. Her ne olursa olsun yanımda olacağını, beni koruyacağını biliyordum. O gün yanımda olmamasının tek bir sebebi vardı; o da benim aptallıklarımdı. Tek başıma bir şeyleri halledebileceğimi düşünmüştüm. Hayır düşünmemiştim, öyle sanmıştım. Ama halletmekten ziyade her şeyin boka batmasına neden olmuştum. Karayel olmadan bir hiç miydim bilmiyordum ama ona ihtiyacım vardı. Sanki ben onun kızıydım, o da benim arkamı toplayan babamdı.

Benim dağıttıklarımı toplayıp, bana yön verebilen tek kişiydi o.

"Güvenini asla boşa çıkarmayacağım." Alnını alnıma yasladı, kahve kokulu nefesini dudaklarımla paylaştı.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Öp beni."

Bir an ne diyeceğimi bilemez oldum. "Sıraç..."

"Hadi," diye diretti. "Durma, öp beni."

"Ama..."

Yüzümdeki ellerini çekti ve burnunun ucuyla burnuma sürtündü. "Hadi, güzelim. Rahatlaman için Karayel'inin dudaklarına ihtiyacın var. Beni kullanmana izin veriyorum şu an."

Üzerimdeki etkisi kaynar su içmeye bedeldi. "Yapmayacağım," dedim düz bir sesle. Bunu istemediğimden falan değildi. Kendini beğenmişlik yapmasına katlanamıyordum ve onun tadını aldıktan sonra benim için düşünme kavramı kısa süreli devre dışı kalıyordu.

"İstemiyor musun?"

"İstiyorum ama..." Geri çekilip gözlerini kısarak yüzüme baktı. Ardından kendi tarafına geçip uzandı ve, "Peki," dedi düz bir şekilde.

Hemen vazgeçmişti, öyle mi?

"Ne oldu?" diye sordum yatakta ona doğru dönerken.

Omuz silkti. "Hiçbir şey."

"Trip mi yapacaksın?" diye sorduğumda omzunun üstünden bana baktı.

"Tripi ben yapmam, sen yaparsın minik babaanne."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Güzelliğ bir yana, dikenlerini de seviyordum. Onun dikenlerini avuçlarken, avuçlarımın yaralanması, kanaması zerre umurumda olmuyordu.

Beni yalnızca Sıraç Karayel kanatabilirdi.

Yalnızca o acıtabilirdi canımı.

Büyük bir hızla karnının üzerine çıktım ve kaslı karnına oturdum. Kaşlarını kaldırarak bana baktı. Parmaklarım yüzüne kayarken, sakal izleri elime battı. Parmaklarım yüzünü keşfederken gözlerini kıstı ve alt dudağını üst dudağı ile örttü.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım yüzüne dokunmaya devam ederken. "O kadar güzelsin ki..."

Yangın mavisi gözleri alev alev gözlerimin içine bakarken, sol dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Güzelim, ha?"

"Güzel değilsin," dedim eğilip yüzümü, yüz hizasına getirirken. "Çok güzelsin."

"Ne kadar da cüretkâr bir minik şeytan..."

Bir elim yavaşça saçlarına kayarken, diğer elim onun yüzünde dolaşmaya devam etti. Kalbim ilk gün ki gibi büyük bir hızla çarpıyordu. Bedenimdeki etkisi azalacağına, çoğalıyordu.

İnleyerek dudaklarımı Sıraç'ın dudaklarına kapadığımda, eli belime gitti ve beni sıkıca sardı. Dili dudaklarımı aralayıp, ağzının içine girdiğinde ılık bir şeyin boğazımdan kalbime doğru aktığını hissettim. Büyük bir açlıkla öpüşmeye başlamıştık. Tatlı nefesi içime doluşuyor, beni yüksek bir dağın zirvesine kendime ait kanatlarla uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kanat çırptıkça, öpüşü derinleşiyordu sanki. Nefes almak için duraklayıp, dilini ağzımdan çıkardığında gözlerimiz buluştu. Alev alev yanan yangın mavisi gözlerinin içinde yeşil intihar ediyordu.

"Sen benimsin," dedi nefes nefese. "Her şeyinle benimsin. Sadece benimsin. Ve bende seninim. Her şeyimle. Sadece seninim."

Beni yatağın diğer tarafına iterek yatağa sırt üstü yatmamı sağladı ve üstüme çıktı. Ağırlığını bana vermiyordu. Bacaklarımın arasındaki yerini alırken, kollarını iki yana açarak beni kafesledi. Arsız dudakları bir kez daha büyük bir açlıkla dudaklarımı bulduğunda kalbimin nasıl bu kadar hızlı atabildiğini sorguluyordum.

Dilinin sıcaklığı ve ıslaklığı altında erirken gözlerimi kapattım. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldığında içim ürperdi. Canım acımıyordu, belki de acıyordu ama aldığım hazdan mıdır bilinmez, acının varlığını yok sayıyordum.

"Minik şeytan," diye fısıldadı dudakları dudaklarımdan ayrılırken. "Eğer şunu kesmezsek, sana zorla sahip olmak zorunda kalacağım."

Dudaklarımı boynuyla göğsü arasında bir yere yerleştirdim ve kıkırdadım. Teri bile kahve kokuyordu, beni şaşırtan şeyde tam olarak buydu işte.

"Bana zorla sahip mi olacaksın?"

"Sanırım," diye mırıldandı. *"Biraz daha devam edersek, gidişat onu gösteriyor."*

"Beni gerçekten istiyor musun?" diye sorup burnumu göğüs boşluğunda dolaştırdım.

"Yok şaka yapıyorum," diye mırıldandı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. *"Her neyse, ağrın sızın yok değil mi?"*

"Yok."

"Film izlemek ister misin? Uykum kaçtı benim," dedi ve yavaşça üzerimden kalkıp, yatağı terk etti. Meraklı gözlerle onu incelerken, o hemen yatağın yanında duran deri koltuğun üzerindeki siyah tişörtü alıp üzerine geçirmişti bile.

"Benim de uykum kaçtı," diyerek yattığım yerden doğruldum ve bacaklarımı yataktan sarkıtıp onu izlemeye devam ettim.

"Tamam salonda mı izleyelim yoksa burada mı izleye-

lim?" Bunu pantolonunun kemerini takarken söylemişti. Ah, evet pantolonuyla uyumuştu.

"Salon," dedim ayaklarım zemine temas ederken, "Hem bir şeyler de yeriz."

Yatak odasından çıktığımızda, koridoru büyük bir sessizlikle yürümüştük. Zira Sılay ve Temmuz'un bizim yüzümüzden gecenin bir yarısı ayaklanmasını istemiyorduk. Merdivenleri yavaşça indiğimizde, Sıraç beni salonda bırakıp mutfağa doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana bir şeyler hazırlayacağım," dedi mutfağın kapısını açarken. "Sen geç koltuğa."

Birkaç dakika dediğini yapıp koltukta oturdum ama sonrasında nedendir bilinmez yalnız kalmaktan ürkerek ayaklandım ve mutfağa doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Sıraç'ın dolapları karıştırdığını gördüm. Omzunun üzerinden bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim omuz silkerek ve boş sandalyeye oturup gözlerimi ona diktim. "Ne arıyorsun sen?"

"Senin için bir şeyler almıştım ama sanırım Sılay'ın saldırısına uğramışlar."

Kıkırdadım. Dirseklerimi masanın üzerine koyup, yüzümü ellerimin arasına alarak onu izlemeye devam ettim. "Boş ver, çok aç sayılmam."

"Bana yalan söyleme," dedi göz ucuyla bana bakarken. İfadesi her zaman olduğu gibi sertti. *"Senin yediğin her şeyi o içindeki vakumluyor ve sana hiçbir şey bırakmıyor. Açsın."*

"Tam bir şapşalsın," diye mırıldandığımda gözlerini kısarak bana baktı. "Cidden, çok aç değilim."

"Ama açsın. Çok olmasa da açsın."

En sonunda vazgeçmem gerektiğini fark edip ellerimi havaya kaldırdım ve ona gözlerimi devirerek baktım. *"Tamam koca adam, ne dersen o."*

"Ayrıca konunun kapandığını sanma, minik şeytan. Sana zarar veren ibnenin izini sürmediği falan düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sana bu konu ile ilgili soru sorup, seni sıkmak istemiyorum ama anlatman gereken şeyler var."

Ona dik dik baktım. Bu konu ile ilgili konuşmak istemiyordum, daha doğrusu henüz kendimi hazır hissetmiyordum. O heriften bahsetmek bile karnımın tekrar aynı acı hissiyle sızlamasına sebep olmuştu.

"Bakma bana öyle," dedi dolabın kapağını kapatırken. "Onun anasını sikeceğim."

"Bu konu hakkında konuşmasak?"

Birkaç saniye sessiz kaldı ama sonra dişlerini gıcırdattı. "Tamam, şimdilik susuyorum."

Kalkıp ona doğru yürüdüğümde, kaşlarını çatmış düşünceli bir ifadeyle yüzümü inceliyordu. Yanağından makas aldıktan sonra mutfak tezgâhının üzerine çıktım ve bağdaş kurarak oturdum. Kaşları daha da çatıldı.

"Oturma betona, üşüteceksin," dedi sert bir sesle.

"**Çok sıcak,**" diye hayıflandım. "Böyle iyi hissettiriyor."

"Pekâlâ ortak," dediğinde kaşlarım çatıldı. "**Üşütürsen sana bakıcılık yapmayacağım.**"

"Ortak mı?"

"Evet," dedi mekanik bir sesle. "Bundan böyle ortağız, minik şeytan."

O konunun kapandığını düşünüyordum. Bir an duraksadım ve bomboş gözlerle Sıraç'ın yangın mavisi mucizelerine baktım. Gayet sakin bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Sen ciddi misin?"

"Evet. Bundan böyle Karayel Holding'in büyük bir kısmı senin, ortak."

Kanımın fokurdadığını hissettim. İntikam ateşim mi harlanmıştı? Bilmiyordum. Merdivenlerden ses geldi ve birkaç

saniye sonra Sılay mutfağın kapısında belirdi. Gözlerini ovuşturduktan sonra düz düz bize baktı.

"Amma çok konuştunuz ha!" dedi Sılay uykulu bir sesle, bir eliyle sol gözünü ovuşturuyordu.

"Sen bu saatte neden ayaktasın?" diye sordu Sıraç, tezgâha kalçasını yasladıktan hemen sonra.

"Gürültünüzden," dedi Sılay ve az önce oturduğum sandalyeye oturup uykulu gözlerle bize izlemeye devam etti.

"Ne yalan söyleyeyim biraz da acıktım sanırım."

"Mayıs için zulaladığım bütün abur cuburların dibini kurut, sonra da gel utanmadan ben acıktım de. Seni bir döverim, bir daha dövmeme gerek kalmaz selanı okurlar."

"Ay resmen kardeş katili olacak," dedi Sılay dalga geçtiğini belli eden bir ses tonu kullanarak. Kıkırdamaya başladık. Birkaç saniye duraksadım ve aklıma evden almam gereken birkaç parça eşyam geldi.

"Sıraç," diye mırıldandım bacaklarımı tezgâhtan sarkıtırken. "Yarın aman yani bugün eve gitmem gerek. Almam gereken birkaç parça eşyam var."

Yangın mavisi gözleri gözlerimi buldu ve bana asırlar gibi gelen süre zarfında gözlerimin içine baktı. "Ben bırakırım seni yarın," dedi düz bir sesle. "Ne alacaksın?"

"Birkaç parça eşya işte," derken sesim soğuk çıkmıştı. Duraksadı ve kaşlarını çattı.

"Yine babaanne modu etkin," dedi sitem eder gibi. "İyi bakalım."

Sılay'ın sırıtarak bizi izlediğini gördüğümde ona düz düz baktım. "Hayırdır ne bakıyorsun biblo katili?"

"Ya vurmasana şunu yüzüme..."

"Son biblo bükücü," dedi Sıraç gözlerini kısarak. "Üstüne gitmeyin bu aralar benim babaannemin, sinirleri çok gergin çok."

Sıraç'ın omzuna esaslı bir tane geçirdikten sonra kollarımı açtım ve ona beklenti dolu bir şekilde baktım. Anlamış olacak ki bacaklarımın arasına girdi. Tezgâhın ucuna kaydım ve bacaklarımı onun beline sardım. Kollarım ensesini sararken, Sıraç'ın sırıttığını gördüm.

"Nereye?" diye sordu Sılay, Sıraç beni kucaklayıp tezgâhın üzerinden kaldırırken.

"Odamıza gidiyoruz, biblo katili," diye yanıtladım onu ve çenemi Sıraç'ın konforlu omzuna yasladım.

"İyi uykular madem," dedi Sılay ve odak noktamdan çıktı.

Beni yatak odasına doğru götürürken, olabildiğince sessizdi. Merdivenleri hiç sıkıntı çekmeden tırmanmış ve odaya ulaşmıştı bile. Beni yatağın üzerine tıpkı camdan bir bebekmişim gibi büyük bir dikkatle bıraktı ve o da yatağın içine girdi. Tişörtünü çıkarıp, deri koltuğa doğru fırlattıktan sonra yataktaki pozisyonunu ayarladı ve yan dönerek beni kahve kokulu güvenli kollarının arasına çekti.

"Biraz uyumalı ve dinlenmelisin," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Erken uyanmak zorundasın çünkü seni o eve ben bırakacağım. Benimde erkenden şirkette olmam gerekiyor."

"Senden başka ilgilenen hiç kimse yok mu?" diye sordum ona iyice sokulduktan sonra.

"Maalesef." Beni tamamen kendine bastırdı ve ciğerlerine kokumu doldurdu. "Felçli bir Mehmet Ali hiçbir boka yaramıyor ne yazık ki. Seni ve bebeğimizi bakabilmek için çalışmak zorundayım."

Burnumu çıplak göğsüne bastırdım ve sırıttım. Onunda gülümsediğini göremesem de hissedebilmiştim.

"Sizin için daha çok çalışacağım."

***

"Seni bekleyeceğim," dedi Sıraç arabanın kapısını açıp çıkmamı sağlarken. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım evimizin bahçesine kırgın gözlerle bakarken. "Hatta istersen sen git. Ben taksiyle dönerim eve."

Kaşları çatıldı. "Hayır." Sesi sert çıkmıştı. "Burada bekliyorum, minik şeytan. Acele etmene gerek yok. Burada bekliyor olacağım."

"Ama erkenden şirkette olman gerektiğini..."

"Mayıs, bekliyorum."

Sıraç'ı geride bırakarak bahçe kapısından içeri girdiğimde kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Eş zamanlı olarak kalbimin üzeri yanmaya başlamıştı. Sanki şeker yerine tuz ile kaynatılmış bir şerbetin soğumasını beklemeden yüreğimin üstünde gezdirmeye başlamışlardı. Bu evde geçirdiğimiz zaman dilimi, evin duvarlarına bıraktığımız anılar, silinmeye yüz tutmuş kokular... Hepsinin gözü üstümdeydi. Kaşlarımı çatarak evin kapısını açıp içeri girdiğimde evin içindeki sert rüzgâr saçlarımın diplerini sızlattı. Küçük adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladım. Her bir adım doğrudan duygularıma inen bir tek tekme gücündeydi. Sarsıcı. Can yakıcı. Acıtıyordu.

Annemin odasının önünden geçerken, burnumun direği sızladı. Ne yazık ki artık hanımeli çiçeğinin o tatlı kokusunu alamıyordum. O koku, annemle birlikte bizi terk etmişti.

Önüme bakarak yürümeye devam ettim. Kendi odamın önüne geldiğimde kapıyı açarak içeri girdim. Odam bıraktığım gibiydi. Saldırıya uğrayıp, karnıma sayısız tekme yediğim o gün ki gibi. Birkaç dakika kendimi toparlamak adına yatağımın üzerine oturdum ve düşündüm. Duvarlar üzerime

üzerime geliyordu. "Nereden, nereye..." diye mırıldandım kendi kendime.

Sahi, ne ara bu kadar değişmişti hayatım?

Ayağa kalktıktan sonra elbise dolabımın önüne gittim ve küçük valizi boşluktan çekerek çıkardım. Valizin fermuarını açtıktan sonra elbise dolabımın içinde işime yarayacak, sevdiğim tüm kıyafetlerimi valizin içine doldurmaya başladım. Bu yaparken eş zamanlı olarak da gözyaşlarımı geri itmeye çalışıyordum.

Bu kadar kolay mıydı? Bu evden vazgeçmek.

Vazgeçmiştim. Esasen sadece bu evden değil, anılarımdan da vazgeçmiştim. Aslına bakılacak olursa vazgeçtiğim tek şey ev ve anılarımda değildi. Ben Sıraç için hayatımdan vazgeçmiştim.

Valize gerekli olan kıyafetlerimi doldurduktan sonra fermuarını çekip kapattım ve valizi yatağın üstüne bıraktım. Son kez annemin odasına girmek ve eğer başarabilirsem ona ait olan birkaç eşyayı da beraberimde götürmek istiyordum. Odamdan çıkıp, annemin odasına yürürken ayağımın altındaki yer sallanıyordu. Annemin kapısının kulpunu çevirdiğimde, kapı tok bir ses çıkararak açıldı.

Anılar geçidi açıldı.

Yaram açıldı.

Kapı ardına kadar açıldığında, belli belirsiz bir hanımeli çiçeği kokusu aldım ama bu benim hayal gücümde olabilirdi. Gözlerimi sıkıca yumdum ve birkaç dakika öylece kapının önünde dikilip annemin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Hayali kokusunu.

Odaya girdiğimde gözüme çarpan ilk şey aynalı masası olmuştu. Masanın önünde ona ait olan birkaç kozmetik ürünü, iki şişe parfüm, gümüş tarak ve takı kutusu vardı. Masaya doğru yürüdüm ve ellerimi masanın pürüzlü yüzeyinde gezdirdim. Ardından annemin gümüş tarağını alıp incelemeye

başladım. Tarağın üzerinde annemin saçlarından birkaç tutam görmek, annemin yüzünü görmekle eş değerdi.

Kalbim kasıldı. Kalp kapakçıklarım kalbimi sıkıştırıyordu. Tarağa hasretle, büyük bir özlem duygusuyla bakarken gözümden bir damla yaş çoktan yanağımı aşıp, çeneme ulaşmıştı bile. Burnumu çektim ve tarağını dudaklarıma götürdüm.

Bir anıyı bıçağının üstünden öptüm.

"Seni çok özledim."

Elim aynalı masanın çekmecelerine gitti. Ona ait bir saç tokası bulabilme ümidiyle çekmecelerini karıştırmaya başladığımda, beyaz bir zarf dikkatimi çekmişti. Başta yok saymam gerektiğini düşünsem de, zarfın üzerinde yazan ilgimi çekmeyi başarmıştı.

Beyaz zarfın üzerinde, siyah mürekkepli kalemle; 'Kızıma...' yazıyordu.

Kalbim hızla atmaya başladığında, çoktan beyaz zarfı avuçlamıştım bile.

Gerileyerek annemin yatağına oturdum ve zarfı açıp içindeki beyaz kâğıdı çıkardım.

Güzeller güzeli kızım;

Öncelikle şunu bilmen gerekiyor ki, seni çok seviyorum. Hangi anne evladını sevmez ki? Sen benim ilk göz ağrımsın. Evlatlar arasında ayrım olmaz, biri neyse diğeri de odur. Ama kız evlat her zaman için bir adım öndedir. Allah bana senin gibi dünyalar güzeli, iyi huylu bir kız çocuğu verdi. Sen benim en büyük hediyemdin, Mayıs. Bu zarfı bulduğunda, büyük ihtimalle ben yanında olamayacağım. Ağlıyor musun? Ağlama, canımın içi. Anneler ne zaman gerçekten ölür, biliyor musun?

Evlatları ağladığında.

Gülümsediğin müddetçe her zaman yanında olacağım. Bundan böyle ben yokum ama varlığımı hisset. Çünkü ora-

larda bir yerde seni izliyor olacağım. Belki de şu an seni izliyorumdur, kim bilir?

Şaşırdın, değil mi? Şaşırma. Öleceğimi biliyordum. Bunları yazarken hâlâ nefes alıyorum fakat birkaç saat sonra bu dünyada olmayacağım. Ve sen, Temmuz'a hem anne hem de abla olacaksın. Baba olmana gerek yok, o çakır gözlü çocuk ikinize de babalık yapacak, bundan eminim. Ona güveniyorum.

Ölümümden Mehmet Ali Karayel'i sorumlu tuttuğunu da biliyorum, umarım bu mektubu bir an önce bulur ve aydınlanırsın.

Mehmet Ali Karayel öldü mü?

Umarım ölmüştür.

Eğer hâlâ nefes alıyor olsaydım, büyük ihtimalle ömür boyu mutsuzluk denizinde kürek çekmek zorunda kalacaktın. Ve biliyor musun, sen mutsuzken benim nefes almamın hiçbir anlamı yok.

Senin gülümseyebilmen için Mehmet Ali Karayel'in yok olması gerekiyordu. Ve ben bunu yaptım, Mayıs. Umarım başarabilmişimdir.

Benim tek dileğim senin mutlu olman. Ve unutma dileklerimizin dikenleri vardır.

Bu eziyet yalnızca Mehmet Ali ve ben ölürsem bitecek, güzel kızım.

Anneni affet.

Gülümse.

Bundan böyle mutlu olacaksın.

Gülümse Mayıs.

"Annen Seni Severek Öldü!"

Kâğıda akan gözyaşlarım, siyah mürekkebin iz bırakarak dağılmasına sebep olmuştu. Kelimelerin bir kısmı boynunu büktü, harfler birbirlerinin boynuna dolandı. Buğulanan gözüm, tıpkı buzlu bir camın ardından dünyayı izliyormuşum

gibi hissettirmişti. Derin bir acı denizinin ortasına düşmüştüm. Ve kayığım annem olmuştu. Annem beni karaya çıkarabilmek için arsız dalgalarla mücadele etmişti.

Annem benim için, beni severek ölmüştü.

Kendi tükürüğümde boğulacakmış gibi hissettiğimde derin bir nefes alıp kâğıdı yüzüme bastırdım. Üstüme devrilen gerçeğin gölgesi ruhumu sömürmüştü.

Kâğıdı kokladım. Bir kâğıt parçasında onun kokusunu aradım. Lanet olsun, bu kâğıt annem gibi kokuyordu.

Hıçkırıklarımı tutamayıp bağırarak ağlamaya başladığımda, merdivenlerden gelen takırtı sesleri hızlandı ve ardından Sıraç büyük bir gürültüyle içeri daldı.

"Mayıs!"

Gözlerimi kaldırıp, Sıraç'a baktığımda ağlamam daha da şiddetli bir boyuta ulaşmıştı. Hızla inip kalkan göğsü korkusunun sembolüydü. Büyük ihtimalle bağırarak ağladığımı duyduğunda bana bir şey olduğu düşüncesine kapılmıştı.

Şu an her şey benim lehime işliyormuş gibi hissediyordum. Akrep ve yelkovan bile beni hedef almıştı sanki. Zaman durmuştu. Akrep beni sokuyor, yelkovan üstüme basıp geçiyor, zaman beni linç ediyordu. Acı soluksuz bir şekilde bedenime gelgitler halinde girip çıkıyor, beni nefessiz bırakana kadar bu eylemi sürdürüyordu. Beynimdeki düşünceler altüst olmuş, annemin soluk gülümseyişi gözlerimin önüne asılı kalmıştı.

"Bebeğim, sorun ne?" dedi Sıraç telaşlı bir sesle ve hemen ardından hızlı adımlarla bana yaklaşıp, beni kollarının arasına çekip sarıldı.

Güçsüz bir şekilde gömleğinin kolunu kavrarken kokusunu içime çektim. Kahve kokusu zihnimi uyarırken, gözlerimden boşalan yaşlar gömleğinin kolunu ıslatmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Sıraç beni sakinleştirmek adına saçlarımı okşarken.

"Bizim için..." Sesim güçsüz çıkmıştı. "Her şey bizim içindi."

"Ne bizim içindi?" Daha sıkı sarıldı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Bebeğim, sorun ne? Sakin ol, lütfen."

"Annem bizim için öldü." Sıraç'a bir kez daha sığındım ve güçsüz bir şekilde kollarına tutundum.

Tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Beni serbest bırakmadı aksine biraz daha sıkı sarıldı ve kokumu içine doldurdu. Ardından yavaşça geri çekilip yüzüme baktı. Nefes nefeseydim. Eli yüzümden sıyrılıp, elimde tuttuğum gözyaşlarımla ıslanmış olan kâğıda kaydı.

Kâğıdı ellerimden çekip alırken, gözlerim bir kez daha tüm tuzunu dışarı boşalttı ve yanmaya başladı. Birkaç dakika sessiz kaldı ve nefes almadan kâğıtta yazanları okudu. Okudukça kaşları çatılıyor, dudakları titriyordu. Birbirinin boynuna dolanan harflerin akan mürekkebine rağmen, okuyabiliyordu ama belki de bunun nedeni mürekkebin kendisini değil acıyı akıtışındandı.

Kâğıtta yazanların tamamını okuduktan sonra kâğıdı hafifçe sıktı ve gözlerini yumdu. Birkaç saniye sessiz bir şekilde öylece bekledi ve ardından gözlerini açtı. Yangın mavisi gözleri alev alevdi. Fakat bu kez gördüğüm alevlerin içinde tek bir kelimenin gölgesi vardı. Acı.

"O..." Duraksadı ve yutkundu. "Mükemmel bir anne..."

Çenemi aşıp boynuma akan gözyaşım, tişörtümün içine kadar girmeyi başarmıştı. Burnumu çektim ve başımı salladım. "Mükemmel bir anne..."

***

Arabanın yanına geldiğimizde uzaktan kumandayla kilidini açtı, ben ön yolcu koltuğuna geçerken, o sürücü koltuğuna geçmişti bile. Elimde hâlâ gözyaşlarımla ıslattığım kâğıt vardı. Sıraç valizimi arka koltuğa atmıştı ve yüzü kireç gibiydi. Hiçbir şey söylemeden motoru çalıştırırken göz ucuyla bana baktı. Ara ara iç çekip, burnumu çekmekten başka hiçbir şey yapmıyordum.

Olabildiğince tenha yollardan yol almaya başladığımızda başımı cama yaslamış öylece dışarıyı izleyip burnumu çekmeye devam ediyordum. Aklım bomboştu, kalbim ise aklımın tam aksine dopdolu. Hiç bu kadar dolu hissettiğimi hatırlamıyordum.

Trafik fazla yoğun olmadığı ve tenha yolları seçtiğimiz için yolculuk umduğumdan çok daha kısa sürmüştü. Arabayı bahçenin hemen önüne park ederken, yüzü ifadesizdi.

"Hadi,"" dedi Sıraç kapıyı açarken. Hafifçe başımı salladım ve arabadan çıktım. Kapıyı kilitledikten sonra yanıma geldi ve eli elimin içine kaydı ve yürümeye başladı.

Bir eliyle elimi tutarken, diğer eliyle evin kapısının kilidini açtı ve içeri girdi. "Valiz arabada kaldı," dedi düşünceli bir sesle. "Ben onu getirip, geliyorum."

Tam elimi bırakacaktı ki, sıkıca eline tutundum ve gitmesine izin vermedim.

"Gitme," diye mırıldandım fazla ağladığımdan dolayı çatlak çıkan sesimle. "Burada kal."

Aynı zamanda şirkete gitmesi gerektiğinin de bilincindeydim ama gitmesini istemiyordum. Tüm günümü onunla geçirmek, onun kollarında ağlamak istiyordum. Kalbime ağırlık yapan bu tuhaf yük, bedenimi de en az kalbim kadar etkilemeyi başarmıştı. Ayakta duracak gücü kendimde zor buluyordum.

Ruhumda trafik sıkışıktı.

Doğrudan gözlerimin içine baktı. Yangın mavisi gözlerinin içinde uçuşan harfleri görebilmiştim ama harfleri yan yana getirmeyi başaramamıştım. Başını salladı, yüzü hâlâ ifadesizdi. "Bugün seninleyim," dedi mekanik bir sesle. "Hiçbir yere gitmeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diyebildim ve bir kez daha burnumu çektim. Belki de bugün yapmam gereken bir şey daha vardı. Gözlerimi kısarak Sıraç'a baktım ve düşündüğüm şeyin doğruluğunu ölçüp biçtim. "Bugün Durkadın Sultan'ı görmek istiyorum. Benimle hastaneye gelir misin?"

Hâlâ evin kapısının önünde duruyorduk ve kapı açıktı. Birkaç saniye yüzümü inceledi. İnanamamış gibi bir hali vardı fakat gayet ciddiydim. Durkadın sultanı görmek istiyordum. Yükümü hafifletmem gerekiyordu. Onun varlığına ihtiyaç duyuyordum.

Ve asıl sorun Durkadın Sultan, Mehmet Ali Karayel ile aynı hastanede yatıyordu.

Arabaya bindikten sonra kapıyı kapatırken Sıraç bana kısaca baktı ama hiçbir şey söylemedi. Sanırım gidip gitmememiz gerektiği konusunda endişeleri vardı. Motoru çalıştırırken, bir kez daha gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söylemedim. Direksiyonu kırıp, kendi etrafında bir kez döndükten sonra hastaneye doğru yola koyulduk.

"Gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu sessizliği bozarak. Önümüzdeki arabanın önüne geçtikten sonra göz ucuyla bana baktı.

Başımı sallamakla yetindim. Bir süre sessiz kalarak Mehmet Ali Karayel ile ilgili gördüğüm kâbusu ve annemin mektubunu düşündüm. Merkeze uzakta bir yerde kaldığımız için hastaneye varmak biraz zaman alacağa benziyordu. Ayaklarımı torpidonun üzerine uzatıp, kollarımı göğsümün üzerinde topladım. Bakışlarım ön camdan dışarıyı, beyaz şeritleri takip ediyordu.

Yol boyunca tek kelime etmemiştik. Sıraç ara sıra göz ucuyla bana baksa da, bakışlarına karşılık vermedim. En sonunda hastanenin otoparkına giriş yaptığımızda, arabayı ustaca park etti. Ayaklarımı torpidonun üzerinden indirdim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Sıraç da birkaç saniye içeride kaldıktan sonra sonunda dışarı çıkmıştı.

Yan yana sessiz bir şekilde hastanenin girişine doğru yürürken eli elimin içine kaydı ve elimi kavradı. Otomatik kapı iki yana açıldı ve geçmemiz için bize süre tanıdı. İçeri adım attığımızda klimaların rahatsız edici soğuğu doğrudan yüzümü yalamıştı.

Sıraç oda numarasını öğrenmek için masa başında duran kadına doğru yürürken, elime mühürlediği eli bir an olsun beni terk etmemişti. Masa başında duran otuzlu yaşlarındaki kadın soğuk bakışlarını üzerimizde gezdirdikten sonra Durkadın Sultan'ın oda numarasını söyledi ve gözden kayboldu.

Sıraç asansörün çağırma düğmesine bastı ve omzunun üzerinden bana baktı. En az benim kadar gergin olduğunu net bir şekilde görebilmiştim. Asansör geldiğinde içeri girdik.

"Gergin misin?" diye sordu asansör yukarı doğru çıkarken, bakışları yüzümde geziniyordu.

"Hayır. Her şey yolunda, Karayel."

"İyi hissetmediğin an söylüyorsun ve burayı terk ediyoruz." Sesindeki keskin emri soludum. Başımı sallamakla yetindim.

Asansörden çıkarken birbirlerini sıkıca tutan ellerimiz terlemişti. Uzun ve dar koridorda yürürken, attığım her bir adımda ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissediyordum.

Durkadın Sultan'ın odasının önüne geldiğimizde Sıraç önüme geçti ve kapıyı tıklattıktan sonra açıp, geçmem için yol verdi. Gözlerindeki saf endişeyi net bir şekilde görebilmiştim. Nefesimi tuttuktan sonra içeri doğru bir adım attım ve hemen

karşımdaki beyaz yatakta yatan Durkadın Sultan ile göz göze geldim.

Bu yokuş aşağı parmak arası terlikle koşmak gibi bir hisli.

Terlik her an kopacakmış ve yokuş aşağı yuvarlanacakmışsın gibi.

"Minik kuzum!"

Durkadın sultanın gözleri çoktan dolu dolu olmuştu bile. Boğazım yanmaya, gözlerim acımaya başladığında benimde ondan farksız olduğumu anlamam uzun sürmemişti.

"Durkadın Sultan!" Hızlı adımlarla yatağına doğru yürürken, yattığı yerden doğrulup bana kucağını açtı. Büyük bir özlemle kucağına sokulup ona sıkıca sarıldığımda sesli bir şekilde ağlamaya başlamıştı bile.

"Seni çok özledim, nerelerdesin sen hayırsız? Unuttun beni!" Daha sıkı sarıldı. Kemiklerime batan kemiklerini hissettiğimde boğazımda yükselen hıçkırığı dışarı bıraktım.

"Bende seni çok özledim," dediğimde sesim çatlamıştı. "Unutur muyum hiç seni?"

"Ne aradın, ne sordun. Beni unuttun sandım."

"İyi değildim, Durkadın Sultan. Hâlâ da iyi olduğumu söyleyemem ama o günlere nazaran daha iyiyim."

Beni yavaşça serbest bıraktı ve arkamda dikilen Sıraç'a baktı. "Hoş geldin, oğlum."

Sıraç sessiz kalmayı tercih etmişti. Durkadın sultanın yaşlı ellerine sayısız öpücük kondururken ağlayarak gülümsüyordu. Bu benim için çok güzel, kalbim için çok kötü bir görüntüydü.

"Nasılsın?" diye sordum ellerini öpme işlemini bitirdikten hemen sonra. "Ne zaman çıkacaksın?"

Sırıttı. "Henüz çıkamam, hem rahatım yerinde burada. Temmuz sık sık kontrol ediyor beni."

"Olmaz öyle. Ne zaman çıkıp başımıza dikileceksin?"

Birkaç saniye sessiz kaldı ve gözleri arkamdaki Sıraç'a kaydı. "Minik kuzuma iyi bakıyorsun, değil mi?"

"Benim olan ne varsa, benden fazla onun," dedi Sıraç tok bir sesle. Omzumun üzerinden ona baktığımda öylece dikilmiş Durkadın Sultan ve beni izliyor olduğunu gördüm.

"Aferin," dedi Durkadın sultan yorgun bir sesle. "Öyle olması gerek zaten. Sevmek bunu gerektirmez mi? Sana güveniyorum, kuzuma iyi bakacağından şüphem yok. Ben yaşlı bir kadınım, bugün varsam, yarın yokum. Mayıs kuzum da, Temmuz kuzum da sana emanetler, delikanlı."

Bu cümlesi içimde bir yerlerin titremesine sebep olurken gözlerimi yumup düşünceleri beynimden silmeye çalıştım. Durkadın sultanında öldüğünü düşünmek ıssız bir Araf'ın ortasına düşmek gibiydi. Can yeleğin olmadan okyanusun ortasında batan bir geminin içinde olmak gibiydi. Yüzme bilmeden, derinlere açılmak gibiydi.

"Konuşma böyle," dedim sitemkâr bir sesle. "Sana hiçbir şey olmayacak. Eski topraksın sen."

"Aman boş ver beni." Eli elimin içine kaydı. "Siz ne zaman evleneceksiniz?"

Yumruk yemiş gibi irkilirken, Sıraç'ın yoğun bakışlarını sırtımda hissettim. Sıraç'la evlenmek? Düşüncesi bile kalbimin kendisini bir yarış atı sanmasına sebep oluyordu.

"Çok yakın zamanda," dedi Sıraç beni yok sayarak. "Hazırlıklara başladık sayılır."

Kulaklarım duyduklarını reddederken, beynimin içindeki kelimeler fokurdayıp, buharlaşmışlardı.

"Ölmeden mürüvvetini göreyim de gözüm açık gitmeyeyim," diye mırıldandı Durkadın Sultan. Kaşlarımı çatarak baktım ona. "Evlenin tabii ya."

Hamile olduğumu bilseydi ne yapardı? Bu merak konusuydu. Büyük ihtimalle hastaneden çıktığımız dakika evlen-

dirme dairesine gitmemizi isterdi. Bu konularda çok hassastı. "Neyse," dedim Durkadın Sultan'ın söylediklerini duymazdan gelerek. "Anlat bakalım, nasıl gidiyor hastane hayatı?"

Yaklaşık bir saat süren sohbetin ardından Durkadın sultanın uyku vakti gelmişti ve hemşire ona gerekli ilacı verdikten sonra çıkmamız gerektiğini söylemişti. Her ne kadar biraz daha onunla kalmak istiyor olsam da, bunu yapamamıştım. Sıraç'ın elini tuttuktan sonra odadan ayrıldık ve beyaz koridora çıktık. Koridor oldukça boştu. Birkaç hemşire dışında görünürde hareket eden hiçbir canlı yoktu.

"Durkadın Sultan'la konuşmak sana iyi geldi gibi," dedi Sıraç, Durkadın Sultan'dan tıpkı bizim gibi 'sultan' diye bahsetmesi ilgimi çekmişti. "Yüzüne renk geldi."

"Onun burada tek başına olması canımı sıkıyor," dediğimde beni kendine doğru çekip dudaklarını saçlarımı bastırdı. "Taburcu olduğunda onu yanımıza alabilir miyiz?"

"Sorman hata," dedi beni göğsüne bastırırken. Hemşireleri yok sayarak koridorun orta yerinde sımsıkı sarılmıştık. "Evin hanım ağası sensin, sen ne dersen o olur. Tabi evin ağasından habersiz bir şeyler çevirmeye kalkarsan bacaklarını kırarım senin."

Kıkırdadım. Kıkırdamamı bölen şey ise, "Demek çok mutlusunuz ha?" diyen o tanıdık ses olmuştu.

Sıraç ile aynı anda omzumuzun üzerinden sesin geldiği yöne baktığımızda, tekerlekli sandalyenin üzerine oturmuş, dizlerinde kahverengi bir battaniye örtülü olan Mehmet Ali Karayel'i gördük.

Bomboş bakışlarını bize dikmiş, hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu.

BEKLENMEDİK ANDA

Mayıs Karamaça'dan...

Mutluluğumu çalmak için düzenbazlıklar yapan, tüm varlığıyla sevdiğim adam ve etrafımdaki tüm canlılara zarar vermek adına yemin etmiş bir adamdı Mehmet Ali Karayel. Onun varlığı zehirle besleniyordu.

Beynime yanıp sönen bir kırmızı alarm hissi veren herif hemen karşımda duruyordu. Sinsi kişiliğini sakladığı güzel yüzüne mahzun bir maske eklemişti. Farkında olmadan dişlerimi gıcırdattığımı fark ettiğimde, Sıraç beni güçlü kollarının arasına aldı ve başımı göğsüne yaslayarak bedenimi bir koruma kalkanı misali çevreledi.

"Ne istiyorsun?" Sıraç'ın sorusu keskindi. Öyle keskindi ki, kulaklarımın içindeki kan fokurdadı. Erkeğimin sesindeki düşmanlığı solumuştum. Kanını taşıdığı, soyundan geldiği adama olan nefretinin varlığını tenimde hissettim.

"Hiçbir şey," dedi Mehmet Ali Karayel olabildiğince sakin bir sesle. "Mutlu olmanıza sevindim, evlat."

Ona inanamayan gözlerle baktığımda Sıraç bir kez daha başımı göğsüne yasladı ve ona bakmamı engelledi. Bu herif bizimle dalga falan mı geçiyordu?

"Kötü bir niyetim yok." Mehmet Ali Karayel'in sesini bir

kez daha duyunca karnımın gerildiğini hissettim. "Bu halimle ona zarar verebilecek değilim, ne diye onu içine sokmaya çalışıyorsun? Bu kadar çok mu korkuyorsun benden? Ya da bu kadar çok mu değerli senin için o?"

"Seni ilgilendirmez, ihtiyar. Ayrıca senden korkmayı bırakalı yıllar oldu." Sıraç bunu dişlerinin arasından söylemişti. Parmaklarım Sıraç'ın gömleğini kavradı.

"Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok zaten," dedi yaşlı ses. "Sadece Sılay'ın bana gelmesini istiyorum. Onu haftalardır görmüyorum."

"Senin gibi bir herifi görmek istemediği için gelmediğini sen de biliyorsun, ihtiyar. Uğraştırma beni. Canımı sıkmana izin vermeyeceğim." Sıraç beni kollarının arasından ayırmadan yürümeye başladığında Mehmet Ali Karayel'in delici mavi gözlerinin varlığını sırtımda hissedebiliyordum. Bu acıyla yanan alevimin üzerine benzin atmak gibiydi. Alevler dört bir yanı sarmış, bedenimi kaosa sürüklemek için canla başla çalışmaya başlamıştı.

"Mayıs." İlk kez onun ağzından adımı duymak her ne kadar beni şaşırtsa da, aynı anda midemin bulanmasına sebep oldu. "Üzgünüm."

Omzumun üzerinden ona baktığımda Sıraç'ın şaşkınlığını soludum. Mehmet Ali Karayel hiç olmadığı kadar mahcup bir ifadeyle bana bakarken, yıkılmaz görüntüsüne düşürdüğü bu gölge çok ezikti. "Ne için üzgünsün?" diye sordum ona. Yaşlı gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Her şey için."

"Elimden almaya çalıştığın ve başardığın şeylerin hayatımdaki yerini ve önemini bilmiyordun değil mi?" diye sorduğumda gözlerini benden kaçırarak zemine dikti. "Yaşadığım acının, çaresizliğin ve düştüğüm o inanılmaz boktan durumun... Hiçbirinin farkında bile değildin. Şimdi kalkmış..." duraksadım ve ona baktım. "...kalkamıyorsun bile."

Yüzü acıyla çarpıldı ama hiçbir şey demedi. Sıraç beni omzumdan tutarak sakinleştirmeye çalıştığında, hiç olmadığım kadar sakin olduğumun farkında mıydı acaba?

"Bırak," dedim Sıraç'a kısaca bakarak. "Söyleyeceklerim bu kadardı zaten. İyiyim."

"Mayıs, biliyorum ben büyük hatalar yaptım. Yaptığım şeylerin hiçbir açıklaması yok. Olamaz da. Herkesin hayatını alt üst ettim. En başta çocuklarımın. Ama seninle konuşmam gereken şeyler var."

Ona düz düz baktım. Beynimin içinde oluşan, dudaklarımdan çıkmak için an kollayan milyonlarca kelime vardı. Ona bağırmak, çağırmak ve hatta saldırmak istiyordum. Onun yüzünden dayak yemiştim, bebeğimi kaybetme tehlikesiyle burun buruna gelmiştim ve bu tehlike hâlâ ensemdeydi. Üstelik onun varlığının laneti yüzünden annem yaşamaktan vazgeçmişti.

"Seninle konuşacak hiçbir şeyi yok onun, rahat bırak bizi." dedi Sıraç. Sesi o kadar gür çıkmıştı ki, sanki karşısındaki öz babası değil de nefret ettiği ve öldürmek istediği bir düşmandı. Derisinin altında sakladığı canavar, babasını görünce bulunduğu konumdan Sıraç'ın derisini parçalayarak çıkmak istemişti.

Sıraç'ın kolunu tuttum ve gözlerinin içine baktım. "Değmez." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Gidelim artık."

"Bilmediğin şeyler var, Mayıs," dedi Mehmet Ali Karayel ama onu umursamadım. Topuklarımın üzerinde ona sırtımı dönüp dar koridorda Sıraç'ın koluna girmiş bir vaziyette yürümeye başladım.

"Anneni ben öldürmedim, keşke bende onunla birlikte ölseydim."

Olduğum yere çivilenmemi sağlayan bu cümlelerin sahibi oydu. Anneme olan aşkının hastalık derecesinde olduğunu biliyordum ama bu onu affetmem, ona acımam için geçerli bir sebep değildi. Olmayacaktı da.

"Hayır," dedim ona bakmadan. "Ölmeni istemiyorum, Mehmet Ali Karayel. Yaşayacaksın. Annemsiz bir dünyada nefes almak senin en büyük cezan olacak."

"Birbirinize o kadar çok benziyorsunuz ki..." duraksadım. "Aynı cümleleri oğlumdan da duymuştum. Ama bu kadar çok acıtmamıştı."

Annemin yazdığı mektubu ona okutmak, canının daha da çok yanmasına gözlerimle şahit olmak istiyordum. Ama bir yandan annemin kokusuna sahip olan tek şeyi ona vermek gibi bir ahmaklık yaparak onu ödüllendirmekte istemiyordum. Annemin kokusu şu an ikimiz içinde birer nimet değerindeydi.

Sıraç ile birlikte hastanenin kapısından çıktığımızda tuttuğum nefesimi dışarı verdim ve ellerimi dizlerime koyarak kendime birkaç dakikalık kısa bir süre tanıdım. Beni silahıyla tehdit ettiği günden bu yana onu hiç görmemiştim ve gördüğümde ise... o kötürüm, belden aşağısı tutmayan bir adamdı. Güçlü görüntüsünden eser kalmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu Sıraç belimi tutarken. Göz ucuyla ona baktım. Dağılmış görünüyordu. Bir çocuğun babasından nefret etmesi nasıl bir duyguydu bilmiyordum, ben her zaman babamı sevmiş ve ona hayranlık duymuştum. Sırf bu yüzden kendimi Sıraç'ın yerine koyduğumda hiçbir şey anlayamıyordum.

"Asıl sen iyi misin?" Kaşları çatıldı.

"Ben iyiyim, hadi seni eve bırakayım."

***

Ağlamaktan şişen gözlerimi kapatıp bugün yaşanılanların bir rüya olmasını diledim. Mehmet Ali Karayel'i görmek... Bu benim için atlatılması güç bir hadiseydi. Onu görmek,

onunla yüzleşmek benim için çok erkendi ve ben bir gün içerisinde birçok şey yaşamak zorunda kalmıştım.

Ve annem... Annem ve bana bıraktığı o her şeyi açıklayan mektup.

Yatağın içinde cenin pozisyonu aldıktan sonra burnumu çekerek kapattığım gözlerimi geri açtım ve toz mavi duvarlara kısaca göz attım. Sıraç beni eve bıraktıktan sonra acilen holdinge geçmişti. Her ne kadar ona ihtiyacım olsa da, onu daha fazla alıkoyamazdım.

"Mayıs?" dedi Sılay hemen kapının arkasından ve sonra kapıyı tıklattı. "Meleğim, her şey yolunda mı?"

Bir kez daha burnumu çektikten sonra yüzümü yatağa bastırdım ve hıçkırığımı geri yutmaya çalıştım. Neden bu kadar hassaslaşmıştım? Karnımdakinin etkisi miydi bu? Hiçbir zaman kolayca ağlayabilen insanlardan olmamıştım ama Sıraç'la tanıştıktan sonra ağlamanın, gülümsemesinin, çaresizliğin ve gerçek mücadelenin ne olduğunu öğrenmiştim.

"Evet," diye mırıldandım çatlayan sesimle. "Her şey yolunda."

"Mayıs, sen ağlıyor musun?" Sesi endişeli gelmişti.

"Hayır."

"İçeri giriyorum," dedikten yaklaşık üç saniye sonra cevabımı dahi beklemeden içeri girdi. Beni yastığa gömülmüş bir şekilde ağlarken bulunca çakır gözleri irileşti ve hızlı adımlarla yatağa doğru gelip üzerine çıktı. Kolları bedenimi sararken kendimi kırılmaya meyilli camdan bir bebek gibi hissetmiştim.

"Meleğim," diye mırıldandı beni sıkıca sarıp sakinleştirmeye çalışırken. "Sorun ne? Ağrın falan mı var? Doktoru arayayım mı?"

"Ağrım yok," dedim iç çekişlerimi bastırmaya çalışırken. "Sadece biraz doluyum. Şimdi çok daha iyiyim. Sorun yok, gerçekten."

"Biri bir şey mi yaptı? Abimle mi kavga ettiniz?"

"Hayır. Gerçekten her şey yolunda. Sadece... Biliyorsun birçok şey yaşadık ve hepsi ağır şeylerdi. Sanırım kaldıramıyorum. Patladım işte."

Omzumu okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Biliyorum ama biraz daha sakin olmalısın. Herhangi bir sıkıntıda en büyük zararı bebek görecek, biliyorsun. Bebeğin için biraz daha sabırlı ve sakin olman gerekiyor."

Haklıydı. Sağlık açısından tehlikesi hâlâ süren bir bebeğe hamileydim ve yakın zamanda doktorumla görüşmem gerekiyordu. Ama bilmediği bir şey vardı. Bugün annemden bir mektup almıştım ve kahrolasıca babasını görmüştüm.

***

Aynı saatler Sıraç Karayel...

Mayıs'ı eve bırakmamın üzerinden dört saat geçmişti. Şirkete geldiğimden bu yana kafamı telefon görüşmelerinden kaldıramamıştım ve önüme istiflenmiş bir şekilde duran birçok dosyayı incelemek zorunda kalmıştım. Aklım hâlâ ondaydı ve sanırım onun aklıda bendeydi.

"Sıraç bey," dedi Yavuz önümdeki dosyalardan birkaç tanesini alırken. "Bu kadar yeter efendim. Dinlenin biraz."

"Hepsini halledelim Yavuz." Önümdeki makaleye kısaca göz attım. "Sonradan iş çıksın istemiyorum. Birkaç gün oldukça yoğun olacağım."

"Efendim ortak..."

"Hallettim, Yavuz. Yakında imzalar atılacak."

Yavuz hiçbir şey söylemeden elindeki dosyalarla odamı terk ederken gerçekten karnımın acıktığını hissettim. Kendimi işime ve düşüncelerime o kadar çok kaptırmıştım ki, midemden gelen sesleri yok saymayı tercih etmiştim.

Bir şeyler yemek uğruna odamı terk ettim ve çalışanlara kısaca selam verdikten sonra asansöre doğru yürüdüm. Asansörün önünde üç yıldır düzenli iş yaptığımız Bedir beyi görünce onunda benimle aynı asansöre bineceğini anladım ve olabildiğince insani bir maskeyi yüzüme geçirip, yapmacık bir gülümsemeyle Bedir beyi selamladım.

"İyi günler, Bedir bey."

"Ah, iyi günler Sıraççığım."

Asansörün kapısı açıldı ve ikimizde asansörün içine bindikten sonra kapılar kapanırken öksürerek ilgimi üzerine çekmeyi başardı. Ne yumurtlayacaksın babalık?

"Yeni hissedar kim?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

Tam cevap verecektim ki asansörün kapısı açıldı ve içeri birkaç çalışan girdi. Yemek molası vermiş olmalıydılar.

"İyi günler, Sıraç bey." dedi lacivert takım elbiseli adını bilmediğim genç adam.

"İyi günler." diyerek yanıtladım ve takım elbise resmiyetimi kuşanıp asansörden inerek Bedir beyi yok saydım. Hızla yemek yiyebileceğim bir yerlere gitmeyi umarken telefonum çalmaya başlamıştı bile.

"Abi," dedi telefonun ardındaki Temmuz. Arabanın uzaktan kumandası ile kilidi açarken üç parmağımla kulağıma sabitlediğim telefonu omzumla kulağım arasına alarak arabanın kapısını açtım. "Neredesin?"

"Zıkkımlanmaya gidiyorum bamya, hayırdır?"

"Göstereceğim sana bamyayı o olacak," deyip kıkırdadıktan sonra sesi tekrar resmiyete büründü. "Nereye gidiyorsun? Ben de geleyim. Çok sıkıldım."

"Veli Usta'nın yerine gel."

"Tamam," dedi ve telefonu kapattı. Veli Usta'nın mekânına sürerken aklım hâlâ Mayıs'taydı. Bugün yaşadıklarımız hazmedilmesi kolay şeyler değildi. Üstelik benim minik şey-

tanım fazla hassas bir dönemden geçiyordu ve şu an üzerine titrenilmesi gereken tek kişi oydu.

Yarım saatlik bir yolculuğun sonunda Veli Usta'nın yerine gelmiştim. İçeri geçtiğimde Temmuz'un benden önce gelmiş ve hatta masalardan bir tanesine kurulmuş önündeki su şişesiyle oynadığını gördüm.

"Çok beklettim mi bamya?" diye sordum hemen karşısındaki sandalyeye otururken. Dalgın görünüyordu. Kıvırcık saçlarını eliyle geriye ittikten sonra kaşlarını çatarak su şişesini incelemeye devam etti.

"Sorun ne?"

"Abi," dedi düşünceli bir sesle. "Artık evlenmeniz gerekmiyor mu? Ablam hamile."

Ve tam olarak beklediğim tepki. İstediğim soru.

"Bana kalsa yarın düğün yaparım Temmuz," dedim kaşlarımı çatarak. Onu biraz fitillersem Mayıs'ı evlilik için kandırabilirdi. "Ama ablan istemiyor sanırım."

"Nasıl istemiyor ya?"

"Ne zaman evlilik konusu açsam sessizleşiyor, kaçıyor," dediğimde toz mavisi gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Gerçekten akıllı bir adam olduğunu sanırdım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum afallamış bir şekilde.

"Ona adam gibi bir evlilik teklifi etmedin, değil mi?"

Ah, siktir.

***

Aynı saatler Mayıs...

Sılay ile birlikte bir şeyler yedikten sonra alış veriş yapmak amacıyla dışarı çıktık. Olduğumuz yerde incin top oynadığı için taksiye adres vererek buraya çağırmıştık ve ne Temmuz'a ne de Sıraç'a haber vermeden insan içine karışmak için merkeze gitmiştik.

Alsancak'ta mağazaların önünde turlarken, Sılay koluma girmişti. Mağazanın camında, mankenin üzerindeki kan kırmızı elbiseyi bana gösterdikten sonra kolumdan çekiştirerek mağazanın içine soktu beni.

"Elbise harika," diye mırıldandı elbiseye doğru yürürken. "Resmen senin giymen için yaratılmış. Seni içinde hayal ediyorum ve... Eşcinsel olmak kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti."

Ona tip tip baktım. Hamile ve abisinin sevgilisi olan birine asıldığının farkında mıydı? Üstelik eşcinsel şakasına gözlerimi devirmemek için zor tutmuştum kendimi.

"Bu elbiseyi denemelisin," dedi dudaklarını bükerken. "Ne olursun?"

Mağaza çalışanı olan etine dolgun beyaz tenli kız gülümseyerek bize doğru yaklaşırken, "Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sevecen bir sesle.

"Bu kan kırmızısı elbisenin hamileler için olanı var mı?" Sılay'ın sorusuna büyük bir şok içinde bakarken, mağaza çalışanı olan kızında aynı şekilde baktığını gördüm.

"Anlayamadım?"

"Hamile bedeni diyorum, neyini anlayamadın?"

Sılay'ın kolundan tutarak kendime doğru çektim ve gözlerimi belerterek ona uyarı dolu bir bakış attım. "Ne var ya?" diye çemkirdi. "Kötü bir şey dedim sanki!"

"Siz arkadaşının kusuruna bakmayın," dedim kıza gülümserken. "Güneş çarptı."

"Ne arkadaşı ya," kıza dik dik baktı. "Ben görümcesiyim onun. Ayrıca karnındakinin de halasıyım."

Mağaza görevlisi olan kız şirin bir şekilde gülümsemeye devam etse de, Sılay'ın bir kaçık olduğunu düşündüğünden adım kadar emindim. "Sılay, lütfen," diye mırıldandım uyarıcı bir tonda.

"Ben karışmam arkadaş ya bu kan kırmızısı elbiseyi alırsın ya da seni rezil etmeye devam ederim," diye fısıldadı kulağıma. Tüm bunları ona uymam için yaptığını zaten fark etmiştim. Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra kolundan tutarak onu mağaza görevlisi olan kızdan uzaklaştırdım.

"Tamam başımın belası! Alıyorum!"

Kan kırmızısı elbisenin derin bir sırt dekoltesi vardı. Uzun kuyrukluydu ve kuyruğunun bir bölümü ayrı renkte inciler ile süslenmişti. Kabinde deneme gereği bile duymadan kendi bedenime uyan elbiseyi paketlettirdikten sonra büyük bir hızla mağazadan ayrıldık. İşlek caddede kol kola yürürken az önceki hareketinden dolayı Sılay'a tip tip bakmayı da ihmal etmiyordum.

"Bakma şöyle," dedi Sılay dudaklarını büzerek. "Vallahi kötü bir niyetim yok. Eğer öyle yapmasaydım bu elbiseyi hayatta almazdın."

"Sorun elbise değil, kız seni bir manyak zannetti."

Sılay umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Çok da umurumdaydı. O kendisine baksın. Şişko."

"İnsanlara böyle hitap etmemelisin, Sılay. Ne kadar ayıp," diye hayıflandığımda sırıtarak koluma girdi.

"Tombul insanları hep sevmişimdir. Yani kötülercesine söylemedim. Hem sen gerçekten annelik triplerine girmeye başlamışsın yenge hanım."

Annelik tripleri... Sahi giriyor muydum? Son birkaç gündür kendimi olduğumdan çok daha olgun hissederken, aynı anda çokta hassas hissediyordum. Özellikle sabah yaşadığım şeylerden sonra gerçekten afallamıştım.

"Karnım acıktı benim," dedim Sılay'ın söylediğini es geçerek. "Şurada bir yerde oturalım. Bir şeyler yiyelim."

"Evden çıkmadan önce yemiştik ya?"

"O evden çıkmadan önceydi," dedim omuz silkerek. "İki can taşıyorum kızım ben."

"Ay sen şişko olacaksın!" dediğinde ona sırıtarak baktım. Boğa burcu bir kadın hayatının belli bir evresinde mutlaka şişkoluğu tadacaktı zaten, bundan emindim. O yüzden hiçbir zaman kilo konusunu kafama takmadım, takmayacaktım da.

Bir pastanenin ön bahçesine oturup siparişlerimizi verdikten sonra etrafı incelemeye başladım. Saf pembe rengiyle zenginleştirilmiş olan bu pastaneye daha önce hiç gelmemiştim. Taze poğaça, kurabiye ve pasta kokularını almak midemin arsızca halay çekmesine neden olurken etrafı incelemeye devam ettim.

"Ha unutmadan," dedi Sılay dikkatimi üzerine çekmeyi başararak. "Merve aradı beni. Çok selamı var ve en yakın zamanda ziyarete gelecek. Bu arada bebeği henüz bilmiyor, Savaş söylememiş ona. Büyük sürpriz olacak."

"Hiç mesaj atmadı," diye mırıldandım. Hastaneden çıktığımdan bu yana telefonuma tek bir mesaj bile gelmemişti.

"Neredeyse tüm arkadaşların hastaneye geldi ama Savaş, Merve'nin gelmesine izin vermedi. Merve'yi biliyorsun... Biraz hassas bir kız ve eğer senin hamile olduğunu öğrenseydi kesinlikle abime saldırırdı."

Tırnaklarını çıkarmış bir şekilde Sıraç'a bakan Merve'yi hayal edince sırıtmadan edemedim. Genç garson önümüze kahvelerimizi ve kurabiyelerimizi bıraktıktan sonra gözden

kayboldu. Buharı tüten kahveyle kısaca bakıştıktan sonra gözlerim tekrar Sılay'a çevrildi.

"Tüm arkadaşların? Benim hiç arkadaşım yoktu... Yani vardı ama hiçbir zaman düşündüğün gibi bir arkadaş ortamına girmedim."

"Adının Deniz olduğunu öğrendiğim bir kız hep geldi ama seni hiç göremedi. Geldiğinde yanında uzun boylu bir çocukla onun sevgilisi de vardı," dedi düz bir sesle. Büyük ihtimalle Baki ve Ezgi'den bahsediyordu. "Ha birde abimin haşat ettiği çocuk geldi ama Allah'tan abim yoktu. Postaladık onu hemen."

"Yiğit mi geldi?" diye sordum. Herkes nereden öğrenmişti tüm olanları?

"Evet." Sılay başını sallayarak onayladı beni. "Ama Temmuz onu kovmaktan beter etti."

Kurabiyemden bir lokma aldıktan sonra kaşlarımı çattım. Temmuz ve Sılay arasında ilerleyen şeyle ilgili bilgi sahibi olmak istiyordum ama sorup Sılay'ı utandırmakta istemiyordum.

"Sana bir şey soracağım," diye mırıldandım kurabiyemle ilgilenmeye devam ederken. "Ama bana açıkça cevap vereceksin."

"Soracağın şeyi az çok tahmin edebiliyorum," kıkırdadı. "Ve cevabı bildiğini de biliyorum."

"Yani düşündüğüm şey..."

Elini kaldırarak beni durdurdu. "Aynen ve bunu dillendirmeni istemiyorum."

"Yani sen gerçekten kardeşimden hoşlanıyorsun?" diye sorduğumda kahvesinin içindeki çay kaşığını çıkarıp yüzüme atmakla tehdit etti.

"Bana bak açık ağızlı hamile, eğer fazladan birkaç dakika daha yaşamak istiyorsan çeneni kapalı tut."

"Kimden: 05xx xxx xx xx

İntikamın alınacak küçük kız. Çok az kaldı. (18.28)"

Bomboş gözlerle telefonuma gelen mesaja bakarken yaklaşık iki buçuk saattir aynı koltuğun üzerinde oturuyor olduğumu fark ettim. Sılay ile alışveriş yaptıktan sonra direk eve gelmiştik ve o uyumak için odasına çıkmıştı.

"Kime: 05xx xxx xx xx

Neyden bahsediyorsun? Şafak, sen misin? (18.33)"

"Kimden: 05xx xxx xx xx

Bu beni şaşırttı. İyi misin? (18.35)"

"Kime: 05xx xxx xx xx

Daha iyiyim, her şey için teşekkürler. Kim olduğunu öğrenebildin mi? (18.38)"

"Kimden: 05xx xxx xx xx

Araştırıyorum, küçük. İyi ol. (18.41)"

"Kime: 05xx xxx xx xx

Teşekkür ederim. Sen de iyi ol. (18.43)"

Silahla yaraladığım bir adam ile konuşmak her ne kadar saçma ve tuhaf gelse de beni kurtaran kişi oydu. Bebeğimi, beni ve belki de kuracağım aileyi kurtaran tek kişi Şafak'tı.

Telefondaki mesajları sildikten sonra telefonu cebime tıkıştırdım ve Sıraç ile Temmuz'u beklemeye başladım. Beraber olduklarını belirten bir mesaj atmışlardı ama hâlâ eve gelmemişlerdi.

"Kimden: Merve

Ben Savaş, nasılsın? (19.18)"

"Kime: Merve

İyiyim, Savaş. Bugün mesaj atma gününüz sanırım. (19.23)"

"Kimden: Merve

Başka kim mesaj attı ki? (19.24)"

"Kime: Merve

Hiç, bir arkadaş. (19.26)"

"Kimden: Merve

O olaydan sonra konuşma şansımız olmadı. Seni ziyarete gelmek istiyoruz. Özellikle Merve seni çok merak ediyor ve onu zapt etmek çok zor, biliyorsun. (19.29)"

"Kime: Merve

Bilmez miyim? Pekâlâ, sizi bekleyeceğim. Hoşça kal. (19.32)"

Kapının kilidinin çevrildiği ve ardından açıldığını duyduğumda gözlerim doğrudan kapıya gitti. Sıraç ve Temmuz içeri girdiklerinde ellerinde poşetler olduğunu görmek beni ekstra mutlu etmişti çünkü bunlar ünlü bir dürümcünün poşetleriydi.

Bu poşetleri nerede görsem tanırdım.

Uzandığım koltuktan doğrularak kalktıktan sonra irileşmiş gözlerle poşete baktım.

"Nasıl bakıyor baksana," dedi Temmuz beni göstererek. "Acıkmış demek ki."

"Tazmanya canavarım benim," diye mırıldandı Sıraç gözleriyle beni tararken. "Şu güzelliğe bak be!"

Tazmanya canavarı. Evet, bu adamın benzetmeleri yavaş yavaş tuhaflaşmaya başlamıştı. Ona dik dik baktığımı gördüğünde dürüm poşetlerinin olduğu elini havaya kaldırarak hafifçe salladı. "Bak burada ne var. Kızımın mamaları."

Her ne kadar 'kızımın mamaları' Sözüne gıcık olsam da uysal bir şekilde gülümsemekle yetindim. Zira içindeki dürümlerle sarılıp ağlaşmamız gereken bir konu vardı.

"Sılay nerede?" diye sordu Sıraç masanın üzerine dürüm poşetini bırakırken.

"Uyuyordu en son."

Kısaca Temmuz'a baktığımda merdivenlere baktığını gördüm. Sanırım Sılay'ı merak eden tek kişi Sıraç değildi.

"Sen uyandır onu Temmuz," dediğimde Temmuz'un toz mavisi gözleri iri iri oldu fakat Sıraç hiçbir şeyin farkında olmadığı için poşetleri açmakla uğraşıyordu.

Temmuz başını salladıktan sonra bana kısık ve tehditkâr gözlerle bakarak merdivenlere doğru ilerledi. Sıcacık bir aile gibi. Bu kesinlikle iyi hissettirmeye başlamıştı.

***

Saatin sabahın üçü olmasına on dakika vardı ve Sıraç düşünceli bir şekilde televizyon izliyordu. Temmuz ve Sılay uyumak için odalarına gitmişlerdi.

"Çok düşüncelisin," diye mırıldandım başımı dizine yaslarken. Gözleri kısaca yüzümü buldu ve tekrar televizyon ekranına döndü. "Sorun ne?"

"Yorgunum biraz," dedi düz bir sesle. "Bir sorun yok yani."

"Bu düşünceli gözler, durgunluk ve ölüm sessizliği yorgunluktan öyle mi?"

"Evet," dedi Sıraç ve uzun parmaklarını saçlarımın arasına daldırarak usul usul okşamaya başladı. "Sen çok huysuz bir kız oldun benim başıma."

"Ben huysuz falan olmadım ama sen çok durgunsun."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Kavisli siyah kaşlarını çattığında ne kadar mükemmel göründüğünün farkında mıydı? Rüyadan fırlamış, çölün ortasında görülen en muhteşem serap gibiydi.

"Durgunum öyle mi?" diye sordu sinsi bir sesle. Başımı salladığımda hiç ummadığım anda ayağa kalkarak beni ku-

cakladı ve televizyonu kapama gereği bile duymadan merdivenleri tırmanmaya başladı.

İri iri olmuş gözlerle ona bakarken, âdem elmasının o muazzam kavisinin yutkunmasının verdiği etkisiyle hareket ettiğini gördüm. Kasıklarım sızladı. "Televizyonu kapatsaydın."

"Sokarım televizyona," diye çemkirdi merdivenleri aşıp odaya giden dar koridora girdiğinde. "Göstereceğim ben sana durgunu."

Yatak odamıza girdiğimizde beni tıpkı camdan bir nesneymişim ve her an kırılacakmışım gibi büyük bir naziklikle yatağın üzerine bıraktı ve üstündeki lacivert gömleğin düğmelerini çözmeye başladı.

"Saçmalama," dedim kafamı iki yana sallayıp ona irileşmiş gözlerle bakarken. "Yarın doktora gideceğim. Bunun sakıncalı olup olmadığını öğrenmeden seninle sevişemem."

"Hiç bir sakıncası yok," dedi gömleği sıyırarak zemine bırakırken. "Seninle sevişeceğim ve sen buna engel olmayacaksın, minik şeytan."

"Unut bunu," diye mırıldandım ve yorganın altına girip kendimi ondan sakladım. "Doktordan kesin bilgi almadan seninle sevişmeyeceğim, Karayel."

Birkaç dakika öylece dikilerek yorganın altından çıkmamı bekledi ama ben çıkmayınca vazgeçerek banyoya gitti. Suyun şakırtısını duyduğumda kâinatın en muhteşem vücudunun sahibinin şu anda temizlenmekle meşgul olduğunu anlayabilmiştim.

Bana kızıyor muydu? Belki de kızıyordu. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Bebeğimle ilgili bilgi sahibi olup, ona zararlı olan her şeyden uzak durmak zorundaydım.

Belinde gri bir havluyla banyodan çıktığında kafamı yorganın içinden çıkararak ona baktım. Banyonun kapısının önünde durmuş elinde küçük bir el havlusuyla saçlarını kuruluyordu. Göğsünden inen su damlacıkları kaslarında taki-

larak ilerlerken yutkundum. Çok değil birkaç ay sonra balina gibi olacaktım. O zaman bu adamı nasıl yanımda gezdirebilirdim ki? Benden utanır mıydı? Kaşlarım çatıldı.

Zengin, yakışıklı, kültürlü, kaslı ve seksi kelimesinin sözlük anlamı olan bir adama sahiptim ve çok yakında bir balondan farksız olacaktım.

Kadınların onu gözüne kestirip, iğrenç fantezilerine alet ettiklerine kalıbımı basabilirdim. Gözlerimi kısarak, kaşlarımı çatmış bir şekilde onu izlediğimi fark ettiğinde afallamış bir şekilde bana baktı.

"Neden öyle bakıyorsun sen?" diye sordu saçlarını kurulamaya devam ederken.

"Neden bu kadar yakışıklısın?" Sorum karşısında afallayan Sıraç'ın yüzü öyle bir ifadeye büründü ki... Bir adamın her hali mi bu kadar muazzam olurdu?

Gözlerimi dikerek ona izlemeye devam ettim. Yüzü tarif edilemezdi. Pürüzsüz bir tuvalin üzerine bir çift yangın mavisi damlatılmıştı. Biçimli siyah kaşları, uzun kirpikleri, yüzüne uyumlu kusursuz burnu, etli dudakları ve keskinliği insanı parçalara bölen bakışları... Her şeyiyle benimdi. Sadece benim.

"Ben bir şişko olduğumda," diye mırıldandım gözlerimi yavaşça ondan ayırırken. "Senin yanında nasıl gezeceğim?"

Ani bir atakla yanımda bitti ve yatağın üstüne çıkarak üzerime abandı. Altında onu çıplaklıktan koruyan bir havludan başka hiçbir şey yoktu. Kalbim büyük bir hızla atmaya başladığında, vücudumun ona verdiği tepkilerin gün geçtikçe daha da abartılı bir hal alması beni şaşırtmaya başlamıştı.

"Bana bak," dedi taze kahve kokulu nefesi yüzüme bir tokat gibi inerken. Dudaklarımızın arasında hemen hemen bir iki santimlik bir mesafe vardı ve dudaklarının sıcaklığını buradan bile net bir şekilde hissedebiliyordum. "Sen benimsin. Sana, uzun pürüzsüz mükemmel derecede seksi olan bacak-

ların, dolgun ve dik göğüslerin, papatya kokulu kadınlığın ve tıpkı tanrıça kadar güzel bir yüze sahip olduğun için mi aşığım sanıyorsun?" Tüm bunları çapkın bir gülümsemeyle söylemişti. Kalbim kalp kapakçıklarımı aralayarak dışarı çıkmak ve karşımdaki mükemmelliğin vücut bulmuş haline sarılmak istedi. Bu adamın nefesi kiraz çiçeğimi besliyordu. Hava gibi. Su gibi. Toprak gibi.

"Sen hayatının geri kalanını bir su aygırı olarak geçirecek olsan bile," kıkırdadı ve burnunu burnuma yasladı. "Sana tapmaktan bir an olsun vazgeçmeyeceğim bayan su aygırı."

KAKTÜS TEAM

MAVİNİN İKİ TONU

Mayıs Karamaça'dan...

"Pekâlâ Yasin Bey, çok teşekkür ederim," dedim hemen telefonun diğer ucundan beni dinleyen doktora.

"Rica ederim, Mayıs Hanım. İyi günler dilerim."

"İyi günler."

Telefonu kapatıp yatağın sağ tarafındaki komodine bıraktıktan sonra sırtımı yatağın deri başlığına yasladım ve hemen yan tarafımda uzanan Sıraç'a baktım. Gözlerinde devleşen soru işaretlerini yüzüme uzatmıştı.

"Ne dedi?"

"Bahsettiği jinekolog arkadaş ile görüşmüş, yarın sabah 09.45'de randevum var."

Sıraç yavaşça doğruldu ve bana doğru eğilip çenemi öptü. "Ben de geleceğim yarın," dedi ve başını göğsüme yerleştirip tekrar uzandı.

"Senin gelmene gerek yok," dedim, parmaklarım saçlarının etrafında dolaşmaya başladığında. "Sılay ile birlikte giderim ben. İşinden olma sen."

Göğsümün üzerinden kafasını kaldırarak bana tip tip baktı. "Geleceğim."

"Ama işin..."

"İşimi siktirme bana."

"Ben sadece..."

"Saçma sapan bir konu hakkında tartışmak istemiyorum." Başını tekrar göğsüme yasladı; kollarını belimin iki yanından geçirip tıpkı bir ahtapot gibi beni sıkıca sardı. "Kokunu solumak istiyorum."

Göğsümün üstünde yumuşak bir sızı yürüyüp kaburgalarıma ışığını düşürdü.

"Ben de senin kokunu solumak istiyorum," diye fısıldadım kollarımla onu sıkıca sarıp göğsüme bastırırken. "Öyle güzel kokuyorsun ki... Hiç tartışmasak, hep sarılsak ve kokunu içime çeksem keşke..."

"Ben tartışmamak için elimden geleni yapıyorum ama sen bu aralar fazla hassassın," diye fısıldayıp burnunu boynuma sürterek derimi hafifçe eşeledi. "Sana kızmıyorum. Hormonlarının bir oyunu bunlar, farkındayım. Şimdilik iyiyiz... Ama birkaç ay sonra yanına çakmakla yaklaşmamam gerektiğinin de bilincindeyim."

Güldüm. Ardından bir anda kaşlarım çatıldı. "Birkaç ay sonra olacakları nereden biliyorsun sen? Çok hamile sevgilin oldu herhalde?"

"Hayda!"

"Şaka şaka." diye kıkırdadım. Kaşlarını çattığını göremesem de hissedebilmiştim. "Ama yarın benimle gelmesen daha iyi olur. Yasin Bey'e her ne yaptıysan, adam senin konun geçince telefonda kekeledi resmen."

"Hiç de bir şey yapmadım."

"Kesin."

"Çok konuşuyorsun, minik şeytan," diye soludu sıkıntıyla. "Ve çok konuştuğun zamanlarda seninle sevişmek istiyorum."

Sustum. Susmak zorunda kaldım. Düzenbaz herifin tekiydi! Nefesi ciğerlerime dolacak kadar yakındı. Dudaklarını dudağım ve çenem arasındaki boşluğa yerleştirdikten sonra birkaç saniye öylece bekledi. Uzun kirpikleri gözlerini örtmüştü.

"Cinsel ilişkinin bebeğimize ne gibi bir zararı olabilir ki?" diye sordu dudaklarını çenemden çekerek. Ona gözlerimi devirerek baktığımda, "Ne yapayım ya?" diye isyan etti. "Çok istiyorum ben seni."

"Öküz olduğun zamanları dün gibi hatırlıyorum. Bu kadar romantizm seni aşar, Karayel," dediğim an kaşları çatıldı.

"Öküz olmamı istiyorsan canıma minnet..."

"Öküz olacaksın, öyle mi?"

"Olmamı istiyorsan olurum. Ne olmamı istiyorsun?" Alnını alnıma yasladı. Kalbim hızla çarparken sanki göz çukurlarımın içinde onun gözleri varmış gibi yakın olan gözlerine dikkatle baktım.

"Benim olmanı istiyorum."

Gözlerimle gözlerinin içine bunu harflerle de kazımıştım.

"Zaten seninim. Başka bir şey iste."

"Her zaman benim kalmanı istiyorum."

Sertçe yutkunduğunda gözlerine işleyen ifadenin nadide gölgesinin altına kuruldum. Dudaklarında tehlikeyi nakşeden büyülü bir kıvrım iki yandan yukarı çekildi. "Nefes aldığım sürece seninim, biliyorsun. Hem bir gün nefes almayı kesecek olursam, ahiretimde de senin olacağım. Bu demek oluyor ki, her zaman senin kalacağım."

Hayatım ikiye ayrılmıştı. Sıraç'tan öncesi karanlık, Sıraç'tan sonrası yangın mavisi olarak adlandırıyordum onları. Hayatımın ortasına farklı bir rengi sokmuş, o rengin başköşesine oturmuştu.

Gözle görülemeyecek, yalnızca yürekle hissedilebilecek bir renkti bu.

Binnur Nigiz

Yangın mavisiydi.

Pençesine aldığı avı sağ bırakmayacak kadar kana susamış, aşkın yeryüzüne düşen gölgesinin rengi olabilecek kadar sonsuzdu.

Yangın Mavisi.

Benim miladımdı.

***

Hastanenin uzun dar koridorlarında yürürken, elim Sıraç'ın şefkatli ve güvenilir avuçlarının arasındaydı. Eli sıcaktı. Kendinden emin adımlarla yürürken, yüzü her zamanki gibi sert ve yıkılmaz görünüyordu.

Onun bu keskin bakışları altında parçalanmayı seviyordum.

"Hastaneyi kundaklamaya gelmiş bir hasta yakını gibi bakıyorsun," dedim büyük bir ciddiyetle; omzunun üzerinden bana baktı.

"Eğer doktorun bayan değilse hastaneyi kundaklayacağım zaten."

"Doktorum bayan," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. "Yasin Bey senin gibi bir manyakla başa çıkamayacağını anlayınca Ezgi Hanım'ı devreye sokmuş."

"Ezgi unisex bir isim değil, değil mi?" diye sorduğunda, ona inanamayan gözlerle baktım.

"Sıraç, sen kafayı mı yedin?"

"Yedim," dedi sakince. "Bana kafayı yedirten sensin, kızım. Neyse, göreceğiz şimdi."

Yüzümü ekşittiğimde bana doğru eğildi. Elinin içindeki elim terlemişti. "Asma suratını, tamam," diye mırıldandı. "Daha sakin olmak için ekstra efor harcayacağım, tamam mı? Ama eğer erkek bir doktorla karşılaşırsak işler değişir."

"Hayvansın, biliyorsun değil mi?"

Sırıttı. "Biliyorum."

Ezgi Yıldıray yazısını yaldızlı bir şekilde kapının yanındaki duvara küçük bir camekânın içinde yerleştirmişlerdi.

"Yok artık," dedi Sıraç küçük camekâna bakarken. "Tel örgüde ördürseymiş..."

"Sıraç..."

Sıraç yüzünü buruşturarak kapıyı tıklattı. Ardından kapıyı yavaşça araladı ve önce benim girmem için geri çekildi. İçeri girdiğimde güzel kavramından çok daha güzel olan bir kadınla karşılaşmayı elbette beklemiyordum.

Ezgi Hanım ayağa kalkıp elini uzatarak gülümsedi. "Merhaba Mayıs Hanım, ben Ezgi Yıldıray. Sizi bekliyordum."

Kadının elini sıktım. "Merhaba, Ezgi Hanım."

Kadın elini bu kez Sıraç'a uzatınca, Sıraç'a öyle bir bakış attım ki, Sıraç elini nereye koyacağını şaşırdı ve kadını başıyla selamlayarak gözlerini kaçırdı.

"Buyurun, oturun şöyle," dedi Ezgi Hanım eliyle U şeklindeki deri kanepeyi işaret ederek. "Bebeğiniz kaç haftalıktı, Mayıs Hanım? Yasin Hoca bana sizin durumunuzdan kısaca bahsetti."

Kanepeye yerleştiğimizde Sıraç ile el eleydik. "Yarın on ikinci haftamıza gireceğiz sanırım," dediğimde Sıraç'ın gözleri üzerimdeydi.

"On iki haftalık bir hamileye göre oldukça git görünüyorsunuz, Mayıs Hanım."

Ona ben boş zamanlarımda evli erkekleri ayartıyorum, demiş gibi baktığımda, Sıraç'ın bıyık altından güldüğünü hissettim.

"Teşekkürler," diye yanıtladım Ezgi Hanım'ı, yüzüme en yapmacık gülümsememi misafir ederek.

Yaklaşık on dakika başıma gelen kötü olayla alakalı ko-

nuşmuş, bana küçük bilgiler vererek içimi rahatlatmaya çalışmıştı. Ultrason odasına geçtiğimizde, Sıraç hâlâ yanımdaydı. Gömleğimin aşağıdan son beş düğmesini çözdükten sonra pantolonumun da düğmesini çözüp fermuarını indirdim. Karnıma soğuk ve kaygan losyonu sürdüğünde gözlerimi yumdum ve alt dudağımı dişledim. Elim, Sıraç'ın avucunun içinde duruyordu. Sıraç elimi yavaşça sıktı. Geniş uçlu beyaz şeyi karnımın üzerinde gezdirmeye başladığında irkilerek Sıraç'a baktım. Eliyle elimi sıkıca tutmuş, kaşlarını çatarak Ezgi Hanım'ın karnıma bastırdığı beyaz şeyi izliyordu.

"Ah işte burada!"

Gözlerim siyah ekrana kaydığında, gördüklerimden hiçbir şey anlamamış olsam da, kalbimin hızlandığını hissettim. Dudaklarım iki yana çekildi ve bilinçsizce sırıttım. Göz ucuyla Sıraç'a baktığımda, onun da bakışlarının ekrana döndüğünü görmüştüm. Öyle dikkatli ve tuhaf bir ifadeyle ekrana bakıyordu ki, bir an doğrulup ona sarılmak istedim.

"Ah..." Ezgi Hanım şefkatle gülümsedi ve iri bal rengi gözleri beni buldu. "Bebeklerinizin sağlığı iyi durumda, Mayıs Hanım."

Bebeklerinizin? Bir an algılayamadım.

"Bebeklerinizin?" Sıraç ile aynı anda sorduğumuz soru içeride eko yaparken, Ezgi Hanım bir kez daha sırıttı.

"İkiz."

"Neyiz?" diye sordu Sıraç tuhaf bir ses tonuyla.

"İkiz."

Sıraç'ın kaslı gövdesine tutunarak doğrulduğumda, Sıraç'ın şok olmuş gözlerle siyah ekrana baktığını gördüm. Her ne kadar ifadesiz kalsam da, içimde patlayan adrenalin çoktan kanıma karışmıştı.

Bu gerçekten büyük bir sürprizdi bizim için.

"Sanırım Sıraç Bey şok oldu," dedi Ezgi Hanım kıkırdayarak. "Sizin adınıza çok sevindim. Bazen böyle zor anlaşı-

labiliyor. Sanırım başınıza o olay geldiğinde doktorlarımız bunu fark edememiş ama ikiz çocuk annesi olacaksınız. Çok sağlıklı görünüyorlar ama tabii ki dikkati elden bırakmamak gerek. Şimdilik cinsiyet hakkında bir şey söyleyemesem de yakında cinsiyetlerini de öğrenirsiniz."

Ben karnımdaki jeli peçete ile silip kalkmış olmama rağmen, Sıraç hâlâ tuhaf bir ifadeyle kararan ekrana bakıyordu. Ekrandaki görüntü kaybolmuş olmasına rağmen inatla bakmayı sürdürdü.

"Sıraç," diye mırıldandım kolunu dürterken. "Sıraç?"

"İkiz," dedi düz bir sesle. "İkiz."

"Sıraç, iyi misin?"

"Allah!" Ani bir hareketle beni kucakladığında, dudaklarımdan paniğin çığlığı yükseldi. "İkiz ulan! İkiz! İkizlerim olacak ulan! Baba oluyorum ulan! Çocuğum oluyor lan benim! Hem de ikiz! İkiz!

"Sıraç..." Gözlerim doldu, bunun sebebini artık biliyordum. Parmaklarım onun saçlarının arasına kaydı ve saçlarını okşadım.

Sustuk ve anlar birbirine düğümlendi.

Sıraç beni yere bıraktıktan sonra önümde diz çöktü. Ezgi Hanım'ın gözleri üstümüzdeydi. Aldırmadı.

Gömleğimin açık olan kısmından dudaklarını çıplak karnıma bastırırken gözlerini yummuştu. Bir süre dudakları orada bekledi. İlk kez tereddütsüz bir şekilde gülümsedim; o karnımı öperken, ben onun saçlarını sevdim.

"Mayıs," dedi dudaklarını karnımdan ayırıp, gözlerini açarak ve bakışlarını kaldırıp beni odak noktasına alarak. "Evlensene benimle."

Saçlarını okşamaya devam ettim. "Evlenirim seninle."

***

Aynı saatler Sılay Karayel'den...

"Şu kumandayı ver!" diye cırladım, hemen yan koltukta yayılarak oturan Marul'a. Pekâlâ, bir Marul'a göre fazla yakışıklıydı; belki de sebzeler âleminin en yakışıklı maruluydu.

"Yok ya?" dedi tek kaşını kaldırıp bana alayla bakarak. "Başka derin?"

"Yok. Asıl senin derdin ne? İzlemek istemiyorum bunu ben!"

"Benim derdim sensin," dedi toz mavisi gözlerini yüzümün göbeğine dikerek.

Osman Abi sakin ol ve elindeki mendili yavaşça yere bırak!

"Salak!" Gözlerimi ondan kaçırarak televizyondaki saçma spor programına çevirdim. "Tam bir salaksın."

"Tam bir körsün."

Kalbimin üstüne kaynamış yağ gibi döküldü harfleri. Üzerimdeki etkisinden nefret ettiğim söylenemezdi ama bana hükmetmesinden hoşlanmıyordum. Temmuz tam bir düzenbazdı.

"Körüm." Ona bakmadım. "Ama sen de benden farksız sayılmazsın, Temmuz."

"Sılay."

Yutkundum. Gözlerim onu bulmasa da onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Nefes almak zordu.

"Temmuz."

"Kezorella."

Aniden ona döndüğümde kaşlarım çatılmıştı. Oturduğum yerden fırladım. "Kütük! Salak kütük! Pis marul! Koca kafalı!"

İçimden ettiğim küfürleri bir bir dışıma da sıralarken,

merdivenlere ilerledim. Tam basamakları tırmanıyordum ki bir çift kuvvetli el belimin iki yanından yakaladı beni. Sırtım meyve kokulu bir bedene çarptı.

"Sılay." Tatlı ama keskin nefesini ensemde hissettiğimde vücudumdaki tüm tüyler aynı anda havaya dikilerek ellerini havaya kaldırdılar. Yutkundum. Abim bizi bu halde yakalasa ne yapardı? Büyük ihtimalle Temmuz'u salata, benden de fırında portakallı Sılay.

"Temmuz?"

Kollarını belime doladıktan sonra yüzünü saçlarımın arasına daldırdı; saçlarımın kokusunu ciğerlerine bir oya gibi işlerken bedenim kaskatı olmuştu. Bu beklenmedik hareketi karşısında ayağımın altındaki zeminin kaydığını hissettim.

Bu, koca bir uzay boşluğunda oksijen yokluğu çekerek havada asılı kalmak gibiydi.

Uzay boşluğu, Temmuz'du.

"Saçların çok güzel kokuyor," diye mırıldandığında dudaklarının saçlarıma değmiş olması, organlarımın birbirine arapsaçı şeklinde dolanmasına neden oldu. "Bir süredir saçlarının kokusuyla yakından ilgileniyorum. Bu çok can sıkıcı... Bu kadar güzel kokmamalılar."

"Salak Marul," diye fısıldadım. "Canına mı susadın?"

"Sana susadım."

Kalbimin gümbürtüsünü duyduğuna emindim. Neler diyordu bu çocuk böyle? Kontrolü elimden bırakmamam gerekiyordu. Darmadağın olan düşüncelerimi toplamaya çalışırken bedenimi serbest bıraktı ve alnını enseme yasladı.

"Sikeyim ben böyle işi," diye fısıldadı. "Neden böyle olmak zorunda sanki?"

"Sorun ne?"

"Hiç," diye mırıldandı yavaşça geri çekilirken. "Boş ver, saçmalıyorum işte."

Bir basamak daha yukarı çıktım ve derin bir nefes aldım "Tam bir korkaksın, Karamaça."

"Tam bir korkağım, Karayel."

Olabildiğince ağır adımlarla yukarı tırmanırken, ruhumda parçalanan şeyin düş kırıklığı olduğunun farkındaydım. İlk öpüşmemizden sonra neredeyse hiç yakınlaşmamış olsak da, Temmuz'un sancılı döneminde olabildiğince yanında olmaya çalışmıştım. O da gördüğüm kâbusları silmek için daima yanımdaydı.

Bana sarıldığı günü hiç unutamıyordum. Annesi için döktüğü gözyaşları köprücük kemiklerime akmış, kemikten tasımı acının suyuyla ağzına kadar doldurmuştu.

Ceren Karamaça'nın ölümünden bir hafta sonra:

"Temmuz," diye mırıldandım, dizlerinin üzerine çökmüş bomboş gözlerle annesinin mezarını izleyen Temmuz'a yaklaşarak. Yaklaşık iki saattir burada, ölümle baş başaydık. Ondan haber alamayınca onu burada bulabileceğimden adım gibi emin bir şekilde buraya, bu mezarlığa gelmiştim. Ve düşündüğüm gibi de olmuşu. Onu burada bulmuştum.

Ceren Karamaça ve Fetih Karamaça'nın mezarının önünde.

"Temmuz?"

Bomboş bakışlarla mezarı izlemeye devam etti. Buz mavisi kotunun dizleri çamur lekesi olmuştu. Hiç olmadığı kadar olgun, aynı zamanda da yorgun görünüyordu. Onu sakallı görmek... Bunu her ne kadar yadırgamış olsam da, ona sakalın çok yakıştığı gerçeğini de es geçememiştim. Erkeksi görüntüsünün altına gömdüğü acısıyla çok farklı görünüyordu.

Yanında diz çökerek oturdum ve buz tutmuş ellerini ellerimin arasına alıp ısıtmaya çalıştım. Havanın kavurucu sıcağına rağmen, elleri bir cesedin eli kadar soğuktu.

"Hadi gidelim, Temmuz."

"Gidemem," dedi çatlak bir sesle. İçimdeki buzdan duvara

asitli su dökülmüş gibi bir cız sesi yükseldi ruhumdan. Bu ses, çok yabancıydı. "Burada kalmam gerekiyor, Sılay. Sen git."

"Lütfen!" diye yalvardım. "Seni burada bırakamam. Birlikte gidelim."

Odaksız toz mavisi gözlerini gözlerime çevirdiğinde kalbimin atışı değişti. Göğsüme hızlı tekmeler savuran kalbim, onun toz mavisi gözlerine karşı çok duyarlıydı. Yüzüne dağılmış, onu etkisi altına almış olan acıyı soludum. Korkutucu bir gerçeği yüzüme tokat gibi indiren acısının kokusu yanık kokusu gibiydi. O da annesizdi. Tıpkı benim gibi.

"Annem..." Sesi acı çekiyor gibi çıkınca kalbim ikiye katlanıp büküldü. Temmuz'un ellerinin arasına bıraksam, bükülen kalbimi düzeltebilir miydi? "O gitti, Sılay."

"Gitmedi." Başımı iki yana sallayarak ona baktım. "O gitmedi."

Buruk bir şekilde, belki de acısını dışa vuracak şekilde gülümsediğinde midemin üzerine asitli su dökülmüş gibi hissettim.

"Gitti, Sılay." Toz mavisi gözünün bir tanesinden taşan tuzlu gözyaşı kemikli yanağından aşağı kaydı. Dilim tutuldu.

"Gitmedi. Hiçbir anne isteyerek gitmez, biliyorsun."

"Bizi yalnız bıraktı." Birinci gözyaşı henüz çenesine ulaşamadan, ikinci gözyaşı damlası birinin ardından büyük bir hızla elmacık kemiğinin üstüne devrilmişti bile. "Bir daha geri dönmeyecek. Bunu bilmek çok acıtıyor. Onun gittiğini ve bir daha asla geri dönemeyeceğini bilmek... Bu çok acıtıyor, Sılay. Nefes alan birini beklemek kolaydır. Umut hep seninledir. Ama... Nefes almayı bırakmış birini beklemek... Bu koca bir saçmalı değil mi? Sikeyim! Bu çok acımasızca, Sılay!"

Kalbimin fokurdadığını hissettim. Kollarımı güçsüzce açtığımda bir süre açtığım kollarıma ve gözlerimin içine baktı. O benim gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum ama ben onun gözlerinde kendimi görüyordum.

Burnunu çekti ve kısaca havaya baktı. Boğazındaki çıkıntı yavaşça hareket ettiğinde sessizce yutkunduğunu anlayabilmiştim. Ardından toz mavisi gözlerini bana çevirdi. Kan oturan göz beyazının kucakladığı toz mavisi gözler, gözyaşı tuzunun etkisiyle bebek mavisine dönmüştü.

Usulca bana yaklaştı ve açtığım kollarımın arasına yerleşti. Tutuşu sıkıydı. Diz çökmüş bir şekilde, mezarlığın orta yerinde sıkıca sarılmıştık ve onun kalbinin düzenli atışını, göğsümün üzerinde hissediyordum. "Geçti," diye mırıldandım onun boynundaki meyve kokusunu içime doldururken. "Geçti, küçük adam."

Tutuşu sıkılaştı. Öyle bir sarıldı ki, kemiklerinin kemiklerimle iletişime geçip birbirlerine yapıştıklarını hissettim. Tek vücut olmuş gibi sarılırken burnunu çektiğini duyduğumda, ağladığını idrak edebilmiştim.

"Geçti," gözümden akan yaşın seyrini değiştirme gereği duymadan burnumu çektim. "Söz veriyorum, bu kez geçti."

"Sılay..." Sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı. "Saçların..."

"Evet?"

"Annem gibi kokuyorsun."

Son basamağı da çıkıyordum ki bir kez daha kolumu tutarak beni kendine çekti ve ona dönmemi sağladı. İrileşmiş gözlerle ona bakarken toz mavisi gözlerindeki keskin kararlılığı gördüm. Ceren Karamaça'nın mezarının önünde yaşadığımız an bir an toz bulutunun içinde kayboldu. Gerçeğe dönmüştüm. Kalbim hızlandı. Ani bir hareketle beni kendine çektikten sonra nefesini yüzüme verdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Daha fazla engel olamayacağım, Karayel."

Ve büyük bir hızla dudakları, dudaklarımın üzerindeki yerini aldı.

GELİNLİK

Sıraç Karayel'den...

"Onu buldum," dedi telefonun diğer ucunda nefes nefese kalmış olan Savaş. "Onu buldum, Karayel. O göt vereni buldum!"

"Kimi?" diye sorduğumda beklediğim cevap açık ve netti. Günlerdir peşinde olduğum, ipin ucunu yakaladığım fakat devamında Mayıs'a göz kulak olabilmek uğruna Savaş'ın pençelerine bıraktığım kurbanı sonunda bulmuştuk. Verdiğim ufak ipuçları Savaş'ı doğruya ulaştırmıştı.

"Aradığın orospu çocuğunu! Adresi, her şeyi elimde.. Anasının cinsel organındaki tüy sayısına kadar hepsini öğrendim lan!"

"İşte bu!" Oturduğum yerden hızla kalkarken etrafa kısaca göz gezdirdim. Mayıs banyodaydı ve şu an salonda tek başımaydım. Temmuz büyük ihtimalle dışarı çıkmıştı, Sılay ise odasındaydı. "Neredesin sen?"

"Yola çıktım, adresini ver. Oraya geliyorum."

Birkaç saniye sessiz kalarak kendime düşünmek için zaman ayırdım. Savaş'ın Mayıs'ı görmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Elimde olsa Mayıs'ı bir kafesin içine saklar ve oradan asla çıkarmazdım. Onu yalnızca ben izlemek, ben görmek, ben kokusunu almak, ben sesini duymak istiyordum.

"Merve de yanımda olacak. Çocuğunun annesine göz koyduğumu düşünüyorsan beni tanımamışsın demektir, Karayel. Sinsi sinsi baktığını buradan bile görebiliyorum! Ver şu adresi."

Çocuğunmuş. Çocukların olacak o.

Savaş'a adresi verdikten sonra telefonu kapattım ve salonun ortasındaki sehpanın üzerine bıraktım. Şimdi geriye kalan yapılması gereken tek şey sabırlı olmak ve planlı hareket etmekti. Her ne kadar bunu başarabilmek benim için imkânsız olsa da, bu kez kendimden ödün vererek sağlam adımlar atacaktım.

Artık korumam gereken tek kişi Mayıs değildi. Artık benim gerçek bir ailem vardı. Tadını alamadığım, nasıl hissettirdiğini bilemediğim, anlamını sözlükten okuduğum kadarıyla bildiğim bir şeye sahiptim. Bir aileye. Üstelik biz üç kişilik bir aile olmayacaktık. Biz dört kişilik bir aile olacaktık. Hatta altı. Ben, sebebi yangınım, ikizlerim, Sılay ve Temmuz. "Sıraç?" dedi Mayıs hemen merdivenin başında dikilmiş bana bakarken.

"Ne oldu?" diye sorduğumda kaşları çatıldı. Pekâlâ hamile bir kadına nasıl yaklaşılır bilmiyordum ama bu bakışların hayra alamet olmadığının da farkındaydım.

"Ne yapıyorsun orada sessiz sessiz?"

"Oturuyorum, minik şeytan. Başka ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Hilali utandıracak güzellikteki kaşları çatıldı. "Telefonla mı konuşuyordun sen az önce?"

Beni mi kıskanıyor? "Evet?"

"Kimle konuşuyordun?" dedi kısık bakışlarını üzerimde gezdirirken ve usul usul merdivenlerden inmeye başladı. Ona öyle dikkatli bakıyordum ki... Her an düşecekmiş gibi, onun bir yerine bir zarar gelecekmiş gibi panikli ve tetikte yaşıyordum.

"Sen ne oldun böyle ya? İçindekiler bir canavar yarattılar resmen."

"Canavarmış," dedi kuru bir sesle. "Aklını alırım oğlum senin!"

Tam şu anda ona saldırmak, ciddi anlamda tüm günü onunla yatakta geçirmek istesem de düşünmem gereken başka şeyler vardı. Ona alaycı bir şekilde baktığımda gözlerini kısarak karşılık verdi bana.

"Gece al aklımı," diye mırıldandım onu süzerken. "Bozguna uğrat beni. Söylediklerime pişman et."

***

Yaklaşık kırk beş dakikalık beklemenin sonunda Ankaralı ve köstebek kız kardeşi Merve gelmişlerdi. Mayıs'a tehditkâr bakışlarımla komut verdiğim halde umursamadı ve köstebeğe sıkıca sarıldı. Kızların bu saçma sapan sevgi gösterileri beni deli ediyordu. Hiçbir zaman anlayamamıştım, anlayamayacaktım da.

"Seni çok özledim!" dedi köstebek heyecanlı bir sesle. Ona tip tip baktım. Ne diye o kadar sıkı sarılıyordu ki sanki benim olana?

"Bende seni çok özledim." diye mırıldandı gözümün gördüğü. Ona büyük bir hayranlıkla bakarken, köstebeğe de büyük bir düşmanlıkla bakmayı sürdürdüm. Bu kız özünde iyiydi fakat her nedense Ankaralının kardeşi olmasından mıdır bilinmez bazen onu gırtlaklamak istiyordum.

"Her şeyi," dedi köstebek Mayıs'ı yavaşça serbest bırakırken. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyorum! Herkes benden bir şeyler saklıyor. Delireceğim!"

Delir de al dağları.

"Her şeyi anlatacağım," dedi Mayıs göz ucuyla bana bakarken. "Her şeyi."

Savaş'ın, Mayıs'a öküzün trene baktığı gibi baktığını görünce öksürerek boğazımı temizledim ve tehditkâr bakışlarımı Savaş'a çevirdim.

"Hoş geldiniz, Ankaralı."

"Hoş bulduk, Karayel."

"Aman," dedi Merve burnunu kırıştırarak. "Hoş bulduk eşkıya."

Köstebek. Ona düz düz bakmakla yetindim. Küçücük bir kız çocuğuyla uğraşacak değildim ama bazen ciddi anlamda saçını başını yolmak istiyordum. Bir kız nasıl bu kadar itici olabilirdi ya?

Merve ve Mayıs hızlı adımlarla üst kata çıkarken Ankaralı hemen karşımdaki kanepeye oturdu ve gözlerini yüzüme dikti. Hiçbir zaman renkli kıyafetle görmediğim için üzerindekilerin tekrar siyah olması zerre ilgimi çekmemişti.

"Öt," dedim kuru bir sesle. "Kimmiş ve derdi neymiş?"

"Adı Kemal," dedi Ankaralı. O an vücudumdaki tüm katil damarları üst üste bindi ve ismin sahibini asıp sallandırmak için omuz omuza verdiler. Sadece adını duymak bile böyle hissettiriyorsa o herifin yüzünü gördüğümde ne yapacaktım? "Kemal Hıncal. Yirmi yedi yaşında ve büyük ihtimalle Mehmet Ali Karayel'in canını yaktığı ailelerden bir tanesinin oğlu..."

Ve Mehmet Ali Karayel bir kez daha hayatımın ortasında biter.

"Yine babam, ha?"

"Evet," dedi Ankaralı omuz silkerek. "Bunu bekliyordum. Şaşırmadım. Baban tehlikeli bir adam ve zamanında gerçekten çok can yakmış."

"Babamın nasıl bir orospu çocuğu olduğunu iyi bilirim. Bu işin altından onun çıkacağını az çok tahmin etmiştim. Benim düşmanlarım beni vurabilecek bir şey aramazlar, çünkü

sonlarının ne olacağını iyi bilirler. O yüzden geriye tek bir kişinin düşmanları kalıyordu. Mehmet Ali Karayel'in... Şaşırmadım, Ankaralı. Ama şimdi ne zamanı biliyor musun?"

"Ne?"

"O herifin kemiklerini tek tek sikme zamanı."

***

Aynı Saatler Mayıs Karamaça'dan...

"Peki ya sonra?" diye sordu Merve irileşmiş kahverengi gözleriyle beni izlerken. Yatağın üzerine oturmuş ona olanları kısaca yüzeysel bir şekilde özet geçiyordum.

"Sonrası böyle işte..."

"Hamilesin yani?" Bunu ölümcül bir sakinlikle söylemesi beni huylandırsa da başımı sallayarak onu onayladım.

Bir süre, belki uzunca bir süre bomboş gözlerle yüzüme baktı. Ardından kafasını salladı ve gözleri irileşti. Ve sonra da büyük bir çığlığı dudaklarının arasından dışarı bıraktı.

"Oha! Hamilesin!"

"Bağırmasana," diye tısladım elimle ağzını kapatmaya çalışırken. "Sakin ol!"

Başını sallayarak onu serbest bırakmam için çırpındı. Onu yavaşça serbest bıraktığımda soluklandı. "Cidden, hamilesin!"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Hamileyim. Ama artık sakin olur musun? Seni kesecekmişim gibi bağırmaktan vazgeç. Herkesi başımıza toplayacaksın."

"Cidden!" Gözlerini büyüterek karnıma baktı. "Biraz şişmiş zaten."

Ona ben ölmek istiyorum benim ağzıma kürekle vur, demiş gibi baktım. Bakışlarımı fark etmiş olacak ki sırıttı. "Şaka yapıyorum. Ee şimdi ne olacak?"

"Nasıl ne olacak?"

"Evlenmeniz gerekmiyor mu?"

"Evleneceğiz zaten." Merve'nin gözleri bir kez daha şokla açıldı.

"Ne zaman peki?"

"Şimdilik bir tarih yok. Sıraç hastaneden eve dönerken en kısa zamanda demişti."

"Tam bir öküz." Bunu gözlerini kısarak söylemişti. "Sende kabul ettin öyle mi? Hani nerede bunun romantizmi? Nerede teklifi?"

"Sıraç zaten olaylardan önce bana evlilik teklifinde bulunmuştu Merve. Bir de... Ultrason odasında 'evlensene benimle' dedi, o da teklif sayılır sanırım."

Birkaç saniye süren sessizliğin sonunda Merve bana tıpkı bir malmışım gibi baktı. "Neden her şeyden en son benim haberim oluyor? Evlilik teklifi almışsın, hamileymişsin, başına neler gelmiş! En son öğrenen kim? Ben!"

"Bu konular hakkında konuşmak istemiyorum Merve. Şu an bebeklerim çok iyi ve..."

Merve beş karış açtığı ağzını kapatarak lafımı kesti. "Bebekler mi?"

"Evet." Omuz silktim ve parmaklarım karnıma gidip onları kucakladı. "Bebekler."

"Ne?"

"İkiz." Gözlerimi Merve'nin kahverengi gözlerine diktim. "İkisi de iyiymiş."

Tam o sırada yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve ateş saçan gözlerle bana bakan Sılay'ı gördüm.

"İkizler ve halalarından önce eşkıyanın kız kardeşi öğreniyor, öyle mi?"

Sırtımı yatak başlığına yasladım ve kaşlarımı kaldırarak biblo katiline baktım. "Kapı mı dinliyorsun sen biblo katili?"

"En azından bu kez en son öğrenen ben değilmişim," dedi Merve sırıtarak. "Biblo katili de nesi?"

"Bebeklerimin halası," diye mırıldandım Sılay'a bakarken. "Kendisi biblo katili olur."

"Biblo katili ne alaka?" diye sordu Merve dünyadan habersiz.

"Boş ver." Sılay gözlerini kısarak bize doğru yaklaştı. "Çok önemli bir şey değil. Basit bir biblo yüzünden bana taktıkları saçma bir lakap işte."

"Tabii tabii," dedim kınarcasına. "Basit bir biblo. Ben o bibloyu çok sevmiştim."

"Sen o bibloyu çok sevmiştin o biblo sana neden böyle yaptı hamile?" Sılay'ın bu salak esprisine buz gibi gözlerle bakarken yatağın ucuna oturdu ve Merve'nin saçlarını karıştırdı. "Hoş geldin köstebek. Bu arada ikiz konusunda ciddi misin sen Mayıs?"

"Evet," dedim omuz silkerek. "Cidden ikizlerim olacak."

Birkaç saniye gözlerimin içine ardından karnıma baktı. Çakır gözlerinin içinde çözülmesi imkânsız harfler uçuşurken karnıma bir şeyler çiziyor gibiydiler. Ardından sol dudağı şefkatle yukarı kıvrıldı ve gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Ailemiz büyüyor desene."

Başımı sallayıp karnımı yavaşça okşadım. "Ailemiz büyüyor."

***

Sıraç Karayel'den...

"Bana seni öldürmememem için geçerli bir sebep söyle." dedim hemen karşımda tir tir titreyen orta yaşlardaki adama. Bu adamın Kemal denen pezevengin amcası olduğunu biliyordum. Öğrenmek çok zamanımı almamıştı.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi adam ağzındaki kanı tü-

kürürken. "Yemin ederim Kemal'le ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Onu uzun zamandır görmüyorum. İzmir'de değil."

Ruhsuz bir şekilde sırıtarak adama baktım ve adamın saçlarını diplerinden kökleyerek kafasını kaldırıp bana bakmasını sağladım. Çok aciz görünüyordu. "Bana bak orospu çocuğu," diye tısladım adamın saçlarını yerinden sökmek istercesine çekiştirirken. "Gözlerimin içine bak. Beni tanı. Ben asla tehdit etmem. Ben öldürürüm."

Adamın kahverengi gözlerinin içinden ecel geçti. Ağladı ağlayacak gözlerle bana bakarken ona sertliğinden hiçbir şey kaybetmemiş gözlerimle bakmaya devam ettim. Yanımda Mayıs yokken gözüm dönüyordu ve ben yapacağım hiçbir şeye engel olamayacak kadar düşkün bir adama dönüşüyordum. "Yemin ederim onun nerede olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim şu an İzmir'de olmadığını. Yalvarırım bırak beni gideyim."

"Senin o orospu çocuğu yeğenin ne yaptı biliyor musun şerefsiz?" diye sordum adamın kulağına yaklaşarak. "Hayatının en büyük kumarını oynadı. Ve kaybetti."

Belime sıkıştırdığım siyah parlak silahı çıkarırken diğer elimle adamın saçlarını tutmaya devam ediyordum. Karanlık bir depoda kimsenin ikimizi bulamayacağı bir yerdeydim. Şimdi onun canını alsam leşini dahi kimseler bulamazdı. Ruhu burada göğe yükselir, bedeni burada çürürdü.

Adam silahın kadınımın baş harfiyle parlayan yerini fark edince korkuyla irkilerek kendini geriye atmaya çalıştı ve acıyla kıvrandı. "Yalvarırım. Hiçbir şey bilmiyorum. Yalvarırım!"

Silahın soğuk ve sert namlusunu adamın alnına yasladıktan sonra ruhsuz bir şekilde kahverengi gözlerin sahibine baktım. Beni Azrail'in beden bulmuş hali olarak gördüğünün bilincindeydim. Kan ve barut kokusuna alışık olan bedenim sinyaller göndermeye başladı. Bu adamın canını istiyordum. Sevdiğim kadına ve çocuklarıma zarar vermeye çalışan oros-

pu çocuğunun kanını taşıyan bu şerefsizi ortadan kaldırmak istiyordum.

"Lütfen!" diye haykırdı adam. Tetikte duran parmağım bir an olsun duraksamak, düşünmek istemiyordu. Beynimin bir kısmı mantığını ararken, bir kısmı kaybettiği mantığın yokluğundan memnundu.

"Sen kahve kokuyorsun, kan kokma yangın mavisi."

Zihnimi delip geçen, kurşuna kendini siper eden bu sözlerin sahibi benim kadınımdan başkası değildi. Fethiye'deyken bana söyledikleri, kana olan nefreti aklıma gelince yaptığım şeyin bilincine vardım ve duraksadım. Şu an yapmam gereken şey öldürmek değil, tehdit etmekti. Planıma sadık kalmalıydım. Kadınım için.

"Lütfen yapma yalvarırım! Benim hiçbir suçum yok!" silahı geri çekmeden ruhsuzca adamın gözlerine bakmaya devam ettim. Yapmayacaktım. Kimsenin kanını akıtmayacaktım. Kemal denen orospu çocuğunu da öldürmeyecek, onu süründürecektim. Bu saatten sonra kimsenin canına kıymayacaktım. Ben bir katil değildim.

"Bildiğin her şeyi ötmezsen beynini dağıtmak saniyelerimi almaz."

"Hiçbir şey..." dediği an namluyla alnına baskı uyguladım. Yutkundu. "Dur! Anlatacağım."

Ruhsuz bir şekilde sırıttım. İşte bu kadar kolaydı. İnsan beynine hükmetmek, onları korkuyla sınamak bu kadar kolaydı. Yanmaktan korktuğu için yeğenini yakacaktı. Çünkü korkuyordu. İşte korku buydu. Korku karşındaki insana hükmedebilmen için sana sunulmuş en muhteşem kapı anahtarıydı. Açamayacağı hiçbir kapı yoktu.

"Seni dinliyorum," dedim namluyu alnından çekmeden. "Tek bir yalanını yakalarsam beynini dağıtırım. Ona göre ayık ol."

"Tamam. Ama ne olursun indir şu silahı."

Silahı yavaşça indirdikten sonra sırtımı tahta korkuluğa yasladım ve adamı dinlemeye başladım. Birkaç dakika kendisini toplaması için zaman tanısam da oldukça sabırsız hissediyordum. Adam babamın Mehmet Ali Karayel olduğunu bildiği için derin bir nefes aldı ve karşısında Mehmet Ali'nin bir yabancısı varmış gibi anlatmaya başladı.

"Mehmet Ali, abimin çok yakın bir ahbabıydı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Sonra Mehmet Ali'nin annesi Mehmet Ali'ye Fethiye'den bir kız bulmuş evlensin diye. Ama Mehmet Ali başlarda kabul etmedi bildiğim kadarıyla sevdiği başka bir kız vardı. İşte bu Mehmet Ali'yi zorla o Fethiyeli kızla nişanladılar. Sonra benim abim de o kadına âşık olmuş. Eylül'dü sanırım kızın adı."

Beynimden vurulmuş gibi adamı dinlerken tüm kaslarım kasılmıştı. Annemin adını ağzına alan kanlı ağıza bir tekme geçirmemek için kendimi zor tuttum.

"Eee?"

"Abim çok sevdi Eylül'ü. Ama Eylül nişanlısından başkasına bakmadı. Çok mert kızdı. Abim ve Mehmet Ali'nin arkadaşlığını da gölge düştü o zamanlar. Abim de dayanamadı evlendi unutabilmek için ama olmadı. Mehmet Ali ve Eylül'ün düğünü olurken abimin bir oğlu olmuştu çoktan. Ama abim o gece kafasına sıktı."

Anneme olan aşkından kafasına mı sıkmıştı yani? Kaşlarım tamamen çatılırken elimdeki silahı sıkıca tutup bir kaza yaşanmasına engel olmaya çalıştım. Şu an etrafa rastgele ateş etmek istiyordum.

"Kemal babasız büyüdü. Bunun kinini hep taşıdı yüreğinde. Büyük ihtimalle Mehmet Ali'nin adamlarından bir tanesisin. O yüzden düşmüşsündür yeğenimin peşine. Çünkü yeğenim büyük yemin etti... Mehmet Ali'nin karından olan her şey onun bir numaralı düşmanı ve tek hedefi."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum karşımdaki adama hayatıyla oynayabileceğimi öne süren bakışlar atarken.

"Hepsi bu kadar. Başka bir bildiğim yok, inan."

"Kemal'le iletişime geçebilir misin?"

"Ne numarası, ne başka bir şeyi inan ki yok. Ben Mehmet Ali abinin çok ekmeğini yedim. Ondan bir kötülük gördüm dersem büyük yalan olur. Mehmet Ali abi özünde iyi adamdır ama o da hırslarının kurbanı oldu. Duydum şimdi... Başına gelenleri yani..."

"Bana Mehmet Ali Karayel'le ilgili düşüncelerini anlatmak yerine yardım edebileceğin bir konu var mı yok mu onu söyle."

"Kemal'in annesinden başka hiçbir şeyi yok. Eğer Kemal'e ulaşmak istiyorsan annesini bul. Annesine zarar verme... Zaten öyle bir adama benzemiyorsun sen. Ama onu annesiyle tehdit edebilirsin."

Bir süre duraksadım. Bir adamı annesiyle tehdit etmek... Bu çok adice değil miydi? Kaşlarımı kaldırarak karşımdaki amca bozuntusuna baktım. Nasıl bu kadar orospu çocuğu olabiliyordu?

"Annesinin adı ne?"

"Şükriye," dedi adam titrek bir sesle. "Şükriye Hıncal."

Gözlerimi kıstım.

***

Sılay Karayel'den...

Sırtımı turlayan elinin varlığı beni rahatlatıyordu. Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturmuştum ve yüzümü boyun girintisine saklamıştım. Ellerimi gevşek bir şekilde boynuna sarmış onu dinliyor, meyve kokusunu içime doldurıyordum.

"Anlatacak mısın artık?" diye sordu ilgili bir sesle.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Şimdi değil."

"Ama merak ediyorum."

Ona iyice sokularak kollarımı daha sıkı bir şekilde boynuna doladım. Osman abi artık halay çekmiyor sessizce bizi izliyordu. Tatlı meyve kokusu burnumu gıdıklarken iç geçirdim.

"Sen benimle ilgili birçok şeyi öğrendin Sılay," dedi durgun bir sesle. "İzin ver ben de seninle ilgili bir şeyleri öğreneyim artık. Kapalı bir kutu gibisin."

"Şimdilik sadece sussak olmaz mı?"

Huysuzca homurdandı. "Ama ben..."

"Temmuz."

"Tamam."

Parmakları belimde dolaşmaya devam ederken burnunu boynuma sürttü. "Ah, Karayel. Ne ara bu hale geldik biz seninle?" diye sordu. Fısıltısı içimi ürpertti.

"Bilmiyorum." Kıkırdadım. "En son salak bir marul olduğunu düşünüyordum."

"Bana marul demekten ne zaman vazgeçeceksin?" Burnunu boynuma sertçe bastırdı. "Sana Kezorella dememi ister misin?"

"Hayır," dedim huysuzca ve ona daha sıkı sarıldım. "Deme öyle. Sılay demeni seviyorum."

"Biz şu an neyiz, Sılay?"

Duraksadım. Bunun cevabı yoktu. Onunla öpüşmüştüm ve öpüşmemizin üzerinden iki gün geçmeden biraz daha ileri gidip onun kucağına oturmuştum. Üstelik Mayıs hemen yan odadaydı ve abimde her an eve gelebilirdi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Sen biliyor musun?"

"Neyiz bilmiyorum ama..." Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Burnu burnuma çok yakın bir noktada duruyordu. 'Çok güzeliz."

Söylediği şeyin güzelliğini beynime kazırken bir süre sus-

tum ve sessizlik hâkim oldu. "Hiç sevgilin oldu mu?" diye sordu durgun bir sesle. İrkildim.

Aklıma gelen ilk insan Şafak olmuştu. Bunun sebebi onu unutamamam ya da hâlâ seviyor olmam falan değildi. Bunun tek bir sebebi vardı. Şu zamana kadar sevip, acıyı tattığım ilk adam oydu. Bana ümit vermemişti, beni sevdiğini söylememişti. Salaklık bendeydi biliyordum. Bunu Temmuz'a anlatacak olursam nasıl bir tepkiyle karşılaşırdım işte bunu kestiremiyordum.

"Sevgilim olmadı," dedim dürüstçe. "Ama sevdiğim oldu."

Kaslarının gerildiğini hissettim. Yüzündeki ifadesizliği koruyarak yüzünü boynuma gömdü. Hızlı bir şekilde soluk alıp vermesinden sinirlendiğini idrak edebilmiştim.

"Adı neydi?"

"Şafak," dedim kısık bir sesle. "Adı Şafak'tı."

"O..."

"O," diyerek susturdum onu. Birkaç dakika süren sessizliğin ardından yüzünü boynumun girintisinden çıkardı ve alev alev yanan toz mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor musun peki?" diye sordu.

"Hayır, hissetmiyorum."

"Bunun üzerine yemin edebilir misin?"

"Söylediğim her şey yemindir, Karamaça." diye fısıldadım ve dudaklarımızın arasındaki boşluğa ihanet ederek ona yaklaştım. Tatlı nefesi dudaklarıma vururken, gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Çok hainsin, Karayel." dedi kısık bir sesle.

"Senin de benden bir farkın yok, Karamaça." Dudaklarımı kıpırdattığım an birbirlerine değdiler ve bu Osman abinin mendili kapmasına sebep oldu.

Birkaç dakika süren masumiyet kokulu bir öpücüğün ardından dudaklarımı dudaklarından çektiğimde toz mavisi gözlerinin bebek mavisine kucak açtığını gördüm. Ardından kolları beni sıkıca sardı ve yüzümü göğsüne bastırdı. Kalbinin notalara basan çığlıklarını net bir şekilde duyabiliyordum.

"Peki şu an sevdiğin biri var mı?" diye sordu tekrardan serseri bir sesle.

"Kesinlikle," dedim yutkunurken. "Var."

***

Mayıs Karamaça'dan...

"Organizasyon şirketiyle görüştüm," dedi Sıraç üzerindeki gömleğin düğmelerini usul usul açarken. Oldukça yorgun görünüyordu. "Ama birkaç yerle daha görüşeceğim. Sende internetten araştır istersen."

Ona düz düz baktım. "Sıraç çok acele ediyorsun."

"Mayıs karnı şişen ben değilim. Önünde koca bir topla gelinlik giymek istiyorsan istediğin kadar uzatabiliriz." sesi gergin çıkmıştı. Kiraz çiçeğim boynunu bükerek kollarını göğsünün üzerinde topladı.

"İlk kez evleniyorum Sıraç. Haliyle güzel olsun istiyorum."

"Bende on beş kez evlenmedim. Güzel olsun diye elimden gelen her şeyi yapıyorum zaten Mayıs. Neden anlamak istemiyorsun?" yangın mavisi gözlerinden alevler saçarak bana bakarken kalbim kasıldı. Neden böyle olmak zorundaydı ki sanki?

"Neden bu kadar sertsin?" dedim kırgın bir sesle ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak ona baktım.

Gömleğini sıyırıp yere attıktan sonra yanıma oturdu ve gözlerimin içine baktı. Elini bana uzattıktan sonra yanağımı

avcumun içine aldı ve usulca okşayıp bir kedi gibi mayışmamı sağladı. "Benim güzeller güzeli minik kızım. Kırdım mı seni ben?"

"Kırdın," dedim alt dudağımı sarkıtarak. "Neden bu kadar gerginsin?"

"İşler..." Omuz silkti. "Bilirsin işte. Bütün gün bir ordu dangalakla uğraştım."

"O dangalaklara söyle seni fazla germesinler." dedim iğneleyici bir sesle. "Ah tabi birde o sarışın sekreter var. O alıyordur senin gerginliğini."

"Sarışın sekreter mi?" diye sordu afallamış bir sesle. "O kızıl saçlı değil miydi ya?"

Yan tarafımda duran kaba yastığı onun suratına geçirirken kahkahalarla gülmeye başladı.

"Kızıl saçlı değil miydi, ha?" bir kez daha tüm gücümle yastığı suratına geçirdim. "Hayvan! Sığır! Öküz herif! Deve!"

"Teşekkürler," dedi serseri bir sesle ve ardından elimdeki yastığı havada kapıp arkaya attı. "Şimdi beni doyurman gerekiyor. Açım ben."

"Bir şeyler hazırlıyayım," dedim kalkmak için doğrulurken. Ellerimi tutarak beni yatak başlığına yasladı. "Ne oldu?"

"O anlamda doyurmak demedim ben," diye fısıldadı doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Nasıl doyurman gerektiğini sana göstereceğim."

Eli geceliğimin ipine giderken saten gecelik bedenimden akar gibi kayarak indi. İrileşmiş gözlerle ona bakarken hınzır bir şekilde sırıttı.

"Beni doyuracak mısın?" diye sordu boğuk bir sesle. Yangın mavisi gözlerindeki yeşil lekeleri izlerken dilim tutulmuştu.

"Henüz doktorumla bunu konuşma..." ve dudakları büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı. Öpüşü telaşlı ve açtı.

Öyle açtı ki neden onu doyurmamı istediğini anlayabilmiştim. Dili dudaklarımı aralayarak içeri girdiğinde ıslaklığıyla bozguna uğradım. Ilık ve ıslak dili dişlerime sürtünerek ağzımın içini keşfederken pembe çikolataları büyük bir arzuyla dudaklarımı vakumluyordu.

Kesik kesik ağzımın içine inlediğinde kasığımda bir şeyler fokurdadı. Dudaklarını dudaklarımın üzerinden çekmeden gözlerimin içine baktı ve burnunu burnuma yasladı. "Doktorunla ne zaman görüşeceksin, minik şeytan?" diye sordu nefes nefese. Gözlerindeki alevleri görmek onunla sevişme isteğimi tetiklemiş olsa da kendime hâkim olmalıydım.

"En kısa zamanda," dedim nefes nefese. Onu istiyordum. "Bu hafta içinde görüşeceğim."

"Bu hafta içinde mi? Çok geç," boğuk sesi dudaklarıma çarparken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. "Yarın ara konuş. Daha fazla bekleyecek halim kalmadı benim."

"Çok adisin," diye mırıldandım dudaklarına bakarken. Resmen bana eziyet ediyordu. "Benimde istediğimi biliyorsun. Bu kadar sabırsız olmamalısın."

"Mayıs," diye inledi dudaklarıma doğru. Adımı söylediği zamanları seviyordum. İsmim onun dudaklarından döküldüğü zamanlarda kutsal bir şeymiş gibi görünüyordu gözüme. "Seni istiyorum ve tam şu anda o kadar seksisin ki."

"Bunu yapamayız," dedim kesik kesik çıkan sesime rağmen. "İkimize de eziyet ediyorsun. Kasıklarımı sızlatıyor nefesin. Geri çekil, Karayel."

"Kasıkların mı sızlıyor," yavaşça üzerime abandı. "Neden sızlıyor ki?"

"Çünkü seni istiyorum lanet olası, çekil."

"Sende açsın." Sırıttı. "Tıpkı benim gibi. Birbirimize açız, minik şeytan. Kokularımız karışsın istiyorum. Ve kendime hâkim olamıyorum. Ara şu doktoru."

Ona inanamayan gözlerle baktım. Gecenin bu saatinde kadını arayıp öyle bir soru yöneltecek olursam büyük rezil olurdum. Kadın kesinlikle ne yapacağımızı anlardı ve bize birer sapık gözüyle bakardı. Kulaklarıma kadar kızarmış şekilde ellerimi Sıraç'ın çıplak göğüslerine koydum ve yavaşça geri itmeye çalıştım.

"Saçmalama."

"Saçmalanmaz," dedi taze kahve kokulu nefesini yüzüme verirken. "Taranır, minik şeytan. Seni istiyorum ve bu gece sevişeceğiz. Büsbütün olacağız. Siktiğimin hiçbir kuralını dinlemeyeceğim. Kurallar çiğnenmek içindir. Babaları ve anneleri birbiri için tutuşurken o ikiz dingillerin yapması gereken tek şey gözlerini kapatmak ve olacakları asla hatırlamamak."

Kasıklarım titredi. Şu adama karşı bu kadar savunmasız olmak hiç ama hiç hoşuma gitmiyordu. O çok doyumsuz ve hep daha fazlasını isteyen bir adamdı. Üstelik istediğini almadan bırakmak gibi bir huyu da yoktu. Karayel yasalarınca o hâkimdi ve ben cezasının kesilmesini bekleyen mahkûm.

"Sıraç bu yapacağımız şey onlar için sakıncalı olabilir." diye mırıldandım. Onu ikna etmek istiyordum ama kendimi bile ikna edemiyordum.

"Sevişmenin nesi sakıncalı? Hadi ama ara şu doktoru içimiz rahat bir şekilde sevişelim işte."

Ona dik dik baktım. Şu rahatlığı, arsızlığı, umursamazlığı beni gıcık ediyordu. "Sıraç doktora bu saatte ne soracağım? Ben sevgilimle sevişmek istiyorum başımıza vurdu ateşimiz, izninizle sevişiyoruz biz mi diyeceğim kadına?"

Sıraç kafasını geriye atarak âdem elmasını gösterecek şekilde kısık bir kahkaha attı. "Ver doktorun numarasını ben konuşurum."

Ona ben Halim'le düzenli olarak sevişiyorum demiş gibi baktığımda kaşlarını kaldırarak bana karşılık verdi. "Sen kıskançken ne güzel bir hatun oluyorsun ya."

"Kıskanmadım ben," dedim omuz silkerek. "Sadece bir erkek bir bayana öyle sorular sormamalı."

"O bir doktor, minik şeytan."

"Kıskanıyorum Allah'ın belası."

Bir kez daha içten bir şekilde kahkaha attı ve gözleri üzerimden kayan saten geceliğin açtığı çıplaklığa kaydı. Göğüslerime baktığını görünce ellerimle göğüslerimi örttüm. "Bakmasana!"

"Bakarım," dedi gözlerini bir an olsun oradan ayırmadan. "Benim değil mi? Bakarım."

"Gerzek," diye mırıldandım göğüslerimi örtmeye çalışırken. *"Sapık gerzek."*

"Göğüslerin çok güzel..." Gözleri hâlâ avuçlarımdan taşan göğüslerimin üzerinde dolaşıyordu. "Çok dolgun ve ben onları emmek istiyorum. Göğüslerini emmemde bir sakınca yok bence."

Aç bir ifadeyle gözlerime baktıktan hemen sonra gözleri bir kez daha göğüslerime düştü. Öyle bir bakıyordu ki, kasıklarımın tekmelendiğini hissetmiştim.

"Saçmalıyorsun," diye fısıldadım. "Bakma şöyle. Utanıyorum."

"Mayıs," dedi boğuk bir sesle ve ardından üzerime abandı ve dudaklarını avuçlarımdan taşan göğüslerimin taşmış kısımlarına bastırdı. *"Hadi, çok açım."*

"Sapık," diye mırıldandım. Dilinin ıslaklığını hissettiğimde ellerim benden bağımsız bir şekilde göğüslerimi serbest bıraktı. *"Pis sapık..."*

***

Sabah kuş seslerinin kulağıma doluşan cıvıltılarıyla gözlerimi araladığımda Sıraç hemen göğsümün altında kollarını bana sarmış düzenli nefes alıp vererek uyuyordu. Siyah dağınık saçları, hafif aralıklı dudaklarıyla gözlerime doyması imkânsız olan bir görüntüyü sergilerken eğilip dudaklarımı alnına bastırdım.

"Günaydın yangın mavisi," diye mırıldandım. "Yangınımın mavisi."

Küçük bir homurtu çıkardıktan sonra kollarını daha sıkı sardı ve kafasını göğüslerime gömdü. Benim uykucu mavim uyanmak istemiyordu anlaşılan.

"Sıraç," diye mırıldandım onun karışık iflah olmaz siyah saçlarını okşarken. "Uyanmalısın."

"Beş dakika daha," dedi dudaklarını bükerek. "Sadece beş dakika daha uyumak istiyorum minik anne. Kokunla uyumak istiyorum."

"Ama işe geç kalacaksın," diye mırıldandım saçlarını okşamaya devam ederken. "Kaldır o kuru götünü."

Gözleri kapalı bir şekilde sırıttı ama gözlerini açmadı. "Uyuyacağım. İşin kemiğine atlarım."

"Küfür etmemeyi de öğrenmiş benim terbiyeli sevgilim."

"İşin kemiğini sikerim." diye düzeltti tek gözünü açarak bana bakarken.

"Sıraç," gözlerimi kıstım ve saçlarını biraz çekiştirerek gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Şu küfürleri biraz azaltsan diyorum."

"Tüm küfürlerden vazgeçerim ama kemik..." Ona tip tip baktım. "İşte ondan vazgeçemem." dedi küfre sansür geçerek.

"Salak ya!"

"Teşekkürler fıstığım," dedi üzerimden yavaşça kalkarken. "Sen bana hakaret edince inanılmaz zevk alıyorum ben, neden böyle?"

"Çünkü değişiksin," dedim gözlerimi kısarak.

"Evet." Sırıttı ve yatağın üzerine oturarak şakaklarını ovaladı. "Kesinlikle değişiğim. Değişik olmasaydım ilgini çekemezdim. Ve sen de değişiksin. Vişne yerken sırıtman, kızdığında adeta beni yatağa at diye bağıran bakışların, dolgun..."

"Sıraç bu yatağı terk et. Hemen."

"Tamam tamam," diye mırıldandı yataktan kalkarken. "Şimdi bir banyo yapayım. Dışarıda kahvaltı eder sonra da alışveriş yaparız."

"Sen işe gitmeyecek misin?"

"Hayır," dedi banyoya doğru yürürken. "Bugün seninleyim. Halletmemiz gereken bir takım işler var."

"Ne işi?"

"Duş aldıktan sonra konuşacağız miniğim."

Sıraç duşa girdikten sonra kalktım ve elbise dolabının kapağını açarak özenle yerleştirdiğim kıyafetlerimin dağılmasını önemsemeden kıyafet arayışına çıktım. Siyah kalçayı örtecek formda bir gömlek, siyah tayt giydikten sonra ayağıma siyah spor ayakkabılarımı da giyip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Makyaj yapmayı sevmediğim için banyodaki Sıraç'ı yok sayarak banyoya girdim ve yüzümü yıkayarak banyodan çıktım. Varlığımı bile fark etmeden duş almaya devam etmesi onu dikizlemem için müthiş bir fırsat yaratmış olsa da bunu yapmamıştım.

Sıraç duştan çıktıktan sonra hızla siyah gömlek, siyah kot pantolon kombinini yaptı ve yatak odasını terk ettik. Salona indiğimizde Sılay ve Temmuz karşılıklı koltuklarda yayılarak oturmuşlar TV izliyorlardı. Onlara şüpheli gözlerle baktıktan sonra yanlarına doğru yürüdüm ve Sılay'ın ayakucuna oturdum.

"Hayırdır çok sessizsiniz. Genelde kedi köpek gibi birbirinize sataşıyor olmanız gerekmiyor muydu sizin?"

Sılay bana kaşlarını kaldırarak baktı. Sıraç'ın yanında onları sıkıştırmak elbette hoşuma gidiyordu. Tamam, bu hormonlar beni bambaşka bir insan olmaya zorluyordu.

"Az önce yeterince hırlaştık," dedi Sılay üzerine basa basa. "Değil mi, Marul?"

"Tabi ya," dedi Temmuz dik dik Sılay'a bakarak. "Öyle yaptık Kezorella."

"Bırak şu ergenleri," Sıraç bunu saatine bakarak söylemişti. "Hadi çıkalım kahvaltı yapalım. Çok işimiz var bugün. Bir arada doktoruna uğrayacağız."

"Ergen dedi ya la," dedi Sılay şaşkın bir sesle. "Çok ayıp."

"Ergen ne arar la bazarda demeni beklemiştim oysa," Sıraç bunu "Ergen'i" vurgulayarak söylemişti. "Neyse büyüyorsun yavaş yavaş."

"Siz abi kardeş neler izliyorsunuz Allah aşkına?" diye sordu Temmuz onlara inanamaz gözlerle bakarken. "Koskoca adamın kurduğu cümlelere bak ya!"

"Ne koskoca adamı lan?" Sıraç kaşlarını çattı. "Sanki kırk yaşındaymışım gibi ne giydirip duruyorsun bana? Yirmi dört yaşındayım lan ben."

"Çok gençsin canım ya," dedi Temmuz ağzını yaya yaya.

"İkinci kez sünnet ettiririm seni Temmuz," dedi Sıraç pis pis sırıtarak. "Kirven olurum. Ha tabi ikinci sünnetten sonra ortada kirvesi olmam gerekecek bir şeyler kalırsa."

"Ya!"

"Durun be!" diye bağırdım ikisine de tehlikeli bakışlar atarken. "Yine başladınız sabah sabah! Yürü Sıraç düş önüme gidiyoruz."

Sıraç birkaç saniye dut yemiş bülbül gibi yüzüme baktı sonra başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Temmuz alay dolu bir kahkaha attığında Sıraç, Temmuz'a omzunun üzerinden öyle bir bakış attı ki...

"Karı köylü," dedi Temmuz sırıtmaya devam ederken. "Resmen karı köylü."

"Senide şu hallere düşürecek bir hatun mutlaka vardır. O hatunu bulduğunda çok güleceğim haline bamya."

Temmuz birkaç saniye sessiz kaldı sonra bakışları yavaşça Sılay'ı buldu. Sılay kaskatı kesilmiş bir şekilde oturmuş bizi dinliyordu.

"Hadi," dedim Sıraç'ın koluna girip onu çekiştirirken. "Gidelim artık."

***

Gelinlik mağazasına gelmek aklıma gelecek belki de en son şeydi. Bembeyaz tüllerin, parıltılı taşların etkisinden çıkamamıştım. Adeta transa girmiş bir şekilde etrafı izlerken Sıraç'ın elinin içindeki elim ter içindeydi.

"Hoş geldiniz," dedi balerin topuzlu ve oldukça resmi giyimli orta yaşlardaki kadın. "Sıraç Bey'di değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Sıraç ve beni kolunun altına çekerek sarıldı. "Bu da müstakbel eşim. Ne kadar gelinliğiniz varsa hepsini tek tek denemesini istiyorum."

"Tabii ki," dedi kadın gülümseyerek. Ardından bakışları beni buldu. "Merhaba sizde Mayıs Hanım olmalısınız. Ah, düşündüğümden çok daha güzelmişsiniz. Bu aile kadın seçiminde bir harika!"

Kadına anlam veremeyen gözlerle baktığımda Sıraç'ın gözlerinden geçen sert ifadeyi gördüm. Hadi ama Eylül Özden'in gelinliği buradan mıydı yoksa?

"Sizi şöyle alalım Mayıs Hanım. Sizin için seçtiğimiz özel bir koleksiyonumuz var. Onlara göz atmaya ne dersiniz?"

"Olabilir." Göz ucuyla Sıraç'a baktığımda çenesiyle gitmemi işaret etti. "Gidelim."

Kadın beni çok daha geniş bir odaya aldığında gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi irileşti. Benim için olduğunu söylediği gelinlikler boy boy asılmış karşımda giymemi bekliyorlardı. Bel üzerinden göğüs kısmını sıkıca saran ve belden aşağı bir A harfiymişçesine inen gelinliğe bakarken yutkunamadığımı hissettim. Kadın gelinliğe baktığımı görünce şefkatli bir şekilde gülümsedi.

"Önce onu mu deneyeceksiniz?"

"Fark etmez," dedim diğer gelinliklere de kısaca göz atarken. "Lütfen çok zahmetlileri eleyelim. Uğraşacak halim yok."

"Olur mu öyle şey?" Kadın kaşlarını çattı. "Muhteşem bir gelin olmalısınız. Sıraç bey beni sıkı sıkı tembihledi."

Kadına gözlerimi devirdikten sonra gösterdiği geniş kabine girdim ve kadının yardımıyla gözüme kestirdiğim ilk gelinliği giydim. Gelinlik pahalı bir dantelden yapılmıştı ve sadeliğinin altında esrarengiz bir şıklık barındırıyordu. Vücudumu saran ve içinde kendimi kanatları olmayan bir melek gibi hissetmeme sebep olan bu gelinlik benim için yaratılmış gibiydi.

Kabinin önündeki ayak seslerini duyduğumda gözlerimi belerterek kabin kapısına baktım.

"Seni görebilir miyim?" diye sordu Sıraç kabinin arkasından.

"Asla," diye cırladım kadını korkutacak şekilde. "Düğünden önce gelini gelinlikle görmek pek hayra alamet olmaz. O yüzden unut bunu, Karayel."

"Ama..."

"Beni düğünden önce gelinlikle göremezsin."

"Ya!" diye çemkirse de onu duymazdan geldim. Birkaç dakika inatla kabinin kapısında çıkmamı beklese de sonunda benim ayakta dikiliyor olmama kıyamadı ve gitti.

Birkaç gelinlik daha denemiştim ama hiçbiri içime sinmemişti. Göğüs kısmı taşlı, etekleri kabarık ve sade tülden olan

bir gelinlik her ne kadar küçükken hayal ettiğim prenses elbisesine benzese de onu elemiştim. Sanırım insan büyüdükçe zevkleri de değişiyordu.

Fakat helen model gelinliği gördüğümde dünyadaki tüm hareketlilik bir süreliğine durdu. Her şey donmuş, gelinlik ve ben göz göze gelmiştik. Ne beli çok sıkan bir görüntüsü nede kabarık bir eteği vardı. Tarihin bütün güzelliklerini içinde barındıran dökümlü kumaşı, antika süslemeleri ve dantelli aksesuarlarıyla müthiş görünüyordu.

Gelinliği üzerime geçirdiğimde hissettiğim tek şey aidiyet oldu. Sanki gelinlik bana değil de, ben gelinliğe aittim. Aynadaki görüntüme gözlerimi irileştirerek bakarken dudaklarım aralanmıştı. Karnımdaki hafif çıkıntıyı estetik bir şekilde örten ve içinde uçuş uçuş bir peri kızı gibi hissettiğim bu gelinlik kesinlikle benim için kesilmiş, dikilmiş ve tasarlanmıştı.

"Bu," dedim gözlerimi gelinlikten ayırmadan. "Bunu istiyorum."

Bunun içindeyken Sıraç Karayel'in soy ismine sahip olmak istiyorum.

KAKTÜS YAYIN

İZİM

Mayıs Karamaça'dan...

"Nasıl bir gelinlik giyeceğini görmek istiyorum. Nasıl nikâhtan önce gelinliğini göremem? Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun minik şeytan?" diye tısladı Sıraç. Yaklaşık iki saattir aynı konu üzerine konuşuyorduk ve gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

"Valla dediğimin arkasındayım ben Sıraç."

"Kızım senin amacın beni deli etmek mi? Nasıl bir şey aldığını görmeden içim rahat etmez. Öyle her şeyi giyebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun küçük hanım," dedi direksiyonu sıkıca kavrayıp gözlerini yoldan ayırmadan.

"Kızacağın bir şey değil," dedim kendimden emin bir sesle. "Aksine senin de istediğin tarz da bir şey bence."

"Görmeden yorum yapmayacağım," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Ama eğer o gün gelip çattığında üstündekini onaylamazsam eşofmanlarla gelirsin kendi düğününe. Bilesin."

***

"Alo, Ezgi Hanım." Sesim oldukça gergin çıkmıştı. Sıraç yaklaşık bir saattir başımda dikiliyor ve doktorumu aramam için baskı yapıyordu. Sonuç: Sıraç kazanmıştı.

"Mayıs Hanım, siz misiniz?"

"Evet," diye mırıldandım göz ucuyla hemen yanımda pürdikkat beni izleyen Sıraç'a bakarken. "Müsait misiniz?"

"Elbette. Bir sorun mu var?" *Evet. Sevişmek istiyoruz biz.*

"Yok," duraksadım. "Yani var."

"Sorun nedir?"

Sıraç gözlerimin içine öyle bir beklentiyle bakıyordu ki şu an gerginlikten bayılabilirdim. "Ezgi hanım benim size bir sorum olacaktı." Sıraç sırıttı. Omzuna bir tane geçirdiğimde ellerini teslim olur gibi kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"Tabi Mayıs Hanım. Sizi dinliyorum."

Çekingen gözlerimi Sıraç'tan kaçırırken alt dudağımı dişledim. Kadına ne diyecektim ki? Hiç bu kadar utandığımı hatırlamıyordum. "Şey..."

"Evet Mayıs Hanım?"

Sıraç bir kez daha dalga geçercesine sırıtınca kaşlarımı çatarak ona ölüm çığlığı içeren bir bakış attım. "Cinsel ilişki bebeklere bir zarar verir mi?" Ah, hayır. Pattadanak olmamalıydı.

"Gebeliğin son ayı haricinde normal ilişki önerilir. Ancak ilişki sonrası ağrı, kanama gibi bir takım şikâyetleriniz olursa bir daha tekrarlamamanız gerekir." dedi Ezgi hanım son derece normal bir şekilde. Gözlerimi kısarak Sıraç'a baktım. Büyük bir beklentiyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Anladım," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim Ezgi Hanım."

"Rica ederim Mayıs Hanım."

Telefonu kapattıktan sonra komodinin üzerine bıraktım ve Sıraç'a doğru dönerek yatağın üstünde bağda kurarak oturdum.

"Ne dedi?" diye sordu yangın mavisi gözleri alev alev yanarken. Cevap onun için oldukça önemliydi.

"Olmazmış." Öyle bir baktı ki kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. "Sakıncalıymış. Doğuma kadar hiçbir cinsel aktivitede bulunmamalıymışım."

"Sikerim öyle sakıncayı. Ne demek sakıncalıymış? Seksin nesi sakıncalı?"

Ona iri iri olmuş gözlerle bakarken gülmemek için yanaklarımın iç tarafını dişledim. "Yapacak bir şey yok Karayel. Elimiz mahkûm."

Bana 'ben çift cinsiyetliyim diğer cinsiyetimi senden saklıyorum' demişim gibi baktığında dudaklarımın arasına kilitlemeye çalıştığım arsız kahkahamı dışarı saldım. Gözlerimi ondan ayırmadan kahkaha atarken yüzündeki ifade donmuştu.

"Mayıs," dedi düz bir sesle. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

Sırıtmaya devam ederken ellerini ellerimin arasına aldım. Zavallının elleri buz kesmişti. Yavaşça ovalayıp ısıtmaya çalışırken başımı salladım. "Evet. Doktor bunun bebekler için sakıncalı olacağını söyledi. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Basit bir sevişmede mi yok?" diye sordu afallamış gözlerle gözlerimin içine bakarken.

"Yok," diye salladım. "Herhangi bir kasılma bebekleri tehlikeye atarmış."

Bir süre gözlerini yüzümden ayırmadı. Ardından yangın mavisi gözleri ağır bir hareketle ellerimize düştü. Sıkı sıkı birbirlerine tutunan ellerimiz ısınmanın verdiği etkiyle hafif bir şekilde terlemişti.

"Peki." Umutsuzluğun kol gezdiği sesine sarılmak iste-

dim. "Eğer size zararı dokunacaksa yapmayız. Bir müddet bu olmadan da yaşayabilirim. Sen varsın sonuçta."

Kalbim bulunduğu mekânda çığlıklar atarak tepinmeye, kalp kapakçıklarıma esaslı tekmeler indirmeye başladı. Hadi ama neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? Bu adam benim sınavımdı kesinlikle. Gözlerimi kısarak yüzünü izlerken, o yalnızca ellerimize bakıyordu. Ardından bakışları yavaşça yüzümü buldu. Yangın mavisinin en harlı tonunu yüzüme değdirirken tatlı denemeyecek kadar sert bir şekilde gülümsedi. Ki bu zaten Karayel yasaları altında en masum gülümseyişti.

"Gerçekten sorun etmiyorum minik şeytan. Ucunda üçünüz varsa hormonlarımı dizginlemeyi öğrenebilirim. Bir anlık şehvet uğruna seni ve onları tehlikeye atacak kadar uçkur düşkünü değilim."

"Bana baksana sen," dedim ellerimi ellerinden kurtarırken. Gözlerinde oluşan soru işaretini görünce ellerinden ayırdığım ellerimi yüzüne yerleştirdim. Yüzünü avuçlarım arasına aldığımda bir an irkilse de geri çekilmedi. Avuç içlerime yanaklarını sürterken bana büyük bir ilgi ve merakla bakıyordu. "Neden bu kadar harika bir adamsın sen? Amacın ne? Beni mutluluktan öldürmek mi?"

"Ne yaptım ki?" diye sordu. Aslında Sıraç'ın sesi hep sert ve kurşungeçirmezdi ama bazen öyle masum görünüyordu ki onu sarılırken öldürmek istiyordum. Boğarak.

"Çok değişik bir adamsın," diye mırıldandım parmak ucumla yeni yeşeren sakalını okşarken. "Yıkılmaz ve asla yenilmez bir görüntü çiziyorsun. Ama bazen tıpkı bir çocuk gibi bana sığınıyorsun. Çok soğuk ve acımasız gibi duruyorsun ama tam aksine o kadar merhametli ve iyi bir kalbe sahipsin ki. Beni her defasında şaşırtıyorsun."

"Benim iyi bir kalbim yok," dedi buruk bir şekilde gülümserken. "Parmaklarımda birçok insanın kanının kokusu

var. Sende biliyorsun Mayıs. Aslında iyi bir adam değilim ben. Bakma işte bir sana böyleyim. Senden başka neyim var ki benim? Sen bana iyi gelen tek şeysin. Karanlığıma sızan o mavi ışıksın sen."

Kim kimin karanlığına mavi bir ışık süzmesi olarak sızmıştı ki? Ben mi? O mu? Her nedense karanlığın içine saklanan mavi bir ışık oymuş gibi geliyordu bana. Ben o ışığı yakabilmek için uğraşan zavallı bir kız çocuğuydum. Karanlığın içinde kendini cezalandırılmış, şu zamana kadar yeryüzündeki tüm mavileri utandırıp, kıskandıracak kadar mükemmel bir maviye sahipti Karayel.

"Her insan hata yapar. Önemli olan yaptığın hatalardan ders çıkarmak... Geçmişte yaşanmış şeyler hakkında konuşmak istemiyorum. Bunlar benim de canımı yakıyor, senin de. Geçmişe koca bir çizgi çeksek ve yalnızca geleceğimize odaklansak olmaz mı? Avuçlarından gelen tek koku yoğun kahve kokusu... Taze çekilmiş, huzur verici ve güven aşılayıcı. Kan kokusu yok, Sıraç. Unut bunu sevgilim." Gülümseyerek yüzünü okşamaya devam ettim. Bir gün bu adama doyabilecek miydim?

Yangın mavisi gözlerinden geçen sayısız ifade bir bir gözlerimin içine yansıyarak kaybolurken o da ellerini kaldırdı ve aynı benim onun yüzünü avuçladığım gibi yüzümü avuçladı. Kahve kokulu avuçların sakinleştirici kokusunu solurken gözlerim hafifçe kısıldı. O bana dokunduğunda yavru bir kediden farksız hissediyordum kendimi.

"Yapma böyle," dedi yüzümü okşarken. Avuçlarımın arasındaki yüzü kasılmıştı. Gözlerimi açarak gözlerinin içine baktığımda yeşil ormanın mavi alevler ile olan tutkulu sevişmesine şahit oldum. "Kendimi dizginlemem gerekecek. Lanet olsun ki her saniye seni kollarıma alıp saatlerce kokunu vücuduma bulaştırmak istiyorum. Delireceğim."

"Sıraç," diye mırıldandım yüzümü kahve kokulu avuç-

larına sürterken. Yangın mavisi gözlerin içinde oluşan soru işaretine aşkla baktım. "Sevişmemizde bir sakınca yokmuş."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Diyorum ki; sevişmemizde sakınca yokmuş. Gebeliğimin son ayına kadar ilişkiye girebilirmişiz."

Yanağımdaki eli dondu. Bir süre anlam veremeyeceğim kadar yoğun bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Ardından gözleri usulca geceliğimin dekoltesinden net bir şekilde belli olan göğüslerime kaydı. Yutkundum. Bakışlarına bile duyarlıydım. Bu adam üzerimde hâkimiyet kurmayı başarabilen tek insandı. Ve ben ona teslim olmaya ciddi anlamda bayılıyordum.

"Beni kandırdın öyle mi minik şeytan?" diye sorarken gözleri hâlâ dekoltemdeydi.

"Aslında tam olarak kandırmadım," sesim titremişti. Bakışları sesimde dâhil olmak üzere her şeyimi titretmişti. "Eğer sancı olursa bir daha yapmamız gerekiyormuş. Ama sancı falan olmazsa sakıncası yokmuş. İlişkiye girmeye devam edebilirmişiz."

"Sancı falan olmayacak," dedi gözlerini dekoltemden çekmeden. "Sancı falan olmayacak minik şeytan. Bu gece çok uzun olacak ve sen sancı hariç her şeyi hissedeceksin."

Üzerime abanıp sırt üstü yatağa düşmemi sağladığında gözlerinde aç bir hayvanın avına saldıracağı zaman takındığı ifade belirmişti. Yutkundum. Nefes nefese bir şekilde gözlerimin içine bakarken yutkundu. Hareket eden âdem elmasına takılan gözlerimi fark edince sırıttı.

"Bir süredir dikizlediğin şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Âdem elmamı mı dikizliyorsun sen?"

"Evet," diye mırıldandım gözlerim sert çıkıntıda gezinirken. "O çok güzel görünüyor."

"Mayıs," dedi kaşlarını çatarak. Onaylamaz bir şekilde

gözlerime bakarken bir an için neden böyle bir ifade takındığını anlayamamıştım. "Sert olmamak için kendimle büyük bir mücadele verirken, şu aç gözlerini âdem elmama dikmez misin?"

Yutkundum. "Biraz sert olmanda bir sakınca görmüyorum. Çok az. Minicik."

Yangın mavisi gözleri hafifçe irileşti. Ardından sol dudağı şeytani bir şekilde yukarı kıvrıldı. "Anlaşıldı," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Minicik sert olacağım. Minicik."

Pembe çikolataları büyük bir açlıkla dudaklarıma gömülürken gözlerimi kapattım ve kokularımızı karıştırma zamanımızın geldiğini fark ettim.

Dili dudaklarımı aralarken hiç olmadığı kadar aç ve aceleciydi. Dilinin ıslaklığını ağzımın içinde hissettiğim an bütün uzuvlarım kasım kasım kasılsa da ona engel olmadım ve yavaşça karşılık vermeye başladım. Başta oldukça hızlı giden öpüşmemiz birkaç dakika sonunda soluk soluğa kalmamızla birlikte sonlanmıştı. Dudaklarını dudaklarımdan bir iki santim uzaklaştırarak alev alev yanan gözleriyle yüzüme baktı. Hızlı nefesi yüzümü yalarken kasıklarımda çağlayan şeyin arzu olduğunu biliyordum. Onu istiyordum.

"Mayıs," diye mırıldandı nefes nefese hırıltılı sesiyle. İçim ürperdi. "İçine girmek istiyorum. Hemen."

Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladığında gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu halim onu güldürdü. Eliyle saçımı geri ittikten sonra ağırlığını üzerime vermeden üstümde uzanmaya devam etti. Kasıklarımı zorlayan sertliğini hissediyordum ve bu olayı çok daha kışkırtıcı bir hale getirmişti.

"Sıraç," diye mırıldandım. Ellerim yüzüne gittiğinde gözlerini yumarak dokunuşumu karşıladı. "Benim küçük adamım."

Gözleri kapalı bir şekilde, uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşerken, elmacık kemiklerinin tamamen belirgin

olmasını sağlayacak şekilde gülümsedi. Gülümseyişinden yayılan huzurun tüm eklemlerimi kucakladığını hissettim.

"Benim minik kadınım," dedi gözlerini açmadan. Yavaşça kendini bana bastırırken sertliğini daha net bir şekilde hissettim. Kalbim tekledi. "Şimdi büsbütün olacağız. Ve tüm geceyi tek vücut olarak geçireceğiz."

Geceliğimin eteklerinden tutarak karnıma kadar sıyırdıktan sonra toz pembe rengindeki ipek külotumun kenarlarına tıpkı bir kıskaç gibi geçirdiği parmaklarının soğukluğunu hissedince ürperdim. Külotumu yavaşça aşağı çekerken dudaklarını dekoltemden dışarı fırlamak için an kollayan göğüslerime yerleştirdi. Üstümde emaneten duran gecelik karnıma toplanmış bir şekilde bedenimden sıyrılıp, koparılmayı bekliyordu.

Külotu sıyırıp bacaklarımdan çıkardıktan sonra gelişi güzel bir şekilde yere fırlattı ve ardından hafif bir şekilde doğrularak kemerini açtı. Kemerini açarken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmamıştı ve bu fitilimin ucunu ateşlemekten başka hiçbir halta yaramıyordu.

Kemerini kenara fırlattıktan sonra fermuarını indirdi ve ardından pantolonunu belli bir seviyeye kadar indirip boxerıyla kaldı. Tam olarak indirmediği pantolonu, boxerının bittiği noktadan devam ediyordu. Böylelikle bacaklarındaki çıplaklığı görememiştim. Zaten şu an ilgimi çeken bacakları değil, boxerındaki iç gıdıklayıcı çıkıntıydı. Lanet olsun ki hormonlarım en üst seviyede dolanıyordu.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda muzip bir sırıtmayla beni izlediğini gördüm. Eş zamanlı olarak alt dudağını dişliyordu. Tekrar üstüme yığıldıktan sonra boxerını yavaşça indirdi ama bunu göremeyeceğim şekilde gerçekleştirmişti. Şu an hem pantolonu hem de boxerı üstündeydi ama yerlerinde değillerdi. Sertliğini varlığımın üzerinde hissedince sırtım tıpkı bir yay gibi gerildi.

"Şşş," diye mırıldandı beni sakinleştirmek için pembe çi-

kolatalarını çeneme bastırırken. *"Sen benimsin miniğim. Neymiş? Tekrarla."* baskıyı arttırdı. İçime girmek gibi bir atakta bulunmuyordu ama birbirlerine temas etmeleri bile kalbimi durduracak kadar etki yaratmıştı.

"Seninim," diye inledim gözlerimi kısarak. *"Seninim."*

"Güzel," dedi boğuk bir sesle. Ardından marifetli uzun parmaklarını önce göbeğime oradan da varlığımın üzerine indirdi. İkimizin varlığı arasında yerini alan uzun parmakları beni çıldırtan noktaya basınç yapınca gözlerimin önüne yıldırım düşmüş gibi irkildim. "Seni sapık hamile... Islanmışsın."

"Kes şunu," diye inledim. "Benimle oyun oynama."

Dokunuşlarını derinleştirerek o noktayı okşamaya başladığında gözlerimi sımsıkı kapattım ve alt dudağımı dişledim. Bu kadar kasılmak benim için iyi sonuçlar doğurmayabilirdi. "Sıraç," diye inlediğimde erkeksi bir şekilde homurdandığını duydum. "Sıraç kes şunu. Delireceğim."

"Belki de delirip bana saldırman için yapıyorumdur," boğuk çıkan sesi başımı döndürdü. Nefesinde tutku kol geziyordu. *"Hadi minik şeytan... Yap şunu. Saldır bana."*

Üstünde hiçbir şey yoktu ama altı fazlasıyla giyinikti. Her ne kadar ereksiyonunu bacağımda hissediyor olsam da tamamen çırılçıplak olmasını istiyordum. "Sıraç," diye mırıldandım gözlerimi yavaşça açarken. Hâlâ aynı tempoda o noktayı okşuyordu. "Şu lanet pantolonundan kurtul artık."

"Benim sert kızım," dedi dokunuşunu sertleştirirken. "Ama böyle kalmak istiyorum. Böylede içine girebilirim. Bunu yapabilirim, Mayıs."

Kalbim tekledi. Edepsiz konuşmalarının hoşuma gitmesi tuhafıma gitmişti. "O zaman hadi," diye mırıldandım tırnaklarımı sırtına batırıp onu kendime çekmeye çalışırken. "Delireceğim. Yap şunu."

"Çok sabırsızsın minik şeytan," göğüslerimi usulca öptü. *"Bol bol vaktimiz var."*

Gözlerine tutku ve anlık sinirle baktım. Yangın mavisi gözlerinde koyu bir laciverte geçiş yapmıştı ama içinde bir yerlerde ormanların cayır cayır yandığının da bilincindeydim. Ağırlığını dirseklerine vererek üzerime abandı. Burnunu burnuma sürterken nefesi düzensizdi. Ellerimi boynundan sırtına indirdim ve tırnaklarımı bir kez daha sırtına sapladım. Artık sabrım kalmamıştı bu hastalıklı duygudan bir an önce kurtulmak istiyordum.

"Beni istiyor musun?" diye sordu ereksiyonunu varlığıma yerleştirirken. Tırnaklarımı sırtına geçirip ona dik dik baktım. İstiyordum işte.

"Yapacak mısın artık?" Sesim boğuk ama sinirli çıkmıştı. Sırıttı. Bu hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Beni istiyor musun, minik şeytan?" diye sordu usulca bana sürtünürken. Bedenim alev alacak sandım. Bu his beni öldürecekti. Kasılmalarımı dizginlemek uğruna savaşıyor olsam da, genel anlamda başarısızdım.

"İstiyorum," diye inledim gözlerimi kapatırken. "Seni istiyorum!"

"Ah!" İnlemesindeki şehveti soludum. Çenemi ısırıp emdi. Ve tek seferde içime gömüldü. Bir süredir yabancısı olduğum bu his kısık tiz bir çığlık atmama sebep olsa da, hareketleri yavaş ve nazik olduğu için minik acı yerini muazzam bir hisse bırakmıştı. Zevk.

Tüm gece vazgeçmedi. Dinlenmeme izin vermedi. Pekâlâ düşününce bile utandığım şeyleri onunla yapmıştım. Dudakları ve dili her bir noktama dokunmuştu. Dahası bunu yaparken öyle değişik bir ruh halindeydim ki daha fazlası için ona yalvarabilirdim. Vücudumuzdaki ter yatağı bile sırılsıklam etmişti ama Karayel'in durmaya niyeti ne yazık ki yoktu.

Sanırım minik adamımı haddinden fazla aç bırakmıştım.

***

Göğsümü kaplayan kırmızı ve mor izlere dehşetle baktım. Gecenin izlerini vücudumda taşıyordum ve hepsi tıpkı biraz önce gerçekleşmiş gibi sızısındaki tazeliği koruyordu. Bana bunu yaptığını nasıl hissetmemiştim? İstediğini almış olmanın verdiği dinginlikte hâlâ uyuyordu. Yüzüstü yattığı yatakta çıplak vücudunu örten tek şey siyah saten çarşaftı.

Aynadaki yansımama bakmaya devam ettim. Morluklar yalnızca göğsümle sınırlı kalmamıştı. Boynumun bir kısmı da mosmordu ve lanet olsun ki bu çok fazla iç gıdıklayıcı bir görüntüydü. Kendimden utandım. Kızaran yüzümü avuçlarımın arasına alıp saklamaya çalışırken bir kez daha arkamda uyuyan güzelliğe bakmak için ona döndüm. Düzenli nefes alıp verişine imrenerek bakarken yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi sırtında gezdirmeye devam ettim.

Pürüzsüz tıpkı bir kaymağı andıran sırtına sayısız öpücükler kondurmak istiyordum. Öylesine güzel ve benimdi ki.

Bir sırt ne kadar güzel olabilirse o kadar güzeldi.

Yatağa abandım ve onun kaslı, kaymaktan çok daha lezzetli görünen pürüzsüz sırtına minik bir buse kondurdum. Teni tatlı kahve kokuyordu.

Ter içinde uyumuş, tüm gece üzerimden inmemiş bir adama göre çok fazla güzel kokuyordu.

Onun uyumasını fırsat bilerek banyoya girdim ve ılık bir duş aldım. Bornoza sarınarak banyodan çıktığımda hâlâ bıraktığım şekilde yüz üstü uyuyordu. Çok yorulmuştu. Kıkırdadım. "Seni aç adam," diye mırıldandım kıkırdamaya devam ederken. "O kadar güzelsin ki."

İç çamaşırlarımı giydikten sonra üstüme gündelik rahat siyah bir tayt ve beyaz tişört geçirdim ve onu uyandırmamak için ekstra çaba sarf ederek parmak uçlarımın üzerinde odamızı terk ettim. Salona inen merdivenlerin basamakları bir bir

yavaşça inmeye başladığımda Sılay ve Temmuz'u salonun ortasında birbirlerine sarılmış bir şekilde yakalamayı elbette beklemiyordum.

Temmuz beni görünce kaskatı kesilse de Sılay'a sarılmaya devam etti. Onlara irileşmiş gözlerimle bakarken Sılay hâlâ varlığımdan habersiz kardeşime tıpkı bir koala gibi sarılıyordu.

"Temmuz?" Çatlayan sesimde 'hiç bu kadarını beklemiyordum' mesajı vardı resmen.

Her ne kadar Sılay'ın yüzünü göremesem de kaskatı kesilen sırtından anladığım kadarıyla şu an en az benim kadar şaşkındı. Birbirlerinden usulca ayrıldılar ve Sılay omzunun üzerinden bana baktı. Çakır gözleri iri iri açılmıştı.

"Abla. Biz sadece..."

"Sarılıyordunuz." diye tamamladım Temmuz'u ve son basamağı da inip onlara doğru yürüdüm. "Ama Sıraç'ın evde olduğu bir zamanda, hem de salonun ortasında sarılıyordunuz. Canınız ölmek mi istiyor sizin?"

Sılay afallamış bir şekilde suratıma bakarken Temmuz oldukça sakin görünmeye çalışıyordu. Şu an Sılay'dan çok daha fazla şaşkın olduğunu biliyordum. Yakalanmayı beklemiyorlardı sanırım. Ama Allah aşkına hangi salak yakalanmak istemediği halde salonun ortasında ağaç ve koalacılık oynardı ki?

"Abla," dedi Temmuz sakin bir şekilde. "Düşündüğün gibi bir şey yok gerçekten. Biz kötü bir şey yapmadık ki."

"Size kötü bir şey yaptığınızı söylediğimi hatırlamıyorum zaten." Derin bir iç çektim. "Ama eğer bu manzaraya ben değil de Sıraç şahit olsaydı ne olurdu biliyorsunuz değil mi?"

Temmuz başını sallamakla yetindi. Sılay hiçbir şey söylemeden yalnızca bana bakıyordu. Ardından gözleri yüzümü es geçerek boynuma kaydı. Kaşları çatıldı. "Bu evde hâlâ masum kalan bir şeyler var en azından," dedi esrarengiz bir sesle. "Yalnızca sarılanlar."

Temmuz hâlâ fark etmemiş olacak ki bakışlarını Sılay'a çevirdi. "Anlamadım?"

"Hiç," dedi Sılay omuz silkerek. Muzip bir şekilde sırıttı. "Anlayan anladı."

Temmuz'un morlukları görmemesi için başımı farklı bir yere çevirirken, bedenimde benimle birlikte dönmüştü. Sılay kıkırdamaya devam etti. Ardından öksürerek boğazını temizledi. "Ben de gece galipten sesler duyuyorum sanmıştım. Meğer cidden iki kediden yükseliyormuş o mırıltılar, sesler."

Şu an kesinlikle kırmızıdan mora, mordan çok daha koyu bir renge dönmüştüm.

"Ne kedisi?" diye sordu Temmuz. Anlam veremediği ortadaydı. Boynumun halini görmüyor muydu bu çocuk?

"Mart kedisi." Sılay sırıttı. "Daha doğrusu mart kedileri ama sanırım mevsimleri karıştırdılar."

"Sılay," diye tısladım gözlerimle ona ateş ederken. "Çeneni kapatıp kahvaltı hazırlamama yardımcı ol. Yoksa hiç hoş olmayan şeyler olacak."

"Ne gibi?" Sırıtmaya devam ediyordu.

"Kardeşime tıpkı bir koala gibi yapıştığını abine anlatmamı ister misin?" sinsi bir şekilde sırıttığımda gözlerini kısarak bana baktı.

"Kahvaltı hazırlayalım," dedi mutfağa doğru yürürken. "Kediler fazla efor sarf etmiş olmalılar."

Kahvaltıyı hazırladıktan yaklaşık on dakika sonra Sıraç ıslak ve iflah olmaz saçlarını avuçlayarak masaya oturdu. Banyo yapmıştı ve V-yaka tişörtünden net bir şekilde belli olan morlukları vardı. Ona diyordum ama gece bende pek uslu durmamıştım demek ki. Yüzüm utançla çarpıldı. Gözleri bir iki kez gözlerime değince adi bir şekilde sırıtarak vişne reçeli kavanozuna uzandı.

İstediğini almıştı hayvan.

"Ha unutmadan Mayıs," dedi reçeli ekmeğine sürerken. "Bugün gelinlik provası varmış. Sana ulaşamamışlar beni aradılar. Geçerken seni bırakayım."

"Düğün ne zaman?" diye sordu Temmuz önündeki salamla savaşırken.

"Yarın nikâh tarihi alacağız. Bir tanıdığım vasıtasıyla en yakın tarih bizimdir. Mekân bakıyorum ama Mayıs'ın da bakması gerek."

"Nikâhtan önce düğünde yapabilirsiniz," dedi Sılay. "Düğünden sonra nikâhı yaparsınız. Böyle yapanlarda var sonuçta."

"Olabilir." Sıraç bunları hiç benim düşüncemi sormadan yanıtlıyordu. Kaşlarım çatıldı. Bana doğru döndü. "Bebeğim sen de internetten mekân falan bak. Eylül ayına girdik. Ağustosta olsaydık kumsal düğünü yapardık. Ama eylül ayı biraz değişik... Ne zaman soğuk, ne zaman sıcak olacağını tam kestiremiyorsun."

"Bakarım," dedim dümdüz bir sesle.

Sinirlenmeye başlıyordum.

***

Gelinlik provasından hemen sonra eve gelmiştim. Sıraç bir işi olduğunu ve geç döneceğini söyleyerek gitmişti. Şirkete değil de başka bir yere gidiyor olması her ne kadar cinlerimi tepeme zıplatsa da bunu yok saymaya çalıştım. Hormonlarımın bir oyunu muydu bu? Neden bu kadar kıskanç hissetmek zorundaydım ki sanki?

Sıraç'ın söylediklerini aklıma getirerek dizüstü bilgisayarı kucakladım ve salonun ortasına kuruldum. Sanırım ilk aşermemi yaşıyordum ya da gerçekten canım istemişti sebebini bilmiyordum ama kendime muzlu süt yapmıştım.

Muzlu sütümü yudumlarken site site gezmeye başladım. Hiçbir zaman kumsal ya da salon düğünü gibi bir hayalim olmamıştı. Küçüklüğümden bu yana kır düğünü istiyordum. Çadır ışık süsleme olmalıydı. Tepede turuncu loş ışıklar olacaktı ama gökyüzü kesinlikle görünecekti. En büyük hayalim kesinlikle buydu.

Arama motoruna kır düğünleri yazdıktan sonra görsellere kısaca göz gezdirdim. Tıpkı istediğim gibi birkaç yer bulabilmiştim ama bunlar ne yazık ki İzmir dışındaydılar. Sonunda başaramayacağımı anlayınca bu işi de Sıraç'a devretmem gerektiğini anladım ve dizüstü bilgisayarın kapağını sert bir şekilde kapatarak bilgisayarı sehpanın üzerine bıraktım.

"Ne o?" diye sordu Sılay elinde kahve fincanı ile sırtını mutfak kapısına yaslamış bir şekilde beni izlerken. "Sinirli misin?"

"Hayır. Abinin ısrarlarıyla düğün mekânı baktım ama istediğim tarzda bir şeyler bulamadım."

"Burnundan soluyorsun." Kıkırdadı. "Bebek için bu kadar aceleci davranmasaydınız çok daha güzel olabilirdi her şey."

"Öyle."

"Asma suratını öyle. Abimi de anla. Karnın top gibi olmuş bir şekilde gelinlik giymeni istemiyor. Eminim bunu sen de istemezsin. Hem yavaş yavaş karnın belirginleşmeye başladı. Bunun sende farkındasın."

Haklıydı. Aslında yanımda Sıraç varken gözüm düğün bile görmüyordu benim. Basit bir nikâh bile benim için doyurucu olabilirdi. Yalnızca Karayel'imi istiyordum.

"Haklısın. Aslında benim umursadığım düğünmüş, gelinlikmiş kesinlikle değil. Ben yalnızca Sıraç'ı istiyorum. Hormonlarımın azizliğine uğruyorum işte. Bu annelik dedikleri şey gerçekten tuhaf duygular aşılıyor insana. Ben daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Kıkırdadı. "Hormonlarının azizliğine uğradığını fark e

Kanepenin üstünde bağdaş kurarak oturdum ve muzlu sütümü sehpanın üzerine bıraktım. "Sen aşerme konusunu bırak şimdi. Asıl konuşmamız gereken daha önemli bir konu var bence."

Kaşlarını çattı ve karşımdaki tekli koltuğa oturup dizlerini karnına çekti. "Seni dinliyorum?"

"Temmuz'la sabah olanlar..." duraksadım ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Yani siz sarılıyordunuz ve o hiç öylesine bir sarılmaya benzemiyordu."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Ardından parmaklarıyla oynamaya başladı. Bu hareketin anlamını biliyordum. Cevap arıyordu. Aynı şeyi çok defa yaptığım oluyordu ayrıca Sılay'ı analiz etmek benim için çok da zor bir şey değildi.

"Biz bilmiyoruz..." Gözlerini benden kaçırarak televizyona çevirdi. "Yani neden böyle şeyler yaptığımızı bilmiyoruz. O an nasıl hissedersek öyle davranıyoruz birbirimize. Bazen o kadar yoğunlaşıyor ki bu hisler..." derin bir nefes aldı. "Öpüşüyoruz."

"Bu hislerin halk dilinde bir ismi var biliyorsun değil mi?" diye sorduğumda gözlerini bana çevirdi ve alt dudağını sarkıttı.

"Biliyorum."

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Çaresiz görünüyordu. Temmuz'u tanırdım. Kolay kolay bir kızda takılı kalmazdı. Aslına bakılacak olursa çapkın bir çocuk değildi ama araba yarışlarına katıldığı zamanlarda çok fazla kız arkadaşı olmuştu.

"Temmuz seni kıracak bir şey yapmaz." Duraksadım ve derin bir nefes aldım. "Ama hissettiklerinizi kabullenmezseniz ikiniz de kırılırsınız. Tabii bir de Sıraç meselesi var. Tepkisini az çok tahmin edebiliyorum."

"Bende," diye mırıldandı. "Abim paylaşımcı bir adam değil. Büyük ihtimalle bize kan kusturacaktır. Her neyse! Ümran aradı bugün. Fethiye'den bal göndermiş kayınvalidesi. Sana uğrayıp bal bırakacakmış yarın."

Sırıttım. "Yiyip yiyip abine saldırayım diye mi?" Sılay kahkaha attı. "Ya Sılay bir şey soracağım sana. Ümran ve Halim nerede kalıyorlar? En son sizin evde kalıyorlardı."

"Abim ev ayarlamış onlara merak etme. Melek burada anaokuluna başlayacakmış. Sanırım Fethiye'ye dönmeye niyetleri yok. Ulan Fethiye'ye bir gittiniz beraberinizde bir sürü insan getirdiniz valla."

Yaklaşık iki saat Sılay ile sohbet etmiştik. Sıraç akşam yemeğine yetişememiş, aradığımda meşgul olduğunu söylemişti. Cinlerim tepeme toplanırken yapabileceğim en iyi şeyi yaptım. Bir kavanoz sarelle bitteri alıp odamıza kapandım ve o gelene kadar koca bir kavanozun dibini sıyırdım.

Eve geldiğinde saat sabahın 03.00'ydü ve Sıraç beni görmezden gelerek doğrudan banyoya girmişti. Su şakırtısı gelmediği için banyo yapmadığı kesindi. Öfkeyle ayaklanıp banyoya yürüdüğümde kapıyı kilitlemiş olduğunu fark ettim. Banyonun kapısını zorlarken içimdeki hakikatli minik şeytan derimi yırtıp dışarı çıkmak istiyordu.

"Sıraç! Aç şu kapıyı! Neredeydin sen?!"

"Bir dakika miniğim." Tuhaf tıkırtılar. "Çıkıyorum şimdi." Tuhaf tıkırtılar. Küçük bir ıslık sesi... Tuhaf tıkırtılar.

"Sıraç neredeydin bu saate kadar?" diye sordum kapıya bir tane daha geçirdikten sonra. "Çık şuradan! Konuşacağız!"

"Mayıs sakin olur musun? Çıkıyorum şimdi. Yatağa gir ve beni bekle miniğim."

"Beklemiyorum hemen çık şuradan. Saat kaç farkında mısın sen?" diye bağırdığımda sesimin şu zamana kadar hiç böyle kuvvetli çıkmadığını fark ettim. Öfke ile karışık kıs-

kançlık olarak adlandırdığım ama çok daha uçuk bir his bedenimde yükseliyordu.

"Çok uzun bir işim vardı," dedi kapının kilidini çevirirken. Geri adım atarak kapıyı açmasını bekledim. "Bayağı uzun bir işim." Ve kapıyı açtı.

Üstündeki siyah gömlek ilk defa boğazına kadar ilikliydi. Morlukları gizlemek için mi yapmıştı yoksa çok daha başka bir sebebi mi vardı? Şüphe dolu gözlerle ona bakarken beni kollarının arasına çekti ve ciğerlerimin kapağını açarak, içimi taze çekilmiş kahve kokusu ile doldurdu. Sıcak, tatlı ve bir o kadar da şefkatli kahve kokusu ile.

"Sen çok mu kızdın bana?" diye sordu kolları beni sıkı sıkı sararken. Yüzümü gömleğini zorlayan göğüs kaslarına gömdüm. Onu gırtlaklamak istiyordum.

"Bu saate kadar neredeydin?" diye sordum dişlerimin arasından ve yüzümü biraz daha gömdüm kahve kokulu kaslı göğsüne.

Kanım kaynıyordu. Kanımın fokurdama sesini duyuyordum. Kıskançlık olarak adlandırdığım o tuhaf his vücudumu ele geçirmiş bir şekilde tüm kaslarımı zorlarken ağlamak istedim ama ağlamak için bir sebep bulamadığım için isteğimi geri yutmaya çalıştım.

"İşim vardı işte," diye mırıldandı ve çenesini saçlarıma bastırdı. "Çok önemli bir işti. O yüzden beklettim seni bu kadar. Çok mu kızdı benim minik kızım?"

"Neymiş bu kadar önemli olan işin?" diye sordum ve parmaklarım siyah gömleğinin düğmelerine uzandı. "Benden daha mı önemliydi?"

Düğmelerini açmaya çalışırken elleri ellerimi yakaladı ve açmamı engelledi. Kaşlarım çatıldı. İstediğini almış mıydı yani? Dün gece ona yetmiş miydi?

"Sevişmek istemiyor musun?" Kaşlarımı çatmıştım. Nasıl bir soruydu bu? Neler oluyordu bana böyle?

"Gömleği çıkaramam," dedi gözlerini kaçırarak. "Ama seninle sevişebilirim."

Kaşlarımı çattım. "Gömleği çıkartmadan nasıl sevişeceksin Sıraç?"

Adi bir şekilde gülümsedi ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp dikkatimi dağıttı. "Dün gece pantolonla sevişmiştim. Tir tir titriyordun."

Bir an yanaklarım kızardı ama anında topladım kendimi. O benim erkeğimdi. Daha arsız bir kız olmayı öğrenmem gerekiyordu. Parmaklarım bir kez daha gömleğinin düğmesine uzanınca kaşlarını çattı.

"Hayır Mayıs. Gömlek kalmalı."

"Neden ki?" diye sorduğumda bir kez daha gözlerini kaçırdı.

"Sıraç." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Hem işim vardı diyorsun, hem de gömleğini çıkartmama izin vermiyorsun. Ne dolaplar çevirdiğini sorabilir miyim?"

"Dolap çevirdiğim falan yok," dedi ve beni yavaşça geri iterek yanımdan sıyrılıp geçti. Kaşlarım çatıldı. "Fazla evham yapıyorsun. Seni aldatıyormuşum gibi davranmaktan vazgeç. Biraz geç kaldım diye mi bu triplerin?"

"Trip mi?" Sinirle güldüm. "Biraz mı? Saat sabahın üçü Sıraç. Ayrıca trip yapmıyorum."

"Bal gibi de trip atıyorsun minik şeytan," dedi yatağa otururken. "Kavga etmek yerine sevişmeliyiz. Bu saçma tartışmalar birbirimizi incitmekten başka hiçbir boka yaramıyor. Şu an senin tadına bakmak varken, tribini çekiyorum. Acı bana."

Sıraç'a dik dik bakarak: "Gömleğini çıkart ve yatağa uzan." diye emir verdim.

Gözleri koyu lacivert bir fırtına bulutunun rengine dönerken, dudakları şehvetle aralandı. Yutkundu. Âdem elması

aşağı yukarı hareket edince aynı şekilde bende yutkundum. "Hadi," diye üsteledim. "Çıkart şu gömleğini, Karayelim."

Birkaç dakika kararsız kalmış gözlerle bana baktı. Ardından hiç ummadığım bir şey yaptı ve gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Mayıs banyoda saatim kaldı, onu getirir misin?" diye sorduğunda ona düz düz baktım ama dediğini ikiletmeden banyoya girdim ve lavabonun önünde unuttuğu siyah kayışlı saatini alarak banyodan çıktım.

Banyodan çıktığımda gömleğini çıkartmıştı ama yatağın üstünde yalnızca sağ omzunu görebileceğim şekilde oturmuştu. Ona doğru adımlarken kafasını kaldırıp omzunun üzerinden bana baktı.

Siyah kayışlı saati ona uzatmak için yatağa abandığımda ise dudaklarım büyük bir 'O' şeklini almıştı.

Çünkü Karayel'imin sol kolu ve kalbine ev sahipliği yapan göğsünde portrem vardı. Saçlarım sırtına doğru uzanmıştı ve yüzümün bir kısmı sol göğsünün üzerinde duruyordu. Tuhaf bir şekilde estetik görünen bu dövmenin henüz yeni yapıldığı ise berrak bir sütü andıran cildindeki kızarıklık ve hafif kan izlerinden anlaşılıyordu.

Nutkum tutuldu.

KINA

Mayıs Karamaça'dan...

"Sıraç..." diye mırıldandım. Doğru kelimeleri bulabilmek için kendime zaman tanısam da ne yazık ki bütün kelimeler kuş olup kanatlanmış, bulundukları konumu terk etmişlerdi. Kayıp çocukluğum, bu adamın avuçlarının içindeydi. Kızarıklık ve hafif kan lekelerine rağmen o kadar eşsiz görünüyordu ki. Aynaya bakıyor gibi hissetmiştim. Çok gerçekçiydi. Mükemmeldi. Gözlerini kısarak tepkimi ölçmeye başladı. Gözlerimi dövmeden ayıramadığım için tepkimi hâlâ gösterememiştim. "Bu..."

"Sensin," diye fısıldadı kulağıma. Yutkundum. "Güzel olmuş mu?"

Büyülenmiş gözlerle bakarken sayısız kez yutkunmaya devam ettim. Dokunmak istiyordum ama canını yakmaktan korkuyordum. Çünkü gerçekten fena halde kızarıktı ve eti kabarmıştı.

"Çok güzel," diye mırıldandım dudaklarımı sağ omzuna bastırıp derin derin nefesler alırken. Şu an sol tarafını komple öpücüklere boğmak istiyordum. "Böyle bir şeyi yapmandaki amaç beni hep yanında taşımak istiyor olman mı?"

Güldü. "Seni zaten hep yanımda taşıyorum ki ben." dedi kısık bir sesle.

"Nasıl yani?" diye sorduğumda elini elime kaydırdı ve avuçladığı elimi kalbinin üzerine bastırdı. Dövmenin pütür dokusuna dokununca içim ürperdi.

"Sen hep buradasın. Her an, her saniye benimlesin. Bu dövmeyi yaptırmamdaki amaç seni yanımda taşımak istemem değil. Hem bedenim böyle bir güzelliğe ev sahipliği yapsın istedim, hem de sahibim belli olsun."

Kalbim hızla çarpmaya başladığında yapabildiğim tek şey ona doğru uzanarak etli dudaklarını dudaklarımın arasına almak oldu. İlk kez böyle bir girişimde bulunuyordum. Öpüşmeyi başlatan genelde o olurdu ve hâkimiyet onun elinde olurdu. Dilim dudaklarını aralayıp ağzının içine girdiğinde memnuniyet dolu bir sesle inledi.

Dilimi dişlerinin üzerinde gezdirirken içim kıpır kıpırdı. Onun sahibi bendim. O bana aitti. Her şeyiyle. Gururla kabaran göğsümü, göğsüne yapıştırmamak için zor tuttum kendimi. Kabaran etinin sızladığından adımın Mayıs olduğu kadar emindim. Canı yanıyordu.

Dudaklarımız birbirine kenetlendi. Uzunca bir süre öpüşüp, onun ıslak sıcağının güzelliğini keşfettim. Halinden memnun bir şekilde belimi tutmuş beni kendine bastırmaya çalışırken arada sırada dudaklarından iniltiler dökülüyordu.

"Mayıs," diye inledi dudaklarımdan ayrılırken. "Beni hep böyle öpeceksen her yerime dövme olarak resimlerini çizdireceğim."

Kıkırdadım. Kollarımı boynuna doladıktan sonra yangın mavisi gözlerinin içine baktım. "Sen ne güzel bir adamsın ya!"

"Az önce ağzıma ediyordun." Kaşlarını çattı. "Sen ne yalaka bir kızsın ya!"

"Yalaka mı?" Tam kollarımı boynundan çekecektim ki elleriyle engel oldu.

"Benim alıngan hamilem. Kızmaya başlayacağım ama."

"Kız." Omuz silktim. "Ne yapabilirsin ki?"

Kulağıma yaklaştı. Kulak mememi dudaklarının arasına alırken sırtım tıpkı bir yay gibi gerildi. "Seni çok sert..."

"Hayvan!" diye bağırarak sözünü kestiğimde kahkahalar atarak gülmeye başladı. Pekâlâ kahkaha atarken bile sert yapısından hiçbir şey kaybetmiyordu bu adam. Yoktu böyle bir şey.

"Yarın..." duraksadı ve yüzümü avuçlarının arasına alarak doğrudan gözlerimin içine baktı. "Nikâh tarihi almaya gideceğiz. Tamam mı?"

Sessizce başımı salladım. Ondan kaçış vardı ama kurtuluş yoktu. Ne olursa olsun en kısa zamanda bana imza attıracağı su konulmaz bir gerçekti.

"Peki başımın belası," diye mırıldandım. "Sen ne dersen o."

"Başımın belası, ha?" Burnunu boynuma sürttü ve beni nazikçe yatağa itti. "Gömleğimi çıkarttığıma göre kaldığımız yerden devam edebiliriz bence?"

"Haşin sapığım benim," diye mırıldandım kıkırdarken. Üzerime hafifçe abandı ve çenesini iki göğsümün arasına koyup yangın mavisi gözleriyle doğrudan gözlerimin içine baktı. "Göğüslerimi kişisel yastığın olarak kullanmaktan vazgeçmen gerekecek."

"Ama onlar çok konforlu," alt dudağını sarkıttı. "Bu saate kadar dövmecideydim. Çok uzun sürdü. O kadar güzelsin ki bir an adama seni çizmek için durmadan fotoğrafına bakıyor diye kafa göz dalacaktım. Halim tuttu."

Daha yüksek sesli bir kahkaha attığımda gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Bunu," dedi elini pantolonunun arka cebine atarken. Ardından yüzük kutusunu çıkarttı. Bu o yüzük kutusuydu. Onu hatırlıyordum. İçim burkuldu. "Parmağına geri takacağımı söylemiştim. Sanırım şimdi tam zamanı, ha?"

Şimdi tam zamanı, Karayel...

***

18 Eylül. Nikâhımızın, birbirimize tam anlamıyla ait olacağımız günün resmi tarihi. Eylülün on sekizinde artık kendi soyadımı değil, onun soyadını kullanmaya başlayacaktım. Hesaplarıma göre nikâhımıza tam tamına beş gün vardı. Bir haftadan daha azdı. Nikâh tarihini aldıktan hemen sonra Sıraç ile birlikte düğün mekânı bakmaya gitmiştik. Yaptığım huysuzluklara katlanmıştı ve "hayır" yanıtı aldığı her mekânı kafadan elemişti. Bunun dışında düğün davetiyesi istemediğimi söylememe rağmen ısrarlarını sürdürmüştü. Nihayet aradığımızı mekânı bulunca düğün davetiyesi siparişini de vermiştik. En hızlısından ertesi akşam elimizde olacağını söylemişlerdi.

Düğünün olacağı mekân istediğim gibi açık alandaydı. Ağaçların ve bol yeşilliğin oldu mekânda gereken düzenlemeleri mekân sahibi yapacaktı. Adamı mavi tonlarını kullanması için sıkı sıkı tembihlemiştim.

Sıraç'ın dövmesi herkes tarafından şokla karşılanmıştı. Ah, ikizlerim olacağını öğrenen Temmuz birkaç saat kendine gelememişti. Özcan Bey ile şirketin durumu hakkında konuşmuştuk ve bana geçmiş olsun dileklerini iletmişti.

Ertesi akşam düğün davetiyelerimiz eve geldiğinde Sılay ile büyük bir heyecan patlaması yaşayarak hepsini bir bir kontrol etmiştik. Mükemmel görünüyordu.

Düğün davetiyemiz buz mavisi tüllerden oluşan minik bir şeydi. Kesinlikle şıktı ama abartılı değildi. İkimizin ismi tıpkı bir çift yüzük gibi iç içe geçmişti ve koyu mavi yazının üzerine toz mavi parıltılar vardı.

"Bence senin ismini pembe ile yazmalıydılar, ikinizin ismi de mavi!" diye homurdandı Sılay elindeki davetiyenin buz mavisi tülleri ile oynarken.

"Pembe mi?" Yüzümü buruşturarak ona baktım. "İğrenç."

"İkinizin ismi de mavi". Davetiyeyi gözüme sokmak istercesine burnumun dibine getirerek salladı. "Hasan ve Abdullah'ın düğün davetiyesi gibi görünüyor. Hanginiz bayan belli değil. İkinizin de ismi tuhaf zaten!"

"Ne alakası var?" Kaşlarımı çattım. "Mis gibi davetiye işte..."

Bana bir süre öküzün trene baktığı gibi baktı ardından gözlerini devirdi. "Gelinliğini ne zaman alacaksın?"

"Yarın akşam eve gelecek," dedim davetiyelerimi özenle kutusuna yerleştirirken. "Bunları kim dağıtacak?"

"Kapı kapı dolaşıp ben dağıtacak değilim Mayıs," diye homurdandığında ona öyle bir baktım ki gözleri irileşti. "Saçmalama tabii ki öyle bir şey yapmayacağım. Adnan abiyi ararım o dağıtır gerekli yerlere. Sünnet çocuğu annesi gibi kapı kapı davetiye dağıtacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

"Amma tatava yaptın ha! Tamam ara Adnan abin kimse halletsin. Sıraç hâlâ aramadı zaten. Sinir oldum."

Cebinden telefonunu çıkarttıktan sonra oturduğu yerden kalktı ve merdivenlere doğru yürüdü. "Abime Allah'tan sabır diliyorum. Daha önünde sen ve hamileliğin ile dolu hemen hemen beş buçuk ay var."

***

Aynı saatler Sıraç Karayel...

Yorgun hissediyordum. Hissettiğim tek şey yorgunluk değildi. Hak etmediğim bir şekilde de mutluydum. Ofisimdeki çalışma masama çekilmiş dosyaları incelerken Yavuz hemen yanımda oturuyordu ve bilgisayarına bir şeyler yazıyordu.

"Yavuz?" diye sorar bir sesle kükredim.

Klavyedeki elleri durdu ve kafasını bana çevirdi. Yorgun görünüyordu, en az benim kadar.

"Evet efendim?"

"Aydın'da ki iş ne oldu? Hâlâ bir sorun çıkarıyorlar mı?"

Yüzündeki resmi ifadeyi zerre bozmadan başını sallayarak, "Hayır. Sorun çözüldü efendim. Şu an onlarla mailleşiyorum," dedi.

Rahat bir nefes verdim. Nikâh tarihi, hazırlıklar derken oldukça aksattığım şirket işlerini bu zavallı adamın omuzlarına yüklemiştim. Ama umurumda mıydı? Hayır. Çalışmak zorundaydı. Ona sadaka değil, maaş veriyordum.

"Yavuz bu arada söylemeyi unuttum. Üç..." duraksadım. "Bir saat sonra iki olacak. İki gün sonra düğünüm var."

Yavuz birkaç dakika bomboş gözlerle yüzüme baktı. Ardından dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı ve gözlerini tekrar üzerime çevirdi. "Efendim şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Neden şaka yapacağım sana? Haber vereyim dedim. Gelmek istersen buyur gel. Hatta geleceksin. Emrediyorum."

"Efendim bu gerçekten beklenmedik bir şeydi." Duraksadı. "Ben sizin hayatınızda bir kadın olduğunu anlamıştım ama bu kadar ciddi olduğunuzu-"

"Oradan bakınca baba parası yiyen Kazanovalara mı benziyorum ben Yavuz?" diye sorduğumda mahcup bir şekilde başını önüne eğdi.

"Hayır efendim. Yanlış anladınız."

"Çok yakında bu şirketin ortağı da, soyadımın sahibi de aynı kadın olacak."

Yavuz'un yüzündeki ifade dondu. Bir süre düz düz bana baktıktan sonra sorgulamaması gerektiğinin bilincinde bir şekilde başını sallamakla yetindi. "Anlıyorum efendim. Sizin adınıza çok sevindim."

"Bu sır kadının kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun gerçekten?" diye sorduğumda gözlerini kaçırdı.

"Elbette öğrenmek istiyorum efendim ama sizi kızdırmak

isteyeceğim son şey," dediğinde gülmemek için zor tuttum kendimi. Kolay gülen bir insan değildim ama ne yalan söyleyeyim Mayıs hayatıma girdiğinden beri bir şeylerin ağırlığı omuzlarımdan kalkmıştı. Gevşemiştim. Yine de yüzümdeki sert ifadeden zerre ödün vermeden Yavuz'un yüzüne düz düz bakmakla yetindim.

Şu an bir delilik yapıp üstümdeki gömleği çıkartabilir ve dövmemi Yavuz'a sergileyebilirdim ama herhangi bir çalışanın ani baskını sonucu adım eşcinsele çıkabilirdi. Hiç gerek yoktu böyle bir şeye. Düşüncesi bile iğrençti.

Dövme... Yirmi dört yıllık yaşantım boyunca bir kez olsun gerek duymadığım, ne diye kendimi damgalayayım ki diye düşündüğüm şeyi yaptırtmıştı bana Mayıs Karamaça.

O vücudumdayken öyle iyi hissediyordum ki.

"Mayıs Karamaça," dedim düz bir sesle. Yavuz'un yüzündeki ifade dondu. Kahverengi gözlerinden geçen sayısız ifadenin bir tanesini bile yakalayabilmek imkânsızdı.

"Efendim..."

"Evet Yavuz. Ceren Karamaça'nın kızı."

Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzünün aldığı renk ve şekilden anladığım kadarıyla böyle bir şey beklemiyordu. Birkaç saat daha çalıştıktan sonra saatin çok geç olduğunun farkına vararak birlikte şirketi terk ettik. Arabama atlayıp eve doğru yola çıktığımda arabanın telefon tutacağında duran telefonum çalmaya başladı.

"Ne var tirrek?" diyerek telefonu açtığımda telefonun ucunda beni bekleyen kişinin Ümran olduğunu tabii ki tahmin edemezdim.

"Benim Sıraç abi," dedi Ümran kıkırdamasına bir son vererek. "Mayıs yanında mı?"

"Hayır. Ben daha yeni gidiyorum eve."

"Oha!" diye çıkıştığında kaşlarımı çattım. "Bu saatte neredeydin sen?" İkinci Mayıs alarmı!

"Çalışıyordum Ümran."

"Her neyse." Duraksadı. "Bebekler ikizmiş çok sevindim bu arada. Yarın gece Mayıs'a kına gecesi yapalım diyoruz. Merve'nin kulağına attım o da Sılay'ı arayacaktı. Sen ne dersin?"

"Olur." Gözlerimin önünde o hali belirince kalbim hızlandı. Benim mavi esintime her şey yakışırdı. Bundan emindim. "Alınacakların listesini yapın. Sabah aldırırım ben elemanlara."

"Ben mesaj olarak atarım abi sana. Mayıs'ı arayacaktım ama yanındadır diye seni aradım. Sen haber verirsin ona, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım yola odaklanmaya çalışırken. "Şimdi kapatıyorum Ümran. Kendine iyi bak. Tirrek kocana selam söyle."

Eve geldiğimde Sılay ve Mayıs salonun ortasına oturmuş ellerinde düğün davetiyeleri ile derin bir sohbetin içerisindeydiler. Öyle ki varlığım ilk birkaç dakika anlaşılmamıştı bile. Nihayet beni fark ettiklerinde Mayıs ayağa kalktı ve pıtı pıtı adımlarla bana koştu. Onu izlemek zevk aldığım şeyler listesinin başını çekiyordu. Baş döndürücü bir güzelliği vardı. Bu su katılamaz bir gerçekti.

"Nerede kaldın?" diye sordu dudaklarını büzerek. Bu aralar ciddi anlamda fazla evhamlı ve kıskanç davranıyordu. Bu beni mutlu etse de onun sağlığını etkileyecek diye korkmuyor değildim.

"İşler uzadı," dedim onu kendime çekip kollarımın arasına alırken. Anında bir kedi gibi mayıştı ve burnunu boynuma dayadı. "İşte buradayım benim minik kızım."

Her ne kadar başka insanların yanında şefkat gösterileri yapmayı sevmeyen bir adam olsam da Mayıs'ın üzerimdeki etkisinin herkes farkındaydı. Bu yüzden hemen karşımızda bize dik dik bakan Sılay'ı pek iplemiyordum açıkçası.

"Sılay bizim davetiyelerimizi beğenmemiş," diye burun

kıvırdı ve Sılay'a kötü kötü baktı. "İkimizin ismi de mavi yazılı diye."

"Çok biliyor o," dediğimde Sılay kaşlarını çatarak bana baktı. "Bizim sevdamızın rengi mavi. Pembelerin kırmızıların aşığı değiliz biz kızım."

"Ben yatıyorum," dedi Sılay baygın gözlerle oturduğu yerden kalkarken. "Herkese iyi aşklar."

Mayıs'ı kolumun altına alıp salonun içine doğru yürürken Sılay'a durmasını işaret ettim. "Bekle kız," dediğimde Sılay gözlerini bana çevirdi. "Yarın kına yapacakmışsınız."

"Ne kınası?" diye çıkıştı Mayıs.

"Ümran aradı. İkizleri falan her şeyi öğrenmiş ayaklı gazete. Ümran öğrendiyse tüm İzmir öğrenir. Alınacakların listesini gönderecek bana mesajla. Siz de istediklerinizi liste yapın. Sabah bizim çocuklara aldıracağım."

"Deniz, Ezgi, Buse ve Ayşenur'u da çağırabilir miyim?" diye sordu Mayıs.

"İstediğin herkesi çağır." Alnına bir öpücük kondurdum. "Kız kıza takılırsınız."

***

Mayıs Karamaça'dan...

Son kez üzerimdeki kırmızı bindallıya baktım. Öldürseler giymeyeceğim bir şeyi üstüme geçirmiştim ve içinde kendimi iyi hissediyordum. Bindallının üstü taşlarla süslenmişti. Kırmızının üzerine altın rengi taşlar elbette asil bir görüntü sergiliyordu.

Deniz ve diğerleri kına gecemin olacağını duyduklarında şoka uğramışlardı. Pekâlâ bende böyle bir şeyi düşünmemiştim ama yıllardır birlikte olduğum kızlara haber vermezsem kesinlikle ayıp olacaktı. Her ne kadar arkadaşlığın a harfini

bile birlikte yaşayamamış olsak da yılların hatırı vardı. Sılay ve Merve hemen arkamda oturmuş hazırlanmamı bekliyorlardı. Merve siyahın kızıydı. Sırf bu yüzden her zaman ki gibi siyahlara bürünmüştü. Siyah uçuşan elbisesinin içinde kesinlikle bu rengin kızı olduğunu açıkça beyan ediyordu. Sılay, Merve'nin aksine yeşil bir elbise giymişti. Mini değildi ama uzunda değildi. Dizinin biraz üstünde duruyordu.

"Hazırsan aşağı inelim. Misafirler gelecek," dedi Sılay yanaklarının içine hava doldururken. Sıkılmış gibi bir hali vardı.

"Davetiyeler?" diye sordum milyonuncu kez. Sanırım onu sıkan tam olarak bu soruydu çünkü defalarca hallettiğini söylemişti. Zaten davetiyeye gerek bile yoktu. Çok bir insanın gelmeyeceğini biliyordum.

"Halledildi Mayıs." Kıkırdadı. "Yemin ederim kanser olacağım!"

Merve de kıkırdadı. "Bebekler bu kızın ayarını bozmuş. Harbi harbi bozmuş."

"Ümran hâlâ gelmedi mi?" diye sordum kulağıma küpelerimi takarken.

"Geldi kınayı hazırlıyor. Biz anlamayız deyince kolları sıvadı. Deniz denen kıza buranın adresini mesaj attım," dedi Sılay ve ayağa kalkıp odanın çıkışına doğru yürüdü. "Ben aşağı iniyorum. Misafirleri karşılayacağım. Senin süsün bitmedi bugün."

Sılay odadan çıktıktan sonra Merve ayağa kalktı ve aynalı masanın önünde duran kolyeyi alıp boynuma taktı. Boynuma kolyeyi takarken yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yüzüme bakmayı da ihmal etmemişti. "Çok güzel oldun. Çok değil kısa zaman önce böyle bir şey olacağını söyleseler kesinlikle inanmazdım."

"Emin ol bende inanmazdım Merve. Her şey o kadar ani gelişti ki. Hâlâ tıpkı bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum. Her an uyanacakmışım gibi. Kısa zamanda çok şey

yaşadık," dediğimde elini omzuma koyarak hafifçe okşadı. Sılay, Ümran ve Merve Sıraç'ın bana kazandırdığı hakikatli dostlardı.

"Bu mutluluğu hak ediyorsun. Kısa zamanda çok şey yaşadık. Daha doğrusu yaşadın. Sen güçlü bir kız olduğunu kanıtlayalı çok oldu Mayıs."

Buruk bir şekilde gülümsedim. Ağlamak istemiyordum. Tamam ağlayacaktım ama şimdi değil. Kına hakkında bildiğim tek şey bol bol ağlandığıydı. Bunun dışında pek bir bilgim yoktu. "Ben hazırım," diye mırıldandım. "Aşağı inebiliriz."

"Makyaj?" diye sordu ve eline makyaj fırçasını alıp burnumu hafifçe okşadı. "Gülümse gelin hanım. Yarından sonra artık evli bir kadın olacaksın. Üstelik dünyalar tatlısı iki bebeğin olacak. Bugün senin günün Mayıs..."

"Aslında biraz allığa hayır demem," diye mırıldandım. "Ölü gibi görünmek istemiyorum."

Gülüştük. Merve bana hafif bir makyaj yaptıktan sonra birlikte odadan ayrıldık ve salona indik. Salona indiğimde Ümran ve lise arkadaşlarımın ortaya kurulmuş sohbet ettiklerini gördüm. Bütün kafalar aynı anda bana dönünce Deniz'in kaşlarını çattığını gördüm. Pek memnun görünmüyordu. Son anda haberi olduğu için biraz bozulmuş gibiydi.

"Sen," dedi işaret parmağıyla beni göstererek. "Bize ne zaman söylemeyi planlıyordun? Çocukları pırtlatınca mı?"

Evet. Salonda Ümran vardı ve her şeyi bir bir anlatmıştı.

Dudaklarımı bükerek ensemi ovaladığımda Deniz'in yüzündeki ifade biraz olsun hafifledi. "Buraya gel. Pislik!" deyip bana kollarını açtığında hiç tereddüt etmeden bana açtığı kollarının arasına girdim ve ona sıkı sıkı sarıldım. Sarıldığımızı gören Buse, Ayşenur ve Ezgi de ikimizin üzerine çullandı ve beni aralarına alarak sıkıca sarıldılar. Bunu beklemiyordum. Şu zamana dek değil onlarla sarılmak, yan yana çekilmiş düzgün bir fotoğrafımız bile yoktu.

"Aylarca senden haber alamadık. Öyle merak ettik ki!" diye mırıldandı Buse. Ağladı ağlayacak gibi görünüyordu.

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok. Şu an beraberiz işte," diye geçiştirdiğimde gözlerim hemen yan tarafımdaki koltukta oturmuş bize dik dik bakan Sılay ve Ümran ikilisine kaydı. Sanırım kıskanılmıştım.

Ümran kollarını göğsünde toplamış öyle bakışlar atıyordu ki bir an Buse'nin saçlarına yapışacak sanmadım desem yalan olurdu. Sılay'da aynı ifadeyle Deniz'i dikizliyordu.

"Seni çok özledik," dedi Ayşenur. Gülümsedim. "Okulun en güzel kızı mezuniyet balosuna gelmeyince diğerlerine gün doğdu tabi."

Ah, mezuniyet baloma bile gidememiştim.

En sonunda ayakta kalmanın beni ve bebeklerimi yoracağını fark eden kız grubu beni ortalarına aldı ve oturduk. Sılay ve Merve sabah erkenden etrafı süslemişti. Süslemekten kastım yerde duran işlemeli yastıklardı aslında. Çok hoş bir ambiyans yaratmıştı. Koltukları kenara çekmişlerdi ve geniş alanı rengârenk işlemeli yastıklarla donatmışlardı.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Ezgi ortadaki kurabiyelerden otlanırken. Fark ettiğim tek ayrıntı Ezgi'nin saçlarını açık bir renge boyattığıydı.

Sorusuna verecek cevap bulamamıştım. Ümran bunu fark edince söze atladı ve bir yalan makinesinden farksız şekilde saydırmaya başladı: "Mayıs bizim oraya tatile gelmişti. Sıraç abimde oradaydı. Mayıs ve ben arkadaş olunca haliyle onlarda kaynaştı. Tatil aşkı gibi bir şey..."

Ezgi cevaptan tatmin olmamış gibi görünmesine rağmen başka bir soru sorma gereği duymadan kurabiyelerle ilgilenmeye devam etti.

"Kaç aylık hamilesin?" diye sordu Ayşenur.

"Üç," dediğimde Buse'nin kıkırdadığını gördüm. "Merak etmeyin reşit olmadan öyle bir şey yapmadım." Gözlerimi

kıstım. Ama pek inanmışa benzemiyorlardı. "Ya gerçekten reşit olmadan yapmadım."

"Ya ben bir şey soracağım ama..." Buse duraksadı. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibi bir hali vardı. "Ceren Teyze'nin birlikte kaza yaptığı adamında soy ismi Karayel'di. Davetiyede de Karayel soy ismini gördüm. Şimdi böyle bir zamanda sorması çok saçma biliyorum ama kafam karıştı biraz."

Yalan söylemekle bir yere varılmadığını tam bu noktada anlamıştım. Her ne kadar bunu hatırlamak canımı yaksa da Buse'ye kızamazdım. Ellerimi dizlerimin üzerinde topladım ve etrafımda oturan tüm arkadaşlarıma kısaca göz gezdirdim. "Annem Sıraç'ın babası ile birlikte kaza yaptı."

"Aaa!" Buse eliyle ağzını kapattı. "Şimdi anladım! Siz çoktan bir aile olmuştunuz o zaman."

"Evet," dedim buruk şekilde gülümserken. Sılay Buse'nin ağzına tekme atmak istiyor gibi bakıyordu ama bakışlarımla buna mani oldum. Kızın hiçbir suçu yoktu ki. "Bir aileden farksız olmuştuk. O yüzden arabada birlikteydiler."

Ayşenur konuyu dağıtmak ister gibi, "Balayına nereye gideceksiniz bakalım?" diye sorduğunda bunu hiç düşünmediğimi fark ettim.

"Henüz bu konu hakkında konuşmadık. Belki de bir yere gitmeyiz."

Ve donuk, tuhaf bakışlar.

"Nasıl bir yere gitmeyiz? Tabii ki de gideceksiniz." dedi Ümran kaşlarını çatarak.

Buse Ümran'ı onaylar gibi başını salladı. "Elbette. Böyle bir evde yaşamanı sağlayan bir adam fakir olamaz. Seni istediğin her yere götürebilir."

"Bence de," Ayşenur bunu bana değil de Buse'ye söylüyor gibi Buse'ye bakarak söylemişti. "Öyle kuru kuru düğün yapmakla kurtulamaz damat bey. Kız alıyor bizden kız!"

"Abim Mayıs'ın istediği her yere götürür Mayıs'ı," dedi Sılay düz bir sesle. Sanırım arkadaşlarımdan pek hoşlanmamıştı.

"Abin mi?" Ezgi duraksadı. "Ay siz resmen aile olmuşsunuz kızım ya!"

"Öyle olduk." dedi Sılay.

"Bora Bora!" Buse ellerini çırptı. "Kesinlikle oraya gitmelisiniz Mayıs!"

"Bence Venedik," dedi Merve, "Mayıs'ın tarzını yansıttığını düşünüyorum."

"Bence göbek atmalıyız," Ümran bunu rahatsız olduğumu fark ederek söylemişti. Amacım tatil, balayı falan değildi ki benim. "Hadi kalkın!"

Sol avcuma kına ile S harfi yaptırmıştım.

Ciddi ciddi canımız çıkana kadar göbek atmıştık. Tamam ben çok kıvıramamıştım ama kızlar öyle bir kopmuşlardı ki tutabilene aşk olsun. O malum türkü söylenerek kına yakıldığında ağlamamak için verdiğim savaşta yenilmiştim. Sebebi belliydi. Annem.

Uçanda kuşlara malum olsun. Ben annemi özledim.

Ağlarken bir an durup kıkırdadım. Ben bu hallere düşecek kız mıydım?

KIVILCIM TEAM

DÜĞÜN

Mayıs Karamaça'dan...

Geleceğime örttüğüm dantel işlemeli örtüyü kaldırma vaktim gelmişti. Genç bir kızın çeyizi gibi sakladığım gelecek, bir sandığın içinde çürütmeye zamanımın yetmeyeceği kadar yakındı artık.

Yaşadıklarım, yaşayamadıklarım, yaşadığımı sandıklarım ve ileride yaşayacak olduklarım... Hiçbirini önceden sezemezdim, eğer yaşayabileceklerimizin sınırı kendimiz çizebiliyor olsaydık büyük ihtimalle şu an bu durumda olmazdım. O yüzden geleceği göremediğim için mutluyum. Baştaki nefretimle devam etseydim bugün bu gelinlikle bu aynanın önünde dikiliyor olmazdım.

"Mayıs, hazır mısın?" dedi Sılay hemen kapının arkasından. Sıkı balerin topuzum, yerleri süpüren beyaz dantel duvağım ve özenerek seçtiğim helen model gelinliğim ile birazdan aşağıya inecek ve Sıraç Karayel'in koluna girip kaderime ilerleyecektim.

"Evet." Nefes nefeseydim. Dudaklarım o kadar soluktu ki sürdüğüm bordo ruj bile canlılık kazandıramamıştı. Sanırım bu heyecanımın dışa vuruş şekliydi. "Şimdi iniyorum."

Gözlerime ince kuyruklu bir eyeliner çekmiştim, yüzüme

renk katan tek şey dudaklarımdaki bordo rujdu. Gelinliğim ile olan zıtlığı ortaya güzel bir görüntü çıkarmıştı bana göre. Son kez aynadaki görüntümü inceledim. Belime kırmızı kuşak takamayacağım ve babamın evinden gelin olamayacağım için içim buruktu. Ama gelin görün ki birkaç saat sonra tam anlamıyla sevdiğim adama ait olacaktım.

Elimi karnıma götürüp taşıdığım iki canın gelinliğimin üzerinden yavaşça okşadım. Onları hissetmek, orada olduklarını bilmek çok başkaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıya yöneldim ve odayı terk ettim. Ağır adımlarla merdivenlere doğru yürürken kalbim boğazımda atıyordu. Merdivenlere geldiğimde sırtı bana dönük bir şekilde salonun ortasında dikilen Sıraç'ı ve bana bakan zümrüt yeşili bir elbisenin içinde güzelliğini ortaya seren Sılay, jilet gibi bir takım elbisenin içindeki kardeşim Temmuz'u gördüm. Temmuz'un kravatı zümrüt yeşiliydi. Bu bir an tebessüm etmeme sebep olsa da, Sıraç'ın sırtının bana dönük olmasına rağmen damatlığın içindeki muazzam görüntüsüne yutkunmak zorunda kalmıştım. Sılay iri iri gözlerle bana bakarken ellerini birbirine çırptı ve dudakları heyecanla aralandı. "O geliyor!"

"Abla." Temmuz'un sesi titremişti. "Muazzam görünüyorsun."

Sıraç'ın sırtının kasıldığını hissettim. En az benim kadar heyecanlıydı bunu fark edebilmiştim. O benim erkeğimdi. Onu çözmek öyle kolay değildi ama düğümleri yavaş yavaş açıyordum. Yavaşça bana doğru dönerken nefesimi tuttum. Kalbim göğsüme hızlı hızlı tekmeler indirirken basamaklardan aşağıya bir adım atarak elimi korkuluklara koydum.

Ve bana doğru döndü. Siyah jilet gibi bir damatlığın içindeydi. Papyon takmayı inatla reddedip, damatlığın papyonunu kenara fırlatmış ve takımın içine buz mavisi bir kravat takmıştı. Bir an önünde diz çökmek bu bu yüce görüntüye bildiğim tüm duaları sıralamak istedim. Yeni tıraş olmuştu ve yüzü bir bebeğinkinden çok daha pürüzsüz ve tapılasıydı.

Yangın mavisi gözler beni odağına aldığında bir anda irileşti. Öyle ki irileşen gözlerinin siyah gözbebeklerini bu açıdan bile net bir şekilde görebiliyordum.

Sertçe yutkundu ve bana doğru bir adım attı. Başı hafif havada bir şekilde bana bakarken bende bir basamak daha aşağı indim ve çoktan dolmuş iri mavi gözlerimle onun yangın mavisi cennetinin içine baktım. Alt dudağını hafifçe ısırdıktan sonra gözlerini yumdu ve geniş bir şekilde gülümsedi. "Sanırım öleceğim." diye fısıldadığında duraksadım ve gözlerim Sılay ile Temmuz'a kaydı. Yüzlerinde şefkatli bir gülümsemeyle ikimize bakıyorlardı.

Gözlerini tekrardan açıp aynı gülümsemeyle bana bakarken alt dudağı hafif bir şekilde titriyordu. "Mayıs," dedi titrek bir sesle ve ardından cennetten uzandığına inandığım şefkatli elini kaldırıp bana uzattı. Basamakları yavaşça inerken doğrudan gözlerinin içine bakıyordum. "Gel bana miniğim. Gel bana mavi cennetim."

Genişçe gülümsedikten sonra son basamağı da inip cennetten bana doğru uzatılan şefkatli eli yakaladım ve elimi içine kaydırdım. Sıcacıktı.

Yangın mavisi gözlerin içinde kol gezen duygular doğrudan gözlerime ve oradan kalbime akarken kuş olup uçacağım sandım. Öyle yoğun bir duygu fırtınası içindeydim ki... Bu adamın bana aşkla bakan gözleri geçen tüm zamanın acılarına vurulmuş bir silgiydi. Maziye çekilen kalın yangın mavisi bir çizgi.

Beni yavaşça kendine doğru çekti ve yüzümü avuçlarının arasına alıp duygu dolu gözlerle gözlerimin içine baktı. "Çok güzelsin," alt dudağı bir kez daha titredi. "O kadar güzelsin ki..." yutkundu. "Sana tapıyorum."

Kalbim beklentiyle kasıldı. "Çok yakışıklısın," diye mırıldandım gözlerimi onun üzerinde gezdirirken. Öylesine ilahi görünüyordu ki. "Kesinlikle siyahların adamısın."

Alnını kırıştırarak aralarında bir yerde adımın yazdığı çizgileri görmemi sağladı. Alnındaki çizgilerin yerini ezbere bilmek beni rahatlatıyordu. Avuçlarının arasındaki yüzüme büyük bir istek, aşk ve adını bilmediğim bir ton duyguyla bakarken dolu dolu hissediyordum. "Bir gün," diye fısıldadı. Ardından gözlerini bir kez kırptı ve tekrar alev alev gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Bir ayçiçeği tarlasından geçerken ay çiçekleri güneşi bırakıp sana döndüklerinde anlayacaksın ne kadar güzel olduğunu."

"Sıraç..." Sesim titredi. "Seni çok seviyorum."

"Çok güzelsin." Burnundan içeri derin bir nefes çekti ve sertçe yutkundu. "Sana âşığım."

Temmuz ve Sılay'ı umursamadan birbirimize aşkla bakmayı sürdürürken Sıraç'ın gözleri yağmurlarını toplar gibi bakıyordu maviliklerime. Onu ağlarken görmek öyle kolay değildi ama tıpkı bir çocuk gibi ağladığı zamanlara şahit olmuştum.

Alt dudağını üst dudağıyla örttü ve bir kez daha sertçe yutkundu. Beyazı kızaran yangın mavisi gözlerinden bir damla usulca yanağından aşağı süzülüp çenesine doğru aktığında çoktan ağlamaya başlamıştım.

"Hey," dedi Sılay. "Yapmayın böyle. Amacınız beni ağlatmak mı? Hadi gidelim artık."

"Siz önden gidin," dedi Sıraç yaşlı gözleriyle gözlerimin içine bakarken. "Bizim halletmemiz gereken, yarım kalan bir işimiz var. Gecikmeyiz."

Ağlamayı sürdürürken soru işareti dolu gözlerle baktım mavinin en yangın tonuna. "Ne işimiz var?"

"Peki biz önden gidiyoruz o zaman," dedi Temmuz ve ağır adımlarla salondan çıktılar. Bir süre Sıraç'la salonun ortasında öylece dikilip birbirimizin gözlerine kendi alfabemizle hislerimizi yazdık. O benimdi. Ben onundum. Her şeyimizle.

"Sıraç ne işimiz var?" diye sordum tekrardan. Büyülenmiş gözlerle gözlerimin içine bakarken cevap vermiyordu.

Ardından yüzümü serbest bıraktı ve eli cebine gitti. Meraklı gözlerle ona bakarken cebinden mavi bir kuşak çıkarttı ve gözlerimin içine bakarak kuşağı elini belime yaklaştırdı. Kuşak buz mavisiydi ve o kadar şık görünüyordu ki.

"Bu ne?" diye sorduğumda gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmamıştı.

"Kuşak." Sırıttı. "Mavi kuşak. Anlamı sevdiğin adamla ikinci kez evlenmek demekmiş."

"İyi de biz ilk kez evleniyoruz ki," dediğimde bir kez daha sırıttı. "Anlamıyorum. Ne alaka?"

"Sen benimsin," diye fısıldadı dudaklarıma doğru ve ardından kuşağı belimden geçirip yavaşça bağlarken gözlerimin içine baktı. "Bizim seninle gönül nikâhımız çoktan kıyılmıştı. Bu ikinci evliliğimiz olacak, minik şeytan."

Geniş bir şekilde gülümsedim. Ardından koluma girdi ve birlikte evden çıktık. Kapıya çıktığımızda bahçenin içinde duran arkasında mavi, beyaz balonların ve buz mavisi bir tülün uçuştuğu, önünde biri erkek damatlıklı, biri kız gelinlikli birbirine sarılmış iki bebek olan buz mavisi renginde üzeri açık bir chevrolet impala ile karşılaştım.

Sıraç arabanın kapısını açtıktan sonra ön koltuğa yerleşmem için yardımcı oldu ve ardından sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Araba eskiden çok antika bir görüntüye sahipti ve o kadar güzel görünüyordu ki. "Bu harika," diye mırıldandım. "Hayalimdeki gelin arabası gibi."

"Benim tek bir hayalim var. O da birazdan karım olacak." dediğinde yanaklarım kızardı ama hiçbir şey söylemedim. Araba caddede ilerlerken balonlar arkada uçuşuyordu ve bu tıpkı bir Türk filminden fırlamışız gibi hissettiriyordu. Güneş henüz şehri terk etmemişti ama akşamüstü güzelliğindeydi. Koyu kızıl ve huzurlu.

Araba büyük bir hızla ileri doğru atılırken çevremizdeki insanların meraklı ve hayranlık dolu gözleri üzerimizde geziniyordu. Göz ucuyla Sıraç'a baktığımda onu şimdiye dek hiç bu kadar huzurlu görmediğimi fark ettim. İlk kez böylesine hafif görünüyordu.

"Seni görmelerini istediğim iki kişi var," dedi direksiyonu sıkıca kavrarken. "Eminim sende onların seni görmesini istiyorsun."

"Kim?"

"Gittiğimizde öğrenirsin. Merak etme kendi düğünümüze geç kalmayacağız."

Annem ve babamın mezarlığına gelmeyi elbette beklemiyordum. Arabadan indiğimizde Sıraç koluma girdi ve gelinliğimi batırmamam için beni temiz bir yoldan doğrudan annem ile babamın mezarının önüne getirdi. Tıpkı kırılgan bir şeymişim gibi narince tuttuğu ellerim avuçlarının içinde terlemişti.

"Size kızınızı getirdim," diye mırıldandığında gözlerim irileşti. Ardından annemin ve babamın yan yana duran mezar taşlarına kısaca göz gezdirdim. "O çok güzel görünmüyor mu sizce de?"

Yanaklarım kızarırken gözlerim bugünkü ikinci yağmurunu topluyordu. "Onu sizden istemek isterdim. Yani bilirsiniz işte çiçek, çikolata ve bir büyüğümle. Ama her şey istediğimiz gibi olmuyor."

Sesindeki kederi yakaladığımda kalbim tekledi. Elini daha sıkı tuttum ve gözlerimi babamın mezarına çevirdim. "Baba," diye fısıldadığımda Sıraç'ın bakışlarının üzerime döndüğünü fark edebilmiştim. "Onu istiyorum. Beni ona verir misin?"

Sıraç birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra beni kollarının arasına çekti ve yüzünü yüzüme yakın bir yere getirip dudaklarını alnıma bastırdı. Ardından omzunun üzerinden babamın mezarına baktı ve buruk bir şekilde gülümseyerek: "Allah'ın emri Peygamberin kavliyle kızınız Mayıs'ı kendime istiyorum Fetih Bey."

Kalbim kasıldı. Bu yoğun kıvamlı mutluluk karşısında savunmasızdı. "Verdim gitti dedi," diye fısıldadım. "Duydun mu?"

Kıkırdarken bir kez daha alnımdan öptü ve, "Duydum minik şeytan," dedi derin bir nefes alarak. "Duydum."

***

Düğünün olacağı yere geldiğimizde kalbim ilk kez yarışa katılacak genç bir at gibi heyecanlı ve yerinde duramıyordu. Etrafta uçuşan buz mavisi tüller, girişteki beyaz çiçekler ve yeşilliğe doğru açılan yoldaki mavi balonlar. Ağaçlardan yere sarkıtılmış loş sarı ampuller ise kesinlikle istediğim gibi görünüyordu. Sıraç'ın koluna girmeden hemen önce derin bir nefes aldım. Henüz yeni gece olmuştu ve ışıklar etrafı loş bir şekilde aydınlatırken muazzam bir görüntüyü gözler önüne sermişti. Sıraç duvağımı örttü.

Ümran, Halim, Merve, Savaş, Sılay, Temmuz ve diğer tüm arkadaşlarım ellerinde maytaplarda kollarının altından geçmemiz için beklerlerken gözlerimi yumdum ve derin bir nefes alıp ilk adımımı attım.

Büyük bir coşkuyla yanan maytapların altından alkış sesleri eşliğinde geçerken Sıraç'ın ilk kez diğerlerine gülümsediğini görmüştüm. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle herkese bir bir baktı. Yemyeşil pistin önüne geldiğimizde Sıraç yüzüme örttüğü dantel duvağı kaldırdı ve tanıdık tanımadık birçok göz üzerimizdeyken beni alnımdan öpüp kolları arasına aldı. Ve nikâh öncesi ilk dansımızı edeceğimiz müzik etrafta çınlamaya başladı. En büyük merakım nikâhımız kıyıldıktan sonra edeceğimiz ilk dansın müziğiydi ama Sıraç bu konu hakkında ser verip sır vermemişti.

İnan ki...

Senden başka (x3)

Hiç
Kimse yok içimde. (x2)
Yüzüne bakmasam da,
Başımı çevirsem de,
Seni her gördüğümde, (x2)
İnan ki...
Senden başka (x3)
Hiç
Kimse yok içimde. (x2)
Ne kadar kırgın olsam,
Dargın olsam da bile. (x2)
İnan ki...
Senden başka (x3)
Hiç
Kimse yok içimde. (x5)

Dudakları birçok kez alnıma, yanaklarıma konarken ayağımın altındaki zemin kayıyordu. Yüzümüze vuran hafif ışık, Erkin Koray'ın etrafta çınlayan sesi ve kalbime işleyen o muazzam şarkı sözleri.

Yavaşça birbirimizden ayrılırken kalabalıktan kopan alkış sesleri ve etrafımızda yanan proteknikler hâlâ tazeliğini koruyordu. Son kez alnımı öptükten sonra elimi sıkıca kavradı ve bembeyaz tıpkı birer padişah tahtını andıran nikâh masasına oturduk. Nikah memuru orta yaşlarda güler yüzlü bir adamdı. Merve ve Sılay'ın hemen karşımda bana öpücükler attıklarını gördüğümde yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Nikâh şahitlerimiz elbette Ümran ve Halim'di. Sıraç elimi öyle sıkı tutuyordu ki gören nikâh masasından kaçacağımı falan zannedebilirdi. Çevremdeki masalarda oturan birçok yabancı gözüme çarpmıştı ama sorgulamadım. Hemen hemen hiçbirini tanımıyordum.

"Evet kıymetli dostlar," dedi nikâh memuru. Kalbim boğazımı zorlarken Sıraç'ın elinin içindeki elim bozuk bir vana gibi su akıtmak üzereydi. Öyle terlemişti ki. "Sıraç ve Mayıs çiftinin bu mutlu gününde onları yalnız bırakmadığınız için ben çiftimiz adına size teşekkür ediyor ve hoş geldiniz diyorum efendim."

Bir alkış tufanı... Yanaklarım ısındı.

"Tabii bu güzel çiftimizi müracaat ettiklerinde bizler tanıdık. Fakat kanun gereği bir kez daha kimlik bilgilerini soracağız. Öncelikle gelin hanımı tanıyalım. Adınız soyadınız?

Yutkundum. Sıraç güç vermek adına elimi sıktı ve gözlerini profilime çevirdi. Şu an adımı bile unutmuş durumdaydım. Ah, vişne yemek güzel olabilirdi. "Mayıs Karamaça," diye mırıldandım tüm gözler üzerimdeyken.

"Baba adı?"

"Fetih."

"Anne adı?"

Kalbim sızladı. "Ceren."

"Teşekkür ediyorum. Sizi tanıyalım damat bey. Adınız soyadınız?" diye sordu nikâh memuru. Sıraç mikrofona uzanırken yüzünde içten bir tebessüm yer etmişti.

"Sıraç." Gözleri beni buldu. "Karayel."

"Baba adı?"

Elimi tutan eli sıkılaştı ama yüzünde herhangi bir ifade değişimi yaşanmadı. "Mehmet Ali."

"Anne adı?"

"Eylül."

"Teşekkür ediyorum. Saygıdeğer şahitlerimizi de tanıyalım. Adınız soyadınız efendim?" diye sordu nikah memuru gözlerini Halim ve Ümran çiftine çevirerek. Ümran siyah bir gece kıyafeti giymişti ve saçları doğal görünümlü dalgalara ev sahipliği yapıyordu. Hafif siyah ağırlıklı bir makyaj yap-

mıştı. Halim de tıpkı Ümran gibi siyah bir takım giymişti ama kravatı tatlı bir su yeşiliydi.

"Ümran İriyen." dedi Ümran.

Nikah memuru gözlerini Halim'e çevirdi. "Siz efendim?"

"Halim İriyen."

"Evet kıymetli misafirler çiftimiz İzmir/Konak belediyemize müracaatta bulundular ve evlenmek istediklerini, yuva kurmak istediklerini bizlere beyan ettiler. Bizlerde onların bu yazılı beyanlarını ile nüfus kayıtlarını inceledik ve evlenmelerinde yasal bir engel göremedik. Şimdi bir kez de siz kıymetli misafirlerimiz ve saygıdeğer şahitlerimiz huzurunda evlenmek istediklerini sözlü olarak da ifade etmelerini isteyeceğiz. Tabi hep biz teklif ediyoruz, yorulduk. Damat beyin teklif etmesini istiyoruz. Evet damat bey."

Şok olmuş gözlerle nikâh memuruna bakarken Sıraç geniş bir şekilde gülümseyip nikah memuru ile kısaca bakıştı. Sıraç mikrofona uzandıktan hemen sonra gözlerini bana çevirdi ve yangın mavisi bakışlarını yüzüme zimmetledi.

"Mayıs Karamaça," dedi Sıraç ve bir alkış tufanı koptu. Şok olmuş gözlerle Sıraç'a bakıyordum. "Sonsuza dek yüreğimde, kefen giysek bile ahirimde nikâhımda olur musun? Benimle evlenir misin yangınımın mavisi? Beni, Sıraç Karayel'ini kocalığa kabul ediyor musun?"

"Evet!" diye bağırdığımda kulağı sağır edecek bir patlama sesi duyuldu. Birkaç havai fişek büyük bir gürültüyle gökyüzünde patlarken Sıraç gözlerimin içine yangın mavisi bir aşkla bakıyordu.

Nikâh memuru kıkırdadı ve mikrofonuna yaklaştı. "Harikasınız. Evet, Sıraç Bey. Mayıs Karamaça hanımefendiyi hiç kimsenin tesiri altında kalmadan, özgür ve kendi iradenizle iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Ölüm ayırsa ahirette," dedi Sıraç ardından elimi dudak-

larına götürdü ve yüzüğümün olduğu parmağımı öptü. "Sonsuza dek evet."

Ölüm ayırsa ahirette... Hayranlıkla izledim onu. Nikâh memuru bana dönmemişti. Cevabımı Sıraç'tan almıştı. Bu yüzden gözlerini Ümran ve Halim'e çevirdi. Kalbim kapakçıklarını tırmalıyor, kafasını uzatıp dışarı çıkmak istiyordu.

"Ümran Hanım bu evliliğe şahitlik ediyor musunuz?"

"Tüm kalbimle ediyorum." dedi Ümran kocaman bir gülümsemeyle ardından bana baktı ve hafifçe göz kırptı.

"Halim bey siz bu evliliğe şahitlik ediyor musunuz?"

Sıraç ağzının içinden yalnızca benim duyabileceğim bir şekilde: "Tirrek bey siz bu evliliğe şahitlik ediyor musunuz?" diye nikah memurunu mezeledi. Kıkırdadım.

"Hayırrrr..." gözlerimiz bir anda Halim'e dönerken Halim köpek Değerli gülüşüyle Sıraç'a kısaca baktı. "...lısıyla evet."

Masalardan kahkahalar yükselirken Sıraç Halim'e öyle kötücül bakışlar atıyordu ki bu halleri beni güldürmüştü. Mutluydum, hiç olmadığım kadar. Şu zamana dek hiç tatmadığım büyük bir mutluluğu tam şu zaman diliminde tadıyordum.

"Bende sayın belediye başkanımız Sema Pekdaş'ın bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri bir ömür boyu kan koca ilan ediyorum."

Nikâh defteri önüme koyulduğunda titreyen parmaklarımla defteri imzaladım. Sıraç, Ümran ve Halim'de defteri imzaladıklarında ayağım çoktan Sıraç'ın ayağının üstündeki yerini almıştı.

Bugün Mayıs Karayel'in hayatının ilk günüydü.

Sıraç beni alnımdan öptükten hemen sonra gözlerindeki nemli ifadeyi silmeye çalışarak beni tekrar dans pistine getirdiğinde hiç beklemediğim bir şey oldu.

Tepedeki sarı ışıklar bir anda maviye dönüştü. Etrafımıza mavi proteknikler havaya doğru fırlarken Sıraç bedenimi sarmaladı. Ardından baslardan yükselen şarkıyla donakaldım.

Cem Karaca.

Maviye maviye çalar gözlerin,

Yangın Mavisi'ne...

Rüzgârda asi.

Körsem,

Senden gayrısına yoksam, bozuksam.

Can benim, dilş benim.

Ellere nesi?

Hadi gel,

Gel.

Ay karanlık.

İtten aç,

Yılandan çıplak,

Vurgun ve bela.

Gelip durmuşsam kapına,

Var mı ki? Var mı ki doymazlığım?

İlle de ille sevmelerim,

Sevmelerim gibisi.

Oturmuş yazacak fermanım yazar,

Etme gel.

Gel.

Ay Karanlık.

Terlemiş alnını alnıma yasladığında havai fişeklerin sesine rağmen onun kalbinin sesini duyabiliyordum.

"Hoş geldin hayatıma," dedi gözleri doğrudan gözlerimin içini hedef alırken. *"Hoş geldin yangın mavisi. Hoş geldin Mayıs Karayel. Hoş geldin gözümün tek gördüğü. İyi ki geldin."*

Ve dudakları misafirleri önemsemeden büyük bir açlıkla dudaklarıma kapandı.

Bugün Mayıs Karamaça'nın öldüğü, Mayıs Karayel'in dünyaya gözlerini açtığı gündü. Bugün yeni hayatımın ilk günüydü.

***

"Evlilik cüzdanını kim aldı bakalım?" diye sordu Ümran gelin masasına yaklaşıp kolumu dürterek. Sıraç son birkaç dakikadır konuklarla ilgileniyordu.

"Bende." Kenara sakladığım evlilik cüzdanını Ümran'a gösterip göz kırptım. "Ona kaptırır mıyım hiç?"

Ümran sırıttı ve yanağımı hafifçe okşadı. "Bu gece eğlenelim, tamam mı?"

Sırıttım. "Kesinlikle. Bu gece eğlenelim. Hepimizin buna ihtiyacı var."

"Öyle Bayan Karayel..."

Yanaklarıma doluşan baskıyı hissettiğimde karnım hafif bir şekilde kasıldı. Evet, artık Karayel'dim. Artık evli bir kadındım. Evli ve çok yakında çocuklu...

"Yapma şöyle," diye çemkirdim yüzümü avuçlarımın arasına saklarken. "Git kocana sahip çık. Çok içiyor."

Ümran kısaca arkasına baktı. Halim içkilerin olduğu masanın önüne oturmuş hiç kimseyi iplemeden yalnızca içiyordu. "Yine içiyor benim deve," diye tısladı ve ardından gözlerini bana çevirdi. "Nasıl korkuttu sizi ama."

"Senin kocandan beklenileceği gibi Ümran..."

Biz gülüşürken yanımıza Merve gelmişti. Siyah dizinin biraz üzerinde olan elbisesiyle çok şık görünüyordu. Abi kız siyahtan başka renk kullanmıyordu bunlar. Yoktu böyle bir şey. "Bu ne biçim düğün?" diye sordu Merve. "İzmir'de düğünler böyle mi oluyor cidden? Oysa düğünlerinizle ünlüydünüz. Bir Ankara olamazmışsınız bunu anlamış oldum."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Öyle." Omuz silkti. "Baksana hiç kimse oynamıyor. Hani oyun havası?"

Ümran kıkırdadı. "Gerçekten! Bütün gece gıy gıy klasik müzik dinlemeyeceğiz değil mi?"

Her ne kadar gürültüden hoşlanmayan bir insan olsam da bu bir düğündü ve Merve ile Ümran'ın da dediği gibi tüm gece konuklara klasik müzik dinletemezdik. Durkadın Sultan'ım düğünden erken ayrılmak zorunda kalmıştı. Gözyaşları içinde bana sarılmış, öpüp koklamıştı ve şükür etmişti. Yanında bir hemşire ile geldiği düğünden ayrılırken ben de arkasından ağlamıştım.

Bir süre Sıraç'ın yanıma gelmesini bekledim. Bu süre zarfında müzik biraz hareket kazanmıştı ve hemen ardından Sıraç ileriye işaret yapıp bana doğru yürümeye başladı. Ümran ile Merve yerlerine geçmişlerdi ve şu an düğün masasında tek başıma oturuyordum.

Ceketini ve kravatını çıkarttıktan sonra sandalyeye bırakmıştı. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. "Hadi," dedi Sıraç elini bana uzatırken. "Kalk Karayel."

Elim Sıraç'ın eline kaydığında gözlerimiz bir an olsun ayrılmamıştı. Beni ışıkların altına yürütürken tüm gözleri üzerimizde hissedebiliyordum. Ama bir ege efesi gibi kollarını iki yana açarak ayağını yere vurmasını beklemiyordum. Ona şaşkın şaşkın bakarken İzmir kokulu davul, zurna zeybeği duymayı elbette beklemiyordum. Yüzümde engel olamadığım geniş bir gülümseme oluşurken Karayel tüm asaletiyle karşımda harmandalı oynamaya başladı ve bakışlarıyla beni de yönlendirerek kollarımı iki yana açmamı sağladı. O kadar asildi ki. Tıpkı bir efe gibi büyük bir ustalıkla dans ederken yangın mavisi gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmemişti. Nefesim kesildi. İzmirlim, efem, her şeyiyle benimdi o.

Beceriksizce ona uymaya çalıştığımda biraz daha yaklaştı

ve sırtımı onun göğsüne yaslamamı sağladı. Müzik yavaşladı ve daha ağır bir tonda yükselmeye başladı. Ben onun göğsüne yaslanmış bir şekilde hafif hafif oynarken o gözlerini yüzüme dikmiş serseri bir bakışla bizi yönetiyordu. Üzerimizde dönen gözlerin farkındaydım ama bugün bizim günümüzdü. Utanmamı gerektirecek bir şey yoktu. Ben artık tamamen ona aittim.

"Benim kadınım," diye mırıldandı bir anda önüme geçerken. Ağır bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp eliyle yere vururken gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Sana tapıyorum."

Tüm bunları duyabilen tek kişi elbette bendim. Sesini tam algılayamasam da pembe çikolatalarından yükselen kelimelerin havaya karışan kokusunu okuyabiliyordum. Ağır bir şekilde ayağa kalkarken müzik sonlanmıştı. En başından beri Sılay'ın elinde kamerayla bizi kaydettiğini görünce biraz utansam da bu beni sevindirmişti. İçimde yaşattığım canların büyüdüklerinde bunları izlemesini istiyordum.

Takı töreninde Sıraç'ın hiç tanımadığım akrabaları ile tanışmıştım. Güzelliğimi öve öve bitiremeyen Aydınlı ve İzmirli teyzeler beni resmen kuyumcu mankenine çevirdikten sonra devasa büyüklükteki vişneli düğün pastasını kesmiştik. Sıraç alkolün dozunu kaçırdığı için biraz dağınık görünüyordu. Açık duran düğmelerinden gördüğüm kadarıyla fazla terlemişti. Ayrıca alkolün etkisinden midir bilinmez bana elleriyle pasta yedirmişti. Durkadın sultanı davetliler arasında görmek beni mutlu eden belki de en büyük şeydi bu gece. Davetiyeyi alınca ilk işi bir sağlık görevlisi ile birlikte düğüne gelmek olmuştu. Yarım saat kadar öpüşmüş, ağlaşmıştık.

Merve ve Savaş'ın zoruyla Ankara havası çalmış ve Merve ile Savaş ısrarla hepimizi oynatmışlardı. Savaş'ın mutlu görünmesi ekstra iyi gelmişti bana. Ayrıca yer altında gördüğümden bu yana hiç görmediğim Engin'de buradaydı. Tebrik ettikten sonra oturduğu yerden neredeyse hiç kalkmamıştı. Doğukan ve Merve dans ederlerken Savaş'ın ateş eden bakış-

larına maruz kalmış olsalar da bunu pek önemsememişlerdi. Ayrıca Sılay ve Temmuz'da birkaç kez dansa kalkmışlardı. Saat ilerledikçe Halim ve Sıraç içkinin dozunu arttırdılar. Her ne kadar bundan rahatsız olmuş olsam da hiçbir şey söylemeden yalnızca izledim.

Nereden bilebilirdim ki kocamın içinde potansiyel bir zenne yattığını.

Sıraç'ın başına bağladığı buz mavisi kravat ve beline sıkıştırdığı takımının ceketiyle görünce gözlerim kocaman açıldı. Halim, Savaş ve Temmuz'unda ondan kalır yanları yoktu. İçki masasının üzerine çıktıklarını ve düz bir sıra haline geçtiklerini görünce Ümran, Sılay, Merve ve ben ağızlarımız açık bir şekilde onları izlemeyi sürdürdük. Sılay kayıta devam ediyordu.

Masanın üzerinde dört erkek bellerine tutturdukları ceketleri, başlarına bağladıkları kravatlarıyla ne kadar normal görünürlerse o kadar normal görünüyorlardı. Konukların onları önemsediği yoktu geneli bir şeyler yiyip dans ediyordu. Bir çoğu da çoktan ortamı terk etmişti.

Ümran birkaç kez Halim'i masadan indirebilmek için sandalyenin üzerine çıkıp Halim'i çekiştirmiş olsa da Halim her defasında bir şekilde Ümran'ın ellerinden kurtulmayı başardı ve oynamaya devam etti. Kaşlarım hayretle havaya kalkmış ağzım açık bir şekilde Sıraç'ı izlerken onun bilincinin yerinde olmadığının da farkındaydım. Alkolden etkilenen bir adam değildi ama alkolün yanına saf mutlulukta eklenince sanırım bu hale gelmişti.

"Sıraç," diye seslendim masaya yaklaşarak. Birkaç kez Temmuz'la birbirlerine sarılmışlar ve yanaklarından öpmüşlerdi. Yalnızca Temmuz'la değil. Dördü de birbirinin üzerinde tekrarlamıştı bunu. "Sıraç?"

"Aşkım," dedi yayık yayık gözleri kıpkırmızı bir şekilde yüzüme bakarken. Masanın üzerinde olduğu için ona kafamı kaldırarak bakmak zorunda kalmıştım. "Karıcığım."

Ağzım bir karış açıldı. "Ne yaptığınızın farkında mısınız siz? İnin şu masadan."

"Niye yenge ya?" dedi Halim ama sarhoş olduğu sesinden de, bakışlarından da net bir şekilde anlaşılıyordu. "Eğleniyoruz işte."

"Eğlence anlayışınız masanın üzerine çıkıp dansöz gibi birbirinize kırıtmak mı?" diye sorduğumda dördü de kahkaha atarak gülmeye başladılar. Ümran, Merve ve hatta elinde kamerayla onları kaydeden Sılay da en az benim kadar şaşkınlardı.

Sıraç eliyle üçünü de durdurmak istercesine kollarını iki yana açtı. "Şşş," dedi bilinçsizce. "Yengeniz kızıyor. Siz takılın. Ben gidiyorum."

Etrafıma kısaca göz gezdirdiğimde birkaç aile dışında hiç kimsenin kalmadığını görünce rahat bir nefes verdim. "Sıraç in şuradan."

"İnebilsem," dedi aşağıya bakarken. "Lan bir el atın da beni aşağı indirelim."

Gülmeli miydim? Ağlamalı mıydım? Bilmiyordum. Yalnızca onu ilk kez böyle görüyordum. Eğlenceli bir yanı olduğunu zaten biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum belki de. Sanırım o gerçek anlamda ilk kez eğleniyordu. Yüzündeki sert ifade biraz olsun yok olmuştu. İlk kez maskesiz bir şekilde görmüştüm onu.

Savaş ve Halim onu kollarından tutarak aşağıya attığında bir an sendelese de bana tutunarak sabit kalmayı başardı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Ağzından yükselen içki kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu. "Ve bu saatten sonra her şeyinle benimsin. Her şeyinle."

"Seninim tabi," diye mırıldandım alnımı alnına yaslarken. "Ama sen pis bir ayyaşsın. Şu haline bak. Ayıldığında hiçbir şeyi hatırlamayacak ve bu olanları anlattığımızda asla inanmayacaksın. Yine de o kadar tatlısın ki seni yemek istiyorum. Sanırım aşerdiğim ilk şey sensin kocacığım."

Bilinçsizce sırıttı ve alnını alnımdan çekip kafasını hafifçe kaldırıp dudaklarını alnıma bastırdı. Dudaklarını alnımdan çekmeden: "Bu geceyi ölümsüzleştirecek kadar ayığım ama. Sana neler yapacağım hayal bile edemezsin karıcığım."

***

"Her güzel bir şeyin sonu var tabi," dedi Ümran boş mekânda sandalyenin birine oturmuş topuklularını çıkartmış ayaklarını ovuştururken. "Öldüm yorgunluktan. Tüm gece sarhoş kocamla uğraştım. Ölüm gibiydi."

Halim oturduğu yerde uyukluyordu. Doğukan, Merve, Temmuz ve Sılay kameradaki resimlere bakarken Temmuz'un gözlerinden anladığım kadarıyla o da ayık sayılmazdı. Sıraç neredeyse gömleğinin tüm düğmelerini açmıştı ve gelin masasında oturuyordu. Ayaklarını masaya uzatmıştı. Şu an mekânda bizden ve birkaç görevliden başka hiç kimse yoktu.

"Bende çok yoruldum," diye mırıldandım. "Ayrıca evliliğimin ilk gecesinde kocamın hiç bilmediğim bir yanıyla tanıştım."

Ümran kıkırdadı. "Ö Deniz denen kıza acayip uyuz oluyorum," dedi gözlerini kısarak. "Tüm gece her şeye maydanoz oldu. Tabi birde Sıraç abimin kuzeni olan Engin'i yiyecek gibi baktı. Ne arsız ama!"

"Deniz çapkındır biraz," dediğimde bana tip tip baktı. "Bakma öyle. Aslında iyi kızdır."

"İyiliği kendine kalsın. Ben hiç haz etmedim ondan."

Savaş yanımıza gelip boş sandalyeye oturduktan sonra bir sigara yaktı ve şakaklarını ovdu. "Amma çok içtik be. Şunlara baksana hepsi birer enkaz..."

Sırıttım. *"Sende onlardan farklı sayılmazsın Sonyürek."*

Birkaç saniye yalnızca gözlerimin içine baktı ardından genişçe gülümsedi. "Ama en çabuk ben ayıldım Karayel."

Bu soyadına alışmam gerekecekti. "Artık ciddi anlamda evime gitmek istiyorum," diye mızmızlandığımda Sıraç oturduğu yerden kalktı ve bize doğru yürüdü. Kollarını bana doladıktan hemen sonra göğsüne kadar açık olan düğmelerinin azizliğine uğradım ve çıplak kolumda onun ıslak göğsünü hissettim. Baş döndürücüydü. Bir hamileye göre hormonlarım ek mesai yapıyordu resmen.

Dudaklarını saçlarıma bastırdıktan hemen sonra, 'Bu kadın benim!' mesajı taşıyan bakışlarını Savaş'ın yüzüne dikti.

"Geç oldu," dedi Savaş sigarasından bir duman daha aldıktan sonra. "Mayıs'ı eve götür. Biz buradaki işleri hallederiz. Hem gece bizim için bitmedi. Eğlenmeye gideceğiz."

"Eğlenmeye mi?" diye sorduğumda Sıraç beni susturmak ister gibi yüzümü kendisine çevirdi ve dudaklarımın biraz üstüne, burnumun hemen altına dudaklarını yerleştirip geri çekti. Yangın mavisi gözleri alev alevdi. "Eğlenmeye gidecekler," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Temmuz ve Sılay'a da izin verdim. Eğlensinler bu gece. Bizim işlerimiz var."

Boynumun yandığını hissettim ama hiçbir şey söylemedim. Sıraç ile mekânı terk etmeden hemen önce Doğukan bizi tebrik etmişti. Her ne kadar geç bir tebrik olsa da tüm geceyi Merve'yi dikizleyerek geçirdiği için onu affetmiştim.

***

Evin kapısını açtığımızda yorgun bedenimi içeri atmadan hemen önce omzumun üzerinden Sıraç'a baktım. Kravatı ve ceketi düğün yerinde kalmıştı. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra salona doğru yürüdüm ve ayağımdaki çok yüksek olmayan topukluları çıkarıp bacaklarımı sehpaya uzatarak koltuğa oturdum. Sıraç büyük bir ilgiyle beni izliyordu.

"Bacaklarım ağrıyor," diye sızlandım. "Çok yorucuydu."

"Öyleydi," dedi bana doğru yaklaşırken. "Şimdi biz evli miyiz?"

Ona düz düz baktım. "Eğer nikâh memuru sahte değilse evliyiz."

Hemen yanıma oturdu ve bana doğru uzanıp beni rahatlıkla yanına çekti. Kolları bedenimi sardığında hâlâ oldukça yorgun hissediyordum. Yorgunluğumu bir kenara iterek ona sokuldum ve cennetten çıkma taze kahve kokusuna tutundum. "Bundan sonrasının güzel olması için elimden gelen her şeyi yapacağım Mayıs," dedi Sıraç düşünceli bir sesle. Yüzünü göremesem de kaşlarını çatmış bir şekilde ileriyi izlediğinden emindim. "Seni rahatsız edecek, üzecek hiçbir işe bulaşmayacağım. Nasıl aile babası olunur öğreneceğim. Bundan sonra sadece sen ve bebeklerimiz için varım ben. Şu hayattaki en büyük dileğim gerçek oldu. Sen artık benim yalnızca kadınım değil, karımsın. Biz artık gerçek bir aileyiz. Son ana kadar bir şey olacak diye öyle korktum ki."

Kollarımı sıkıca beline doladım ve burnumu göğsüne gömdüm. "Her şey çok daha güzel olacak. Sana güveniyorum."

"Bana güvendiğini söylemen, sevdiğini söylemenden çok daha güzel ve huzur verici biliyor musun?"

"Seni hem seviyorum, hem de sana güveniyorum."

"Çifte kombo diyorsun," sırıttı ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Benim güzeller güzeli karım. Güvenini boşa çıkartmayacağım. Sana söz veriyorum Mayıs. Şu zamana kadar sana yaptığım, yaşattığım her şeyin acısını bir bir çıkarıp hepsini telafi edeceğim. Sana mutlu bir ömür vaat ediyorum."

"Sen şimdi benim kocam mısın yani?" kıkırdadım. "Boğazıma sarıldığın günleri hatırlıyorum."

"Bazen gerçekten çekilmez bir şey oluyordun ama," diye mırıldandı. Göğsüne kafamla hafifçe vurdum. Kıkırdadı. "Ne? Yalan mı? Sana olan hislerime rağmen beni deli etmeyi başarabiliyordun."

"Hiç de bir şey yapmıyordum," diye çemkirdim. "Ota boka sinirlenen sendin bir kere. Hiç anlamıyordum seni. Beni deli ediyordun."

"Sana temas ettiğim ilk günü hatırlıyor musun? Efe'nin vazoyu devirdiği gece."

Yutkundum. "Hatırlıyorum."

Sertçe yutkundu. "O gece sana sahip olmak istemiştim. Kendimi zor dizginlemiştim. Seni hissetmek çok farklı... İçimde bilmediğim yönlerin uyanmasını sağlıyorsun. Tenin, varlığın, sıcaklığın... Her şey. Bilmiyorum. Ama o gece gerçekten seninle sevişmek istemiştim."

"Seni sapık bakir," dediğimde başını geriye atarak kahkaha attı. "On yedi yaşındaydım. Reşit bile değildim."

"Şimdi çok mu büyüksün bayan on sekiz," dudakları bir kez daha saçlarıma baskı uyguladı. "Emin ol sadece bir hafta önce +21 olan şeyler yaptık seninle."

"Ya Sıraç!" diye bağırıp ona doğru döndüğümde gözlerindeki en yoğun şehvetle kıvam bulmuş ifadeyi kucaklayınca kasıklarım titredi.

"Ya Sıraç!" Beni taklit ederek bana doğru yaklaştığında sertçe yutkundum.

"Yorgunum," diye mırıldandım gözlerimi kaçırmaya çalışarak. "Hemen uyumak..." Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Ani bir şok dalgası bedenimi ele geçirirken şaşkınlık ve yoğun bir heyecanla kıpırdayamadım. Her yanımı ürperten hırıltılı bir inilti çıkararak beni daha sert öptü. Dili dudaklarımı aralayıp ağzımın içindeki yerini alırken kasıklarımda patlayan havai fişek hızla kalbime doğru yola çıkmıştı. Aniden beni ayağa kaldırıp dudaklarımızı birbirinden ayırdığında terli alnını alnıma yaslamıştı. Nefes nefeseydi.

"Hemen," dedi soluk soluğa. "Odamıza gidiyoruz Mayıs. Hemen."

Bir anda beni kucaklayınca tiz bir çığlık dudaklarımdan dışarı döküldü. Umursamadı. En hızlı adımlarıyla merdivenleri tırmanırken göğsü öyle hızlı inip kalkıyordu ki bu beni şaşırtmıştı. Bir anda neden böyle yükselmişti hiçbir fikrim yoktu.

Yatak odasına geldiğimizde bembeyaz saten örtünün üzerine bıraktı beni. Ardından aç gözlerini yüzüme dikerek önüme dikildi. Şaşkın gözlerle ona bakarken yavaşça ayağa kalktım ve gözlerinin içine bakma işlemini sürdürdüm. Yangın mavisi gözlerin içinde sayısız ormanı katlediyordu. Eli gelinliğimin hemen yan tarafındaki fermuara uzandığında kalbim tekledi. Fermuarı tek seferde ustaca indirdikten sonra gelinliği omuzlarımdan düşürerek yere sıyırdı. Karşısında beyaz saten iç çamaşırlarımla kaldığımda gözlerim yuvalarından çıkacak kadar irileşmiş, nefesim arsızca hızlanmıştı.

Bir iki adım atarak gelinliğin içindeki ayaklarımı gelinlikten kurtardım ve çıplak ayaklarımla ona yaklaşıp parmak uçlarımda yükselerek ipeksi siyah bir kadifeyi andıran saçlarını kavradım ve dudaklarımı onun pembe çikolatalarına bastırdım. Tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibi, bir düşkün gibi, bir zavallı gibi öptüm onu. Kocam ellerini belime indirip beni uzaklaştırırken kaslı göğsü hızla inip kalkıyordu.

Alt dudağımı dişlerken onu izlemeye devam ettim. Eli gömleğinin kapalı olan düğmelerine gittiğinde onu durdurdum ve düğmelerini bir bir çözdüm. Büyük bir ilgiyle beni izliyordu. Nefesi yüzümü sıyırırken onu gömleğinden kurtardım ve gömleği yavaşça süzülüp yere düştü. Heykelleri kıskandıracak kadar kaslı ve pürüzsüz vücudu gözlerimi alırken sertçe yutkundum.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Seninle karım olarak sevişmek istiyorum. Özgürce."

"Dini nikâhımız hâlâ kıyılmadı," diye mırıldandığımda aslında ondan çok istiyordum sevişmeyi.

"Yarın kıyılacak, biliyorsun," dedi kesik nefeslerini yüzüme değdirerek. Ardından cevabımı bile beklemeden dudaklarını dudaklarıma örttü. Dilinin dilimdeki ısrarcı ve şehvetli hareketleri düşüncelerimi bedenimden söküp attı. Bedenim çaresizce kasılıyordu. Islak ve sert öpüşmemizin çıkarttığı sesler dışında oda sessiz ve karanlık sayılabilecek kadar loştu.

Ağzından ağzıma bulaşan alkol tadını alabiliyordum. Keskin ve mayhoştu. Bileğimi tutup beni kendisine çekti ve başını eğip ağzımı kavramaya devam etti. Dudakları özgürce dudaklarıma hükmederken ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu. Dudaklarım karıncalanmaya başlamıştı. Tenim fazlasıyla hassaslaşmıştı ve dokunuşlarına çok daha duyarlı bir hale gelmiştim.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdıktan hemen sonra yanaklarıma, yanaklarımdan boynuma indirdi. Burnunu boynum ve kulağım arasında bir yere yerleştirdikten sonra kokumu içine çekerek hırladı. Elini kalçama indirip kavradı ve hararetle sıktı. Başını kaldırıp bana baktığında yangın mavisi gözleri maviyi terk etmiş laciverte kucak açmış ve arzu doluydu. Ben ne olduğunu anlamadan bedenimi havaya kaldırıp güçlü elleriyle sırtımı tutarak sabitledi. Kucağındayken yavaşça yere eğilip yatağa yatırdı beni.

Heyecan ve beklenti ile ona bakarken bana dünya üzerindeki en çekici, karşı konulmaz, seksi kadınmışım gibi bakıyordu. Sırtımı tutarak beni hafifçe doğrulttu ve dudaklarımı ağırdan alarak nazikçe öpmeye başladı. Başım dönüyordu ve damarlarımda kan değil tutku dolaşıyordu. Kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Bakışlarımı kasılan karın kaslarına ardından da yangın mavisini terk eden lacivert gözlerine kaydırdım. Gözleri yangınını kaybetmiş olsa da alev alevdi. Lacivert alevler beni şehvetinin içine düşürmek, içine emmek istiyordu.

Üzerimden aniden kalkınca şaşkınca ona baktım. Gelinliğimin önünde diz çöktü ve mavi kuşağı gelinliğimden çözüp

eline alarak tekrar yatağa abandı. Ona şaşkınca bakarken o bana kararlı gözlerle bakıyordu. Kararlı ve şehvetli...

Beni boylu boyunca yatırdı ve bacaklarını iki yana açıp ağırlığını vermeyecek şekilde bacaklarıma oturdu. Hiç ummadığım bir şey yaptı ve tek seferde mavi kuşakla bileklerimi birbirine bağlayıp geri atarak yatak başlığına sabitledi. Dirseklerinden destek alarak üstüme çıktı.

Dudakları bedenimi gevşetip bilinmedik noktalarıma temas ederken gözlerimi yumdum ve anın tadını çıkarmaya çalıştım. Her ne kadar hâlâ utanıyor olsam da o artık benim kocamdı. Bunları yavaş yavaş aşmamız gerekecekti. Bana sahip olduğunda gözlerimi kısaca aralayarak ona baktım. Aniden bedenime dolan kıvrandırıcı his ile dudaklarım aralanmıştı. Onu hissetmek çok farklıydı.

Sıraç elini yüzüme uzattı ve terli yüzümü usulca okşadı. "İşte böyle miniğim," dedi boğuk bir sesle. İnlememek için kendisiyle büyük bir savaş verdiği o kadar belliydi ki. "Beni hisset. Kocanı hisset Mayıs."

Başımı sallamakla yetindim. Kuşağa bağlı olan ellerimi onun boynuna dolamak istiyordum ama bu imkânsızdı. Ellerim geride duruyordu. "Sıraç," diye inlediğimde dudaklarını çeneme kapattı ve çenemi emdi. "Lütfen!"

Topuzum dağılmış saçlarımın bir kısmı terden yüzüme yapışmıştı. O hareketlerini hızlandırırken benim inlemelerim hızlanmıştı. Etraftaki her şey hızlanıyordu. Sıraç uzun kirpiklerini gözlerinin üstüne örtmüş, yanaklarına düşen uzun kirpiklerinin gölgesini izlememi sağlamıştı. Yüzü terliydi. Sık sık yutkunuyor ve âdem elmasını görmemi sağlıyordu. Hareketleri en az yutkunuşu kadar sertti ama aşk doluydu. Bedenime aşıladığı tek duygu lanet olası bir cinsel ilişki değildi. O bana aşkını aşılıyordu. Onu hissetmek çok farklıydı. Onun olmak çok farklıydı. O her şeyiyle farklı bir adamdı.

Hissettiğim bu büyük, karşı konulması imkânsız yoğun-

luğa daha fazla direnemedim. Tir tir titrerken çoktan yükselmiş ve kendimi yüksekten aşağıya bırakmıştım. Sıraç gözlerini yummuş, her şeyiyle kendini bana zimmetlerken aralanan dudaklarından dişlerini görebiliyordum. Dişlerini sıkıyordu. Ara sıra dayanamayıp haykırdığı ve alev alev gözlerini aniden açıp yüzüme diktiği oluyordu. Bu çok can yakıcı bir hareketti.

Sıraç'ın sırılsıklam olmuş ıslak bedeni büyük bir hızla üzerime yığılırken bana ağırlığını vermemek için elleriyle yatak başlığına tutunmuştu. Nefes nefese ve sırılsıklamdık. Ellerinden biri çenemi kavradı ve yüzümü havaya kaldırıp ona bakmamı sağladı. Yangın mavisi gözlerinden dağılan lacivert bulutları görebiliyordum. Gözlerindeki bu parıltıda neyin nesiydi?

"Sana tapıyorum karıcığım," deyip terli alnını boynuma yasladığında sıcak nefesi hızlı bir şekilde tenimi tırmalıyordu.

"Sana tapıyorum." Bedeni kaskatı kesildi. "Kocacığım."

KAKTÜS TEAM

BALAYI

Mayıs Karayel'den...

"Tamam Ümran."

"Gerekli olan her şeyi aldınız değil mi?" diye sordu Ümran telefonun diğer ucundan. Gözlerimi devirdim.

"Aldım Ümran. Gerekli olan her şeyi aldım."

"Tamam bak çok dikkatli olun. Vardığınızda arayın bizi. Temmuz ve Sılay bize emanet, tamam mı?"

"Tamam sağ olun. Herhangi bir sorun çıkarsa beni ara tamam mı?"

"Tamam, Allah'a emanet olun."

"Görüşürüz."

Ümran ile olan telefon görüşmesini bitirdikten sonra pasaport kontrolümüz yapılmıştı. Sıraç bir elinde pasaportlarımızı ve sırtında geniş bir çantayı andıran valizimizi tutarken diğer eli de benim elimi tutuyordu. Beyaz uzun kollu keten bir tişört giymişti ve ona uyumlu olarak krem renginde keten bir pantolon giymişti. Kafasında şapka vardı ve şapkanın ön tarafta durması gereken tarafı arkaya bakıyordu. Keten tişörtünün yakasına iliştirdiği güneş gözlüğü tıpkı bir aksesuar gibi görünüyordu.

Uçağa bindik. Telefonlarımızı uçuş moduna aldıktan sonra gelen anonsla birlikte kemerlerimizi bağladık. Dünyanın bir ucuna gidiyorduk. Bunun öncesinde dini nikâhımız kıyılmıştı. Küçük Melek düğünümüze hasta olduğu için gelememişti. Her ne kadar minik kuzumu ziyaret etmek istesem de vaktimiz olmadığı için buna fırsat bulamamıştım. Doktorumdan yolculuk yapıp yapamayacağım konusunda bilgide almıştık ve doktorum Ezgi Hanım yolculuğun bana ve bebeklerime bir sakıncası olmadığını belirtmişti. İçim rahattı.

"Gittiğimiz yerde bikini giyeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun şimdiden hatırlatmamı yapayımda ben," dedi Sıraç gözlerini yumup başını koltuğa yaslarken.

"Elbette giyeceğim," diye çıkıştım. "Giymeyeceğimi de kim söylemiş?"

"Kocan," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Maldivlere gidiyorum ve bikini giymiyorum, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Rüyanda görürsün Karayel," diye homurdandım.

"Rüyaya ne gerek var, gidince göreceğim zaten Karayel," dedi rahat bir sesle.

***

Uzun süren uçak yolculuğumuzun ardından sonundan uçaktan indiğimizde kısa bir baş dönmesi ve mide bulantısı yaşadım. Sıraç benim aksime pek de etkilenmemiş gibi görünüyordu. Kısa bir tekne yolculuğunun ardından kalacağımız adaya gelmiştik. Bu tropikal ve romantizmle karışık huzur kokan ada filmlerde gördüğümden çok daha göz alıcıydı.

Kalacağımız bungalov eve vardığımızda kocamın ellerine sıkı sıkı tutundum ve iri iri olmuş gözlerimle etrafı kolaçan ettim. Evin balkonunda dikdörtgen şeklinde bir havuz vardı.

Havuzun hemen karşısında yastıklarla bezeli denize sıfır bir köşe vardı ve büyüleyici görünüyordu. Etraf beyaz mumlarla aydınlatılmıştı ve çalışanlar bize gerekli bilgileri verdikten sonra gitmişlerdi. Şu an bizden başka hiç kimse yoktu.

Ada bomboştu.

Koca bir ömrü burada geçirirdim ama bir şartla. Yanımda kocam olmalıydı. Tüm yorgunluğa, saatler süren yolculuğa hepsine değmişti şu görüntü. Tüm yorgunluğumun kuş olup kanatlandığını ve bedenimi terk ettiğini hissettim. Burası muazzamdı.

Heyecanla odaları dolaşmaya başladığımda Sıraç da tıpkı bir ördek yavrusu gibi yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni takip ediyordu. Salonun ortasındaki zeminde kalın kare şeklinde geniş bir cam vardı ve deniz suyunu görebiliyorduk. Evin içinde deniz varmış gibi hissettiriyordu. Tüm mobilyalar beyazdı ve dev ekran bir televizyon vardı. Amerikan tarzında bir mutfağa sahipti ve oldukça genişti. Ellerimi çırparak diğer odalara daldığımda Sıraç beni takip etmeye devam ediyordu. Tamamen camla kaplı bir oda da, beyaz cibinlikli kocaman iki kişilik bir yatak görünce gözlerim irileşti. Burada uyumak istiyordum. Hem de hemen.

Üstelik yatağın üzerinde kıpkırmızı ve bembeyaz gül yaprakları vardı. İki renk sevişiyor gibi görünüyordu.

Odanın cam kapısından dışarı açılan bir teras vardı. Teras denize sıfırdı. Beyaz ve buz mavisi renginde yer minderlerinin olduğu bir çardak vardı. Vardı da vardı. Bak, bak bitmiyordu ki. "Sıraç bu çok fazla!" diye bağırdığımda kollarını belime sardı ve çenesini omzuma koyup manzarayı izlemeye başladı.

"Bence tam yerinde. Hatta az bile."

"Burası çok güzel." dediğimde omzuma küçük bir buse kondurdu. Henüz yeni akşam olduğu için yıldızlar belli belirsiz gökyüzündeki yerini almıştı ve hava kızıl bir görüntü

sergiliyordu. Sıraç burnunu omzuma sürterken bir yandan da kokumu içine çekiyor ve arada sırada küçük öpücüklerle beni ödüllendiriyordu.

"Burası çok güzel," diye mırıldandı ve bu kez boynumu öptü. "Burası da." Kulak mememi öptü. "Burası da." Yanağımı öpüp hafifçe ısırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum."

Belimde duran elleri sıkılaştı. Beni kendine bastırdıktan sonra uzun kirpiklerinin varlığını ensemde hissetmemi sağladı. "Yüzelim mi?"

"Bikini giymeme izin vermedin ki," diye çıkıştım. Hem gece karanlığı çökmek üzereydi.

"Şu an adada ikimizden başka hiç kimse yok. Çıplak bile yüzebiliriz."

Omzumla göğsüne vurdum ve kıkırdadım. "Tam bir sapıksın. Hamileyim ben. Konuşma böyle."

"Dün ge..."

"Sıraç!"

"Tamam," diye fısıldadı. "Ama yüzelim bence."

"Bikinilerimi valizden çıkarttığına adımın Mayıs olduğu kadar eminim Sıraç." gözlerimi kısarak manzarayı izlemeye devam ettim.

"Aslında..." Burnunu bir kez daha boynuma sürttü. "Kesinlikle hepsini çıkarttım."

"O zaman sen kendin yüz. Ben uyuyacağım."

Tam kollarından sıyrılıp diğer odaya doğru yürüyecektim ki bileğimi yakaladı ve beni hızla kendine doğru çekti. Ardından hızlı bir şekilde üstümdeki tişörtü sıyırıp yatağın üzerine attı. Ona şok olmuş gözlerle bakarken altımdaki taytı tek hamlede aşağı indirdi ve önünde sutyen, külot kalmamı sağladı. Hemen ardından keten tişörtünü tek hamlede çıkarıp yatağa fırlattı. Pürüzsüz, kaslı, dövmeli göğsünü gözüme

sokmak istercesine vücudunu bana sergilerken keten pantolonunu da çıkarttı ve yalnızca boxeri ile karşımda öylece kalakaldı. Mumların tatlı ışığı ortama çok daha romantik bir hava verirken ne yapmaya çalıştığını idrak etmeye çalışıyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirgedi. "Şimdi," dedi ve beni geriye doğru yürüterek terasa çıkarttı. Geri geri yürürken gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmadı. Beni geri geri doğru yürütürken yüzüm hâlâ avuçlarının arasındaydı. "Yüzüyoruz karıcığım."

Ve bir anda beni kucaklayıp bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Ardından hızla suya atladı. Suyun yüzüne çıktığımızda gözlerim şokla açılmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım ona korkuyla.

"Karımla yüzüyorum," dedi pişkince.

Kollarını boynuna doladıktan sonra gözlerimi kısarak etli dudaklarına baktım. Islanınca çok daha güzel görünmüşlerdi gözüme. Üst dudağı, alt dudağına nazaran çok daha etliydi. Öyle ki bazı zamanlar onun üst dudağını dudaklarımın arasına alıp eze eze öpmek istiyordum. Öyle bir his uyandırıyordu içimde. Hastalıklı bir şeydi bu.

"Mutlu musun?" diye sordu gözlerim onu incelerken. Boynumuza kadar suya batmış bir şekilde denizin ortasındaydık. Bacaklarım onun beline dolanıktı ve kollarımı da boynuna dolamıştım. Güzelliğini seyrediyordum, soyadını almıştım ve ona sahiptim. Mutlu olmamam için bir sebep var mıydı?

"Mutluyum!" Burnumu boynuna gömdüm ve ıslak boynunu kokladım. Denizin keskin kokusuna rağmen hâlâ mis gibi kahve kokuyordu. "Hatta dünyanın en mutlu kadınıyım. Beni dünyanın en mutlu kadını yaptın sen."

"Seni dünyanın en mutlu kadını yaptım, öyle mi?" diye sordu usulca. Kafamı kaldırıp ona baktığımda büyük bir aşkla gözlerimin içine baktı. Yangının en mavi tonuydu. Mavinin en yangın tonu... O, Sıraç Karayel'di. Benim kocam.

"Kesinlikle," nefesim yüzüne vururken gözlerini kısarak dudaklarıma baktı ve sertçe yutkundu. "Sen bana yeryüzünde cenneti yaşatıyorsun."

"Seni sana yaşatmam mümkünmüş gibi." dedikten hemen sonra dudaklarını dudaklarıma kapattı. Pembe çikolatalar, dudaklarımın üzerindeki yerini aldığında ılık bir titreme hissi sardı bedenimi. Ağzında denizin tuzunun tadı vardı. Diliyle hâkimiyet kurduğu ağzımın içinde diline ait bir yuva vardı. Öylesine bütün olmuştuk ki, bana bakan onu görebilirdi. Ona bakanda beni. Elim hemen dövmesinin üstündeydi. Dövmesini usul usul okşarken onun bana diliyle hükmetmesine izin verdim.

***

Gözlerimi açtığımda güneşin yakıcı ışığı beyaz tüllerin arasından sızmış ve doğrudan yüzümü hedef almıştı. Yüzümü buruşturarak güneşe baktıktan sonra gözlerim hemen yanımda üstünde beyaz çarşaftan başka hiçbir şey olmayan Sıraç'a kaydı. Onun aksine benim üzerimde satenden beyaz bir gecelik vardı ve tenim deniz tuzu kokuyordu. Yorgun görünüyordu. Saçları birbirine girmişti ve alnı terliydi. Onu uyandırmak yerine bu güzel manzarayı seyretmeye başladım. Kesinlikle çok güzel görünüyordu.

Yavaşça yataktan kalktıktan sonra evin mutfağına geçtim ve buzdolabını açtım. Buzdolabı çift kapılıydı ve parlak griydi. Dolabın içinde envai çeşit yiyecek vardı. Buzdolabından iki yumurta, peynir, salam ve diğer kahvaltı malzemelerini çıkarttıktan sonra hepsini mutfak tezgâhına bıraktım. Ardından kahvaltıyı hazırlamaya başladım.

Yaklaşık kırk beş dakika süren koşturmacanın sonunda nihayet kahvaltı masası hazırdı. Masaya kısaca göz gezdirdikten sonra yatak odasına döndüm ve yatağın üzerine aba-

narak dudaklarımı Sıraç'ın çıplak sırtına bastırdım. Yatağın üzerinde yüz üstü yatmıştı ve çıplak geniş sırtı göz alıcı görünüyordu. Dövmesinin bir kısmı sırtından görünüyordu.

"Sevgilim," diye mırıldandım yanaklarım al al olurken. "Hadi uyan."

Ses vermeyince dudaklarımda sırtında yol çizerek bel kavisine kadar indim. Altında hiçbir şey olmadığı için çarşafı kalçalarının biraz üzerinde bırakmıştım. Beline kadar dudaklarımı sürterek indiğimde bir an ürperse de uyanmamakta ısrarcıydı.

"Hadi ama..." Dudaklarımı belinin kavisine yerleştirdim ve burnumu beline sürttüm. "Uyan uykucum. Kahvaltı hazırladım."

Erkeksi bir şekilde homurdandı ama uyanmadı. En sonunda dayanamayıp bacaklarımı ikiye ayırarak belinin üzerine oturdum ve ellerimi saçlarına kaydırdım. Saçlarını ufak ufak çekiştirirken bir kez daha homurdandı ama bu kez sinirlenmiş gibiydi. "Uyan!"

"Miniğim beş dakika daha," diye sızlandı. "Söz beş dakika sonra uyanacağım."

Beline biraz daha baskı uygulayarak yavaşça üzerinde devindim. "Kalkıyor musun yoksa belini mi kırayım?"

"Bunu yaparak belimi kıramazsın," dedi yorgun bir sesle. Hemen ardından büyük bir hızla önüne döndü ve karnına oturmamı sağladı. Bu ani hareketi tiz bir çığlığı dudaklarımdan dışarı kaçırmama neden olsa da hareket etmeden oturmaya devam ettim. Uyku mahmuru gözlerini gözlerime dikti. "Anca tahrik edersin."

"Öyle mi ederim?" diye sordum ve ona doğru uzanıp dudağına küçük bir buse kondurdum.

Eli belime kaydı ve beni sıkıca kavrayıp üstüne yatmamı sağladı. Pembe çikolatalar büyük bir açlıkla dudaklarıma

kapanırken erkeksi bir tonda inledi. "Şu dudaklarına bir gün doyabilecek miyim acaba?" diye sordu usulca geri çekilirken.

"Bence artık o küçük kıçını kaldırmalısın koca adam," diye mırıldandım karnında oturmaya devam ederken. "Senin için kahvaltı hazırladım."

"Çay yaptın mı bakalım?" diye sorduğunda genişçe gülümseyip başımı salladım. Kollarını bir kez daha belime dolayıp beni hızla kendine doğru çekti. "İşte benim karım!"

***

Hemen birkaç ev uzağımızda kalan genç bir balayı çifti daha vardı. Diğer evler boştu. Bu boşluğa anlam veremesem de önemsememiştim. Günün geri kalan zamanını güneşlenip denize girerek geçirmiştik. Elbette Sıraç Karayel yasalarından ödün vermemişti ve bikini giymeme izin vermemişti. İzin verse bile giyme imkânım yoktu çünkü beyimiz işini garantiye almıştı ve valizdeki bikinilerimi yola çıkmadan hemen önce gizlice çıkartmıştı. Oradan aldığı bir mayo ve şort ile yüzmeme izin vermesi bile büyük bir şeydi bana göre. Ona özel bir hazineymişim, beni kimsenin görmeye bile izni yokmuş gibi davranıyordu. Bundan rahatsız değildim ama kimi zaman boğulduğum oluyordu.

Balkona çıkarak yastıklarla süslü olan köşeye uzandım. Güneş batıyordu ve denize düşen kızıllık görülmeye değerdi. Sıraç hemen önümde telefon görüşmesi yapıyordu ama aramızdaki kısa mesafe ve tatlı dalga sesleri yüzünden kimle, ne konuştuğunu tam olarak duyamıyordum.

Telefon görüşmesi bittiğinde yanıma geldi ve hemen yanımdaki boşluğa yerleşti. Tek kolunu omzuma attıktan sonra başını başıma yasladı ve manzarayı izlemeye başladık. Bir süre sessizce yalnızca bu güzelliği izlemiştik. Ardından başını kaldırdı ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerim onu buldu-

ğunda kalbim çok daha hızlı atmaya başlamıştı. Akşamüstü güzelliğindeki yüzü kızıl güneşin ışıkları yüzünden çok daha esrarengiz bir güzelliğe sürüklenmişti. Muazzam görünüyordu. Yangın mavisi gözlerinin içindeki turkuaz ve zümrüt yeşili kırıntıları görebiliyordum. Bu adamın göz rengine akıl sır erdiremiyordum. Tek bir dileğim vardı. Eğer ikizlerimden bir tanesi oğlansa, babasının gözlerine sahip olmasını istiyordum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum ona gözlerimi güzelliğin kalıp bulmuş hali olan mucizevi gözlerinden ayırmadan.

"Benim olana bakıyorum," diye fısıldadı gözlerini gözlerimden çekmeden. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Burnu bu açıdan çok daha güzel görünüyordu ve üst dudağının etli dokusu yutkunmama neden olacak kadar muazzamdı. "Mutluluğuma bakıyorum. Karanlığımın içinde filizlenen mavi çiçeğime bakıyorum. Umut ışığıma bakıyorum. Gözümün gördüğü en güzel kadına bakıyorum."

Sertçe yutkundum ve ellerimi kaldırıp onun kemikli yüzünü avuçladım. Gözlerini ayırmadan bana bakmaya devam etti. Öyle derin, soluksuz ve ütopik bakıyordu ki gözlerini dahi kırpmıyordu. "Canım çikolata çekiyor." diye mırıldandım konumuzla alakasız olduğunu bile bile. Bitter çikolata sevdiğimi biliyordu. Benimle ilgili olan her şeyi, benden daha iyi biliyordu. Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu.

"Bitter çikolata, değil mi?" diye sordu ve ardından kalkmak için hamlede bulundu ama buna izin vermedim. Yüzünü serbest bırakmadan gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm.

"Pembe çikolata." fısıltım onun dudaklarına vururken anlamadığını belli edecek şekilde çattı güzel kavisli kaşlarını. Ardından büyük bir istekle dudaklarımı pembe çikolatalarına bastırdım. Tadı eşsizdi. Bitter çikolatanın içine serpiştirilmiş çilekler gibi, belki de bitter çikolatanın ortasından aşağı akan karamel sosu gibi. Ya da pespembe bir çileğin, bitter çikolata sosuna batırılıp önüme sunulması gibi...

Kızıl ışıklar yüzümüze vururken ve dinlerken dalgaların en eşsiz ninnisini, tıpkı son anımızmış gibi öpüştük. Büyük bir açlıkla... Büyük bir aidiyet duygusuyla...

***

Yastıklara uzanmış gökyüzünü seyrediyorduk. Yıldızlar simsiyah kadifenin üzerine serpilmiş beyaz parlak elmaslar gibi görünüyordu bu açıdan. Kafam hemen kalbinin üzerindeydi. Çıplak göğsünden yükselen yoğun kahve kokusunu alabiliyordum. Çenesi saçlarımın arasında geziniyordu. Göğsü her bir kalkışında beni de beraberinde taşıyarak göğe ulaştırıyordu.

"Birkaç gün daha kalalım sonra dönelim," diye mırıldandım. "Aklım Temmuz ve Sılay da hâlâ."

Sıraç kolumu sıkıca tuttu ve beni göğsüne bastırdı. Derin bir nefes çekti burnundan içeri. Her bir hareketini büyütüyordum gözümde. O benim gözümde fazla ilahi bir varlıktı.

"Benim aklımda birkaç ülkeyi daha ziyaret etmek vardı," dedi sakin bir sesle. "Seninle yaratmamız gereken bir ton güzel anı var. O iki dangalak birbirlerine sahip çıkacaklardır."

Duraksadım. Birbirlerine sahip çıkabileceklerini mi düşünüyordu gerçekten? "Temmuz'a güveniyor musun?" diye sordum bilinçsizce. Ağzımdan kaçırmıştım sanırım.

"Elbette güveniyorum," tutuşu sıkılaştı. "Onu Sılay'dan farklı gördüğümü falan mı sanıyorsun? Onu gerçekten sahiplendim Mayıs. O benimde kardeşim."

Kardeşin, kardeşine âşık.

"Anladım," diye mırıldandım. Ne olursa olsun Temmuz'u sevmesi benim için çok önemliydi. Temmuz benim bu dünya üzerinde nefes alan, kan bağım olan tek varlıktı. "Baksana. Sence isimlerini ne koymalıyız?"

Duraksadı. "Ne ismi?"

Elini yakaladım ve karnıma götürdüm. Şişkinlik bariz bir şekilde belli oluyordu. Üstelik yavaş yavaş bir şeyler hissetmeye başlamıştım. "Bunların ismi."

Karnımı yavaşça okşadı ve belli belirsiz avuçladı. "Hiçbir fikrim yok. İsim koymak da iyi değilimdir."

"Belli," kıkırdadım. "Kedisine Efe ismi veren bir adamdan ne beklenir ki? Sahi, Efe'ye ne oldu?"

"İzmir'e döndüğümüzde Şahin Efe'yi gönderecek bana. Huysuzlanıyormuş. Şahin üstesinden gelemiyormuş bizim oğlanın. Bir de çiftleşme zamanı bayâ bir yok olmuş ortalıktan."

"Aynı sahibi," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Aynı!"

"Evet," diye fısıldadı. "Çiftleşme zamanım geldi. Odamıza mı geçsek?"

"Kes şunu!" Göğsüne hafifçe vurdum ve yüzümü boynuna sakladım. "Bu kadar sık yapmamalıyız. Yani bu kadar sık olması onlar açısından iyi sonuçlar doğurmayabilir. Hem isim diyorduk nereden geldik bu konuya ya?"

"Kızım deli oluyorum sana ya..." Kollarını bana sıkı sıkı sardı ve saçlarımın dibini kokladı. "Hem cinsiyetlerini bile bilmiyoruz henüz. Ne kadar düşünürsek düşünelim bir sonuca varamayız."

"İkisi de erkek olabilir," diye mırıldandım. "İki tane Karayel..."

"İstemiyorum ben erkek. Kızlarım olsun."

Kafamı kaldırdım ve kaşlarımı çatarak baktım ona. "Böyle konuşma. Onları kırıyorsun."

"Analarını bile..."

"Sıraç ya!" diyerek kucağından kalktığımda kollarımdan tutup beni kendine çekti. Bazen çekilmez, sinir bozucu bir adam oluyordu ama ona karşı koyamıyordum.

"Cırlama, tamam. Dar renkli pantolonlar giyip, kulakla-

rını oralarını buralarını deldirmedikleri sürece onlara oğlum diyebilirim."

"Benim oğullarım yapmaz öyle şey. Hatırlıyor musun? İkiz istediğini söylemiştin bana."

Genişçe gülümsedi ve başını salladı. Hâlâ uzanıyordu. Gözleri yıldızlara inat parlarken, gökyüzündeki birçok yıldızın ona kıskanan gözlerle baktıklarından adımın Mayıs Karayel olduğu kadar emindim.

"Evet," diye mırıldandı elmas gibi parlayan gözlerini yüzümde gezdirerek. "Allah bana istediğim her şeyi bir bir veriyor. Bakarsın biri kız, biri oğlan olur. İkimiz de çenemizi kapatmak zorunda kalırız."

***

"Vişne istiyorum," dedim bin birinci kez. Sıraç yaklaşık bir buçuk saattir her yere haber salmış vişne arattırıyordu. "Sıraç! Vişne! Ekşi vişne istiyorum! Tatlı da! Anlıyor musun beni?"

"Tatlı vişne mi?" Bana tip tip baktı.

"Evet!"

"Ulan o vişne ekşidir ekşi! Tatlı olan kiraz!"

"Vişne!"

Uzun parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve mutfakta volta atmaya başladı. Telaşlı görünüyordu. Aldığı vişneler çürük çıkmıştı ve ben sarırım ilk kez deli gibi aşeriyordum. Aşermek buysa, bundan şimdiden nefret etmiştim. Bir şey midemi tırmalıyordu. Bir değil, iki şey.

İçeri, *"Buraya vişne gönder!"* diye bağıran iki adet inatçı Karayel kanının varlığını karnımda hissedebiliyordum.

Tekrar telefonunu çıkarttı ve numarayı tuşladıktan sonra telefonu kulağına götürdü. Ecel teri döküyordu yangınımın

mavisi. Bir süre karşı tarafla İngilizce konuştu. "Bak eşim hamile tamam mı? Ne demek vişne bulamıyoruz? Bul. Ek, yetiştir ve bir saat içinde hasat et, tamam mı?"

Delirmiş gibi görünüyordu ama şu an deliren tek kişi o değildi. Görünmez tırnaklar karnımın içini yararken, içeriyi vişne ile doldurmak istiyordum. Öyle ki vişnenin çekirdeklerini bile yutmak istiyordum. Bu çok hastalıklı bir histi.

"Sikeyim! Yarat orospu çocuğu! Anlıyor musun? Yarat!"

"Sıraç!" diye inledim deli gibi etrafa bakarken. "Vişne!"

"Vişne!" diye bağırdı aynı benim gibi. Bunu Türkçe söylemişti ve telefonun diğer ucundaki insan büyük ihtimalle ne dediğini anlayamamıştı.

"Vişne yemek istiyorum." Dudaklarımı bükerek ona baktığımda telefonu karşı tarafın yüzüne kapattı ve başını hızla sallayarak üzerine beyaz bir tişört geçirip ortadan kayboldu.

Çok değil bir saat sonra bir kasa vişne ile gelmesini elbette beklemiyordum. Sıraç kan ter içinde kalmıştı ve yüzünde halinden memnun bir ifade vardı. Vişne kasasını önüme bıraktıktan sonra alnındaki teri elinin tersiyle silip zaferle gülümsedi. Gülümseyişi güneşe indirilen en ağır yumruktu.

"İşte vişneler," dedi nefes nefese. "Sanırım ilk görevim başarıyla tamamlandı."

Sırıttım. Aniden eğilip dişlerimden öptüğünde gözlerim şokla açıldı. Çok ani hareketleri vardı ve beni bozguna uğratıyordu. "Sıraç!" diye çemkirdiğimde bu kez burnumu öptü ve usulca geri çekildi.

"Hadi daha fazla bekletme juniorları," dediğinde kıkırdadım. "Beni o kadar uğraştırdın. Eğer bu kasanın hepsini bitirmezsen falakaya yatırırım seni."

***

Buradaki dördüncü günümüzdü. Hemen dönmek istediğimi söylemiş olsam bile sanırım buraya alışmıştım. Huzurlu hissediyordum. Uzun zamandır yabancısı olduğum bir histi bu. Evet, Sıraç'ın varlığı huzurun ta kendisiydi ama çok stresli günler yaşamıştık. Henüz on sekiz yaşında olmama rağmen birçok şeyi görmüş, birçok şeye tanık olmuştum. Erken yaşta hamile kalmış, erken yaşta evlenmiştim. Pişman değildim. Sıraç benim on sekiz yıllık hayatımın tek doğrusuydu.

Onun yangın mavisi gözleri geceye inat gibiydi. Her ne kadar kötü bir adam olduğu ileri sürse de onun iyi bir adam olduğunu en iyi ben biliyordum. Onun içine tutulan bir ayna vardı, o aynayı benden başka hiç kimse göremiyordu. O aynaya yansıyan sayısız güzellik vardı.

Dalgaların çıkarttığı sesler ve birkaç ağustos böceği sesi dışında ortam sessizdi. Sıraç ile birlikte havuz ile deniz arasındaki terasta hamağın üzerinde yatıyorduk. Daha doğrusu o hamağın üzerinde, ben onun üstündeydim. Çıplak göğsü sıcacıktı ve üstümdeki askılı elbise sayesinde onun sıcaklığını net bir şekilde hissedebiliyordum.

"Sesini özledim," diye mırıldandı. Duraksadım. "Uzun zamandır bana şarkı söylemiyorsun."

Gülümsedim ve burnumu göğsüne sürterek gözlerimi yıldızlara çevirdim. Gökyüzü siyah, yıldızlar siyaha inat beyazdı. Bu tezatlık inanılmaz bir görüntüyü gözler önüne seriyordu. Tezat şeyler güzeldi. Tıpkı Sıraç ve ben gibi.

"Sesimi seviyor musun?" diye sordum tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi.

"Senin sesine tapıyorum. Bana huzur veriyor."

"Böyle konuşunca daha bir içime işliyorsun," diye itiraf ettim kahve kokulu göğsünü usulca öperken. "İçime işliyorsun."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Ardından elimi tutup göğsünün üzerine koydu ve dövmenin pürüzlü dokusunu hissetmemi sağladı. Alt dudağımı dişlerken kalbim öyle hızlı atıyordu ki. Duygularım aynı tazelikte, belki çok daha fazla yoğunlukta kavruluyordu.

"İçime işlediğim yetmedi, derime işledim seni," dedi elimi dövmesinin üstünde gezdirirken. Kalbimin içindeki kiraz çiçeği neşeyle boynunu kaldırırken hoş kokusunu içime salgıladı.

Ciğerlerime onun kokusunu doldururken saçlarımı okşuyordu. "Kokumla ne gibi bir alıp veremediğin var anlamıyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Her an beni kokluyorsun. Bunu fark etmiyorum sanma minik şeytanım."

"Kokunu ciğerlerime gömüyorum," diye mırıldandım. "Kokuna tapıyorum."

Çenemi tutup kafamı kaldırdığında göz göze geldik. Yıldızların ve dolunayın yüzüne vuran ışığı uzun siyah kirpiklerinin üzerinde elmas taneleri varmış gibi parıldamasına sebep oluyordu. Birkaç dakika yalnızca bakıştık.

"Sana şarkı söylememi istiyordun, değil mi?" diye sorduğumda yalnızca başını salladı.

Parmaklarım onun yüzünde kısa bir gezintiye çıkarken gözlerini benden ayırmıyordu. Göğsü biraz terlemişti.

Hiç aklıma gelir miydi?

Takıldım kaldım ona.

Bıraktım işi gücü,

Mihrabım yere geçti.

Bozuldu yuvamın mert sözü. (x2)

Biz İzmirliye vuruldum.

Tanısanız anlarsınız.

Kapandım mevzu desem,

Kuyruklu yalan olur.

Anlatsam ağlarsınız,
Of, anlatsam ağlarsınız.
Nurlu değil düşüncesi,
Adapsız makam şarkıları,
Ağrılarıma köşe yastığı,
Olmaz yine bir başkası.
Nurlu değil düşüncesi,
Ben düşlerine toz bezi,
Tutturdum o diye ille de,
Yangında kül en güçlüsü.
Bir İzmirli'ye vurul..." Ve dudakları bitirmemi beklemeden büyük bir açlık ve şefkatle dudaklarıma kapandı. Gördüğüm en son şey irileşmiş yangın mavisi gözleri ile bana büyülenmiş bir şekilde bakıyor olduğuydu.

***

Sılay Karayel'den...

Birkaç saattir önümdeki test kitabıyla cebelleşiyordum. Bu sene sınava girecektim ve hazırlıklara şimdiden başlamıştım. Abim ve Mayıs yaklaşık beş gündür balayındaydılar ve haliyle Temmuz ile evde yalnız kalıyorduk. Sık sık bizi kontrol eden Ümran -sık sık eve baskın veren Ümran olacak o- dışında gayet iyiydik.

Kapım tıklatıldığında gözlerimi test kitabından ayırmadan, "Gir," diye mırıldandım. Gelen büyük ihtimalle Ümran'dı. Temmuz her nedense son beş gündür biraz mesafeliydi ve diyalog kurmaktan kaçınıyordu.

Kapı açıldığında göz ucuyla kapıdaki kişinin kim olduğuna baktım. Temmuz elinde kahve fincanıyla sırtını kapıya yaslamış bana bakıyordu. Bir an için Osman abinin halay

mendiline davranacağını düşündüm ama bu düşünceyi yok sayarak tekrar test kitabıma çevirdim gözlerimi. "Ne istiyorsun?" diye sordum gözlerim hiçbir şey anlamadığı soru metnini inatla okumayı sürdürürken.

"Hiçbir şey yemedin," diye mırıldandı Temmuz. Ardından bana doğru birkaç adım attı. Adımları zeminde tok sesler bırakırken nefesimi tuttum. Onu koklamak bana ve Osman Abi'ye iyi gelmiyordu. Bize zarardan başka verdiği hiçbir şey yoktu. "Ve tüm gün odandan çıkmadın. Seni merak ettim."

Seni merak ettim. Kalbim arsız tekmelerini göğsüme geçirirken gözlerimi soru metninden ayırmadım. "Merak edilecek bir şey yok. Yaşıyorum işte. Gidebilirsin."

Yatağımın üstüne oturduktan sonra gözlerini profilime dikti. Beni merak etmesi bir yana, yatağıma oturması kafamdaki tüm problemlerin aynı sonuca yönlenmesine neden olmuştu. Sonuç: Yatağımda oturan salağa âşık olmuştum. Yani sanırım.

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu bana. Sesinde anlam veremediğim bir karmaşa vardı. Asıl o neden öyle davranmıştı ki sanki beş gündür?

Başımı santim oynatmadan gözlerimi ona çevirdim. "Nasıl davranıyormuşum?" diye sordum ona düz düz bakarken.

Toz mavisi gözler tıpkı birer kristal gibi parlarken yutkunmamak için zor tuttum kendimi. Bunların ailesinde, bizim aileyi kendine bağlayan tuhaf bir tılsım vardı bence. Başka bir açıklaması olamazdı tüm şu hissettiklerimin.

"Böyle," dedi düz bir sesle. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. "Sanki benden kaçıyormuşsun gibi."

Beynime ok girmiş gibi irkildim. Benden kaçan o'ydu, benim ondan kaçtığımı iddia ediyordu. Ona mini etek giymiş ve bacak bacak üstüne atmış erkek bir hipopotam görmüş gibi baktığımda kaşları hayretle havaya kalktı.

"Ben mi senden kaçıyormuşum?" diye sordum ona bakış-

larımdan zerre ödün vermeden. "Beş gündür benden saklanmak için girmediğin bir tuvalet deliği kaldı."

Kollarını yatağıma bastırarak başını geriye attı ve tatlı bir kahkaha attı. Ardından kıvırcık saçlarını hafifçe savurarak kafasını kaldırdı ve bakışlarını bana sabitledi. Saçları biraz uzamıştı. "Ne gülüyorsun aptal?" diye bağırıp oturduğum yerden kalktığımda ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak gülmeye devam etti.

Hızla yatağa doğru yürüyüp tam Temmuz'un önüne dikildiğimde kafasını kaldırarak bana baktı. Ardından hiç ummadığım bir şey yaptı ve kollarını belime sarıp kafasını karnıma bastırdı. Ucu kör bir bıçak karnıma saplanırken hareketsiz öylece kaldım. "Temmuz?"

"Sessiz ol," diye mırıldandı. "Yalnızca birkaç dakika... Sonra bırakacağım."

Ellerim benden bağımsız bir şekilde hareket etti ve Temmuz'un kıvırcıklarına daldı. Temmuz tüm gücüyle bana sıkı sıkı sarılırken yüzü hâlâ karnımdaydı. Sık nefesler alıyordu. Genelde yalnız hissettiği zamanlarda sarılmayı tercih ederdi. Birkaç kez bu nedenle bana sarılmıştı ama hiç bu kadar ani yakalanmamıştım ona. Zaten aramızda anlam veremediğim tuhaf bir ilişki vardı. Bir türlü isim koyamıyorduk buna.

"Sorun ne?" diye sorduğumda yalnızca omuz silkti. "Hadi ama bana anlatmayacak mısın yani?"

Çenesini karnıma yaslayarak gözlerini bana çevirdi. Tıpkı küçük bir çocuk gibi bakıyordu. "Hiç. Annemin kokusunu özlemiştim yalnızca. İstemiyorsan gidebilirim."

"Mümkünmüş gibi," diye homurdandım onun duyamayacağı bir sesle. Ardından saçlarını usulca karıştırıp onu karnıma bastırdım. "Gitme salak. Kal böyle."

"Sılay," diye mırıldandı Temmuz. Sesi çatlak çıkmıştı. Ardından derin bir nefes aldı. "Tam bir Kezorella'sın."

"Uyuzluk etmek zorunda mısın?"

"Zorundayım." Kafasını yukarıya kaldırıp yüzünü karnımdan çekmeden toz mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Ve şimdi seni öpeceğim. Çünkü zorundayım."

Aniden beni yatağa doğru çektiğinde o altta, ben onun üstünde kalmıştım. Ben tiz bir çığlık koparırken saçlarım Temmuz'un yüzünü örtmüştü. "Ne yapıyorsun salak?" diye cırladığımda ışıl ışıl toz mavisi gözlerin varlığını yüzümde hissettim. Gözlerimin içine mavi kristalleriyle bir şeyler çiziyordu sanki. Bir eliyle belimi kavradıktan sonra diğer eliyle onun yüzüne düşen saçlarımı okşayarak geriye itti.

"Seni öpmek istiyorum, Karayel." dediğinde sertçe yutkundum ve bakışlarım benden bağımsız bir şekilde onun dudaklarına kaydı. Meyve kokulu ve tıpkı bir çileği andıran dudaklarına... Nabzım içeride at koştururken şu an evde tek olduğumuz gerçeği tıpkı bir tokat gibi çarpıyordu yüzüme.

"Biz neden öpüşüp duruyoruz ki?" diye sorduğumda boş boş yüzüme baktı ve omuz silkti. Ardından yavaşça yattığı yerden doğrularak yüzüme yaklaştı. Nefesi gittikçe yaklaşırken sorumu bir rafa kaldırdım ve gözlerim usulca kapandı.

Tam dudaklarımız birleşecekti ki odamın kapısı açıldı.

"Tamda tahmin ettiğim gibi."

Bu ses Ümran'dan başkasına ait değildi.

***

Mayıs Karayel'den...

Uçak İzmir'e inmişti. Vücudum beş günün verdiği yorgunluk izlerini taşıyordu. Sıraç'ın arabası havalimanının hemen önünde bizi bekliyordu. Sanırım onu buraya Yavuz dediği adam getirmişti. Sorgulamadım. Sıraç ile el ele arabaya doğru yürüdük. Düşündüğüm gibi Yavuz arabadan çıktıktan hemen sonra arabanın uzaktan kumandasını Sıraç'a uzattı ve beni selamladı.

"Merhaba efendim. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Sıraç, adının Yavuz olduğunu öğrendiğim adamdan anahtarı alırken. "Sağ ol Yavuz. Birkaç gün şirkete uğrayamayabilirim. Dinlenmeye ihtiyacım var."

"Tabi efendim." Yavuz bir kez daha bizi selamladıktan sonra ters istikamette yürümeye başladı. Çok değil birkaç adım sonunda farklı bir arabaya bindi ve uzaklaştı.

"Sıraç," diye mırıldandım hemen ön yolcu koltuğuna binerken. O çoktan sürücü koltuğuna binmişti ve motoru çalıştırmıştı. "Benimde şirkete uğramam gerek. Düğünden önce birkaç kez görüşme yapmıştım ama çok başıboş bıraktım. Orası annem ve babamın bize yadigârı..."

Sıraç direksiyonu kırıp ustaca park alanından çıkarken göz ucuyla bana baktı ve başını sallamakla yetindi. Cevap vermediği zamanlarda onu gırtlaklamak istiyordum.

Yaklaşık bir buçuk saat süren yolculuğun ardından nihayet eve gelebilmiştik. Sıraç arabayı bahçeye park ettikten sonra valizi arabada bırakarak elimi tuttu ve hızlı adımlarla kapıya geldik. Yedek anahtarla kapıyı açtıktan hemen sonra salonun ortasında Ümran, Sılay ve Temmuz oturuyorlardı. Daha doğrusu Sılay ve Temmuz oturuyor, Ümran eli belinde o ikisine dik dik bakıyordu.

"Ne oluyor lan burada?" diye sordu Sıraç beni kendine doğru çekip kollarını belime sararken. "Ümran bir şey mi yaptı bu itler?"

"Oha," üç kafadan da aynı ses yükselmişti ve gözler anında bizi bulmuştu. "Oha siz bugün mü gelecektiniz?"

Ümran büyük bir hızla bana doğru koşunca Sıraç beni daha sıkı sardı ve Ümran'a düşmancıl bir bakış attı. "Geri bas. Karım hamile. İpi çözülmüş öküz gibi karıma koşuyor ya."

Ümran'ın kahverengi gözleri irileşti. Eş zamanlı olarak Temmuz ve Sılay kıkırdadı. Ümran, Temmuz ve Sılay'a öyle bir bakış attı ki anında seslerini kestiler. "Aşk olsun Sıraç abi,"

dedi Ümran dudaklarını bükerek. "Ben çok özlemiştim Mayıs'ı."

"Özlemiş olman ipi çözülmüş kurbanlık dana gibi karımın üstüne hücum etmeni gerektirmez. Uzaktan sevişin." Sıraç beni daha sıkı sardı. Bazen evli, yirmi dört yaşında bir adam gibi değil de, dört yaşında küçük bir oğlan çocuğu gibi davranıyordu.

Tamam, yatak odasındayken o küçük oğlan çocuğundan eser yoktu.

Yaklaşık yarım saat sarıldık, hasret giderdik. Sanki beş gün değil de, beş aydır görüşmüyormuşuz gibiydi. Her nedense Temmuz ve Sılay çok durgundular ama bunun üstünde durmadım. Ardından duş almak ve dinlenmek için odamıza çekildik.

***

"...Ve sonrada Ümran odama daldı ve her şeyi yanlış anladı," dedi Sılay ve kahvesinden bir yudum daha alıp sırtını oturduğu tekli koltuğa yasladı. Soru işareti dolu gözlerle bana bakıyordu. "Eee bir şey demeyecek misin?"

"Kardeşimle kendi yatağında, kardeşimin üstünde basılıyorsun. Ne dememi bekliyorsun şu an?"

"Ya sanki bir şey yapmışız gibi konuşmasana," dedi gözleriyle etrafı kolaçan ederken. "Her şey bir yanlış anlaşılmadan ibaretti."

"Allah aşkına o zaman o pozisyonda, senin yatağında ne işiniz vardı? Ben bile fesatlanıyorsam Ümran'ın neler düşündüğünü tahmin bile edemiyorum şu an. Tam adamına yakalanmışsınız."

Sılay yanaklarının içini şişirdi ve gözlerini devirdi. "Bana korunmamız gerektiğini söyledi."

"Al işte," dedikten hemen sonra kahkaha attım. "Söz konusu Ümran olunca şaşıramıyorum bile."

Sılay bana tip tip baktıktan sonra dizlerini karnına çekti ve çenesini dizine koyup, "Siz balayındayken birkaç kez Deniz geldi buraya," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Neden geldi ki?"

"Seni görmek için gelmiş. O kıza nedense hiç güvenemiyorum ben. Kanım ısınmadı. Onda tuhaf bir şeyler var. Sinsi sanki biraz."

"Deniz mi?" diye sorduktan sonra başımı iki yana salladım. "Onun öyle göründüğüne bakma. Özünde çok iyi bir kızdır."

"Sen yine de pek güvenme ona. Hoşlanmadım ben ondan."

"Tamam tamam," diye geçiştirdim Sılay'ı. "Güvenmem ben ona."

İki elimle birden sıkıca kavradığım fincanımı dudaklarıma götürerek sıcacık kakaolu sütümden bir yudum aldım. Saat akşamüstü altıya geliyordu ve gün yavaş yavaş kararmaya yüz tutmuştu. Sılay ile kısa sohbetimizin ardından Sılay kendi odasına çekilmişti ve bende yalnızca oturup televizyon izlemeye devam etmiştim. Sıraç merdivenlerde belirdikten hemen sonra hızlı adımlarla aşağıya indi ve yanıma oturup kolunu omzuma attı. Minik bir kedi gibi baktıktan hemen sonra ona doğru yaklaştım ve göğsüne sığındım. Yuvamdı burası.

"Sıraç," diye mırıldandım fincanımı bir kez dudaklarımla buluştururken. "Bizim şirket... Biliyorsun şu an benden başka yönetebilecek hiç kimse yok ve ben orayı çok boşladım. Şimdilik idare ediyorlar ama bana ihtiyaçları olacak."

"Mayıs." Sıraç gözlerini benden ayırıp televizyona çevirdi ama beni serbest bırakmadı. Aksine daha sıkı sarıldı. "Hamilesin. Ayrıca hamileliğin diğerlerine oranla çok daha hassas bir dönemden geçiyor. Yorulmana izin veremem."

"Yorulacağımı kim söyledi?" diye çıkıştım. "Orası benim annem ve babamın bize yadigârı. Oraya sahip çıkmalıyım. Şu an elin bin kat yabancısı yönetiyor şirketi."

Sıraç'ın kavisli kaşları çatıldı. Ardından gözleri beni buldu. Yangın mavisi gözleri açık açık böyle bir şeyi istemediğini beyan ediyordu. "Mayıs. Hamilesin."

"Sıraç hamallık yapacağım demiyorum zaten. Masa başında oturacağım. Masa taşımayacağım."

"Temmuz neden ilgilenmiyor bu işle?" diye sordu bana kaşlarını yumuşatmadan. Tutuşu sıkıydı. Ona inanamaz gözlerle baktım.

"Sıraç, Temmuz henüz bir lise öğrencisi."

"Aranızda bir yaş var Mayıs," dedi Sıraç düz bir sesle. Ardından başını iki yana salladı. "Bu konuyu bir şekilde halledeceğim. Sen dinlenmene bak ve bunları düşünme. Tamam mı?"

Aniden onu iterek ayağa kalktığımda yangın mavisi gözleri şokla irileşti. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve ona atabileceğim en düşmanca bakışları attım. "Amacın bu muydu?" diye bağırdığımda gözleri tamamen irileşmişti. "Beni kölen yapmak için mi evlendin benimle? Evlenince sana boyun eğeceğimi falan mı zannettin? Orası benim ailemin! Oraya sahip çıkmak zorundayım!"

"Mayıs..."

"Seni dinlemiyorum!"

Aniden ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yüzünde afallamışlık vardı. Böyle bir atağı benden beklemediği kesindi. Neden bilmiyordum ama şu an çok sinirli hissediyordum. Sanki bedenim bir bardaktı ve sorunlarda bedenimi dolduran suydu. Ve ben çoktan taşmıştım.

"Bebeğim lütfen... Sakin ol. Tamam, konuşalım?"

"Ne konuşacağız?" diye bağırdığımda dudaklarıyla ellerini işaret ederek susmamı istedi. "Hem konuşalım diyorsun hem susmamı istiyorsun!"

"Mayıs," dedi Sıraç otoriter bir sesle. "Kendini düşünmüyorsan karnındakileri düşün. Çok fevri davranıyorsun. Neden durduk yere parladın?"

Bir iki adım geriledikten sonra ruhsuz bir şekilde gülümsedim. "Zaten senin umurunda olan ben değilim," Bana şok olmuş gözlerle baktı. "Karnımdakiler."

Bana doğru bir adım daha attığında elimle durmasını istedim. "Yaklaşma. Her şey senin istediğin gibi olmayacak Karayel. Ben senin kölen değilim."

Şu an onunda en az benim kadar sinirli olduğunu görebiliyordum. Her ne kadar bana yansıtmak istemese de alt dudağını ısırıyordu ve çenesi seğiriyordu. Tamam, belki fazla tepki veriyordum ama içimdeki şeye bir dur diyemiyordum ki. "Sana benim kölemsin demiyorum. Sana benim karımsın diyorum. Ve benim çocuklarıma hamilesin diyorum. Ayrıca o karnındakiler henüz meyvedeki vitamin bile değildi ben sana âşık olduğumda. Kendini onlarla kıyaslama. Derdin ne senin? Sorunlu musun kızım sen?"

"Sus!" diye bağırdım başımı iki yana sallayarak. "Kendinden başka hiçbir şeyi düşünmüyorsun. Beni önce annemden kopardın, sonra evimden, şimdi de ailemle olan bağlarımdan koparıyorsun!"

Sıraç bir an için duraksadı. Ardından bir adım geriye atarak burukça gülümsedi ve yangın mavisi gözler beni odağından çıkarıp, zemine döndü. Bir süre yere boş boş baktıktan sonra tekrar gözlerimin içine baktı. Yangın mavisi gözler paramparçaydı. Ne demiştim ben böyle?

"Ben üzgü..." Elini havaya kaldırdı ve beni susturdu.

"Haklısın miniğim. Özür dilerim."

Dilim tat alma yeteneğini tamamen kaybederken gözlerim doldu. Sıraç gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki tam şu anda ölmek istiyordum. Nasıl bir ruh haliyle, nasıl bir sinirle söylemiştim tüm bunları aklım almıyordu. Bir süre ölüm ses-

sizliği hâkim oldu geniş salonun içinde. Öylece birbirimize bakarken karnıma sayısız ağrı saplanmıştı. Burnumu çektikten sonra bir damla yaş sol gözümden yanağıma doğru aktı ve çeneme yakın bir yerde dondu. Sıraç yalnızca gözlerimin içine bakıyor ve yanağıma akan gözyaşı damlasını takip ediyordu.

"Ağlama," diye mırıldandığında bu sabrıma inen son darbe olmuştu ve gözlerim yağmurlarını hızla dışarı bıraktı. Arkası kesilmeyen gözyaşları yanaklarıma süzülürken Sıraç aniden bana yaklaşıp beni kollarının arasına çekti ve dudaklarını saçlarıma bastırarak bana sımsıkı sarıldı. "Ağlama. Ölürüm. Ağlama. Tamam."

"Ben..." Sesim çatlamıştı. "...çok özür dilerim. Öyle demek istemedim. Yemin ederim. Bana neler oluyor Sıraç?" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Bana daha sıkı sarıldı ve huzur veren kahve kokusunu solumamı sağladı. Bir yandan da saçlarımı okşuyor ve dudaklarını saçlarıma bastırıp beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Tamam miniğim. Sorun yok. Ağlama." Daha sıkı sarıldı. Eğer mümkün olsaydı şu an kemiklerimiz birbirine geçebilirdi. Gözyaşlarım sessiz hıçkırışlara dönüştüğünde yüzümü avuçlarının arasına aldı ve yaşlı gözlerimin içine baktı. "Ölürüm kızım sana. Ağlamasana."

"Allah benim belamı versin," diye fısıldadım çatlak sesimle. Yangın mavisi gözlerin içindeki şefkatli kollar bana uzanınca bir kez daha hıçkırdım. "Neler oluyor bana Sıraç? Ben böyle değildim. Yemin ederim söylediklerimin hiçbirini bir an olsun düşünmedim."

"Şşş," dudaklarını alnıma bastırdı ve bir kez daha baktı gözlerime, tıpkı mavi bir yangın gibi. "Sen şaşkaloz bir hamilesin. Ve tüm bunların sebebi hormonların. Geçti. İçinden gelerek söylemediğini biliyorum. Öyle düşünmediğini biliyorum minik şeytanım. Sakin ol, Karayel'in burada."

Ona sımsıkı sarıldım. Kollarım güçsüz düşmüştü. O da

bana sımsıkı sarıldı. "Özür dilerim," diye mırıldandığımda burnunu saçlarıma sürterek saç diplerimi kokladı. "Çok özür dilerim. Çok..."

"Kes sesini," dediğinde burnumu çekip onun göğsüne sığındım. "Sana âşığım aptal. Kır, dök, yık, paramparça et. Bu gerçeği değiştiremeyeceksin minik şeytan. Ben sana tapıyorum. Sana âşığım, Mayıs. Sen benim karanlığıma sızan o mavi ışıksın. Her halinle kabulümsün. Yeter ki üzme kendini. Yeter ki ağlama. Ağlayıp öldürme beni."

"Seni çok seviyorum."

"O göğsüme akıttığın sümüğüne ölürüm zilli."

***

Dışarıda ölüm sessizliği vardı. Şu an duyduğum tek şey Sıraç'ın nefes alıp verirken çıkardığı o huzurlu sesti. Bugün ilk kavgamızı etmiş olsak da tatlıya bağlamayı başarmıştık. Onu çok kırmıştım ama o buna rağmen bana sarılıp, beni sakinleştirmeye çalışan taraf olmuştu.

Her nedense karnımda anlamlandıramadığım bir ağrı vardı. Bunu Ümran'a sorduğumda bebeklerin yavaş yavaş kendilerine yer açmaya başladıklarını söylemişti. Bu beni huzursuz etmiş olsa da önemsememeye çalıştım.

Komodindeki telefonum titreyince huzursuzca kıpırdandım ve komodinin üstündeki telefonumu alıp tuş kilidini kaldırdım. Tuş kilidini kaldırdığım an gözüme çarpan ilk şey Sıraç ile birlikte olan gelinlikli fotoğrafımdı. Tatlı bir tebessümle fotoğrafa baktıktan sonra mesajı açtım.

"Kimden: 05xxxxxxxx

Henüz yeni başlıyor. (03.02)"

Saniyeler kıvam kazanmış gibi ilerlerken gözlerimi kırpıştırarak birkaç kez daha okudum mesajı. Numarayı tanımıyor-

KAKTÜS TEAM

DÜĞÜN KASETİ

Mayıs Karayel'den...

"Bak burada ne var?" Gözlerimin önüne düşen dondurma poşetiyle birlikte dalmak üzere olduğum uykumdan sıyrılarak kalktım. Sıraç yatağın kenarına çökmüş beni izliyordu ve elindeki poşeti bana gösteriyordu. "Benim minik kızımın dondurması."

Gözlerim kocaman olmuş bir şekilde Sıraç'a bakarken, benim aksime onun yüzünde tatlı bir tebessüm ve sakinlik vardı. Elindeki dondurma poşetini kaptığım gibi poşetin içindeki dondurmayı çıkardım ve paketi açtım. Soğuğun kokusu yüzüme vururken gözlerim Sıraç'a kaydı. Hâlâ aynı şekilde oturuyordu ve dirseğini yatağa koymuştu ve yüzü avucunun içindeydi. Bu açıdan çok daha yakışıklı görünüyordu. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım dondurmanın tatlı kaşığını dondurmaya batırırken. "Sende yemek ister misin?"

"Yok." Sıraç burnunu bacağıma sürttü. "Seni izlemeyi tercih ederim."

"Bende öylesine teklif etmiştim zaten. Paylaşacağımdan falan değil." dediğimde geniş ve elmacık kemiklerini gözüme sokacak şekilde gülümsedi.

"Tam obur oldun sen benim başıma." dedi gülümseyerek

beni izlemeye devam ederken. Bir an duraksadım. Gerçekten oburlaşmıştım. Canım bir değil, birçok şey istiyordu ve hepsini aynı anda yemek istiyordum. Bu çok tuhaf bir duyguydu. Aynı anda birçok şeyi ağzıma tıkıştırmak... Düşüncesi bile iğrençken ben bunu istiyordum.

"Sıraç..." Dondurmamdan bir lokma daha aldım ve gözlerimi yangın mavime çevirdim. "Holding..."

"Mayıs. Dondurmanı ye."

"Ama..."

"Mayıs. Dondurmanı ye, miniğim."

"Çok kötüsün," diye homurdandım. "Beni dondurmayla susturuyorsun. Bu resmen rüşvet..." Dudaklarımı bükerek ona baktığımda bana yavru bir köpek görmüş gibi şefkatle baktı.

"Şahin'le konuştum," dedi elleriyle bacaklarımı ovalayıp hafif hafif masaj yaparken. "Yarından sonra Efe geliyor. Ayrıca eşi de."

"Eşi mi?"

"Evet." Hınzırca sırıttı. "Âşık olmuş benim oğlan."

Büyük bir kahkaha kopardığımda Sıraç kahkahamdan memnun olmuş olacak ki bacaklarıma sayısız öpücükler kondurdu. Dokunuşu içimde kiraz çiçekleri varmış gibi hissettiriyordu. "Mayıs..." diye fısıldadığında ne istediğini anlamıştım.

"Gel," diye mırıldandım ve dondurmayı bir köşeye çekip onu kendime doğru çektim. "Ben de istiyorum."

***

"Kimden: Deniz

Seni görmek istiyorum. Cidden, özledim! (11.04)"

"Kime: Deniz

Evden çıkabileceğimi zannetmiyorum. Ama istersen sen buraya gelebilirsin. Ben de özledim. (11.09)"

Deniz'in buraya gelmemesi için dua ederek mutfağa girdim. Sılay buzdolabının önüne dikilmiş, ayağında peluş terlikleriyle göbeğini kaşıyarak dolabın içine bakıyordu.

"Ne oldu kız?" diye sordum ona alayla. "Kardeşim doyuramadı mı seni?"

Sılay'ın gözleri şokla irileşti. "Oha!" diye bağırdı. "Mayıs sessiz olsana... Abim duyacak sikecek kardeşinin kemiklerini!"

"Emmeli gömmeli cümleler kurma lan," diye çıkıştım ona. "Yeğenlerin duyuyor. Hem abin yok evde."

"Lan diyor ya!" Başını iki yana salladı. "Allah'ım bu defolu kulun yakında anne olacak ama yine de sen bilirsin Rabbim. Senin işine karışılmaz."

"Kimden:

Deniz "Geliyorum 1 saate. (11.18)"

Mesaja tip tip bakarken gözlerimi Sılay'a çevirdim. Deniz'den hoşlanmadığı kabak gibi ortadaydı. "Sılay," diye mırıldandım o göbeğini kaşıyarak buzdolabının içine bakmaya devam ederken. "Deniz geliyormuş."

Buzdolabındaki bakışları dondu ardından omzunun üstünden bana atabileceği en yırtıcı bakışı attı ve kaşlarını çattı. "Ne işi var o yellozun burada? İstemiyorum. Gelmesin."

"Beni özlemiş."

"Seni özlemiş, öyle mi? Özlemesin seni. Niye özlüyormuş?"

"Kıskanç."

"Bak o kız ve diğer tüm sınıf arkadaşların. Hepsine ayrı ayrı kıl oldum ben. Bilmiyorum... O kızlarda tuhaf bir şeyler var. Özellikle o Deniz zillisinde."

Gözlerimi devirdim. Deniz özünde iyi bir kızdı ama Sılay

gereksiz yere kıskançlık yapıyordu işte. "Sılay büyütme. Birkaç saat durup gidecek sonuçta."

"İyi," diye homurdandı. "O gelene kadar odamdan çıkmayacağım."

"Bak hareketlere bak ya. Ergen."

Elini kaldırdı ve bana avucunu gösterdi. "Elimlen gonuş!" dediğinde sesli bir kahkaha attım ama o saçlarını savurup mutfaktan çıktı.

"Kimden: Karayelim

Toplantıya gireceğim. Toplantı esnasında telefonum sessizde olacak, eğer ulaşamazsan köpürme, tamam mı ömrüm? (11.26)"

"Kime: Karayelim

Toplantıya girecekmiş miş. O telefona hele bir bakma, hele bir cevaplama yemin ederim şirketini imha ederim. Ama şirketi imha ederken sende şirketin içinde olursun, Karayel. (11.28)"

"Kimden: Karayelim

Yemin ederim ürkütüyorsun beni. Yaparsın, biliyorum. Seni çılgın hamile... Ah, bu gecede dün geceki gibi ilgilen benimle, tamam mı? ;) (11.29)"

"Kime: Karayelim

"Edepsizlikte master yaptın, Karayel. Gelirken bitter çikolata artı muz istiyorum. Ve o gözler telefon ekranından ayrılmayacak. Tamam mı? (11.32)"

"Kimden: Karayelim

Ye çikolataları sonra bana saldır. İşime gelir benim. Muz da enerji verir tabii. Oh oh bu gecede ballıyım. (11.34)"

"Kime: Karayel

"Sapığım benim. Hele bir gel de, düşünürüz. Seni seviyorum. (11.35)"

"Kimden: Karayel "Düşünme, miniğim. Uygula. Yatak başlığını kırdık gece, bu gecede komple yatağı kırarız olur biter. Sana tapıyorum. Yorma kendini. (11.37)"

"Öküz." Yüzümde koca bir gülümsemeyle telefonun ekranını kilitledim ve cebime attım. Üstümde keten beyaz bir elbise vardı ve derin ceplere sahipti. Elbise giymeyi sevmiyordum ama her nedense bu elbisenin içinde kendimi çok iyi hissetmiştim. Kendime koca bir fincan dolusu kakaolu süt yaptıktan sonra salonun yolunu tuttum ve kendimi salondaki en geniş kanepenin üstüne atıp, sırtıma yastık koydum. Ayağımda beyaz peluş ev ayakkabılarım vardı ve ayaklarımı sıcacık tutuyordu.

Televizyonu açmak yerine bir değişiklik yaptım ve yalnızca bacaklarımı uzatarak sessizliğin sesini dinlemeye başladım. Çok değil iki gece önce aldığım mesajın kırıntılarını taşıyordum hâlâ zihnimde. Bir şeyler olacağının bilincindeydim. Hazırlıklı sayılırdım ama korkuyordum işte. Üstelik o mesajı Sıraç'a gösterseydim biliyordum ki şüphelendiği herkesi ipe dizecekti. Onu olaylardan uzak tutmak, dizginlediği öfkesini geri çıkarmaması için susmam gerekiyordu. Her ne kadar susmak içimi bıçakla oymaktan farksız olsa da, bunu yapmak zorundaydım. Evliliğimi korumalıydım, kocamı ve doğacak çocuklarımı korumalıydım.

Ailemi korumalıydım.

Sıraç'ı suça itmek geleceğimizle oynamak demekti. Bunu yapamazdım. Düşünceler beni hapsine alırken sütlü kakaomdan koca bir yudum aldım ve derin bir iç çektim. Karnımdaki ağrı yerini terk etmişti ama ara sıra küçük sızılar hissediyordum. İçimdeki doluluk artık kendini fark ettiriyordu. Her ne kadar henüz tam anlamıyla bir hamile göbeğine sahip olmasam da, çok küçük bir çıkıntıya sahipti karnım. Bu iyi hissettiriyordu.

Çok değil bir saat sonra Deniz gelmişti. Kapıyı açtığımda

bana öyle sıkı sarıldı ki kemiklerimin sızladığını hissettim. Şu an Sıraç burada olsaydı büyük ihtimalle Deniz'in ensesinden tıpkı bir kediymiş gibi tutup onu sokağa fırlatırdı. "Seni çok özledim!" diye ciyakladı Deniz, Sılay'ın onun sesini duyduğundan adımın Mayıs olduğu kadar emindim. Alt dudağımı dişledikten sonra hafifçe gülümsedim.

"Ben de seni çok özledim. Geç içeriye."

Deniz tek kişilik kanepeye oturduktan sonra sırtındaki deri çantayı çıkarıp ayakucuna koydu ve derin bir nefes aldı. Bende eski yerime döndüm ve daha toplu bir şekilde oturdum. "Balayınız nasıl geçti?" diye sordu neşeli bir sesle. Ah, o her zaman ki Deniz'di işte. Hiç değişmemişti. Neşeliydi. Eski Mayıs'ın aksine, hayat doluydu.

"Güzeldi," diye mırıldandım ellerimle oynarken. Nedense onun yanında kendim gibi olamıyordum. Bunda Deniz'in bir suçu yoktu aslında, sanırım eski olan her şey aynı buruk tadı bırakıyordu damağımda.

Bacak bacak üstüne attı ve dirseğini koltuğun koluna koyup yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Nereye gittiniz?"

"Maldivler."

Elaya kaçık açık kahverengi gözleri irileşti. "Oha! Nasıl oralar? Beğendin mi?"

Aklıma orada yaşadığımız beş gün gelince gülümsemem yüzümde büyüdü. Rüya gibiydi. "Çok güzeldi. Ben çok beğendim."

"Bungalov evlerden var mıydı? Şu denizin üstünde olanlarından..."

"Evet." Başımı sallayarak onayladım. "Hatta o evde geçirdik beş günümüzü."

"Oha kızım," kocaman sırıttı. "Enişte bayağı zengin desene!"

"Deniz yapma," diye mırıldandım gözlerimi devirirken.

"Babana söylemen yeterli olacaktır. Seni oraya gönderir." Aydın amcayı tanırdım. Deniz'in bir dediğini iki etmezdi.

"Orası öyle ama sevdiğin adamın seni oraya götürmesi çok başka oluyordur ya..."

"Senin hiçbir zaman sevdiğin adam olmadı ki." Kıkırdadım. "Yapma Deniz! Sen çapkın bir kızsın. Bunu kabullen."

Kıkırdadı. "Kesinlikle öyleyim. Aşk kadını değilim ben. Eğlence insanıyım. Ama bazen... İnsan gerçekten seveceği bir adam olsun istiyor. Her şeyi onunla yaşasın, onda görsün istiyor."

"Hâlâ geç sayılmaz. Henüz on sekiz yaşındasın. Belki de çok yakında o bahsettiğin adamı bulacaksın. Ya da bulmuşsundur. Bilemezsin."

Gözleri hafif çıkıntılı karnıma düştü. Genişçe gülümsedi ve bakışları bu kez yüzümü buldu. "Annelik şimdiden yaradı sana. Fikirlerin olgunlaşmış. Gerçi sen hep farklıydın. Bizim gibi olmadın hiç."

Kaşlarımı çattım. "Farklı mıydım?" diye sordum ona şaşkın bir şekilde.

"Farklıydın," tekrar gülümsedi. "Her zaman için senin çok güzel bir kız olduğunu düşünürdük ama sen buna hiç inanmazdın mesela. Güzelliğini göremeyecek kadar kördün. İçine kapanıktın. Bizimle hiçbir şeyini paylaşmıyordun. Genelde dinleyen taraftın, Mayıs. Hiçbir zaman bize bir şey danışmadın. Aslında... Kocaman kız kardeşini, o hep siyah giyen kızı ve çok konuşan kikirdek kızı bayağı kıskandık kına günü..."

Sılay... Merve... Ümran...

Onlar benim hayatıma giren *"En gerçek dostlarımdı."*

"Saçmalama. Ben sadece... Biliyorsun. Babamı kaybettiğimde küçüktüm. Çok etkilenmiştim ve sanırım bu kişiliğimi olumsuz yönde etkilemişti. Yani ben size güvenmediğimden

ya da sizi sevmediğimden falan susmuyordum. Bu benim kişiliğimle alakalıydı."

"Bizi sevdiğini biliyorduk, Mayıs. Her ne kadar bunu dillendirmesen de bizi sevdiğini hep bildik biz. Ve bizde seni sevdik. Seviyoruz. Bizi kıskandıran şey... Aslında... Biz seni yıllarca değiştiremedik ama o üç kız... Onlar seni üç ay gibi kısa bir süre zarfında değiştirdiler. Gözden kayboldun... Sonra bir anda ortaya çıktın. Ve bambaşka bir kız olarak gelmiştin. Bu çok şaşırtıcıydı. Üç ay boyunca görmediğim arkadaşım bir anda böyle bir değişime uğrayınca afalladım sanırım. Ve kıskandım."

Gözlerim dolarken sertçe yutkundum. "Sana kötü hissettirdiysem özür dilerim, Deniz."

"Saçmalama," diye çıkıştı aniden. "Asıl biz sana kötü hissettirdiysek, biz özür dileriz. Yanında olamadığım, sana onlar kadar yakın olamadığım için özür dilerim."

Hiçbir şey söyleyemedim. Haklıydı. Aksini iddia edemezdim. Her türlü Ümran, Sılay ve Merve'ye olan bağımın önüne geçemezdi ona olan bağım. Üçü de benim için bambaşkaydı. Miladımdı. Arkadaşlık bağını onlarla öğrenmiştim. Dostluğu onlarda tatmıştım ben. Ağlarken, gülerken, düştüğümde, kalkarken... Hep yanımdaydılar.

"Ay neyse," dedi Deniz elini havaya kaldırıp sallarken. "Sana söylemem gereken şeyler var hem benim. Ama söylemem ne kadar doğru olur hiç bilmiyorum."

"Söyle."

"Yiğit..." Bakışlarım donuklaştı. Onun adını duymak ne bedenimde, ne de kalbimde elbette hiçbir his uyandırmıyordu fakat her nedense mide bulantımı önleyemiyordum. "...o mahvoldu Mayıs. Yani bilirsin... O kolay kolay yıkılan bir çocuk olmadı hiçbir zaman. Ama... Ani evliliğin onu çok yıktı be Mayıs. Üniversitede istediği bölümü kazanmış olmasına rağmen vazgeçti..."

"Onun hakkında konuşmasak?"

Deniz gözlerini devirdi. Birkaç dakika sessiz kaldı ama dudaklarının arasında sakladığı kelimelerin kokusunu alabiliyordum. Söylemek istediği daha birçok şey var gibiydi. Merak etmiyordum. Duymak istemiyordum. Yiğit ile ilgili olan hiçbir şey ilgimi çekmiyordu.

"Senin de ona duyguların olduğunu sanırdım eskiden..."

"Adı üstünde..." Sırıttım. "Eskiden. Çok eskiden. Şu an evliyim. Hamileyim. Ve dünyanın en şanslı, en mutlu kadınıyım. Dünyalar yakışıklısı bir kocam var ve ben onun ikizlerine hamileyim. Yiğit şu an düşünmem gereken en son şey bile olamaz."

"Sen..." Gözleri irileşti. "Yanılmıyordum, değil mi? Sende ona karşı boş değildin?"

"Öyleydi sanırım. Ama kesinlikle ona hissettiklerim, Sıraç'a hissettiklerimin yanından bile geçemez. Yiğit benim için bir çocukluktan ibaretti. Ben eksiktim, Deniz. O kadar eksiktim ki, bu eksiklik beni öldürüyordu. Sıraç'la tam oldum ben. Tamamlandım. Ait olduğum yeri buldum. Bana ait olanı buldum. Mutluyum."

"Peki şu an evli olmasaydın..." Deniz durdu ve doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süre konuşmadı. Ardından: "Ve hayatında Sıraç diye biri olmasaydı. Yiğit'in sana olan hislerini öğrendiğinde ne yapardın?"

Kalbimin orta yerinde koca bir soru işareti oluştu. Düşüncelerim yapboz parçaları gibi oturmak adına birbirlerine doğru koşarken yaptığım tek şey gözlerimi kırpıştırarak Deniz'e ruhsuz bir bakış atmak oldu. Sıraç olmasaydı... Kalbim bu olasılığı bırak kabullenmeyi, duymak dahi istemiyordu.

"Ben onu henüz Sıraç hayatımda yokken silmiştim, Deniz."

"Nasıl yani?" diye sordu afallamış bir ifadeyle.

"Tuvalette bir kızı becerirken gördüm onu. O gece... Kaçırıldığım gece... Kulüpte."

Deniz'in yüzündeki ifade dondu. Bir süre yalnızca bomboş gözlerle doğrudan gözlerimin içine baktı. Ardından gözlerini benden kaçırdı ve halıya çevirdi. "Sen ciddi misin?"

"Evet," diye mırıldandım. "Sen bana onun o gece açılacağını söylemiştin geçenlerde. Bana açılacağı gece başka bir kızın eteğini açmakla meşguldü. Ve bende o iğrenç ana tanıklık ettim."

Sehpanın üstünde duran sütlü kakaoma uzandım. Soğumuştu. Önemsemedim ve bir yudum alıp boğazımı ıslattım. "Ben..." Deniz'in sesinden de anladığım kadarıyla çok şaşkındı. "...onun bu kadar şerefsiz olduğunu bilmiyordum. Her ne kadar şu an ki haline üzülsem de... Sana nasıl böyle bir şey yaşatır. Eğer böyle bir şey yapacağını bilseydim o gün onun yemeğine şap atardım."

İçten gelen derin bir kahkaha attığımda Deniz'de bana katıldı. Sanırım bu konu burada kapanmıştı. Sanırım.

***

"Kimden: Ümran

Düğün kasetini aldım. Size geliyorum. Eğlence var eğlence! (18.22)"

"Kime:

Ümran "Sılay'ın kaydettiği görüntüler mi? (18.24)"

"Kimden: Ümran

Aynen öyle! Ertesi sabah hepsi inkâr etmişti yaptıklarını. İspatlayacağız işte. Merve'ye haber verdim. Abisini de alıp size gelecekler. Sıraç abim geldi mi? (18.26)"

"Kime: Ümran Yoldaymış şu an. Az önce konuştuk. Ay heyecan yaptım ben şimdi! (18.28)"

"Kimden: Ümran

Yüzyılın dansözleri resmen! Mezdeke üçlüden sonra olay yaratan mezdeke dörtlü! Az sonra! (18.32)"

"Kime: Ümran

Kızım senden korkulur ha! (18.34)"

"Kimden: Ümran

Benim adım Ümran. Boyum 1.68 dayak yemeyi severim. Birazdan oradayım hatun. Benim devede yanımda. Mısırları patlat! Film var film! (18.37)"

"Kime: Sılay

Odasına kapanan ergenler kraliçesi, salondan bekleniyorsunuz. (18.41)"

"Kimden: Sılay

Sen kimle kim oluyon ya? Olum bak polise şikayet etçem seni. Benim de enişte m polis ve teyzemin kocası enişte,m tekrar enişte m benim astsubay. Ya benim arkam var, tamam mı? (18.45)"

"Kime: Sılay

Önümüzdeki beş yüz yıl sakın odandan çıkma. (18.51)"

***

Sıraç ve ben üçlü koltukta oturuyorduk ve başım onun göğsündeydi. Savaş ve Merve hemen yanımızdaki iki kişilik koltuktaydı. Halim, Ümran ve minik Melek de diğer çaprazımızdaki kanepedeydi. Sılay ile Temmuz yere oturmuşlardı ama hallerinden memnun gibiydiler. Ümran büyük bir hevesle DVD'nin başına geçti ve çantasından çıkarttığı CD'yi DVD'ye yerleştirdi.

"Ne izleyeceğiz hâlâ söylemediniz?" diye sordu Savaş siyah kaşlarını çatarken. Sıraç arada sırada ona tip tip baksa da çok şükür ki birbirlerine bulaşmıyorlardı.

"Sizin düğün kasetinizi," dedi Ümran hınzırca gülümserken. DVD playerın uzaktan kumandasını eline aldıktan sonra dört kız kısaca bakıştık.

"Hadi ya," dedi Sıraç beni kendine bastırırken. "İzleyelim hadi."

Tabii o bilmiyordu başına geleceği.

Küçük Melek, Halim'in kucağında rahatsızca kıpırdandı. "Ben yoktum düğününüzde. Bayi izleyeyim..."

"Hastaydın annem sen," dedi Ümran dudaklarını bükerek. "Biz istemez miydik senin de olmanı hiç bal kızım benim."

"Bıyak anne ya... Eyteleyemediniz sanki."

"Ne yapsalardı?" diye sordu Halim kızının yanaklarına sakallarını sürterek. Melek sakallardan rahatsız olunca yüzünü buruşturup babasının yanağını itti. "Mayıs ablan doğumhanede mi atsaydı imzayı? Sabırsız babacım bunlar, sabırsız."

"Ulan sen iste bir düğün daha yaparız be," dedi Sıraç, Melek'e öpücük attı. "Fıstığım benim."

Yo, kıskanmadım.

"Yağcılık istemez Sıyaççığım..: Yesmen beni ezip geçtiniz."

"Şşş," diye uyardı kızını Ümran. "Tamam annecim uzatma artık, lütfen. Bak başlatıyorum izleyeceksin şimdi."

"Başlat artık Ümo!" dedi Merve hınzırca bana bakarken. Gülüştük. Sıraç kıllanmış gibi ikimize de tip tip baktıktan sonra gözlerini Ümran'a çevirdi.

"Bir dolaplar dönüyor ya, hadi hayırlısı..."

Ve görüntü geldi. İlk dansımız, nikâhımız, düğün pastasının kesilişi. Hepsini büyük bir huzurla izlemiştim. Sıraç her bir sahnede beni kendine bastırmış ve saçlarıma sayısız öpücükler kondurmuştu. Bedenimi onun ruhunun iştahına sunmayı seviyordum. Her bir öpücüğü cennete açılan kapıydı bana göre.

Sonra...

Halim'in kafasında su yeşili kravatıyla masada oynadığı sahne gelince Savaş ve Sıraç da dâhil olmak üzere herkes kahkaha atmaya başladı. "Ooo," dedi Sıraç gülmekten gözünden yaş gelirken. "Marifetli tirrek seni. Piyanist şantör kılıklı herif, bu ne lan?"

"Susun lan," dedi Halim dehşetle televizyon ekranına bakarken. Bir yandan da Melek'in gözlerini eliyle kapatıyor ve bu dehşet anına tanık olmasını engellemeye çalışıyordu. "Montaj lan bu. Fotomontaj. Reddediyorum! Bu bir kumpas!"

"Hee," dedi Savaş sırıtırken. "Kumpas tabii ya... Dansözün bedenine senin kafayı yapıştırmışlar Halim."

"Oha babam annemden güzel oynuyoy," dedi Melek. Babasının parmaklarının arasından izliyordu büyük ihtimalle.

Herkes kahkaha atarken Halim dişlerini gıcırdattı. "Sus kız sen. Kaşınma Ankaralı. Bu bana kurulmuş bir kumpastır!"

Savaş kafasını geriye doğru atarak kahkaha atarken ekranda onun kafasında kravat, belinde ceketle oynadığı sahne belirdi. "Aha," dedi Halim sırıtırken. "Bak hele Ankara bebesine bak."

Savaş kafasını kaldırıp Halim'e baktı. "Ne?" diye sordu ona şaşkınca. Herkesin ona gülmemek için dudaklarına bastırarak baktığını görünce tam afalladı. "Ne oldu be? Ne bakıyorsunuz?"

Sıraç çenesiyle ekranı gösterdi. "Seni Ankara'nın hangi pavyonundan getirttiler doğru söyle bana Ankaralı?"

Ve Savaş o dehşet görüntülerle burun buruna geldi. "Hassi.."

"Siktir!" dedi Temmuz kahkaha atarken. Ama dalga geçmeye vakit bulamamıştı çünkü hemen ardından onun bir benzeri görüntüsü belirmişti ekranda. Sıraç bana sıkı sıkı sarılırken öyle büyük kahkahalar atıyordu ki... Şu an ondan

başka kahkaha atan hiçbir erkek yoktu ortamda. Herkes kendisine bir kumpas kurulduğunu düşünüyordu. Halim'e göre Asena'nın vücuduna onun kafası monte edilmişti ve görüntüler hain bir montajdan ibaretti. Savaş kesinlikle reddediyor ve videodaki adam ben değilim diye bize kanıtlar sunmaya çalışıyordu. Bak benim burnum böyle değil. Bana benziyor sadece bu herif, demesi yarılmamıza neden olan en büyük etkendi tabii.

Temmuz... O yalnızca bomboş gözlerle ekrana bakıyor ve bu gerçeği yalanlamaktan ziyade kendini inandırmaya çalışıyordu. Şu an yalanlayacak hali bile yoktu. Öyle büyük bir şoktaydı.

"Mezdeke üçlü," diye dalga geçti Sıraç. "Şu tiplere bak. Al bunları götür pavyona. Üstlerinden para kazan."

Temmuz gözlerini ekrandan çekmeden hainice sırıttı. "Mezdeke dörtlü olmasın o?"

"Ha?" ve Sıraç'ın gözleri televizyon ekranına döndü.

Sıraç'ın kafasında mavi bir kravatla masanın üstüne çıktığı an belirdi ekranda. Gözlerim usulca Sıraç'a kaydığında yangın mavisi gözlerin irileştiği ve etli dudaklarının aralandığını gördüm.

Şu an ekrandaki zenne ile yanımdaki adam arasındaki bir milyon farkı bulmaya çalışırken eğlenerek onu izlemeye devam ettim.

Dördü de sıralanmış masada birbirlerine sarılıyor, öpüşüyorlar ve çılgınca dans ediyorlardı. Terleyen Halim çaktırmadan Savaş'ın belindeki cekete eğiliyor ve terini siliyordu. Temmuz ile Sıraç yanak yanağa veriyor ve bir süre dingince ileri geri hareket ediyorlardı. Bu biraz... Trajikomikti. Bir ara kamera Savaş'a zoom yaptı ve o an olan oldu. Savaş gözlerini burnunun ucuna getirmiş şaşı yapmış bir şekilde kızarık burnunun ucuna bakıyordu.

Bu yıkılmamıza yetmişti.

Salonda yankılanan kahkaha sesleri eminim ki bahçeden bile duyuluyordu şu an. "Mayıs," dedi Sıraç ölümcül bir sakinlikle. "Bu kaseti imha ediyoruz, miniğim."

"Hiç de bile," diye çıkıştım. "Çocuklarımız düğünümüzü izleyecekler. Torunlarımız... Torunlarımızın çocukları... Torunlarımızın torunları. Nesillerce..."

"Nesillerce dedeme bak oryantal Didem gibi sallıyor kâseyi dedirtmem ben Mayıs. İmha edilecek bu kaset. Bu kasetin dünya üzerinde barınmasına izin vermiyorum. Bende Sıraç Karayel'sem şu saniyeden itibaren bu kasete savaş açıyorum ve onu imha etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yaparım miniğim. Bilirsin."

"Bu bir hatıra," dedim gözlerimi Sıraç'a çevirerek. Herkes düğün kasetini izlemeye devam ediyordu. Tabi bir farkla... Şu an dişilerden başka hiçbir canlı yaşam belirtisi göstermiyordu. "En önemli günümüz... Sıraç..."

"Hatıraya bak amına koyayım," dedi Sıraç kaba bir sesle. "Lan düğün 4 saat sürmüşse ben 3 saati kasemi sallamışım orada. Bu ne biçim hatıra?"

Ve bu kez ciddi ciddi salondaki herkes derinden gelen bir kahkaha kopardı.

AL ÖMRÜMÜ

Mayıs Karayel'den...

Zihnimin içinde henüz ölmemiş anıların mezarları vardı. Etrafından çatlayan, yarık yarık ayrılan ruhumun etrafından akan kan değil, sustuğum kelimelerdi. Kalbimde derin, sızısı kuvvetli bir sıkıntıyla gözlerimi kırpıştırıp karşımdaki duvara baktım. Pusulasını kaybeden hislerim birbirine çarparken, göğsümdeki bu baskının temelinin neye dayandığını merak ediyordum. Uzunca bir süre bu baskıya maruz kalan ruhum erimeye başladığında; bunun nedenini sorgulamadım. Bu tıpkı buz sarkıtlarının olduğu bir mağaraya gün ışığının değmesi ve buz sarkıtlarını eritip zemine akıtması gibiydi.

Ruhum, huzursuz kalbimin darbeleriyle eriyordu. Bu güneşin ılık darbeleri kadar şefkatli değildi. Bu, güneşin dibine gidip elini güneşe basmak kadar yakıcı ve derindi. Zihnime serilen toprağın altındaki ölmemiş cesetlerin ağızlarından yayılan çürük kokulu yalanların kokusunu alıyordum.

Karnımın içine tıpkı kırlangıç kuşları gibi yuva yapan bu iki kişinin cinsiyetlerini artık biliyordum. Bakışlarım omzumun üstünden sola çevrildi ve gözlerim kendi yansımamla çarpıştı. Kirpiklerimin karanlığın içinde kulaç atarak göz altlarıma indirdiği ağır darbeli uzun okları andıran gölgelere baktım. Kirpiklerimin ucundaki jilet, yüzümdeki ifadeyi

keserek şekillendiriyordu sanki. Ruhuma ekip büyümesini beklediğim hissin adı intikamdı. Günler birbirinin üstüne devrildikçe büyüyeceğine, bir kuyunun içinde boğularak can vermişti. Dayak yemiştim. Annemi kaybetmiş, hayatımın üstüne devrilen karanlığın içinde avucumda eriyerek yanan mumun sönmemesi için kendimden feragat etmiştim.

"Zaman aktı," diye fısıldadım. "Zaman aktı, yelkovanın bel kemiği kırıldı ve akrep kendini soktu."

Verdiğim soluk omzumu ısıttı.

"O küçük kız çocuğu büyüdü artık."

Zamana meydan okumuştum avuçlarımda tuttuğum saatin pusulası olan akrebin zehirli okunu ruhuma saplarken. Zaman, tıpkı akrebin akıttığı zehri akıtır gibi akıtmıştı yaralarıma asidini. Şimdi geriye baktığımda acının tarlalar boyunca büyütüp hasat ettiği bir geçmiş vardı boynu bükük şekilde gidişimi izleyen. Her şey hazırdı. Birazdan eve gelecekti ve ben müjdeli haberi ona verirken, Sılay da gizlendiği yerden olan biteni kamera kaydına alıp, güzel bir hatıra yaratmamız konusunda bize yardımcı olacaktı. Sıkıntılı nefesim dudaklarımın yarıklarını sızlatarak dışarı firar etti. Beyaz, askılı bir elbise giymiştim. Saçlarım beyazın üstüne siyah ağaç dalları gibi devrilmişti. Elbise dizimin biraz üzerindeydi. Oturduğum yerden kalkarken son kez saat ile bakıştım.

Her şey tamamdı. Sadece onun gelmesi gerekiyordu. Alt kattan yükselen kapı zilinin sesiyle birlikte bakışlarım odanın kapısına yöneldi ve aralıklı duran kapıdan karanlık koridora baktım.

"Abim geldi!" diye bağırdı Sılay diğer odadan. "Çabuk hadi, ben balkonda kayıt yapıyor olacağım!"

Kalbimin içindeki tuhaf his kendini irdeleyip duran bir ahmaktı. Çatık kaşlarla aynaya baktıktan sonra ayağa kalktım ve toplanan elbisemin kumaşını düzeltip odadan çıktım. Merdivenleri ağır ağır inerken, Sıraç bir kez daha kapının zilini çaldı. Bilerek anahtarını evde unutmasını sağlamıştım.

Ayağımdaki hafif topuklu beyaz ayakkabının takırtılarını dinledim. Elim kapıya uzandığında nefesimi tuttum ve mahşeri parmak uçlarına sığdıran adamın siluetine aralanan kapının kulpunu çevirdim.

Kapı açıldı.

Sırtında cehennem ateşinden bir palto taşıyan adamın bakışları ruhuma devrildi.

"Hoş geldin," dedim ona doğru yürüyüp kollarımı boynuna dolarken. Üstündeki beyaz keten gömlek onun tenine çok yakışmıştı. Siyah ceketi omuzlarını daha da geniş gösteriyordu. Kuvvetli ellerinin uzun parmakları belimi mengene altına aldı.

"Hoş buldum," derken sesi yorgundu. "Sen çok mu özledin beni?"

Gülümseyerek ondan ayrıldığımda, parmakları hâlâ belimin etrafında duruyordu. "Evet," diye fısıldadım gözlerime düşen perdenin arkasından yapay bir ifadeyle.

"Senin neyin var?"

"Hiç..." Duraksayıp dikkatle ona baktım. "Hiçbir şeyim yok."

Aslında iyi olmalıydım. Bebeklerimizin cinsiyetini öğrenmiş, güzel bir gün geçirmiştim. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak, "Dışarı çıksak ya?" dedim.

"Ne yapacağız sevdam dışarıda?" dedi Sıraç kaşlarını çatarak. "Bu üstündekilerle bahçeye çıkarsan üşütürsün."

"Biraz çıkalım. Üşümüyorum ben."

"Ama..."

"Yaa!" dedim dudaklarımı bükerek. "Lütfen..."

Eli yanağıma, oradan da yüzüme düşen saç tellerime kaydı. Asi saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırırken yanağım avucunun içindeydi. Dokunuşu türkü gibiydi. Kirpiklerine şiir dökülmüştü.

"Senden gelen ölümün bile benim başımın üstünde yeri

var, bükme dudağını be," dedi omuzlarına attığı siyah ceketi çıkarıp omuzlarıma örterken. "Çıkalım madem."

Eli elimin içine kaydı.

Tam bahçenin ortasına geldiğimizde onu durdurdum. Soru işareti dolu gözlerle bana baktı. Hemen karşısına geçtim ve iki elini de tuttum. Ayağımda topuklu ayakkabı olsa da benden uzundu. Parmak uçlarımda yükseldim, belirgin karnım ön plana çıktı ama çok şişkin değildi

"Beni ne kadar seviyorsun?"

Başını sol omzuna düşürdü ve düşünüyor gibi yaptı.

"Ben kalbimin düğmelerini sana ilikledim," dedi gözlerimin içine bakarak. "Omuzlarına dokunduğum yerden bir umutla bütünleştim. Bir insana sen 'her şeyimsin' diyebilmek mümkün mü, Mayıs? Sen benim her şeyimsin. Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok ki benim. Kızım sen o kadar güzelsin ki... Ben sana baktıktan sonra aynaya bakmaya utanıyorum be. Sen yanımda öksürüyorsun, benim ciğerlerim acıyor. Yemin ederim. Öyle deli bir şey ki bu siktiğimin hissi... Hani Nazım Hikmet demiş ya, 'O kadar karışacağız ki birbirimize, atıldığımız çöplükte bile zerrelerimiz yan yana düşecek. Toprağa beraber dalacağız.' Bizimkisi de o misal. Öyle bir karıştık ki birbirimize, atıldığımız çöplükte bile zerrelerimiz yan yana düşecek."

Niye canım yanıyordu?

Sıraç ellerimi daha sıkı tuttu ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı.

"Ruhum içimden çekilene dek; dokunduğum, okşadığım, öptüğüm, tattığım, taptığımsın," diye fısıldadı ve ellerini ellerimden çekip omuzlarımın üstüne yerleştirdi. "Otur, ayakta durma, yoruluyorsun."

Cümleleri kolumu yatağın diğer ucuna attığımda ona sarılabilmem kadar mükemmel hissettiriyordu. Onun dediğini yaptım ve çimlerin üstünde bağdaş kurarak oturdum. O hâlâ ayakta dikiliyordu. Birkaç adım uzağıma gitti ve kafasını kal-

dırıp gökyüzüne baktı. Lacivert bulutlar geceyi örtmeye çalışsa da, yıldızlar öyle parlıyordu ki, göğün bağrında yangın çıktığını düşünmüştüm.

Gözlerini gökten çekmeden sertçe yutkundu. Boğazındaki çıkıntının hareketini izledim. Gözlerini yavaşça bana doğru indirdi. Gecenin ortasında asılı kalmış çoban yıldızı gibi bakıyordu.

"Sana şöyle yukarıdan bakınca, minikliğin daha bir çarptı gözüme." Elmacık kemiklerinin daha da belirginleşmesini sağlayacak şekilde gülümsedi. "Ulan ufacıksın sen ya!"

Kafamı kaldırıp ona dik dik baktım. "Hemen de öküzleş..."

Eliyle saçlarını karıştırıp, gözlerini kısarak bana baktı. Ayakta olduğu için kafasını hafifçe aşağı doğru eğişti.

"Hadi o zaman," dedi. "İçeri girelim. Hava soğuk, üşüteceksin."

Olmaz anlamında başımı iki yana salladım. "Sana söyleyeceklerim var ve kendimi hazır hissedene kadar burada duracağım."

"Ne söyleyecekmişsin bana?" Yaklaştı ve hafifçe eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. "Bak tenin buz gibi olmuş." Geri çekilirken gözleri alev alev yanıyordu. Gözleri bir an dudaklarıma düştü ve biraz daha eğilip dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi. Öpüşü telaşlıydı. Sanki son anımızmış gibi büyük bir derinlikle öptü beni. Ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve kemiklerinin çıkıntısını avuç içlerimde hissettim.

Dudaklarının altında atan nabız...

Yaşamı, yaşamım gibiydi.

Sertçe yutkundum.

Güldü. *"Senin şu yutkunuşun için bir meleğin gözyaşları kullanılmış,"* diye fısıldadı. Doğruldu ve bir iki adım gerileyerek bana baktı.

"Ulan var ya," diye fısıldadı gözlerini gözlerimden ayırmadan. Kollarını iki yana açtı. "Ölüm denen şey bile senden gelirse güzel olur, biliyor musun? Senden gelen ölümün bile başımın üstünde yeri var be!" Acı acı gülüp başını iki yana sallayarak kısık gözlerle bana baktı. *"Allah benim ömrümü alsın, senin ömrünün üstüne koysun."*

Mutluluğun boğazıma dolanan parmaklarının baskısını hissetmeye başladığımda, akabinde gelecek olan acının bir yerlerde adımı sayıkladığını biliyordum.

Kan ter içindeydi. Nefes nefeseydi ve dudaklarından ninni gibi dökülen isim benim adımın harflerinden oluşuyordu. Ne zaman mutluluk tarafından derin yaralar alsa, öfkesini bana daha ağır şekilde saldırarak çıkarıyordu.

Yine de onu yok saydım.

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, tam zamanı olduğunu düşündüm. Tam dudaklarımı aralıyordum ki, kulakları sağır edecek cinsten bir patlama sesi ile kalbim olduğu yerde yere devrildi ve içindeki kelimeler etrafa saçıldı.

Kuşların kanat çırpma sesini duydum. Bir baykuşun ağzı ölüme açıldı ve gecenin içinde çığlık atarak ağıt yaktı kurşun.

Barutun kokusunu aldım.

Gözlerim kocaman açılırken, yangın mavisi gözler de kocaman açıldı. Aramızda bir sessizlik iki adım atıp yere düştü ve ardından ellerini kulaklarına bastırarak dehşet dolu bir çığlık attı.

Dudaklarım aralandı.

Fanusu parçalanmış, parçalanan fanusun cam kırıkları suyundan koparılan solungaçlarına batmış yaralı bir balık gibi hissediyordum.

Topraktan ne kadar korkuyorsam, ölüm o kadar hızlı geliyordu.

Onca ses arasında sessizliğine takıldı ayağım ve ıssız bir çelmeye kurban gitti diz kapaklarım. Sustu, tüm kelimeler intihar etti arka arkaya.

Bir adamı sevmek...

Uçurtmaları sevmek kadar zordu belki de. İpleri bıraksam mavide kaybolacaktı ama şu an gökyüzü mavi değildi.

Dudakları hareketsizdi ama yine de kusuyordu içindeki cümleleri. Yangın mavisi gözlerinin arkasında siyah keklik kuşları duruyordu sanki. O kara kanatlı kekliklere dokunmak kadar zordu bu adamı sevmek. Sarsam sımsıkı, ölecek miydi? İpini bıraksam... Giderdi. Keşke bir yolu olsaydı gökyüzü olmanın. Herkesten çok ona maviydim, herkesten çok ona umut.

Herkesten çok ona nefes.

Kalbi çok zordu, o yüzden ellerinden başlamıştım önce ısıtmaya.

Bedeni artçı bir şokla sarsıldı. İçimdeki aynalar acı bir gürültüyle patlayıp paramparça olurken gözlerimi bir saniye olsun ondan ayırmadım.

'Günü gelir, sen de benden çekip gidersen.'

Bembeyaz gömleğinin sol tarafında nar patlamıştı sanki.

'Gidip de bir daha gelmeyeceksen.'

"Bakma," dedi çatlak bir sesle.

O an anlamıştım. Parçalanan aynalarım değil, dünyamdı.

"Bakma miniğim, bakma. Çabuk, içeri kaç."

'Al ömrümü koy ömrünün üstüne.'

Yerimden doğrulurken eliyle durmamı işaret etti ve o an dizlerinin üzerine düştü. Elleri omuzlarıma düştüğünde, artık yüz yüzeydik. Hızlı bir şekilde soluk alıp veriyordu. "Mayıs." Gözleri odağını kaybederken bir kez daha göz göze geldik.

Gözlerinde ölümün mavi rengi vardı.

Boğazımda toplanan çığlık beni tıkamıştı. "İçeri. Kaç."

Gözlerinin arkasındaki keklik kuşlarının kanatlarına saklanan yaralı çocuğu sevmiştim. Dikenli teller vardı avuç içle-

rinde, yine de tutmuştu ellerimi. Ve belki de o dikenli teller benim vişne kokulu avuçlarıma batmasın diye, feda etmişti kendi kahve kokulu avuç içlerini.

"Sıra..."

"İçeri. Kaç. Miniğim."

'Senden gelsin ölüm başım üstüne.'

Dudaklarımdan acının çığlığı yuvarlanarak geceyi kamçıladı. "Sıraç!"

"Sana tapıyorum. İçeri..." Ağzından bir dolu kan boşaldı. "...içeri kaç, miniğim."

'Yüreğimi koy avucunun içine,

Senden gelsin ölüm başım üstüne.

Yüreğimi al avucunun içine,

Senden gelsin ölüm başım üstüne.'

"Sıraç!"

"İçer..." Yüzü boynumun girintisine düştü.

Dilimin kemiği, ruhuma battı.

Kelimelerin arasına serpiştirilen tüm harfler kan kokuyordu.

Sustu. Sessizlik. Sessizliğin harflerinin arasına kanın dumanı tüten kokusu karıştı.

'Ellerini ellerimden alıp gidersen,

Gidip de bir daha dönmeyeceksen,

Al ömrümü koy ömrünün üstüne...

Senden gelsin ölüm başım üstüne.'

"Sıraç," diyebildim, etraftan çığlık ve siren sesleri yükselirken. *"Açsana gözünü karanlığa gizlenen mavim... Şakasının sırası mı canımın yangını? Uyan. Sıraç! Sıraç?"*

Ölümün satır çizgilerine akıttığı kanın, mavi mürekkepli kalemle yazılmış kelimelerin üstünü örttüğünü bizzat kendi gözlerimle görmüştüm.

"Şuramda..." diye mırıldandım, Sıraç'ın sol elini alıp, kalbimin üstün koyarken. "...sadece bana kadar yer varken, senin gibi birinin hayalini dahi kurmadığım bir zamanda geldin. Ve ben... Hiçbir işin bu denli ters gitmesinden böyle mutlu olmadım. Yapma, Sıraç. Yapma kurban olayım, şakanın sırası değil."

Cevap vermedi.

"Sesinin kaç kırlangıca gökyüzü çizdiğini ve benim de sesine en az o kırlangıçlar kadar muhtaç olduğumu bilmiyor musun? Uyuman için anlatılan o kurgu masalların aksine, uyanıkken anlatacağım güzel gerçeklerim var. Uyan, küçük adam."

Karanlığın içinde saklanan bir mavi tanımıştım. Kendini siyah sanan bir mavi... Umudumu, nefesimi, mavimin en yangın tonunu gözlerinin haresine oturtmuştu. Bu basit bir acı değildi. Yüreğimin yakası yırtılmıştı.

Dikiş tutmayacak bir şekilde.

Ben onun gözlerine baktığımda babamın avuçlarına gizlenmiş olan çocukluğumu çıkarıyordum paslı çekmecelerimden.

Şimdi tek bir isteğim vardı.

"Babam gitti, sen de gitme Sıraç."

Sonra... Kalbimin üstüne koyduğum sol eli, kalbimin üstünden sıyrıldı ve güçsüz, diriliği çekilmiş bir şekilde kenara düştü.

"Sıraç?"

'Yüreğimi koy avucunun içine,

Senden gelsin ölüm başım üstüne.'

Yangından sağ çıkan kor, bir kalbin yanık cesedidir.

DEVAM EDECEK...